

'Memoires' van Marc Spandel

Auteur: Marc Spandel

DEEL 1

Ervaringen op de échte 'werkvloer' van de arbeider.

Gebaseerd op nota's genomen op datum van de feiten.

(En tóch heb ik in vergelijking met anderen... geluk gehad in het leven.)

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Inleiding

Dit deel van mijn 'memoires' is interessant voor iedereen die gewerkt heeft op de 'gewone' werkvloer.

Waarom?

Om de eigen situatie te vergelijken met wat ik als 'arbeider' tijdens mijn carrière heb ondervonden en geleerd betreffende de houding van werkgevers t.o.v. arbeiders.

Een greep uit verschillende waargebeurde feiten toont aan dat er – althans in mijn arbeidersleven – telkens die zélfde rode draad terugkwam.

De rode draad die aantoonde dat de 'economie' draait op 4 pijlers, en dit in ALLE bedrijven.

Pijler 1: De werkgever:

Veelal een psychopatisch karakter dat leeft van bedrog, en allerlei machtsmisbruik. De graad van psychopathie hangt af van de 'winsten' die dit oplevert en het effect van intimidatie t.o.v. het personeel.

Pijler 2: De brave werknemer:

Een brave mens die omwille van de 'noodzaak' gaat werken voor zijn/haar gezin. De graad van 'noodzaak' hangt af van allerlei factoren die er voor zorgen dat de arbeider gans zijn/haar 'carrière' arbeider blijft. Deze factoren worden 'geregeld' door werkgever, politici, en justitie via psychopathische dwang en ander (wettelijk oogluikend toegelaten) machtsmisbruik.

Pijler 3: De jaloerse werknemer:

Meestal een lafaard en bazenneuker die niet kan aanvaarden dat collegae gelukkiger zijn, meer ervaring en/of kennis hebben, meer gewaardeerd worden door de werkgever, enz.

Zij zullen zich over het algemeen uiten als pestkoppen. De ene als domme pestkop de andere als psychopathische pestkop.

Pijler 4: De ongewenste 'rebel':

Mensen die niet akkoord gaan met 'machtsmisbruik', zich inzetten voor de bestrijding hiervan en in de bres springen voor de 'brave' collegae. Zij vangen de 'kloppen' op en dragen de gevolgen. Ze blijven fier op het feit dat zij zich niet onderwerpen aan psychopaten en jaloerse pestkoppen. Ze leven positief, gelukkig, zonder stress en zonder wroeging.

Zij worden door 'de economie' aanzien als 'ongewenste rebellen'.

Voordeel is dat machtsmisbruikers op hun tellen moeten blijven passen, 'vrijheid' van meningsuiting wordt verdedigd en regelrechte slavernij wordt 'gebannen' .

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dit probeer ik uit te leggen en aan te tonen door het (een beetje chronologisch) uitschrijven van enkele 'herinneringen' uit mijn 'carrière' op de werkvloer.

Er kwamen steeds meer herinneringen op, maar die allemaal uitschrijven zou een immens boek opleveren, vandaar beschrijf ik hier enkel alleen 'interessante' betreffende de 'aanpak' van personeel, door de werkgevers.

De ervaring op 'de werkvloer' van het leven begint bij de geboorte. En ik zeg dit omdat het leven van een kind in feite ook een 'werkvloer' is. Een werkvloer om ervaring en kennis op te doen én zoveel mogelijk goede punten te verzamelen bij de eerste 'bazen' (de ouders). Eerst zoals een puppy 'proper' leren worden, leren luisteren enz... vervolgens de kleuterschool waar je braaf leert luisteren naar de nonnetjes en co... daarna de strenger wordende lagere school... de nog strengere vakschool als voorbereiding op de 'economische' werkvloer... om uiteindelijk op de échte (strengste) werkvloer gedeponereerd te worden (de economische)!

Het werd een groei van broekschijter tot 'rebel'!

Veel leesplezier.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

INHOUD

- Pag. 5 Hoofdstuk 1: Gestart op lichtmis 02/02/1950 ->.
- Pag. 7 Hoofdstuk 2: De vroegste herinneringen.
- Pag. 9 Hoofdstuk 3: Ik was al 'iets' groter.
- Pag. 15 Hoofdstuk 4: Het woord 'pedofiel' was nog niet uitgevonden.
- Pag. 17 Hoofdstuk 5: Mijn eerste heldendaad.
- Pag. 18 Hoofdstuk 6: Het strafbeleid van die tijd.
- Pag. 21 Hoofdstuk 7: Kerk en maatschappij.
- Pag. 25 Hoofdstuk 8: De ontwikkeling van 'mensenkennis' was begonnen.
- Pag. 28 Hoofdstuk 9: De eerste werkvloer ARW (september 1967 ->).
- Pag. 33 Hoofdstuk 10: Ontdekking van de échte wereld Boelwerf (augustus 1968 ->).
- Pag. 38 Hoofdstuk 11: Verdwijnen van het minderwaardigheidscomplex.
- Pag. 45 Hoofdstuk 12: Eendracht maakt macht.
- Pag. 53 Hoofdstuk 13: Electra PVBA (1971 ->).
- Pag. 54 Hoofdstuk 14: Pieux Franki (1971 ->).
- Pag. 56 Hoofdstuk 15: Boelwerf (1971 ->).
- Pag. 59 Hoofdstuk 16: Het werkmilieu en de juiste man op de juiste plaats.
- Pag. 68 Hoofdstuk 17: Van de drup in de regen Waaslandia (1976 ->).
- Pag. 72 Hoofdstuk 18: Een speciale 'ervaring' (BDE).
- Pag. 77 Hoofdstuk 19: De zoektocht naar een geschikte hobby.
- Pag. 81 Hoofdstuk 20: De 'bevriende' RVA-bediende : Filiko (1977 ->).
- Pag. 93 Hoofdstuk 21: Het computertijdperk brak aan voor Jan met de pet.
- Pag. 97 Hoofdstuk 22: Een werkgever gaat desnoods over lijken Dubois (1978 ->).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- Pag. 114 Hoofdstuk 23: De superjaren van een mens.
- Pag. 117 Hoofdstuk 24: Staelens Vervaet (1981 ->).
- Pag. 121 Hoofdstuk 25: ESC (1982 ->).
- Pag. 126 Hoofdstuk 26: NV Scheepswerven (1982 ->).
- Pag. 134 Hoofdstuk 27: Op de moderne toer (1986 ->).
- Pag. 139 Hoofdstuk 28: IBECO (1988 ->).
- Pag. 143 Hoofdstuk 29: General Motors (1988 ->).
- Pag. 151 Hoofdstuk 30: Moker (1989 ->).
- Pag. 156 Hoofdstuk 31: A.C.M. (1989 ->).
- Pag. 160 Hoofdstuk 32: Janssen Pharmaceutica Beerse (in opdracht van ACM).
- Pag. 174 Hoofdstuk 33: Onderduimse VDAB.
- Pag. 184 Hoofdstuk 34: Extra VDAB Opleiding.
- Pag. 185 Hoofdstuk 35: ASE (1994 ->).
- Pag. 187 Hoofdstuk 36: Piet Van Dyck (1994 ->).
- Pag. 193 Hoofdstuk 37: MAINTEC bvba (1994 ->).
- Pag. 200 Hoofdstuk 38: VDAB 'vriendje' INDINOX.
- Pag. 202 Hoofdstuk 39: NETFUEL (1995 ->).
- Pag. 210 Hoofdstuk 40: NIEUWE BOOMSE METAALWERKEN (1995 ->).
- Pag. 213 Hoofdstuk 41: STORC MEC (1996 ->).
- Pag. 226 Hoofdstuk 42: STADSEXAMEN.
- Pag. 228 Hoofdstuk 43: T-Interim X (1998 ->).
- Pag. 233 Hoofdstuk 44: NMBS (1998 ->).
- Pag. 278 Hoofdstuk 45: Vrijwilligerswerk.
- Pag. 279 Hoofdstuk 46: Conclusie.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 1: Gestart op lichtmis 02/02/1950 ->.

Het 'doel' (of lot) waarvoor je bestemd wordt in de 'economie', en in welke pijler je terecht komt wordt voor een groot deel bepaald door je afkomst, genen, en opvoeding. Je 'lot' wordt door 'externe factoren' bepaald zònder eigen inspraak.

Mijn vader was een strijder in oorlogen. De gruwel die hij meemaakte heeft hem gemaakt en gekraakt (typisch voor getraumatiseerde oorlogsveteranen). Een 'normale' opvoeding kan je van zo iemand niet verwachten hé.

Je moet er dus niet van verschieten dat zijn genen én opvoedingsmethode ook 'effect' hebben gehad op de groei van mijn persoonlijkheid.

Aangezien een genetische factor in feite een eigenschap is waar je niet onderuit kan, is de enige verschoning voor eventueel slechte eigenschappen, dat het niet 'mijn' fout is, dat ik zo'n rebels karakter heb.

Mijn vader had op het einde van de oorlog een Mooi Vlaams meisje leren kennen en werd in zijn zoektocht naar visa en werk veel geholpen door haar ouders en familie.

Hij durfde als gewezen officier niet meer terugkeren naar het toen communistisch bestuurd thuisland en kreeg van de Verenigde Naties het statuut van vluchteling.

In die tijd was het de regel dat de kinderen automatisch de nationaliteit van hun vader overnamen en nadat mijn vader getrouwd was met zijn mooi Vlaams lief, verwekte hij 5 Belgische (Vlaamse) kinderen die automatisch vanaf hun geboorte werden aanzien als 'vluchteling voor de Verenigde naties'.

Mijn vader had voor ons wel de 'naturalisatie tot Belg' aangevraagd, maar deze verkregen we maar toen ik al ongeveer 16,5 jaar oud was (pas 20 jaar nà de bevrijding) . Voor zover ik me herinner had ik tot dan een 'vreemdelingenpas'. Een geelkleurige pas met een rode band er op met in dikke letters de tekst 'Vreemdeling'.

Dit gek statuut heeft soms voor 'problemen' gezorgd toen we in die tijd de grens van een ander land moesten oversteken tijdens een Chiro- kamp of zo. Hiervoor had ik een geschikte reis pas nodig en moest de ganse Chiro- groep telkens een tijd wachten om de landsgrens over te steken tot na een grondige identiteitscontrole. Wel beschamende situatie voor een kind hoor.

Die vreemdelingenpas kan ik niet meer tonen omdat deze moest ingeleverd worden tijdens de omschakeling naar een gewone Belgische pas, maar ik kan wel een ander bewijsstuk tonen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

N° du certificat: N° 67642
 N° van het bewijs: N° 67642
 N° du dossier: N° van het dossier: 0.21656

Le titulaire de ce certificat
 De houder van dit bewijs

Nom: SPANDEL
 Naam: SPANDEL

Prénoms: Marc.
 Voornamen: Marc.

Né à: ST NICOLAS.
 Geboren te: ST NICOLAS.

Le: 2.2.1950.
 Op: 2.2.1950.

Signature du titulaire:
 Handtekening van de houder: Spandel Marc

Le fonctionnaire délégué:
 De gedelegeerde ambtenaar: [Signature]

relève du mandat du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, et jouit en Belgique des droits prévus par la Convention du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés (voir dernière page).

staat onder het mandaat van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, en geniet in België van de rechten bepaald door het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (zie laatste bladzijde).

Bruxelles, le 11.6.1965
 Brussel, de 11.6.1965

au statut des réfugiés (voir dernière page).

staat onder het mandaat van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, en geniet in België van de rechten bepaald door het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (zie laatste bladzijde).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 2: De vroegste herinneringen.

Mijn vroegste herinnering was, dat ik rechtstond in een kinderbedje in een lokaal waar meerdere 'kleinere' baby's lagen. Ik stond steunend op mijn handen aan de reling van mijn bedje en vroeg mij af, waarom ik bij die 'kleintjes' moest liggen, want ik paste daar niet omdat ik lichamelijk gezien al een stuk groter was.

Blijkbaar was ik toen al een 'denker'.

Later heb ik vernomen wat er was gebeurd.

Ik had een noodzakelijke besnijdenis ondergaan en later bleek dat deze besnijdenis mislukt was, waarna er een tweede 'besnijdenis' moest volgen. Waarschijnlijk had ik toen al een stalen pietje (grappig bedoeld). Ik blijf ook geboren te zijn met een helm op, misschien vandaar?

Een écht nieuwsgierig manneke was ik, een hetero ventje dat verliefd werd op alles wat een rok droeg, al waren de mooie meisjes 10 (of meer) jaar ouder.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De eerste keer dat ik getroffen werd door een diep schaamtegevoel was in de derde kleuterklas. Plots kreeg ik zwaar diarree en moest ik van de zuster helemaal alleen op de speelplaats gaan staan in afwachting dat een van mijn ouders mij zou komen ophalen.

Alle kinderen van de school konden mij door hun klasraam zien staan in mijn korte broek. De stront liep letterlijk langs mijn benen. En maar bleiten... Ik was een echte bleiter moet ik toegeven.

In die tijd was het leven op vlak van 'luxe' niets. 110V... géén warmwaterboiler, badkamer, koffiezet, stereo, tv, gsm, internet, wasmachine, winkelcentra, ijskast, diepvries enz.

Het was nog vroeg gaan slapen en vroeg opstaan. De enige ontspanning om de avond enz. door te brengen, was (strip)boeken lezen, puzzelen, kaarten, gezelschapsspelletjes straf schrijven, huiswerk maken en soms luisteren naar een luisterspel op een armzalige radio.

Er waren weinig dokters, advocaten, politici, politie enz.

In alle straten vond men een (stam)café, beenhouwer, buurtwinkel, bakker enz. en de scholen waren 'gratis' net zoals de huisvuil- ophaling (toen 2 keer per week)...

Als de nood het hoogst was mocht je straffeloos plassen tegen blinde muren, palen, in de goot en overal in de natuur.

Er waren de jaarlijks weerkerende evenementen zoals de uitgebreide bloemenstoet, Sinterklaasstoet, carnavalstoet, taptoes, fanfares, volksspelen, braderijen, processies...

Een reis naar Spanje was alleen mogelijk voor de rijke mensen die daar achteraf mee konden bluffen, en voor de 'gewone' burger was een tripje van 25 km. naar Antwerpen al een dagreis met de bus.

Op Rerum Novarum was er telkens een grote tombola en tijdens zo'n tombola had ik een lotje gekregen aan de ingang. Ondanks de x- honderden aanwezigen had ik ongelooflijk geluk. Plots werd de éérste prijs omgeroepen en dat was 'mijn' lotje! Deze eerste prijs was een spiksplinternieuwe wasmachine.

In die tijd was een wasmachine een exclusieve luxe! Maar... als plots een kleine jongen naar het podium kwam om deze prijs in ontvangst te nemen besloten 'ze' om van deze wasmachine de 'tweede' prijs te maken, want wat kan een kind nu met een wasmachine aanvangen hé!

De 'eerste' prijs werd plots een splinternieuwe 'trottinet' (later autopet genoemd).

Ik content natuurlijk, maar mijn ouders die naast die wasmachine grepen niet hé! Kon ik er aan doen dat ze niet aanwezig waren op die tombola? Neen!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 3: Ik was al 'iets' groter.

De maatschappij werd nog gedomineerd door priesters, nonnetjes, patertjes, meesters, directeurs en de énkele politieagenten(veldwachters) die toen niet (zoals nu) met de armen open moest lopen zoals een mislukte body-builder omdat ze vanwege al die indrukwekkende wapens, boeien, communicatiemiddelen, pepperspray, taser, kogelvrije vest, camera's enz. de armen gewoon niet meer normaal langs hun lijf kunnen houden.

De pollies had vroeger alleen maar zo'n grote gevaarlijk uitziende lange 'knuppel' hangen om de orde te handhaven. Er heerste toen géén chaos op alle vlakken van de samenleving, en 'stress' was niet bekend bij werknemers.

Je had twéé elkaar controlerende 'diensten' die voor de 'democratische' veiligheid binnen de maatschappij zorgden. De politie én de rijkswacht. Als een politieagent(of dienst) machtsmisbruik pleegde ten overstaan van een burger kon je dit aanklagen bij de rijkswacht, die op haar beurt de machtsmisbruiker van de politie kon sanctioneren.

De rijkswacht werd later afgeschaft en de rijkswachters die dit wilden mochten overstappen naar een functie bij de politie. Nu kunnen macht misbruikende politiemensen dus niet meer gesanctioneerd worden, waardoor machtsmisbruik door de politie vrij spel heeft gekregen. (zelf ondervonden).

Ik werd als 'onbegrepen' kind (door een soort autisme?) mismeesterd door mijn omgeving (gezinsleven, school, opvoeding enz.), zodanig dat ik heel mijn jonge leven doodsbang was en geestelijk werd opgezadeld met een zwaar minderwaardigheidscomplex.

Ik was een continu héél ongelukkig en bang kind.

Termen zoals 'autisme' bestonden toen nog niet, maar wel de stempel van een 'dromer' die zozegd 'wel kon maar niet wilde'.

Tot aan zijn dood heeft mijn vader me een 'bastaard' genoemd... een 'luiestik'... een 'domme kloot'... 'kop af'. Keer op keer moest ik als kind horen 'dat hij mij beter in de beerput had vermoord' enz.. Hoeveel slaag ik heb gekregen, al dan niet met de riem... en mijn moeder liet maar begaan (omdat ze niet anders durfde?).

In die tijd bestond er nog geen WC- papier en moesten we onze kont proper wrijven met van oude kranten rechthoekig geknipte stukjes papier waarvan telkens een busseltje gemaakt werd dat bij middel van een stukje koord aan een haak hing in 't usken'.

Later was er dan de opkomst van week- en maand bladen die in kleur waren gedrukt, maar deze wc- papiertjes zorgden voor minder proper kuiswerk omdat ze minder goed 'opnamen' dan krantenpapier.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een bepaalde 'bestrafing' zal ik nooit vergeten.

Ik herinner me nog het feit dat ik regelmatig een 'vuile' onderbroek had (bruine streep). Of dit aan de schrik lag of aan het slechte wc-papier, of een 'lek' weet ik niet, maar voor 'straf' moest ik eens in mijn onderlijfje én bloot gat op de straat gaan staan met mijn gezicht naar de muur gekeerd. Zo werd ik tentoon gesteld voor de voorbijgangers... met die onderbroek over mijn hoofd getrokken en de bruine streep aan mijn neus! Je moet je voorstellen hoe beschaamd ik toen was.

Commentaar van mijn ouders? "Zo zal hij het wel afleren!".

We hadden in die tijd een goed vlottende en gekende kolenhandel, en als bang gevoelig jongetje had ik zo'n schrik dat ik mijn wekelijks 'rapport', bij een lage puntenscore of een negatieve commentaar van de meester, soms ging wegsteken ergens achteraan tussen de zakken met kolen.

Waarom?

Omdat we toen 'verplicht' waren om onze rapporten te laten ondertekenen door ons vader en ik doodsbang was voor hem en zijn reacties.

Achteraf heb ik vernomen dat andere kinderen in dit geval nogal eens zélf de handtekening van hun vader durfden nabootsen, maar als bang en eerlijk mannetje heb ik dat nooit gedurfd en nooit gedaan.

Probleem was, dat ik dan telkens de eerstvolgende schooldag vlug dat rapport moest gaan opvissen tussen die zakken en niet ondertekend aan de leerkracht moest afgeven.

Gevolg was dat de leerkracht dit noteerde op een volgend rapport of zo, en ik met een ei in mijn broek (zelf al had ik goede punten), uiteindelijk toch mijn rapport in vaders handen moest deponeren. Als deze dan de nota van de meester zag... Had ik het aan mijn zeel (een flink pak slaag).

En tóch bleef ik (telkens uit schrik) soms mijn rapport wegsteken, goed beseffend dat ik niet aan een toekomstige 'straf' zou kunnen ontsnappen.

Op een dag tijdens een wandeling met mijn broer en een kameraad stonden we even stil aan een weide om wat kiezelsteentjes uit de berm op die weide te gooien (om het verst). Er reed een stadsbus voorbij en met grote show deed ik een schijnbeweging naar die bus met een steentje in mijn hand. Ik zweer dat ik met mijn hand verder dan een meter van die bus was verwijderd, maar een vrouw die op de bus zat verwittigde de buschauffeur die onmiddellijk stopte en mij met geweld de bus in sleurde. Daar betichte hij mij intimiderend voor het aanbrenge van een grote beschadiging aan de bus. Er was namelijk aan de kant waar wij stonden te spelen een lange brede schuurstreep in de verf te zien!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hij sloot de busdeuren en ik begon luid wenend te bleiten dat ik dat niet gedaan had, maar wat is de kracht van de woorden van een kind t.o.v. de woorden van een macht misbruikende lafaard hé.

Hij reed met mij tot op de grote markt van Sint-Niklaas en liet een proces verbaal opmaken door de politie of de rijkswacht.

Dergelijke meterslange brede beschadiging kon enkel maar veroorzaakt zijn door de buschauffeur die zélf via een fout (of dronken) manoeuvre ergens tegenaan zou geschuurd hebben.

Op een kind steken dat zich niet kan verdedigen is dan voor zo een man de beste manier om zich te kunnen verschonen bij zijn baas hé.

Enfin... het pak slaag dat ik toen kreeg van mijn vader die waarschijnlijk voor de 'kosten' zou moeten opdraaien was niet zo aangenaam hoor. Ik mocht wel tien keer rond de tafel lopen om de slagen te proberen ontlopen... aan 'hem' kon ik nooit ontsnappen.

Ik blijf tot vandaag mijn onschuld in deze volhouden!

Zo'n ervaringen op de werkvloer van het échte leven 'vormen' je tussen de oortjes hoor. Door dit soort opvoeding werd ik de grote bangerik die (normaal toch?) steeds achteraan bengelde qua puntenscore op mijn rapporten.

Ik werd ook steeds 'gespiegeld' aan mijn grote broer die tenminste 'slim' was en praktisch altijd de eerste van de klas, zelf in de Grieks/Latijnse enz. Die sterke, heilige, slimme broer die zo opgehemeld werd door mijn ouders, leerkrachten én priesters (die goede vriend aan huis waren). 'Hij' kon niets misdoen...

Als 'domme' jongen liet ik me meeslepen in deze verheerlijkingen.

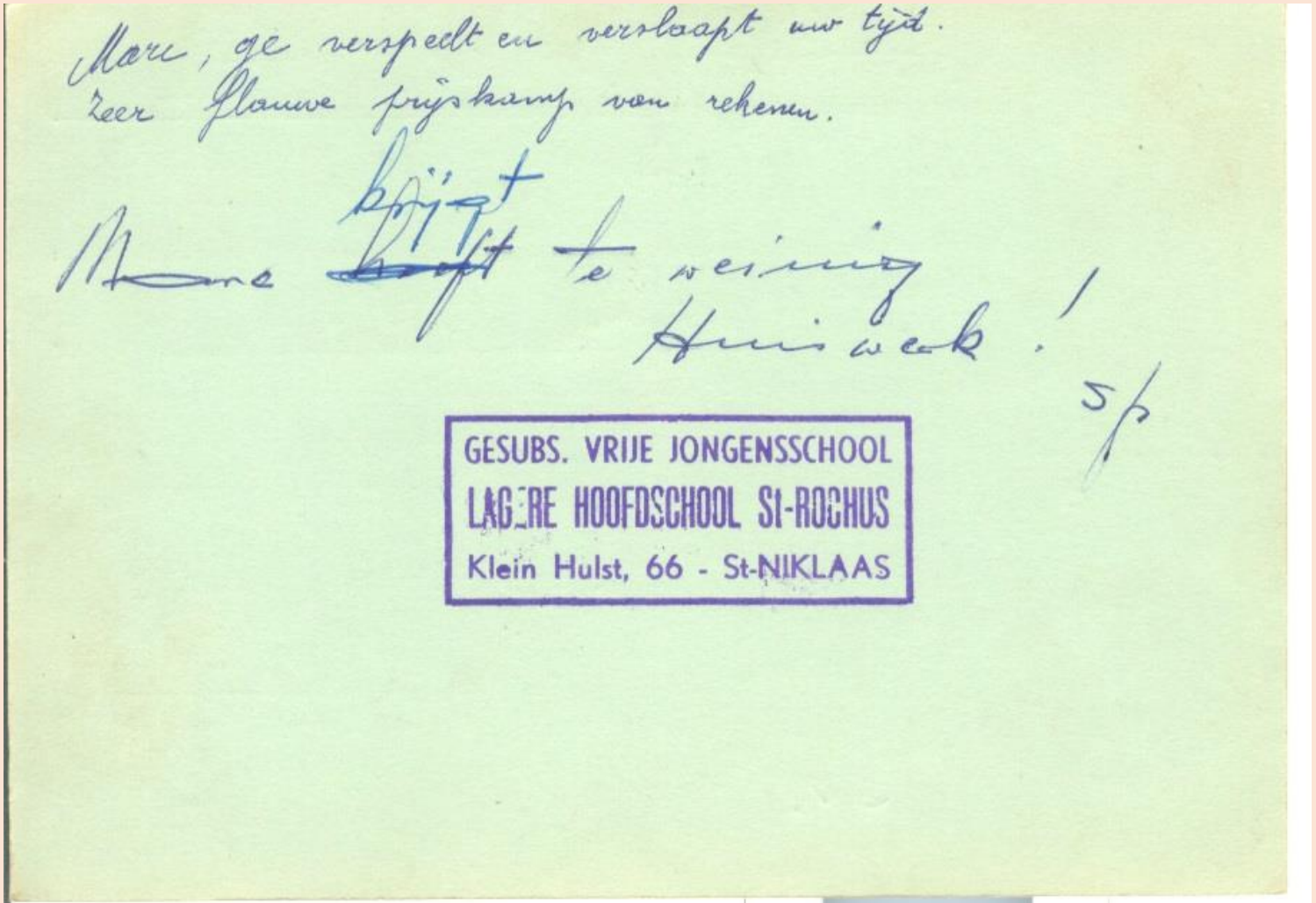
Ik was zò fier als ik de kans kreeg om mijn broer zijn afgedankte blauwe trui te mogen dragen! Alleen het feit al dat 'IK' zijn enige broer was, maakte mij trots en gaf me toen het gevoel dat anderen jaloers waren dat ze niet 'zijn' broer waren.

Mijn broer (amper 1 jaar ouder) was superman en ik een minderwaardige 'stront'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hieronder de algemene teneur van de toenmalige commentaren op mijn rapporten van de lagere school. In dit geval vergezeld van een reactie van mijn vader.

Ik ging niet graag naar school maar werd 'verplicht' om tegen mijn goesting ook muziekschool te volgen en "vioolles"... een (zaag)instrument dat ik nooit zélf zou verkiezen!

Ik moest 'verplicht' tegen mijn goesting naar de Chiro gaan en moest als fysiek zwak manneke de bitterste kou en andere miserie trotseren tijdens die barre lange wintertochten.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik moest misdienaar worden, maar daar was ik gezien mijn Christelijke achtergrond en opvoeding toen wel fier op hoor, ondanks het feit dat ik eens midden in de mis in een volle kerk 'gelovigen' van zo'n macht misbruikende priester aan het altaar een ferme patat op mijn oren gekregen heb omdat ik gestruikeld was op de trappen en het zware misboek met zilveren console en al uit mijn handen was gevallen.

Als misdienaar diende ik liefst trouwmissen, want nà de dienst mochten we het trouwkoppel ter hoogte van de communiebank proficiat wensen en een hand geven. Tijdens die handdruk werd er dan in het geniep wel eens 'pré' gegeven he.

Na verloop van tijd werd ons echter door de koster 'verboden' om nog 'proficiat' te gaan wensen aan de trouwers, en ging 'hij' dit doen 'in onze plaats'. Resultaat géén pré meer voor 'ons' en de koster hield dus alles zélf.

Een begrafenis was minder plezant want rond die kist, en zeker bij warm weer, kon al eens een vieze reuk hangen die niet met wierook was weg te krijgen.

In het klooster van de nonnekes aan de overkant van de straat, moesten we (ik en mijn broer) elkaar als misdienaar wekelijks aflossen voor de dagelijkse 'vroegmis'. Als geschenkje kregen we dan van de nonnekes op het einde van de week een klein zakje vol door- en door-versuikerde snoepjes! Bah.

Ook een soort kindermisbruik door de 'kerkfabriek- vertegenwoordigers' vind ik.

Mijn vader was heel sterk dankzij de goed draaiende kolenzaak en het dagelijkse sleuren met zakken van 50kg. op zijn schouders. Hij was toen ook specialist in tanden trekken met zijn blote vingers.

Daarvoor kwamen ze hem soms halen vanuit het café van Gusta rechtover ons. Daar 'verdoofden' ze eerst de 'patiënt' die veel tandpijn had, door hem goed dronken te maken en dan kwamen ze mijn pa halen om die tand trekken. Wel grappig hoe het er in die tijd aan toe ging in het 'bruisende' maatschappelijke leven.

Rond mijn 10e jaar kreeg ik een zware aanval van gewrichtsreuma waardoor mijn vingers en tenen erg opzwelden. Ik kon bijna niet gaan, zelf niet naar de school aan de overkant van onze straat. De pijn was letterlijk ondraaglijk en mijn pappa zou dit in het beginstadium van de ziekte wel zélf 'herstellen'.

Het begon met een dubbeldik gezwollen dikke teen...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Aangezien de grote zwelling dacht mijn vader aan een 'ontwrichting' waarbij hij het gewricht terug op zijn plaats zou kunnen trekken. Hij wist dat dit zeker voor een kind een heel pijnlijke ingreep zou zijn en stuurde mijn moeder al op voorhand naar boven zodat ze mijn verwacht gekrijs niet zou moeten aanhoren.

Luid krijsen heb ik dus inderdaad gedaan toen hij aan die zere gezwollen dikke teen begon te trekken, wringen en sleuren tót hij uiteindelijk begon te beseffen dat het geen ontwrichting kon zijn.

De volgende dag was ook de rest van mijn tenen en vingers zodanig erg gezwollen dat een bezoek bij de dokter nodig leek. Ik strompelde gesteund door mijn moeder naar de dokter die een paar honderd meter verder woonde.

Gelukkig was het een bekwame dokter die de juiste medicatie uitschreef, maar wél met de voor mij goed horende vermelding dat kinderen die gewrichtsreuma kregen meestal niet ouder dan 30 a 33 jaar konden worden en rond die ouderdom veelal stierven door hartproblemen. Deze voorspelling was niet aangenaam om horen maar gelukkig dankzij die sterke 'genen' én het feit dat ik met de helm geboren ben, was deze pijnlijke ziekte die elk jaar opnieuw de kop opstak (steeds in minder sterke vorm) na enkele jaren volledig verdwenen en ben ik nu nog steeds een gelukkige en gezonde 74- plusser.

Ondanks mijn minderwaardigheidscomplex behield ik dankzij de genetische aanleg wel degelijk positieve en komische kantjes die zich soms moesten uitten. Ik vond het plezant om soms eens zotte kuren te doen, en dat soort zottigheid zit er nog steeds in.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 4: Het woord 'pedofiel' was nog niet uitgevonden.

Mijn eerste ervaring met een 'pedofiel' was toen ik helemaal alleen in het donker huiswaarts keerde van de muziekschool.

Ik had al gezien dat er vóór mij, in tegengestelde richting een auto stopte en dat die chauffeur iemand aansprak. Ik had de indruk dat hij de weg vroeg.

Hij reed daarna door, maar toen hij mij gepasseerd was draaide hij wat verder zijn grote donkere auto om, om vervolgens naast mij te stoppen en het raampje aan de passagierskant open te draaien.

Ik dacht dus dat het was om de weg te vragen, maar hij vroeg gewoon waar ik naartoe ging. Nadat ik geantwoord had dat ik op weg was naar huis vroeg hij of hij mij een lift mocht geven omdat hij "toch de zelfde kant uit moest en vervolgens naar Antwerpen".

Als onwetend kereltje vond ik dat gemakkelijk en stapte dus dankbaar in die auto naast de chauffeur.

Je mag in deze context niet vergeten dat 'liften' toen nog de normaalste zaak van de wereld was als je ergens heen wilde en zélf geen auto had. Vooral door leden van een jeugdbeweging werd dit veel gedaan.

In de eerstvolgende 'flauwe' bocht viel zijn rechterhand plots van het stuur en belande op mijn schoot. Het lag aan die bocht zei hij (middelpuntvliedende kracht enz.), maar zijn hand bleef ter plaatse.

Ik was onervaren maar mijn reactie was gelukkig goed geweest door een paar honderd meter verder schuw de vraag te stellen om mij te laten uitstappen... "omdat ik daar linksaf moest!".

Ik zat ook eens in de cinema naar een mooie kinderfilm te kijken waarschijnlijk een tekenfilm van Walt Disney.

Plots kwam een vrouw naast me zitten (ik had haar daarvoor precies al een paar keer van stoel zien veranderen). Ze trok haar slipje uit wat ik raar vond. Kort daarna pakte ze mijn hand vast en wilde die onder haar rok steken. Erg geschrokken trok ik mijn hand los. Daarna ging ze er vlug vandoor (naar een ander mogelijk slachtoffer?).

In de vakschool hadden we les van een griezelige leerkracht. Aan zijn gedrag was te zien dat hij 'abnormaal of geestesziek was'. Iedereen was bang voor hem en vóór de les begon moesten wij een weesgegroetje bidden waarbij hij ons met een razende blik overschouwde. Soms sloeg hij er op los en we wisten al uit ervaring een beschermende houding aan te nemen, gebogen in onze bank, om de kloppen zo goed mogelijk te kunnen opvangen.

Ik heb later vernomen dat hij werd ontslagen omdat hij te ver was gegaan door een leerling van de trappen te smijten en die jongen hierdoor enkele breuken had opgelopen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze leerkracht was een pedofiel had ik ondervonden. Zijn truc om zwakke slachtoffers te zoeken bestond er in om deze een tijdje te kleineren, intimideren en straffen met slechte punten.

Als hij zo'n zwak en bang gemaakte leerling gevonden had kon hij deze 'plots' supervriendelijk benaderen.

Ik was zo'n gemakkelijk slachtoffer gebleken... een bleke en bange jongen die écht problemen had met het begrijpen van algebra en co.

Op een dag veranderde deze tiran dus plots in een supervriendelijke leraar naar mij toe en hij stelde me voor om die dag na schooltijd een uurtje langer op school te blijven voor een bijles om 'algebra' te leren begrijpen. Ik moest mijn ouders eerst verwittigen en deze maakten er dus geen probleem van dat ik individueel een gratis bijles 'algebra' zou krijgen.

Gelukkig dat ik was om deze persoonlijke kans, bleef ik vol verwachting na de schooluren op hem wachten in het afgesproken klaslokaal. Hopelijk zou ik nu eindelijk 'algebra' begrijpen. Toen de school helemaal leeggelopen en stil was geworden was hij daar.

Ik moest voor het bord gaan staan met hem rechts naast mij en hij schreef een paar eenvoudige algebra- opdrachten op het bord. Dan moest ik deze proberen oplossen terwijl hij mij mondeling bijstond.

Wat ik als onervaren kind niet goed beseftte was, dat hij tussendoor over mijn rug en buik aan het strelen was om mij het gevoel te geven dat ik goed mijn best deed tijdens de concentratie op die cijfertjes en lettertjes daar hoog op dat schoolbord.

De slimmerik had de oefeningen zodanig hoog op het bord geschreven dat ik niets anders kon dan steeds naar boven kijken. Gelukkig verscheen plots aan het raam het gezicht van een andere leraar die zich afvroeg wat er in dat klaslokaal na de schooluren nog aan de hand was. Hij tikte op het raam!

Mijn lesgever verschoot hiervan en ineens was deze 'extra les' gedaan. Ik had 'voldoende' geleerd zei hij, en mocht naar huis. Verwonderd was ik, toen ik daarna zag dat zonder dat ik daar iets van gemerkt had mijn gulp open stond en mijn hemd uit mijn broek hing!

Toen beseftte ik nog niet dat ik letterlijk 'gered' werd van ergere ingrepen, door de op het venster tikkende toevallig passerende andere leerkracht .

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 5: Mijn eerste heldendaad.

Na de zoveelste ruzie was mijn moeder die nacht van de trap gevallen (of geduwd) en ze zat wenend in de zetel. Haar bil was donker blauw en gezwollen (een grote bloeditstorting). Vader trok zich hiervan niets aan, en wij (de kinderen) legden er continu kompressen van koud of warm water op. Tot we terug naar ons bed vlogen..

Op weg naar school kreeg ik als +- 13-jarige plots de moed om bewust 'te laat' te komen op school en eerst het politiekantoor binnen te gaan om al wenend mijn hart uit te storten bij madam Mortier die hier voor dergelijke zaken aangesteld was. Ik vertelde over het tiranniek gedrag van mijn vader t.o.v. mij en mijn moeder en over het gebeurde die nacht. **Ik was fier op die daad en deed dit enkel om mijn moeder en ons gezin te redden van dit soort onderdrukking. Dit was mijn eerste 'heldendaad'!**

Daarna ging ik verlost van die krop in mijn keel en vergezeld van een verschoningsbriefje van de politie (reden voor te laat komen op school) opgelucht naar school in de veronderstelling dat het nu wel goed zou komen thuis.

De volgende dag werd mijn moeder uitgenodigd bij de politie voor een verhoor over mijn aanklacht.

Resultaat: Mijn moeder ontkende 'ALLES' en betichte mij meteen van een grote leugenaar te zijn! Dit kwam heel hard aan hoor. Ik... die niet kon liegen en enkel de eerlijke intentie had om ons gezin en mijn moeder in het bijzonder, te beschermen tegen verdere kwetsuren en tirannie.

Meer dan 60 jaar later, krijg ik nog steeds het kwalijke verwijt vanwege mijn moeder "dat ik nooit voor iets goed ben geweest". Zoiets raakt je diep hoor!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 6: Het strafbeleid van die tijd.

Ik heb mijn vader gehaat tot aan zijn dood.

Zeker als ik denk aan de wijze waarop hij (mijn moeder reageerde hier nooit op), mijn lief... die liefdevolle jonge vrouw... zo'n slechte naam probeerde geven, dat ik mijn liefde voor haar en de intentie om met haar te trouwen zou verbreken.

Waarschijnlijk wilden mijn ouders dat ik zolang mogelijk voor 'hen' zou blijven werken zodat ze mijn loon konden blijven opstrijken. 'Mijn' recht op een eigen (en gelukkig) leven had de laagste prioriteit voor hun bastaard.

Ik had zo'n schrik van mijn vader dat ik met een zelf gefabriceerd mes onder mijn hoofdkussen ging slapen en eens harakiri 'probeerde' te plegen.

Hiervoor zat ik op mijn knieën onder het dakvenster om er aan te beginnen. Ik prikte om te beginnen met het mes lichtjes in mijn buik...

Omdat dit prikje op zich al pijn deed ben ik er dan maar mee gestopt.

Achteraf bekeken toont dit toch hoe 'gelukkig' ik was hé.

Ik denk hier bijvoorbeeld aan die keer dat ik (weer eens) gestraft werd, niet van mijn kamer mocht komen en zo'n grote dorst had. Plots kreeg ik onze nachtemmer in het oog. Er zaten gemixte plasjes in van mij en mijn broer van ongeveer twee dagen. Mijn dorst was zó groot dat ik hem gelest heb met de inhoud van deze nachtemmer.

Ik kan verzekeren dat je, als je écht grote dorst hebt, ALLES drinkt hoor. Volgens ik mij kan herinneren was het een beetje pikant. Misschien heeft dit er mee voor gezorgd dat ik een bleek velletje bleef behouden.

Erg beschaamd was ik toen mijn moeder me betrapte op een moment dat ik naar de dochter van de overbuur aan het loeren was vanachter mijn gordijnen. Weer mocht ik mijn kamer niet verlaten in afwachting van mijn lijfstraf (tot vader thuiskwam).

Nog een 'vernedering' die ik nooit vergeet.

Ik werd eens door mijn vader onder dwang 'verplicht' om op de grond te gaan liggen. Als ik dit niet deed zou ik slagen krijgen tót ik zou toegeven.

Mijn vader wilde om een of andere reden mijn broer 'onderricht' geven over het mannelijk geslacht.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Daarvoor moest ik mijn broek en onderbroek uit doen en op de grond gaan liggen, waarna hij met zijn handen en bijhorende uitleg alles duidelijk probeerde uit te leggen aan mijn broer. Ik was dus gewoon een demonstratiemodel. Beschaamd dat ik was, en gelukkig kreeg ik (van schrik) géén erectie, wat nóg beschamender zou geweest zijn!

Grappig verhaaltje is, dat ik als kind voor straf soms eens in de kelder vloog. In die kelder was een klein raampje waar ik juist door kon en onder dat raampje was een grote gemetselde patattenbak die naargelang het seizoen gevuld werd met aardappelen die bestrooid werden met bewaarpoeier tegen de scheutvorming.

Ik werd slimmer en had op den duur de ontsnappingsroute gevonden over die patattenbak en door dat venstertje. Toen mijn ouders dat in de mot kregen was dit soort straf voor hen dus nutteloos geworden.

Mijn vader had ook zélf een intimiderende roede gemaakt met een handvat en enkele lederen riempjes die aan de uiteinden een knoop hadden. Deze had hij omhoog gehangen aan een haakje in de garage en mij er op gewezen dat dit kon gebruikt worden als ik stout was. Voor zover ik weet heeft hij dit enkel gebruikt als 'afschrikmiddel'. Zijn doorsnee 'hulpmiddel' ging nooit verder dan de 'broeksriem', al dan niet met de kant van de gesp.

Ik vertel dit soort tiranniek ouderlijk gedrag enkel vanuit het oogpunt dat 'ik' meemaakte, want ik had nog 1 broer en 3 zussen en weet niet hoe zij 'behandeld' werden op vlak van ouderlijke liefde.

Ik voelde echter steeds aan dat ik precies de enige was die als "bastaard" werd behandeld. Is het niet te begrijpen dat ik een broekslijter werd tot in mijn tienerjaren en een duimzuiger tot ik getrouwd (vrijgevochten) was?

Is het niet te begrijpen dat ik op mijn zolder een mooie bidstoel had gemaakt waar ik uren op gebeden heb tot Jezus en Maria om de arme- zieke- en onderdrukte mensen uit hun miserie te helpen? Mijn moeder heeft hem zelf een paar keer kwaad afgebroken, maar ik bouwde hem steeds opnieuw op, tot ik het zélf wat beu werd.

Het was de tijd dat priesters en leerkrachten, hoe laag hun IQ ook mocht wezen, de macht in handen hadden wat betreft het maatschappelijk leven. Ze werden toen nog 'ENORM' gerespecteerd door de ouders vanwege hun statuut.

Ze mochten hun studenten enz. nog eens kletsen geven als ze goesting hadden en als ik thuis kwam na zo'n rammeling kreeg ik er soms nog kletsen van vader bovenop... gewoon omdat ik kletsen gekregen had van de meester, en dat zal wel een 'reden' gehad hebben!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zo denk ik aan die keer dat ik naar voor moest komen in de klas omdat ik een huiswerk niet had gemaakt.

De leerkracht stond met de benen licht gespreid op zijn 'tree' (verhoogd platform voor de leraar).

Ik moest op mijn knieën voor hem gaan zitten met mijn hoofd tussen 'zijn' knieën gespannen. Ik kan u verzekeren dat dit pijn deed aan de oortjes als hij zo nijpend een paar kleine kniebewegingen maakte hoor. Terwijl ik deze 'marteling' onderging kreeg ik op mijn billen nog enkele stokslagen met zijn houten regel.

In die tijd waren dit blijkbaar goed aanvaardbare straffen voor de ouders.

Hoeveel emmers tranen ik in mijn jeugd heb gelaten kan ik niet schatten, maar ik besepte pas later dat ik toen niet alléén leefde onder dit soort 'regime' en dat er véél ongelukkige kinderen moesten zijn die dit soort 'opvoedkundige' (en erger) praktijken zwijgzaam moesten ondergaan.

Wat óók pijn deed was, als een leerkracht een kladje haar juist boven je oren vast grabbelde en er een goede draaibeweging aan gaf om je te doen 'luisteren', of als je naar de 'prefect' (De rosten) gestuurd werd die het plezant vond om je met je klasagenda enkele keren FERM tegen je oren te meppen langs weerskanten.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 7: Kerk en maatschappij.

In mijn kinderjaren werden de Christelijke gezinnen gerespecteerd als ze één of meer priesters en/of nonnetjes 'kweekten' ten dienste van de kerk en haar vertegenwoordigers, en er was ook de 'droom' van de ouders, dat hun kinderen advocaat of dokter konden worden.

Voor het inkomen van het gezin werden dan buiten de 'droomkweek' ook één of meerdere kinderen 'gekweekt' tot arbeider die liefst levenslang bij de ouders zouden blijven wonen om 'de kost' te verdienen. Laat ons zeggen als een soort financiële levensverzekering voor de ouders.

De bedoeling van mijn ouders was waarschijnlijk dat ik tot zo'n extra inkomstenbron werd gekweekt. Ik heb dan zolang ik niet getrouwd was braafjes mijn loon telkens tot de laatste cent afgegeven aan mijn moeder, om ons gezin van dienst te zijn.

Gelukkig ben ik later aan dat systeem kunnen ontsnappen door te trouwen. Door te trouwen voelden ik en mijn vrouw eindelijk het geluk van 'bevrijding' en het recht om ons eigen leven te mogen leiden zoals 'WIJ' dit wensen.

De vraag "WAAROM BEN IK ZO GEWORDEN?" is een vraag die veel mensen zich tijdens hun levensloop zouden moeten stellen. Het zou heel wat persoonlijke 'problemen' kunnen oplossen. Ik denk dat in die zin 'zelfkennis' tot de gedachte kan aanzetten dat hij/zij het in het eigen gezinnetje 'anders' zal aanpakken en zo de eindeloze cirkel van ongelukkige kinderen kan verbreken.

Voor de duidelijkheid:

Voorgaande geeft de indruk dat ik 'DAGELIJKS' gestraft werd, maar dit ZEKER NIET!

Er waren wél die blijvende angst en dat minderwaardigheidscomplex die tussen mijn oortjes gecreëerd waren, en die ontstaan waren door de cumulatie van onuitwisbare trauma's... gewoon omdat ik een héél gevoelig jongetje was.

Rond mijn twaalfde ging ik thuis lopen en mijn doel was mijn grootmoeder die toen op Antwerpen linkeroever woonde. Ik had amper 15 frank gespaard, en dat was juist voldoende om de busrit naar Antwerpen te betalen.

Bij grootmoeder aangekomen stortte ik wenend mijn hartje uit. Ik wilde niet meer naar huis, maar bij haar blijven logeren... Resultaat: grootmoeder troostte mij en bracht mijn moeder telefonisch op de hoogte. Daarna kreeg ik 15 frank voor de bus terug naar huis!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een 'angstvergroter' voor gevoelige kinderen is bijvoorbeeld de volgende ervaring.

Tijdens de Chirokampen was het de gewoonte dat er voor de kinderen op een onverwacht moment een 'nachtspel' was.

Dit werd door de proost (aalmoezenier) en de leiding georganiseerd en de onbewuste kinderen werden hiervoor dagen op voorhand 's avonds als het donker werd, op voorbereid via allerlei griezelverhalen over zogezegde 'feiten' die zich in die omgeving hadden voorgedaan.

Een ontsnapte moordenaar die zich in de omgeving zou verschuilen... een sekte die kinderen offerde of dergelijke.

Op een nacht startte onverwacht het nachtspel dat me als gevoelig kind vreselijk traumatiseerde.

We lagen rustig in de grote tent op onze strozak te slapen toen we plots wakker werden van een luide schreeuw met vervolgens het weg- deinend hulpgeroep van een kind. Dit was door de leiding op voorhand afgesproken met die betreffende jongen die perfect zijn rol speelde en in deze context dus goed zijn zwijgplicht had vervuld. De rest was dus onwetend van deze 'geheime' afspraak.

Wat was er gebeurd? 'Getuigen' hadden gezien dat één van ons met strozak en al onder de zijwand van de tent naar buiten werd getrokken en 'ontvoerd' was. Inderdaad was die strozak ook tussenuit onze strozakken verdwenen.

Een paar ogenblikken later werden we naar buiten geroepen voor een schouwspel dat zich op een nabijgelegen heuvel afspeelde.

De buiten staande kinderen zagen in de verte een groepje 'blijkbaar biddende' mensen rond een groot vuur staan. Het bidden was niet te verstaan, maar het gemompel dat te horen was, was in ieder geval 'griezelig'.

Het plotse wakker schieten van die schreeuw... de voorbereidende griezelverhalen... het hulpgeroep van een vriend... de schrik...

Ik durfde gewoon niet met de rest naar buiten gaan om naar het schouwspel te kijken, maar kreeg zo'n vreselijke schrik dat ik letterlijk lag te '**DAVEREN VAN SCHRIK**' met laken en deken volledig over mij getrokken! Ik bleef schuddend liggen en de leider moest me uit mijn bed sleuren omdat ik niet alleen mocht achterblijven bij dit nachtspel.

De schrik werd alleen maar erger toen in dat schouwspel precies een kind werd 'geofferd', en aan de kreten te horen moest dat ons vriendje zijn!

Onze opdracht: We moesten hem gaan proberen redden uit de handen van die sekte vóór het te laat was en ik werd verplicht om mee te gaan zoeken met de rest van de groep... die nachtelijke bossen in!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Tijdens die reddingsactie werden we nog wat 'verrast' met allerlei griezeligheden. Een geraamte dat plots aan een koord voor onze neus zwaaide vanuit een boom enz.

De 'doodsschrik' die ik toen had heeft gezorgd voor een levenslang trauma waardoor ik bang of ongerust bleef in het donker.

Enkele decennia later werd dit soort traumatische 'nachtspelen' door de wetgevers gelukkig verboden...

Het vervolg van mijn levensverhaal en de groei van mijn rebelse strijdvaardigheid tegen machtsmisbruik ten overstaan van mezelf en andere mensen hebben in het hiervoor beschreven 'maatschappelijk' gedoe hun oorsprong gevonden.

Waar de anderen broekschijters waren (zijn) werd ik op den duur de ridder die voor hen in de bres spring, enne... ondanks ik steeds de kloppen moest opvangen en allerlei miserie kreeg (omdat ik voor anderen in de bres sprong- en spring), ben ik levenslang fier gebleven op deze karaktertrek.

Enkele 'grappige' situaties die hieruit voortvloeiden mogen niet ontbreken.

We hadden een leraar met de bijnaam 'de Schoen'. Waar die bijnaam vandaan kwam heb ik nooit geweten, maar ik moest letterlijk ondervinden dat hij deze wél kende en dat er een reukje aan die bijnaam hing, anders zou hij zo niet gereageerd hebben.

Tijdens de les 'plaatbewerking' kreeg ik ineens goesting om die leerkracht uit te testen of hij wel zijn bijnaam kende. Om de 10 minuten liet ik mijn werkstukje vallen en riep dan "Ai... recht op mijne (accentuerend) SCHOEN".

Na dit een paar keer herhaald te hebben was er steeds nog geen reactie van de meester, en ik dacht tja... 'k zal er dan maar mee stoppen. Ik was er niet goed van bewust dat een medeleerling ook dat spelletje had meegespeeld, tot het moment dat we na de les het klaslokaal verlieten.

De collega deugniet ging vlak voor mij de deur uit en PATAAT... die kreeg daar een ferme oorveeg om U tegen te zeggen. Hij draaide bijna rond!

Ik dacht OEF! Gelukkig heeft 'hij' die oorveeg gekregen en ik niet.

Maar ik was de volgende die door de deur ging, en mijn oorveeg was duidelijk nog straffer hoor!

Ik had hier dus de bevestiging gekregen dat 'de Schoen' zijn bijnaam wel degelijk kende.

Later kon ik om deze deugnietterij goed lachen maar op dat moment aan die deur... amaa!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Aangezien de muziekmeester in de vakschool op de hoogte was van mijn zangtalent, blokfluittalent, notenleerkennis en ik ook bovendien meezong in het schoolkoor, had ik met deze leerkracht een soort vriendschapsband die moeilijk te omschrijven was.

Uiterlijk was hij tijdens de muziekles tegen mij even 'streng' of zelf 'strenger' dan tegen de rest van de klasgenoten die nog nooit een muziknoot hadden gezien, maar innerlijk bleek hij een goed hart te bezitten.

Het is een feit dat in een vakschool de leerkrachten 'strenger' moesten zijn dan in een meer theoretische opleiding om het 'gezag' te kunnen behouden.

Hij gaf weinig punten op proeven en huiswerken van de klasgenoten die het moeilijk hadden met muziknoten enz. en begrijpelijkerwijze kreeg ik met mijn kennis ter zake in mijn klas de beste punten op dit vak.

Op zo een moment dat hij streng en luidop de namen en punten voorlas in de klas, had ik al zo veel keer "nul" en dergelijk lage punten moeten horen dat ik bij een volgende naam die hij afriep plots in een zotte bui recht sprong en zélf luidop riep "NUL!". Iedereen schoot in een lach natuurlijk maar wie er niet mee kon lachen was de muzikleraar zélf hé!

Zijn reactie -het schooljaar liep op haar einde- "SPANDEL voor straf moet je gans je schrift x-keer volledig overschrijven tegen volgende week!".

Ik verschoot van deze zware straf natuurlijk en mijn straf kwam dus nooit klaar tegen de laatste schooldag. Elke keer hij me nog zag vóór de grote vakantie vroeg hij er naar en kreeg ik dus rode oortjes!

Oef... daar begon de grote vakantie en ik gelukkig zeg.

Gedaan met school en straf schrijven én... ik moest niet blijven zitten én...volgend jaar was er geen muziekles meer!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 8: De ontwikkeling van 'mensenkennis' was begonnen.

Het was 1 september... begin nieuw schooljaar. Tijdens de eerste ontmoeting met de muziekleraar op de speelplaats sprak hij me aan "EN... WAAR IS JE STRAFWERK?"

We keken in elkaars ogen en daar waar alle leerlingen bang waren voor deze strenge muziekleraar kon ik diep in zijn ogen de 'pretlichtjes' lezen.

Hij liet het aan de andere leerlingen niet merken, maar ik voelde dat hij in feite blij was om mij terug te zien en sindsdien was ik een van de weinige leerlingen van die man, die doorhad dat hij in werkelijkheid een goede en lieve inborst had maar enkel 'streng' over kwam om de leerlingen van de beroepsschool in bedwang te kunnen houden. Ik voelde ook dat hij op zijn beurt door had dat ik in feite gewoon een brave jongen was met een grappig kantje aan.

Mijn zesde zintuig... mensen aanvoelen... begon te ontwikkelen.

Dat deze leerkracht een goed inborst had zal het volgende verhaaltje duidelijk maken.

Behalve in het koor waar ik als sopraan zong, was er dus ook het schoolorkestje.

Dit bestond praktisch alleen uit blokfluitspelers en we deden zowat jaarlijks mee aan een muziekwedstrijd onder verschillende scholen ergens in Limburg of zo. Dat was voor mij geen probleem.

Op een bepaald moment besloot de muziekleraar die vol vertrouwen was over mijn zang- en andere muziktalenten, en die ook (via via) vernomen had dat ik vioolles volgde in de muziekschool, om mijn 'viooltalent' te gebruiken voor een optreden.

Het zou een kort optreden worden waarbij al de anderen blokfluit speelden en ik vooraan zou zitten met mijn viool voor een paar stukjes eenvoudige solo.

Tijdens de repetities in het kleine schoollokaal zonder publiek verliep het redelijk goed, maar de datum van het optreden naderde en de stress steeg dus ook relatief... zeker bij mij die een solo moest spelen op een instrument dat mij niet goed lag.

De leraar was er vast van overtuigd dat het concert prima zou verlopen en bleef me genoeg moed inpraten...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Fier als een otter arriveerde ons 'orkest' op het betreffende podium in het stadhuis van Temse. Ons optreden begon en de blokfluiten speelden hun eerste deel perfect. Ik zat daar helemaal alleen vooraan op de ereplaats met mijn viool in positie, en plots... met al dat volk in die zaal vlak voor mijn neus, - wat ik niet gewoon was als kind met een minderwaardigheidscomplex -, kreeg ik een aanval van **PLANKENKOORTS** om U tegen te zeggen.

Het was mijn beurt om de solo te geven en heel mijn lijf verstijfde...

Het publiek was muisstil en de blokfluiten hielde op met spelen zodat ik kon invallen.

Helemaal verkrampd van de plankenkoorts kon ik mijn strijkstok niet meer bewegen en ik kreeg slechts enkele kleine 'piepjes' uit mijn viool.

Alle aanwezigen bleven een aantal seconden muisstil op mijn solo wachten... een solo die er maar niet kwam.

De muzikleraar snapte wat er aan de hand was met mij en terwijl ik daar stokstijf vooraan zat gebaarde hij aan de blokfluitspelers dat ze gewoon verder moesten spelen alsof de solo normaal was doorgegaan.

Er was op voorhand afgesproken dat we na dit optreden met de ganse groep thuis bij onze muzikleraar wafels mochten gaan eten om het optreden te vieren. Zijn vrouw verzorgde de wafelenbak.

Diepbeschaamd en zonder een woord te zeggen zat ik tussen de rest in afwachting van hoe de muzikleraar zou reageren betreffende dit door mij mislukte concert.

Hij zag mijn miserie en troostte mij met woorden dat hij de situatie begreep... dat het niet mijn fout was, maar gewoon plankenkoorts... dat hij zeker **NIET kwaad** was op mij enz, en dat ik net als de anderen wafels mocht eten tot ik niet meer kon.

Later heeft hij hier nooit meer over gesproken en ook geen slechte punten voor gegeven. Integendeel... hij toonde nog meer begrip dan voorheen.

Dit was een duidelijk bewijs dat die man een goed hart had en bij mensen dingen kon aanvoelen die een doorsnee iemand anders niet zou aanvoelen.

Kwestie van 'leren' heb je twee soorten mensen. De theorie- mensen en de praktijk- mensen. Voor theorie had/heb ik geen aanleg, maar daartegenover wel veel aanleg voor 'praktijk' op alle vlakken. Ik was (en ben nog steeds) een autodidact die leert uit ervaring en uit fouten.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Tijdens mijn 'carrière' heb ik ook altijd 'ervaren' dat er een groot verschil kan zijn tussen theorie uit de boekjes en praktijk in de realiteit. Vandaar dat ik als practicus soms conflicten had met hiërarchisch hoger geplaatste personen die zich enkel baseerden op de theorie uit de boekjes en ik hard kon 'bewijzen' dat dit (in realiteit) niet overeenkwam met bepaalde situaties in de praktijk .

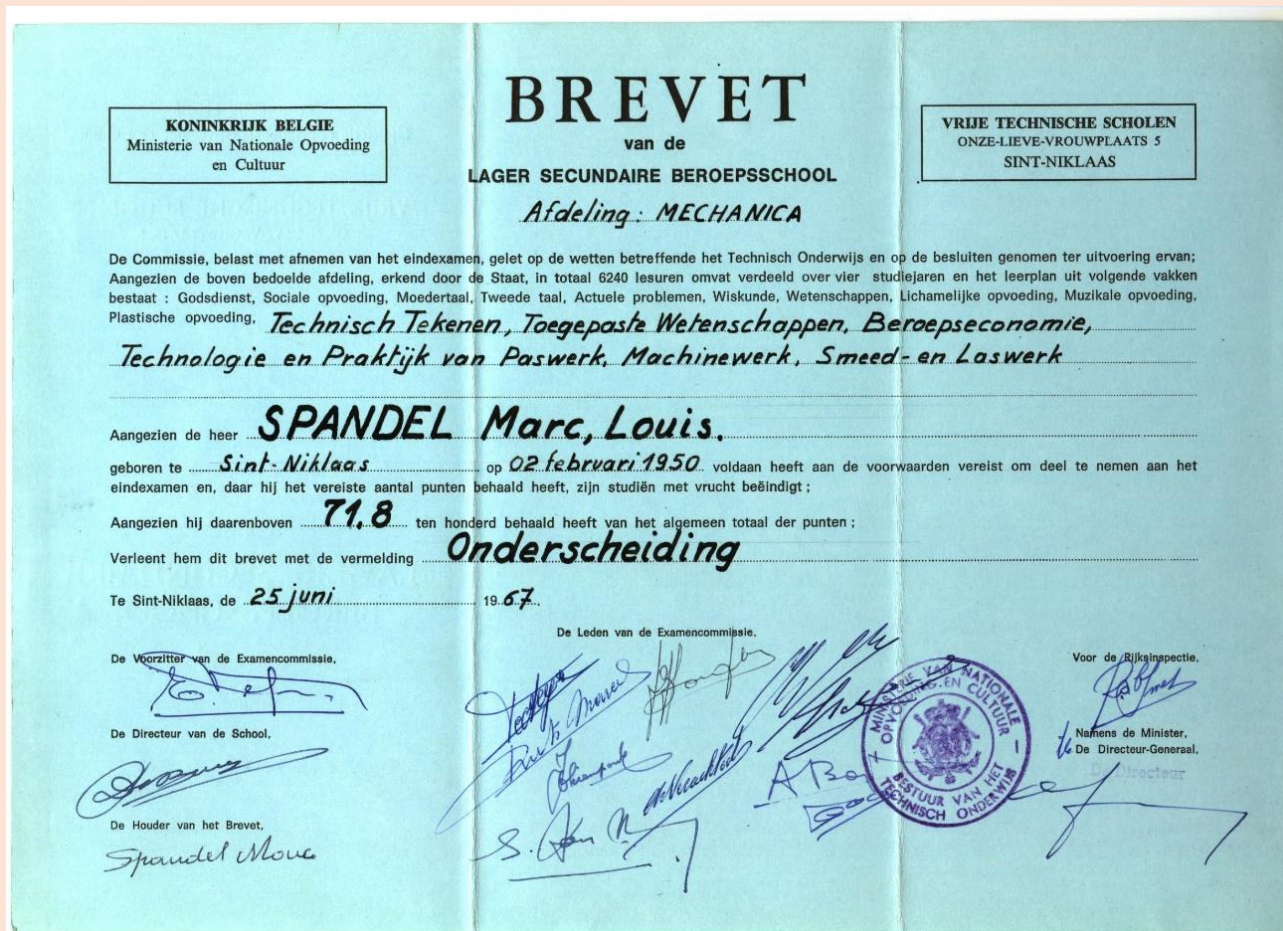
Dit is een groot nadeel voor de mensen die geen ervaring hebben op de werkvloer van het leven en zich enkel baseren op hun hoger 'diploma'.

Fier als een otter had ik dus mijn 'getuigschrift metaalbewerking' behaald.

Vroeger werd dat voor de beroepsschool een 'getuigschrift (of brevet)' genoemd, en niet 'diploma' omdat beroepsschool als minderwaardiger aanzien werd. Deze mensen konden gemakkelijk gestigmatiseerd worden als dom en goedkoop werkvolk. De beste kandidaten voor zakkenvullende werkgevers natuurlijk.

Als ze op deze mensen machtsmisbruik pleegden zouden deze zich niet durven verzetten omdat ze geen 'diploma' hadden (te dom) snap je?

Geschikt voor de vuilste, goedkoopste en gevaarlijke jobs en als ze tegenpruttelden kregen ze een paar lappen op hun oren en werkten ze daarna nóg eens zo hard uit schrik voor 'de baas'!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 9: De eerste werkvloer ARW (september 1967 ->).

Wel... mijn eerste job was in een bedrijf (ARW) dat 'liften' produceerde en deze ook ging plaatsen en onderhouden in allerlei gebouwen (privé- gebouwen, hospitals, kloosters...)

Na zo'n half jaar samenstellen van metalen deuren mocht ik uiteindelijk mee voor het plaatsen en onderhouden van liften. Mijn collega -ik schat hem zo'n 10 jaar ouder dan mij-, zijn bijnaam was 'de Poezewoef'.

De ervaren Poezewoef zag natuurlijk dat ik een braaf, dom en in de bedrijfswereld onervaren kereltje was en in deze context 'gebruikte' hij mij natuurlijk voor het gevaarlijkste en vettigste werk.

Ik zal nooit vergeten dat ik bij vriestemperaturen en ijzige wind in een liftkoker gaten aan het kappen was terwijl 'hij' met mensen uit andere bedrijven op een ander verdiep, waar de ramen waren dichtgemaakt om de wind buiten te houden rustig babbeltjes sloeg rond een warm vuurtje.

Volgens mij is hier het eerste zaadje voor protest (tegen machtsmisbruik) gepland in mijn hersenen. Het moest enkel nog 'groeien'.

Op een moment vroeg hij mij of ik eventjes mijn tong tegen een liftdeur wilde houden. Tja... een grapje zeker? Ik deed dat als onervaren gast natuurlijk hé!

Gevolg was dat mijn tong onmiddellijk vastvroor aan die deur. Hij kon het lachen niet laten en toen ik mijn tong los trok hing het vel er een stukje af (pijnlijk).

Het was dus ook niet abnormaal dat ik tijdens deze machtsmisbruiken al op mijn zeventiende met een zware liesbreuk (van het heffen) werd opgescheept en hiervan moest geopereerd worden.

We moesten de zware gietijzeren trommel waar de liftkabel op- en af- rolde, langs de smalle betonnen trappen van de ruwbouw handmatig naar boven dragen tot in de machinekamer van de lift. Mijn collega zorgde er dan voor dat ik aan de laagste kant moest heffen en hij aan de bovenkant zodat ik het zwaarste gewicht moest torsen. Buiten die liesbreuk had ik dus ook regelmatig pijnlijke kwetsuren aan mijn handen omdat ze soms tussen die zware trommel en het beton schuurden.

In die tijd was er nog geen sprake van verplichte 'beschermkledij' hé.

Zo leerde ik tijdens zo'n liftenonderhoud het klooster van de benedictijnen te Dendermonde kennen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Aangezien mijn (toen nog) diep Christelijke gevoelens en opofferingsgezindheid, voelde ik mij daar vlug thuis in dat klooster en al de 'heiligheid' die er rond hing.

Vandaar dat ik voor mijn herstel van die liesbreuk- operatie vroeg of ik bij hen mocht postuleren gedurende de herstelperiode. Ik wilde toen óók nog steeds priester- of pater-missionaris worden.

Die bruine paters waren direct akkoord en tijdens dit postuleren had ik mijn eigen cel (kamertje).

Ik stond even vroeg op als de paterkes en bidde-, zong- en at met hen samen in volle overtuiging dat ik mijn leven ging kunnen schenken aan Jezus via de missie, door het redden van arme zieltjes en het bijstaan in hun miserie, daar in het donker Afrika. Alle dagelijkse plichten van de paterkes probeerde ik zo goed mogelijk mee te doen.

Groot was mijn ontgoocheling toen ik tijdens het postuleren en de vraag om missionaris te worden het volgende te horen kreeg van de abt:

"In onze missies hebben we géén plaats vrij voor u, maar onze broeder smid is onlangs overleden en we hebben een nieuwe broeder smid nodig. Daar kunnen we u goed voor gebruiken!"

Ik was voor deze benedictijnenwijn- producerende paterkes dus enkel 'geschikt' als gratis klusjesman om het onderhoud te doen in hun klooster!

Dit was de eerste keer in mijn leven dat ik, al was het met een klein hartje, 'nee' durfde zeggen tegen deze 'heilige hypocrieten'.

Zo tussendoor... Er stond op zijn minst een 'speciale' tekst op een bordje aan de straatkant van het achterpoortje in de kloostertuin.

Er stond geschreven "Verboden toegang voor mensen en dieren van het vrouwelijk geslacht."

Trouwens wil ik vermelden dat ik daar tijdens dat postuleren hoogstwaarschijnlijk onbewust seksueel misbruikt werd door meerdere paterkes. Waarom die gedachte?

Wel... behalve het feit dat ik daar een eigen cel had waarvan de deur 'niet op slot' mocht zijn en het feit dat ik daar zo'n twee weken heb verbleven, kan ik mij van die paar weken 'verblijf' bijna niets meer herinneren dat na de eerste dagen én die ene 'speciale' ervaring gebeurd was. Die 'speciale ervaring' was, dat een paar paterkes mij aanspraken met de vermelding dat een bepaalde oude pater ziek en bedlegerig was. Deze pater had gehoord van mijn (jonge) aanwezigheid in het klooster en zou mij graag ook eens zien om een praatje te maken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Omdat de pater bedlegerig was zou ik voor deze ontmoeting zélf naar zijn kamer moeten gaan waarna een paar lieve paterkes mij naar zijn kamer begeleidden.

Kreeg ik iets in mijn drinken of zo? Maar die zieke pater begon met mij te praten en verder weet ik 'NIETS' meer...

Betreffende de rest van die twee weken is het voor mij een volledige black-out gebleven tot de dag dat ik terug naar huis keerde... ontgoocheld omdat ik geen missionaris mocht worden! Ik weet zelf niet meer of ik met de fiets of de bus naar ginder en terug naar huis ben gereden. Wat is er daar gebeurd dat ik mij NIETS méér kan herinneren van die periode? Een verkrachtingsdrug of zoiets gekregen?

Wat is er gebeurd toen ik als kind, jaren daarvoor door een andere priester uitgenodigd werd op zijn bureau voor een 'persoonlijke biecht'?

Die overal graag geziene priester, goede huisvriend 'stichter en proost' van jeugdbewegingen, had mij eens uitgenodigd om mij te 'verlossen' van die zware rugzak met 'doodzonden' waar ik al zo lang mee opgezadeld was, en maar niet vanaf geraakte. Mijn schuldgevoel was zo groot geworden dat ik zelf niet meer gewoon durfde gaan biechten, en als gevolg hiervan ook niet meer te communie mocht(durfde) gaan, want dat zou nog bijkomende doodzonde opleveren.

Zijn bureau was op een schoolterrein en aangezien het die afgesproken namiddag geen school was, was het daar dus leeg en doodstil.

Schoolpoort voorzichtig geopend... school binnengaan... achter mij stilletjes die grote poort terug dicht gedaan... tot aan zijn 'bureau' gewandeld...

Zijn gordijnen waren dicht en zijn deur op slot!

Nadat ik enkele keren op dit afgesproken uur aan zijn deur aanklopte deed hij niet open. Was hij die afspraak vergeten?

Teleurgesteld dat ik maar niet van die rugzak doodzonden af raakte keerde ik huiswaarts.

Maar... ik was al bijna terug aan de grote schoolpoort toen ik plots achter mij zachtjes mijn naam hoorde roepen en 'hij, mijn redder' stond in zijn open deurgat zachtjes te wenken dat ik bij hem moest komen. Gelukkig dat hij mij niet vergeten was liep ik op hem af.

Binnen in zijn bureau deed hij de deur op slot.

De toen nog lange rokken dragende priester ging zitten op zijn bureaustoel en gebood mij om op mijn knieën voor hem te gaan zitten, mijn hoofd op zijn schoot te leggen en met mijn mond naar beneden mijn zonden in zijn schoot op te biechten.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik begon te biechten.... Ik weet wél dat ik begon met een paar woorden in zijn schoot te mompelen, maar verder kan ik mij niets meer herinneren van die 'biecht'.

Het werd een black-out waaruit ik wakker werd en van hem de mededeling kreeg dat 'AL MIJN ZONDEN' waren vergeven en ik 'gezalfd' was in de naam van Jezus!

Ik sprong een gat in de lucht van geluk dat ik van die zware psychische last was verlost en ging huppelend terug huiswaarts. Had hij iets op zijn schoot gedaan waardoor ik mij van niets meer bewust was?

Tijdens een Chirokamp moest ik ook eens bij deze 'proost' komen voor een 'louterend gesprek'. Het 'gesprek' verliep in een donker magazijntje waar kampmateriaal enz. gestockeerd lag.

Het enige wat ik mij van dat gesprek kan herinneren is, dat ik moest biechten en vergiffenis vragen. Daarna volgde een langdurige intimiderende en traumatiserende preek over masturberen. Over de doodzonden waarmee ik mezelf hierdoor zwaar belaadde, en de ziekmakende en dodelijke gevolgen er van.

Als gevolg van die 'preek' durfde ik meer dan een jaar gewoon niet meer naar mijn pietje kijken!

Enfin wat niet weet, niet deert zegt het spreekwoord hé, maar meer dan tien jaar later, toen ik geen 'kind' meer was, ging ik me toch vragen stellen over wat er tijdens die black-out periodes kan gebeurd zijn dat het daglicht niet mocht zien hé.

Trouwens ik heb vernomen van anderen dat ze in hun 'kindertijd' óók door deze priester waren uitgenodigd op zijn 'bureau' en zelf in de 'dekenij'. Spijtig dat mijn ouders deze priester (die regelmatig langskwam voor een trappist) zodanig vertrouwden dat ik hierover met hen nooit durfde te praten om zware ruzie en bijhorende bestraffingen te vermijden.

Ik ondernam een tweede poging om priester/missionaris te worden vanuit mijn altruïstisch karakter en ging daarvoor postuleren bij de Scheutisten te Brussel.

Dit heeft maar een paar dagen geduurd, want al vlug werd me overtuigend gezegd dat ik géén kans bij hen maakte als ik geen 'hoger diploma' kon voorleggen. De Scheutisten waren dus dikke nekken die neerkeken op 'gewoon' gepeupel. Hun doel was niet om zieltjes te redden, maar om 'andere' soorten winsten te genereren (voor de kerkfabriek)!

Weer teleurgesteld natuurlijk.

Maar... het zaadje van rebellie had ook hier extra voedsel gekregen om te groeien hé!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Enfin, ik ging terug verder aan het werk in de liftenfabriek.

Aangezien mijn klein loonzakje ging mijn vader die méér centjes verlangde, ten rade bij de vakbond.

Daar werd ontdekt dat ik dat jaar dat ik er werkte, 'ONDER' het minimumloon werd betaald! Ik spreek hier van 1967 hé, en de vakbond had berekend dat ik op dat 1 jaar zo'n 6263 fr. te weinig had gekregen (in die tijd véél geld).

Gevolg... mijn vader kreeg de centjes via een rechtzetting en ik vloog buiten!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 10: Ontdekking van de échte wereld Boelwerf (augustus 1968 ->).

Een geluk bij dit ongeluk was, dat die periode volop lassers werden gezocht voor de Boelwerf en een nog groter geluk dat de Boelwerf zélf voor de opleiding zorgde. Een opleiding van zo'n 3 maanden waarna we geschikt waren om het eenvoudigste laswerk te verrichten in de productiehallen.

Een voordeel ook, dat deze scheepswerf de hoogste lonen betaalde in de wijde omgeving! Mijn vader wreef dus in zijn handjes natuurlijk en schreef mij in als kandidaat lasser.

Ik had geluk en mocht onmiddellijk starten aan de opleiding.

Hier leek ik duidelijk 'aanleg' te hebben voor dit beroep en ik kon na de geslaagde opleiding zonder enig probleem in de productie beginnen met een vast contract.

Nu kwam het grote keerpunt in mijn leven!

IK LEERDE MIJN LIEF (TOEKOMSTIGE VROUW) KENNEN EN DIE ERVARING WAS ZO PLEZANT, DAT IK AL MIJN GOESTING OM EEN CELIBATAIR LEVEN TE GAAN LEIDEN ALS PRIESTER, PATER, OF MISSIONARIS OVER DE BOEG GOOIDE!

Die lieve kussen... het hand in hand lopen... het onvoorwaardelijk vertrouwen... de échte liefde!

Als 74- plusser draag ik nog steeds de gevolgen van de in mijn kinderjaren opgelopen trauma's, maar dankzij mijn positief ingestelde geest, zelfkennis, en de steun van mijn super- echtgenote kan ik deze gevolgen psychisch op een 'positieve' wijze de baas blijven.

De liefde die ik gans mijn leven had moeten missen, overviel me zo overweldigend. Mijn lief dat me deze 'oprechte' liefde gaf wilde ik nooit meer kwijt raken en zij had de zelfde nood aan bevrijding en échte liefde. Onze droom was zo vlug mogelijk trouwen en een eigen gezinnetje starten. Een leven van huisje, tuintje, kindje, hondje...

Kortom, we droomden beiden van een 'gelukkige en vrije' toekomst samen, en zo snel mogelijk.

We probeerden om te MOETEN trouwen (zoveel mogelijk boem boem doen zónder voorbehoedmiddelen), maar dit wilde niet lukken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik was door mijn ouders 'opgekweekt' tot een 'minderwaardige' arbeider die dom moest blijven en voor de centjes moest (blijven) zorgen.

Tot ik getrouwd was heb ik mijn loon, telkens nadat ik dit in handen kreeg 'braafjes' en volledig afgegeven aan mijn moeder vanuit de gedachte dat dit noodzakelijk was voor het overleven van ons gezin. Het heeft mij geestelijk veel moeite gekost om een einde te maken aan deze 'verantwoordelijkheid' die in mijn nek was geschoven door mijn ouders.

Mijn lief had mij van haar spaarcentjes zelf een occasie brommer gekocht omdat ik elke dag door weer en wind met mijn fiets naar de Boelwerf op- en af- moest rijden. Wat een supergoed lief hé! We hebben met die brommer (een olie- lekkende Flandria die bijna niet vooruit geraakte) plezante- en minder plezante ervaringen gehad hoor, maar achteraf gezien zijn dit allemaal toch leuke herinneringen gebleven.

Het was van model precies een zware motor, maar het motortje zélf was amper 49cc. We hebben er eens een rondje mee gereden terwijl we er met 7 man op zaten. We passeerden zo al tuf-tuffend voorbij een politiecombi, en in die tijd kon de politie nog om zoiets lachen.

Op een avond ging ik wéér (van de miserie) lopen thuis... recht naar mijn lief, en ik wou bij haar blijven wonen. Hiervoor had ik een grote valies gevuld met het meest noodzakelijke. Na een duidelijk "Saluut" richting mijn ouders stapte ik het af met die zware valies. Onderweg, ging ik mij (na een grote omweg) in "Het landhuis" een pintje moed indrinken (ik dronk normaal gezien geen bier).

Daar stond ik dan voor haar deur, midden in de nacht, en mijn lief die geen ouders meer had woonde in bij haar zuster in de ouderlijke woning.

Die mensen hadden mij nog nooit gezien en ik belde aan.

Haar schoonbroer werd wakker in ging door het slaapkamervenster hangen om te kijken wie aanbelde.

Ik vroeg naar Marcella..

Hij riep daarop Marcella wakker met "MARCELLA, hier staat iemand met een witte frak aan de deur, en die vraagt naar u!"

Zij kwam door het venster kijken en toen ze zag dat ik het was, snelde ze naar beneden om mij binnen te laten.

Ik stortte mijn hart weer eens uit en ook de wens om bij haar te komen wonen. Gelukkig is Marcella een slim vrouwtje gebleken. Ze troostte mij en na een paar flinke kussen kon ze mij ompraten om toch maar met mijn grote valies naar huis te keren... wat ik braafjes deed want er waren geen andere opties.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Thuis gekomen ging ik zonder mijn ouders een blik te gunnen met mijn valies recht naar mijn zolder. Ik hoorde beneden mijn ouders tegen elkaar lachen om dit gedrag.

Achteraf gezien wel een 'grappige' scene, maar op dat moment voor mij niet hoor.

Gevolg in dit verhaal is, dat ik geen cent had om te kunnen trouwen met mijn lief.

Mijn lief heeft dan zélf mijn, en haar, verlovingsring, trouwring enz. betaalt met haar eigen spaarcentjes.

We waren ook in zekere zin genoodzaakt om een notaris in te schakelen omdat enerzijds mijn ouders hun kostwinner niet wilden verliezen en anderzijds omdat mijn lief haar voogden niet wilden dat we trouwden omdat ik onvermogend was.

Ondanks de tegenwerking besloten we na twee jaar 'verkering' om samen voor 12 maanden later een trouwdatum te regelen voor het stadhuis én de kerkdienst.

Ik was 21 en zij 20, en in die tijd was de wettelijk meerderjarigheid vanaf je 21ste. Via een notaris én een rechtschapen vrederechter zijn we dan 'officieel' zonder verdere problemen kunnen trouwen, waarvoor we nog steeds dankbaar zijn.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Wij waren elkaars eerste en enige échte liefde, en gans ons leven zijn we elkaar trouw (en ook gelukkig) gebleven, alhoewel...

We moesten nog rekening houden met de onverwachte toenmalige wettelijk verplichte legerdienst die me stond te wachten, omdat ik thuis weg was. Dit was het enige gevaar dat ons ons geluk nog in de weg kon staan en eventueel vernietigen.

We waren een paar jaar getrouwd toen we eindelijk het grote geluk hadden om in verwachting te zijn van een kindje.

Plots kreeg ik van de overheid het bericht dat ik zou opgeroepen worden voor mijn dienstplicht die in die jaren 1 à 2 jaar kon duren en meestal in kazernes in Duitsland werd uitgevoerd.

Deze dienstplicht was in mijn geval al enkele jaren 'uitgesteld' omdat ik 'kostwinner' was voor mijn ouders.

De wet was toen, dat je na een bepaald aantal jaren uitstel als 'kostwinner' vrijstelling kreeg van militaire dienstplicht. Aangezien ik door te trouwen niet genoeg van die uitsteljaren als 'kostwinner' voor mijn ouders achter de rug had, werd ik verplicht om tóch mijn dienstplicht te vervullen.

Ik heb toen 'vrijstelling van de dienstplicht' aangevraagd maar dit werd in eerste instantie geweigerd. Ik kreeg wél de kans om deze aanvraag te gaan verantwoorden (al dan niet via een advocaat) op het ministerie in Brussel.

Dat ben ik dan ook 'persoonlijk' gaan doen op het betreffende ministerie bij minister Paul Vanden Boeynants en zijn team, zónder enige advocaat !

Mijn oprechte verantwoording voor de vraag om vrijstelling was de volgende.

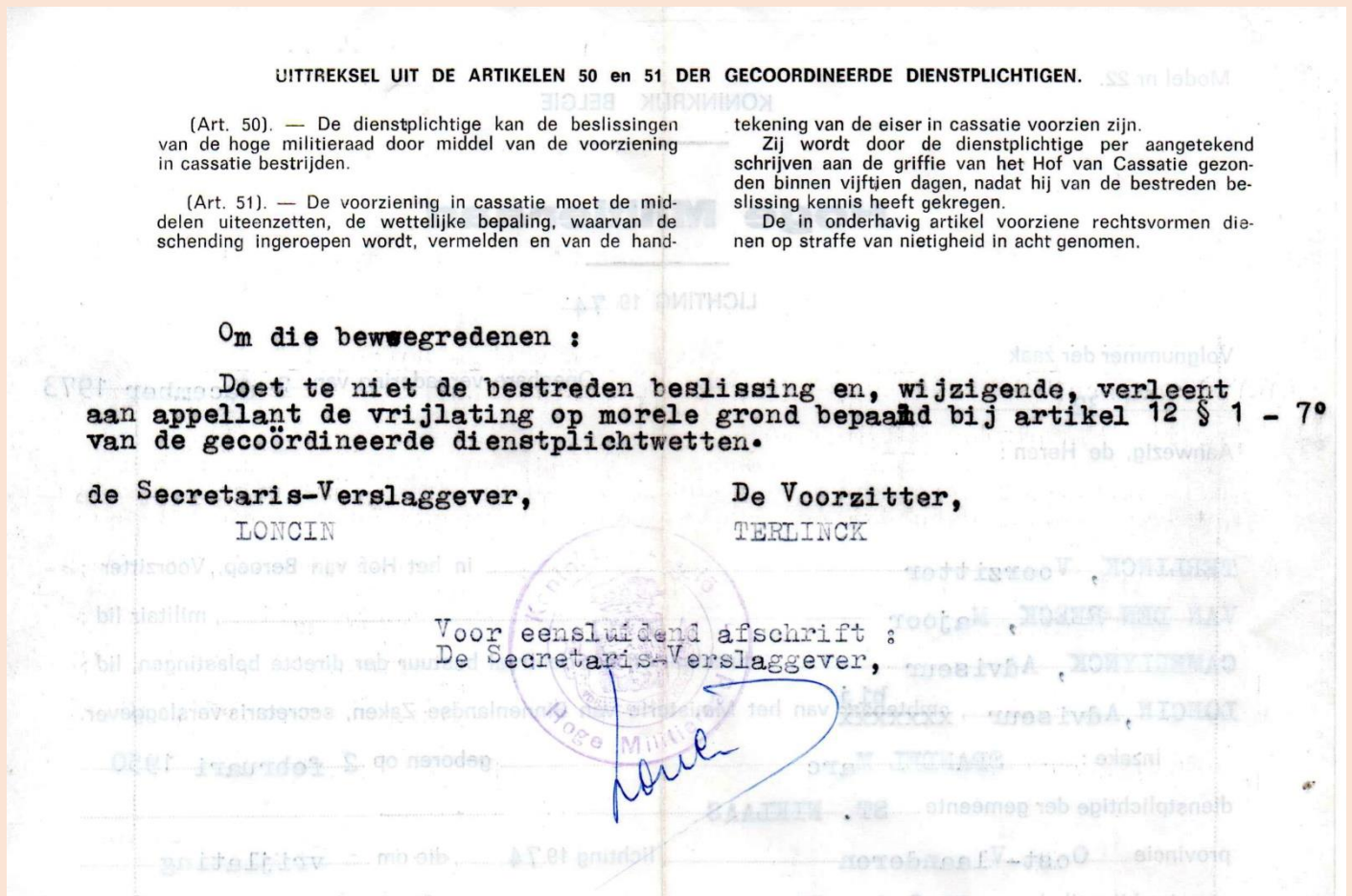
“Ik en mijn vrouw zijn jong en gelukkig getrouwd... Ik ben de kostwinner van ons gezin en heb zelf nà mijn trouwen tijdelijk elke maand een bedrag van mijn loon aan mijn moeder geschonken ter ondersteuning... mijn vrouw is in blijde verwachting... Ik heb al vernomen hoe het er in en rond de kazernes aan toegaat kwestie van 'ontspanning' enz.... De vrouwtjes van plezier die rond de kazernes hun habitat hebben en wetende hoe zwak het vlees is... vanuit mijn verantwoordelijkheidsgevoel zou ik het prille geluk van ons gezinnetje zeker niet op het spel willen zetten door lange afwezigheden, eventuele misstappen ver van huis en/of een scheiding... IK LEG DE VERANTWOORDELIJKHEID OM MIJN GEZINNETJE GELUKKIG TE HOUDEN OF EVENTUEEL KAPOT TE MAKEN IN JULLIE HANDEN!”

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Amper drie dagen later kreeg ik al een aangetekende brief van het ministerie met de vermelding dat ik 'vrijgesteld werd op morele gronden'.

Ik ben geen sportman, maar op dat moment sprong ik misschien een meter hoog van geluk, en deze 'menselijke' ministeriële beslissing heeft er dus ook voor een stuk toe bijgedragen dat ons gezinnetje blijvend gelukkig en gezond is gebleven (ook ons nageslacht).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

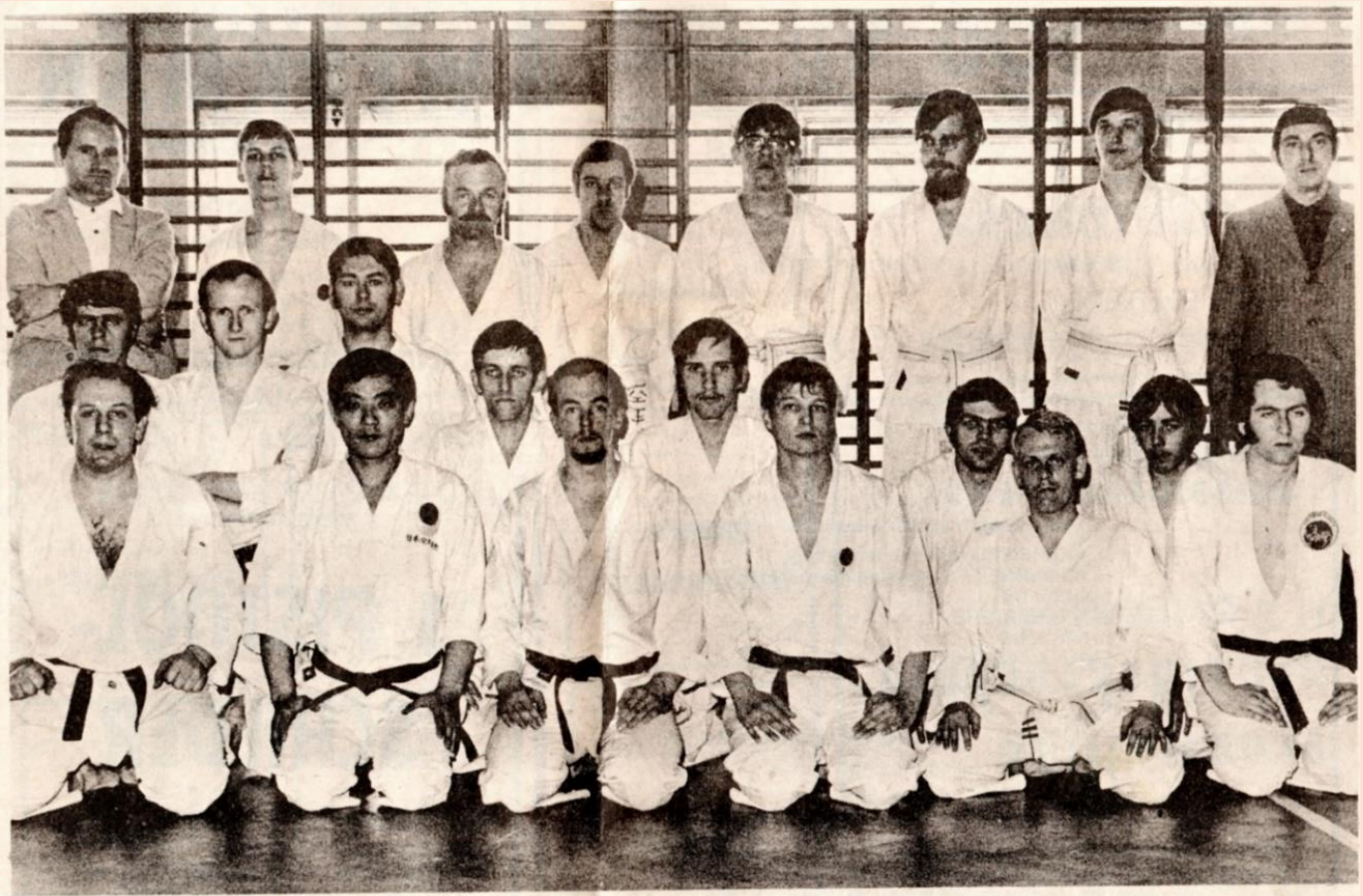
Hoofdstuk 11: Verdwijnen van het minderwaardigheidscomplex.

Al vlug zat ik dus als onervaren jonge man (met een groeiend zaadje tegen machtsmisbruik) in een echt 'mannelijke' werkomgeving met een allegaartje aan persoonlijkheden (broekschijters, agressievelingen, psychopaten, ex- bakzitters, machtsmisbruikers, brave gasten...).

Er werd die tijd in ons land een nieuwe Japanse vechtsport geïntroduceerd, namelijk 'karate'. Een sport volgens de Shotokan stijl. Vrouwen werden niet toegelaten en je moest minstens 18 jaar oud zijn om deze sport (wettelijk) te mogen uitoefenen.

Doel van deze sport was zelfdiscipline, zelfverdediging, zelfvertrouwen, en andere positieve voordelen. We hadden onze eigen trainer en kregen zowat maandelijks een speciale training van een Japanse sensei (toen 7^e dan) die nog bij de Japanse keizerlijke wacht actief is geweest en ook hoofdtrainer voor de Belgische karateka's.

Een man die dus van wanten weet qua 'de juiste stijl'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De 'schrik' voor mijn vader verdween snel en toen hij nog eens met zijn volle gewicht (was dikke vent) mij achterover duwde over een wasmand en mij begon te slaan, ben ik voor zover mogelijk in die ligging de eerste keer terug beginnen slaan op zijn buik.

Fysiek schade had hij niet want in mijn herinnering voel ik nog steeds hoe 'mals' die dikke buik wel was... het was alsof je in een dik kussen bokst.

Maar... 'psychisch' was hij daar flink van verschoten en hij liet mij plots met rust. Ik voelde aan dat hij door deze onverwachte reactie nu zélf een beetje bang was geworden voor de mogelijkheid dat dit in de toekomst wel eens uit de hand kon lopen met ergere gevolgen voor hem.

Sindsdien was hij minder 'agressief' t.o.v. mij, en dit dankzij de 'sport' karate, waardoor ik meer zelfvertrouwen kreeg.

Tijdens deze trainingen kon het niet anders of ik moest mijn geestelijke en fysieke krachten wel vergelijken met deze van de andere karateka's. Toen ben ik eindelijk gaan inzien dat ik geen minderwaardige mens was maar minstens 'gelijkwaardig'. Ik kwam mijn minderwaardigheidscomplex te boven!

Ik werd geestelijk op korte termijn sterker tegen het machtsmisbruik van mijn vader en in de werkomgeving. Ook het feit dat er andere van onze beste karateka's waar ik naar opkeek op de Boelwerf werkten én hiervoor gerespecteerd werden speelde een rol.

Eindelijk kreeg ik zelfrespect en meer eergevoel én op korte termijn verdween mijn minderwaardigheidscomplex compleet. Ik werd een waardig 'MENS'!

Spijtig is, dat deze ommekeer naar het besef dat ik 'minstens' evenwaardig was aan andere mensen in zo'n korte tijd en zonder begeleiding gebeurde, dat ik eigenlijk een beetje 'te' veel 'rebel' geworden ben.

Dit heeft mij langs de ene kant steeds een goed (idealistisch) gevoel gegeven, maar langs de andere kant besef ik dat dit vanaf dan ook mijn toekomst zwaar heeft beïnvloed omdat ik mij ben gaan verzetten tegen elke vorm van machtsmisbruik.

Aangezien ik uit 'ervaring' een zesde zintuig ontwikkelde tegen machtsmisbruik en agressief gedrag, ontwikkelde ik ook een soort 'preventieve' zelfverdediging t.o.v. de psychopaten en machtsmisbruikers in mijn (werk)omgevingen. Ik leerde 'in de praktijk' dat er honden zijn die hard blaffen maar in hun broek schijten als je durft tegenblaffen.

Vandaar dat ik soms demonstratief met mijn hand een paar plankjes tot stoofhout kapot sloeg en wel eens durfde roepen dat dit ook met hen kon gebeuren. Dit hielp wonderbaarlijk.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Met karate ben ik spijtig genoeg principieel moeten stoppen door dat snel groeiend zaadje tegen machtsmisbruik.

Wat was de aanleiding voor deze stap?

Wel... ik had de 5^e kata ingestudeerd en zou hiervoor een paar maanden later bij de sensei het examen voor bruine gordel mogen afleggen.

Tijdens zo een maandelijkse training door de sensei had deze in mij blijkbaar een soort talent ontdekt en hij besloot dat alle andere karateka's die trainingssessie verder moesten doen met onze 'gewone' trainer. Hijzelf zou zich voor de rest van die training eens persoonlijk met mij bezig houden om mij de finesse van de 5e kata bij te brengen. Wat een eer zeg.

Dus ik leerde deze kata tijdens die les 'perfect' uitvoeren!

De eerstvolgende training bleek dat de 'gewone' trainer uit jaloezie, ik kan geen andere reden bedenken, wraak zou nemen.

De trainer riep mij op om midden in de zaal te gaan staan en de andere karateka's moesten in een kring rondom mij plaats nemen.

Voor de duidelijkheid... De sensei was dus niet aanwezig hé.

Ik kreeg het bevel om de 5e kata uit te voeren en was hier nog maar goed aan begonnen of de trainer beval me al om te stoppen met de vermelding dat ik 'fout' bezig was.

Toen ik antwoorde dat ik de kata uitvoerde zoals de sensei mij aangeleerd had, riep hij dat 'HIJ' de baas was en 'HIJ' besliste wat goed of slecht was en dat ik niet naar de sensei moest luisteren maar naar 'HEM'.

De volgende maandelijkse training door de sensei, werden er 'examens' afgenomen. Het was ook mijn beurt voor het examen. Na mijn proef besliste de sensei dat ik geslaagd was en de bijpassende gordel verdiende. Hiervoor wilde hij ter bevestiging zijn handtekening plaatsen in mijn vorderingsboekje.

Juist voor hij zijn handtekening wilde plaatsen trok de 'gewone' trainer dit boekje uit de handen van de sensei met de vermelding "dat ik nog te weinig trainingen had gehad voor deze gordel" en een geslaagd examen in die context niet mocht.

Dit vernederend jaloers gedrag en machtsmisbruik door de betreffende trainer én het in mij sterk groeiend zaadje tegen machtsmisbruik waren de trigger om onmiddellijk te stoppen met deze 'sport'.

Ik heb één groot nadéél (karakterieel gezien), en dat is, als ik eenmaal 'kap' met een machtsmisbruiker of iemand die van mij 'profiteert'... dit voor altijd is! Ik zal die zaak nooit vergeten en hem/haar niet zomaar een 2e kans geven of nog helpen, (behalve in nood)!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

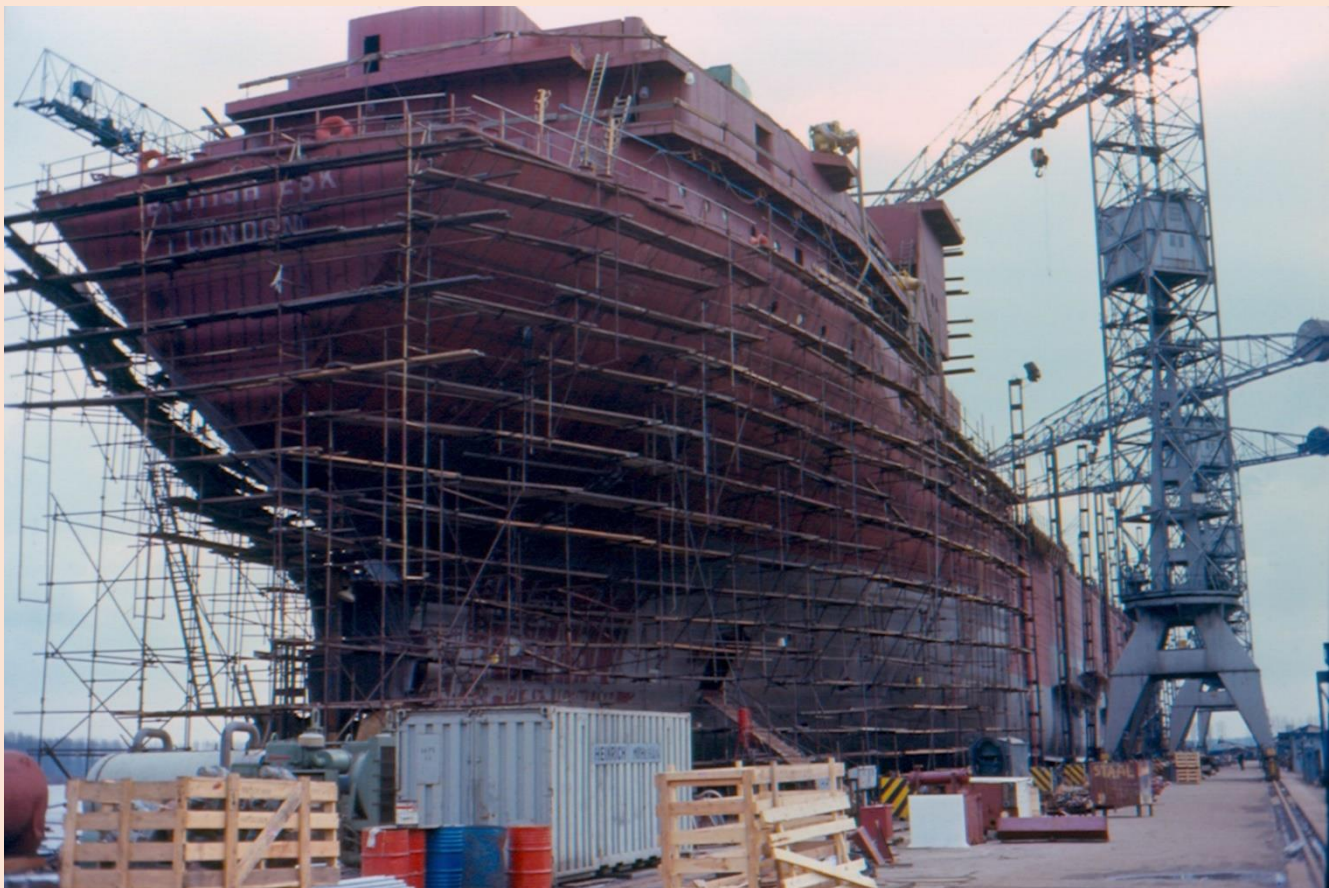
Op de Boelwerf (De Zaat) beleefde ik mijn eerste grote groeiproces tot zelfstandige kerel. Ik wil niet zeggen dat ik daar 'volwassen' werd, maar dat ik door die omgeving overrompeld werd met nuttige levenslessen.

Ik kreeg er pornoboekjes onder de neus geduwd. Ik werd uitgehoord over mijn lief... ik kreeg de raad om vèrder te gaan dan kusjes geven omdat ik haar anders zou verliezen enz. Enfin... levenslessen die ietwat overdreven waren maar toch in zekere zin 'nut' hadden.

Het was een mannenwereld waar een paar duizend mannen (en karakters) samen werkten. Iedereen had zijn eigen stiel (specialisatie). Lassers zoals ik, buizenleggers, smeden, schilders, kappers, schrijnwerkers, tekenaars, kraanmannen, stellingmakers, paswerkers, monteerders enz.

Elke stiel had zowat haar eigen afgelijnde functies en dit gaf het voordeel dat de goede 'stielmannen' getrainde en 'ervaren' stielmannen waren met een 'eergevoel'.

Dit eergevoel groeide naargelang de gevoelens van 'respect' voor de kwaliteit van je werk.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Omdat ik waarschijnlijk een vorm van autisme had (of nog heb?) kon ik niet anders dan aan de vereisten die van de kwalitatief hoogstaande stielman verwacht worden, zo goed mogelijk te voldoen. Ik wilde geen 'fouten' maken en 'als' ik een foutje had in mijn laswerk (hoe klein ook), repareerde ik dit foutje onmiddellijk om vanwege mijn gevoelige natuur geen wroeging te moeten krijgen.

In die tijd was de 'stress' voor arbeiders bijlange niet zo groot en moreel aftakelend als in de volgende decennia 's. De vrijheid om je stiel 'naar best vermogen' uit te voeren (welk karakter je ook vertoonde), was nog aanwezig en het respect vanwege de bazen was ook in relatie met je inspanningen om 'goed' werk af te leveren.

Aangezien mijn natuurlijk streven naar de beste kwaliteit kreeg ik voor mijn prestaties dus het nodige respect. Ik mocht de moeilijkste laswerken uitvoeren en zelf fotolassen herstellen die gemaakt waren door lassers die in de hoogste categorie stonden, terwijl ik zélf op de Boelwerf qua loon nooit hoger dan 3e categorie werd geklasseerd.

Dit scheelde wel in mijn loonzakje, maar ik bleef tenminste mezelf, en mijn 'eergevoel' als kwalitatief hoogstaand stielman raakte ik niet kwijt.

Waarom ik niet 'hoger' dan derde categorie werd betaald?

OMDAT IK MEZELF BLEEF!

1) Ik liet niet bij wijze van spreken 'op mijn kop schijten' door de bazen.

2) Aangezien ik steeds streefde naar de hoogst mogelijke kwaliteit van mijn werk, was ik normaal gezien meestal de laatste die gedaan had met zijn werk. Mijn werk was perfect en niemand hoefde achter mijn rug nog fouten te herstellen. Ik was dus een DUUR stielman. Geen fouten, maar wel uren 'verlies' en continu ambras met de ploegbazen 'omdat het zo lang duurde'.

3) Dankzij mijn perfectionisme werd ik dus regelmatig ingezet om andere lassers hun fouten te gaan herstellen. Dit wil zeggen dat anderen na het 'rap rap' afwerken van hun 'meters' de secties verlieten en dat Spandelke achter hun rug hierin moest kruipen om de honderden, door de ploegbazen met krijt aangeduide fouten te gaan 'repareren'.

Het is begrijpelijk dat ik dan als 'laatste' achterbleef in die secties, en dat de IQ- missende ploegbazen me steeds konden 'verwijten' dat ik 'altijd de laatste' was. Ik werd dus in deze gevallen telkens met de vinger aangewezen als oorzaak wanneer de secties later dan afgesproken konden geleverd worden, en dan kregen de ploegbazen mogelijks geen (of minder) 'bonus' snap je.

Ondanks deze ervaring bleven de ploegbazen me voor deze 'reparaties' gebruiken, en dit sterkte mijn eergevoel omdat ze hiermee onbewust bewezen dat ik 'kwaliteit' leverde.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

4) Ik voelde mij zo goed in mijn vel, dat ik tijdens het werk regelmatig zong en jodelde en ik kreeg ook als roepnaam 'Tarzan' omdat ik de Tarzankreet zo goed kon nabootsen. Deze was véér te horen op de werf hoor. Geen enkele 'baas' kon mij qua zingen, jodelen én de Tarzankreet het zwijgen opleggen en dàt zorgde bij de dommeriken onder hen voor een krop in de keel. Ze konden Tarzan niet temmen!

Was ook een probleem voor de dikke nekken, omdat dit zo aanstekelijk was dat steeds méér collegae begonnen zingen! Op een plezante manier werken is in mijn ogen gezonder dan tégen je goesting werken snap je.

Het credo van de 'domme' ploegbazen werd plots "zingen en werken tegelijk, dàt kan niet!".

Mijn 'karakter' als stielman had dus voor- en nadelen voor de werkgever zoals àlles voor- en nadelen heeft.

Voordeel: de werkgever kan 'kwaliteit' tonen aan de klanten, waardoor deze verleid worden tot het plaatsen van meer bestellingen.

Nadeel: Het is wel 'dure' kwaliteit voor de klanten!

Het is de taak van de werkgever die geen kwaliteit wil verliezen en ook geen klanten omdat hij duur is, om hiervoor een oplossing te bedenken.

Vandaar de oplossing voor deze stielman die onder geen beding van zijn eergevoel als stielman wou afwijken.

- Ik moest in de goedkoopste' 3e categorie blijven fungeren en dat hebben ze me letterlijk onder de neus gesmeerd op de personeelsdienst. "Wij zullen er voor zorgen dat je hier NOOIT categorieverhoging zal krijgen!". En zo geschiede.

- Ik bleef wél gerespecteerd worden voor de kwaliteit van mijn werk en ik mocht aan mijn taken zolang werken als ik zélf nodig achtte. Dit 'respect' was voor mij belangrijker dat die paar centen meer.

- Ondanks de geslaagde proeven voor speciaal laswerk, waar ik steeds glansrijk in slaagde en die toelieten dat ik aan gespecialiseerde werkzaamheden mocht werken... bleef ik dus de 3e categorie behouden op de Boelwerf.

Ik denk hier aan de sluisdeuren van Berendrecht... het boorschip Yatzy... de herstellingen van de grote gescheurde brandstoftank van de Esso... de proeven met basische- elektroden van een bepaald merk... Het vastlassen van bevestigingspunten voor stellingen op gevaarlijke plaatsen waar mijn verantwoordelijkheidsgevoel voor de levens van de arbeiders de hoogste prioriteit had enz.

Hier een voorbeeld dat mijn kwaliteiten als vakman (lasser) bewijst.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

BOELWERF

WELDER PERFORMANCE QUALIFICATION TEST

According to D.N.V. Code/Standard.

This test is performed to comply with purchaser's specification no. Project 1521
Welder's/operator's name SPANDEL Age 35 Stamp no. 4087
Manufacturer/Employer BOELWERF N.V. Date 02/07/85
Manufacturer's welding procedure no. WPO 43 (1G), 35 (2G), 44 (3G), 36 (4G)

WELDING CONSUMABLES AND WELDING PARAMETERS

Table with 3 columns: VARIABLE, TEST CONDITION, QUALIFICATION RANGE. Rows include Base material designation (NVA), Material thickness (14.5), Groove, type and definition (BUTT WELD), Welding process (SMAW), etc.

Other information (Pre- and/or post welding heat treatment etc.) NO PREHEATING
NO POSTWELD HEAT TREATMENT

We certify that the statements in this record are correct and that the test specimens were prepared, welded and heat treated as described.

Place HOBOKEN Date 02/07/85
Manufacturer's sign. [Signature] Witnessed by Mr ADAM L.
Representing D.N.V.

LABORATORY TESTS

NON-DESTRUCTIVE TESTING. According to D.N.V. Code/Standard.
Type of test R.X. Accepted/Not accepted
Place HOBOKEN Date 09/07/85

Laboratory's sign. [Signature] Witnessed by Mr. ADAM L.
Representing D.N.V.

MECHANICAL TESTING. According to Code/Standard.
Type of test

Accepted/Not accepted.

Place Date
Laboratory's sign. Witnessed by
Representing

We hereby certify that the welder named above by virtue of the information given above meets the Code/Standard and/or purchaser's specification, and that he by our signature is approved for welding within the limitations given in the Code/Standard, purchaser's specification and/or welding procedures.

Surveor [Signature]

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 12: Eendracht maakt macht.

Dat er in zo'n werkomgeving voor allerlei mogelijke redenen soms 'spanningen' ontstonden onder arbeiders, is dus héél normaal.

Je had harde werkers en ook profiteurs die meerdere keren per dag gingen 'kakken' terwijl de anderen in feite 'hun' werk moesten meenemen.

Maar... als het er op aan kwam en er was volgens de arbeiders een reden tot staken, dan vielen de onderlinge conflicten weg en spanden we allemaal als één blok samen om ons doel te bereiken!

Dat was nog de goede tijd dat de mensen 'samen' sociale strijd voerden en dit niet zoals in de volgende tijden 'individueel' moeten gaan doen. De Belgische leuze "Eendracht maakt macht!" werd toen in de Boelwerf noch toegepast, en had positief effect!

Die goede tijd is dankzij de 'politieke economie' geëvolueerd naar "ieder voor zichzelf!". Goed voor schijnheilige profiteurs en slecht voor de 'brave' arbeiders dus.

Gevolg: stress, ellende in gezinnen, minimumlonen, sociale dumping, zware belastingen enz.

Enfin... terug over de Boelwerf.

Deze grootste scheepswerf van België begon concurrentie te krijgen van Koreaanse enz. scheepswerven waar 'de mensen' werkten aan veel lagere lonen en waar de afgelegde meters een véél hogere prioriteit hadden dan de 'kwalitatieve' meters. De rederijen gingen dus meer van deze goedkope schepen kopen en lieten de duurdere schepen van Boelwerf steeds vaker links liggen.

Boelwerf kon niets anders dan deze concurrentiestrijd aan te gaan door méér druk op de arbeiders te leggen via het inlassen van méér ploegbazen. Zo kwam er meer 'controle' op 'baardtrekkerij' en afwezigheden op de plaats van hun taken.

De gekende regel "De beste boswachters waren vroeger zélf stropers" indachtig, werden toen voor deze functies als ploegbaas de grootste profiteurs aangesteld omdat deze in feite voor de productie geen meerwaarde inhielden.

Vanaf het moment ze 'gepromoveerd' werden tot op het 2e trapje van de hiërarchische ladder draaiden deze domme geesten psychisch 180 graden. Het klein beetje verkregen 'macht' maakte van deze mensen met laag IQ op slag hoogmoedige slavendrijvers t.o.v. van hun vroegere collegae en vrienden. Ze kregen zelf een opvallend 'rode' overall, waardoor ze nog méér schrik konden aanjagen omdat hun aanwezigheid van ver te herkennen was.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Intimiderend gingen ze tussen hun vroegere 'makkers' staan om hen aan te manen geen seconde op te kijken van hun werk!

Één van hen was zelf een délégué. Hij was bekend als de grootste 'tafelklopper' op de burelen om 'de mensen' te verdedigen. Vanaf het moment dat hij 'gepromoveerd' was tot ploegbaas veranderde hij in een échte nazi t.o.v. 'de mensen'. Hij gaf zijn ontslag als délégué en liep buiten de werkuren met een lange zwarte lederen jas rond!

Ik zie hem nog intimiderend rechtstaan tussen zo'n 10 lassers die op hun knieën zittend in een ruimte van pakweg 64m², volop met dikke elektroden aan het lassen waren. Geen enkele durfde nog opkijken. Ze stikten bijna van de rook omdat er niet genoeg rookafzuiging was voorzien.

Ik verwachtte dan ook dat deze onderdrukten ook veel last zouden krijgen van lasogen!

Dit was het begin van het einde van de eenheid tussen de arbeiders, en het failliet van de eens zo machtige scheepswerf.

In die tijd kreeg ik elke dag een fles melk mee naar mijn werk.

Grappig detail hierrond is dat we elk jaar naar een medisch onderzoek moesten bij de bedrijfsarts (achteraf gezien blijkbaar geen al te slimme).

Ik dronk toen al jaren elke dag minstens een liter melk. Weet je wat zijn conclusie was na zo een 'medisch onderzoek'? "Je moet beginnen met melk te drinken!" en ik kon gaan.

Ik kan het niet laten om hier nog enkele herinneringen te vertellen aan die goede tijd. Herinneringen die tonen hoe ik mij inspande (via mijn rebels karakter), om de 'sfeer' voor de collegae positief te houden.

Als er ergens 'spanning' ontstond tussen een ploegbaas en een 'ondergeschikte' (kon ik ook zijn) of tussen collegae onder elkaar, dan had ik daar enkele showtjes voor bedacht die ik soms gebruikte naargelang de 'toestand' van het spanningsveld.

- 1) Beginnen jodelen of zingen.
- 2) Mijn luidruchtige Tarzan- kreet.
- 3) Het binnenwerk uit mijn veiligheidshelm verwijderen en alleen het buitenste deel op mijn kop zetten, zodat die helm tot over mijn oren zakte. Vervolgens mijn vals gebit naar voor steken, door de benen zakken en de aap spelen, vergezeld van allerlei apengeluidjes.

Die derde (grappige) optie had meest succes om de 'spanning' snel weg te nemen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Probleem was, dat de ploegbazen niet gediend waren met dit 'gedrag' omdat ze zich zo in zekere zin 'vernederd' voelden ten overstaan van hun 'ondergeschikten'. Ik trapte op zere teentjes, en ondanks de 'intimidaties' van de ploegbazen 'bleef' ik mezelf zijn.

Daarom werd ik door de ploegbazen soms wel eens naar 'boven' (de directie) gestuurd om een sigaar te gaan smoren.

Het aantal zeer pijnlijke lasogen dat ik in Blok 3 heb opgelopen dankzij het met de voeten treden van de veiligheid door die ploegbazen, is ontelbaar. Die ontelbare nachten dat ik niet kon slapen van de pijn...

Het enige dat wat verlichting bracht waren de met koud water doornat gehouden washandjes die ik op mijn ogen hield. Als de pijn even minder werd en ik mijn ogen kon open houden, volgden enkele verdovende druppeltjes en ging ik terug naar bed in de hoop dat de verdoving lang genoeg zou duren om de slaap te kunnen vatten.

Als gevolg van de reorganisatie waarbij steeds meer ploegbazen werden 'benoemd', ontstond op de Boelwerf een beetje een 'politieke' situatie. Een situatie van 'benoemingen' onder vrienden en familieleden.

Als de ploegbazen na verloop van tijd uiteindelijk tot de vaststelling kwamen dat ze mijn karakter niet 'slaafs' konden maken, werd ik vanuit 'hun' afdeling buiten geschopt naar en andere afdeling.

Met afdelingen bedoel ik de verschillende blokken waar de 'secties' worden aangemaakt, de 'hellingen' voor de aanbouw, de afbraak, de dokken, de schepen op stroom, de onderhoud...

Zo werd ik eens naar de dwarshelling geschopt door een ploegbaas of meestergast uit een van de blokken. De ploegbaas voor de lassers ginder, had mij nog nooit gezien, en ik hem ook niet. Op het moment dat we elkaar ontmoetten was het eerste dat hij tegen mij 'riep': "Met mij gaat dat niet pakken zulle manneke! Als ge dat met mij probeert, zorg ik dat ge met uw kloten buiten ligt!".

Meteen had ik de bevestiging dat de 'vorige' (die ik op de teentjes had getrapt) achter mijn rug al 'telefonisch instructies' had gegeven over deze rebel.

Ik kwam ook snel te weten dat mijn nieuwe ploegbaas een familielid was van de vorige! Toen snapte ik het gevolg van de uitdijende 'familie- en vriendjes- politiek' binnen de Boelwerf, waar òòk de postjes belangrijker werden dan het respect voor de vakmensen.

't Was geëvolueerd zoals de Belgische politiek waar het eigenbelang van de politici belangrijker is geworden dan het maatschappelijk belang.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De 'zwaarste' sigaar die ik toen als jonge werknemer moest gaan roken op de personeelsdienst zal ik nooit vergeten.

Op een bepaald moment kwam een collega (die hiervoor de opdracht had gekregen), me zeggen dat ik onmiddellijk naar de personeelsdienst moest gaan. Het was ons al opgevallen dat er toen al zo'n half uur geen enkele ploegbaas meer te zien was op de werkvloer. Nog nooit meegemaakt tot dát moment...

Deze 'uitnodiging' volgend, stapte ik dus recht naar de personeelsdienst.

Toen ik binnen stapte in het betreffende bureau schrok ik eventjes want ALLE ploegbazen van de afdeling waar ik werkte zaten 'hier' i.p.v. op hun werkvloer.

Het was precies een krijgsraad waar beslist ging worden over leven en dood van de 'rebel'.

Ze zaten achter een grote tafel, netjes naast elkaar op een stoel, met in het midden de personeelsdirecteur.

Ik moest vòòr hen op ongeveer 3 meter afstand blijven rechtstaan!

De directeur wees nu één voor één de ploegbazen aan met de vraag "Wat heeft u te zeggen over Spandel?".

Één voor één staken deze 'vrienden' een serenade af over allerlei ongehoorzaamheden, gebrek aan respect, de vernederingen in het bijzijn van ondergeschikten, te veel zingen, jodelen en Tarzankreten... (Niets over mijn goede kwaliteiten als stielman).

Ik begon LETTERLIJK te wenen! Niet omwille van de aanklachten of een eventueel ontslag dat kon volgen, maar omwille van de manier waarop de ploegbazen konden samenspannen en een letterlijke krijgsraad organiseerden om een 'ongewenste' buiten te krijgen. Het trof mij diep dat zoiets nog kon gebeuren in zo'n groot 'modern' bedrijf, zoveel jaren nà de oorlog. Éénzijdige rechtspraak zonder het recht om jezelf te verdedigen.

Deze 'krijgsraad' eindigde met de gezamenlijke vraag aan de directeur om mij te ontslaan!

Gelukkig werd ik door de directeur omwille van mijn 'goede' kwaliteiten niet ontslagen. Hij had dus een hoger IQ en gaf me enkel de verwittiging 'dat ik nog een kans kreeg'.

Het voordeel van die 'kans' die ik kreeg was, dat ik gewoon terug kon gaan verder werken én dat al die macht misbruikende ploegbazen niet konden verkrijgen wat ze wensten. Ze vlogen gewoon met de staart tussen de benen terug naar hun werkvloer omdat ze deze 'onbeheerd' hadden achtergelaten!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een veel gebruikte uitspraak van profiteurs op de Boelwerf was “Ga eens kakken!”... Het is een typisch ‘bevel’ dat ook in andere bedrijven werd gebruikt door profiteurs om hieruit een persoonlijk voordeel te kunnen verkrijgen. Dit ‘bevel’ werd gebruikt door bazen en collegae.

Ik denk hier bijvoorbeeld aan de hoofdploegbaas (zijn naam trok op lafaard)...

Ik zat volop meters te maken binnenin een sectie (voorpiek), het was eenvoudig plat laswerk (hoeklassen met zware elektroden), toen hij mij plots wegtrok met de woorden “Ga eens kakken!”.

Hij nam las- tang en lasscherm uit mijn handen en begon gewoon verder te doen aan ‘mijn’ werk. Die man wilde gewoon ook eens wat ‘lassen’ (uit verveling of om te proberen?). Ik ben dan letterlijk maar eens gaan kakken hé, het was tenslotte de opdracht van mijn baas en ik wou daar niet blijven staan om lasogen te vermijden.

De Wc’s waren nogal afgelegen, waardoor ik na een half uurtje ‘kakken’ terug in die sectie kwam gekropen. Ik deed hem teken dat ik terug was, en duidelijk tegen zijn goesting gaf hij het gereedschap terug in mijn handen.

Nadat de sectie klaar was én de lassing ‘gecontroleerd’ waren kwam die ‘lafaard’ kwaad naar mij gevlogen met de vermelding dat mijn lassing vol fouten zaten en moesten gerepareerd worden door mij. Ik ging dus ‘repareren’ en moest ontdekken dat het juist die meters lassing waren die hijzélf gemaakt had, die vol grote fouten zat!

De ‘lafaard’ had dus zijn naam niet gestolen en bij zijn hiërarchische’ overste de schuld voor ‘zijn’ fouten in mijn nek geschoven.

Begrijpelijk dat het zaadje van verzet tegen onrecht, wel moest uitgroeien tot een sterke plant die na meerdere van dit soort ‘ervaringen’ uitgroeide tot een flinke boom van ‘verzet’.

Tja... hoe meer onrecht, controle, regeltjes en machtsmisbruiken de taken van de vakmensen begonnen domineren en hoe meer jonge bazen die enkel door hun hogere ‘studies of vriendjespolitiek’ en aanverwante papieren de hogere posities invulden zónder dat ze ervaring hadden op de werkvloer van de realiteit..., hoe méér de ervaren stielmensen op de tenen werden getrapt hé.

Ga maar eens als nieuweling op een groot bedrijf achter een bureau zitten en nodig dan één voor één mensen met tientallen jaren ervaring in hun stiel uit op je bureau om hen te verwijten dat ze hun stiel niet kennen en fout bezig zijn.

Gewoon omdat het in de theorie- boekjes ànders staat dan in de praktijk.

Wie een beetje nadenkt en wat eergevoel heeft kan de reacties verwachten hé.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik werd zo eens naar een 'nieuwe' baas zijn bureau geroepen. Een baas waar ik notabene mee samen op school had gezeten in het koor en het schoolorkestje. Hij had wél een hoger diploma dan ik hoor.

Ik kwam binnen op zijn bureau met "hallo (+ zijn voornaam)". Kwaad riep hij dat ik hem vanaf dan met "meneer" moest aanspreken of er zou een sanctie volgen!

Dat verklaart ongeveer de vernieuwende maar sfeer- dodende houding van het management t.o.v. de ervaren stielmensen met eergevoel die steeds de vrijheid hadden gekend om hun stiel naar best vermogen uit te voeren.

Zo'n sfeer leidt alleen maar tot méér stakingen en ander protest hé!

De stakingen gingen elkaar (normaal toch?) sneller opvolgen en de vakbonden waren toen tenminste nog 'vakbonden'.

Voordeel van de stakingen was, dat wanneer de vakbond met de vingers knipte, direct heel de Boelwerf werd platgelegd en het voor de arbeiders een soort feestdag werd.

Er werden strijdlidjes gezongen en we gingen zingend in massa betogen richting burelen.

Sommigen hadden muziekinstrumenten bij. Een trompet enz.

"Hand in hand kameraden... hand in hand, de strijd gaat voort! Geen woorden maar da- aaden, we strijden tot de dood!" enz.

Ik had mijn saxofoon soms bij en zelf een liedje gemaakt over de 'Save' (Saverys was de baas van de Boelwerf). En maar plezier maken.

Nadeel was, dat de meesten in feite soms niet goed wisten 'waarom' ze staakten en gewoon meededen omdat de vakbond er achter zat. Natuurlijk ook voor de plezante groepsgeest tijdens die stakingen.

Ik geef toe, dat de redenen om de boel plat te leggen soms 'ietwat' overdreven werden (omdat er ergens te veel rook bleef hangen of zo), maar dit soort groepsgebeuren was de enige mogelijkheid om 'snel' positief resultaat te verkrijgen.

Ik geef ook toe, dat ik mij in die tijd van protesten nogal vlug liet meeslepen door de wensen van de vakbonden én dat ik vlug op de eerste rijen meeliep tijdens de piketten en betogingen op de Boelwerf en in rondom liggende straten.

Toen staakte ik enkel mee zónder nadenken omdat ik nog niet volwassen was van geest en mij enkel afreageerde op het steeds weerkerende onrecht dat ik zag en meemaakte.

Ik was niet slimmer, en aan de toegangspoort hielden we samen zoveel mogelijk 'ratten' tegen. Dat waren mensen die het recht hadden om te gaan werken en wilden gaan werken, maar die door ons (de door de vakbond opgefokte soldaten) werden tegengehouden en uitgescholden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zonder dat ik het besepte was ik (hardhandig) hun rechten als arbeider en ook hun mensenrechten (vrije meningsuiting) met de voeten aan het treden. Ik wist toen niet beter en heb spijt van mijn toenmalige houding.

Ik was razend kwaad op de rijkswachters die waren opgeroepen om voor deze werkwilligen (hardhandig) een doorgang te forceren.

Ik stond tijdens zo'n 'piket' aan de poort op de tweede rij achter Jan Cap (de beste délégué die ik ooit gekend heb), toen deze een slag van een matrak op zijn hoofd kreeg. Ik hoorde het 'kraken'. Sindsdien is die mens verder door het leven moeten gaan met een scheef geslagen oogbal.

Ikzelf riep tegen de rijkswachters dat in mijn karateboekje stond dat ik karate mag gebruiken als zelfverdediging voor mezelf, mijn familie en vrienden.

"Dit zijn mijn vrienden, en als je hen aanraakt mag ik karate gebruiken tegen jullie, om hen te beschermen!". Toen naderde een grote struise rijkswachter.

Met de ene hand nam hij me bij de keel en met de andere hand pakte hij mij letterlijk bij mijn ballen. Zo duwde hij mij met geweld achteruit tot op het voetpad met de woorden. "Als je hier een voet af zet vlieg je direct de bak in!". Ik was verstomd door die reactie en kwam dus niet meer van dat voetpad.

Later in mijn leven besepte ik dat ik als ik zou staken, ik er persoonlijk een reden voor zou moeten zien, en niet alleen omdat 'derden' zoals een 'vakbond' vinden dat er volgens 'hen' een staking nodig is. Mijn besluit werd later "Ik beslis ZELF of ik staak of niet!".

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze foto uit een krant in die woelige tijden was genomen tijdens een staking (klein, snel opgericht stakerscomité).

Ik was toen zo enthousiast dat ik voor de stakersbetogingen een rat van zo'n twee meter lang gefabriceerd had met behulp van ijzerdraad en er rond genaaide grijze vodden.

Die sleepte ik dan mee tijdens een betoging door de straten van Temse.

Ik was zo gelukkig op de Boelwerf als arbeider, maar voelde mij zodanig onderdrukt door het machtsmisbruik van de ploegbazen en hun vrienden, dat ik dit prachtbedrijf wilde verlaten op zoek naar andere, betere werkomstandigheden (in de veronderstelling zonder macht misbruikende bazen).

Als je op voorhand weet dat het gras elders niet altijd groener is, en dat je vanaf zo'n beslissing van de drup in de regen kan (of zal) komen, doe je zoiets niet, maar ik heb het hiervoor nogal gezegd... ik was een jonge, geestelijk nog onvolwassen en manipuleerbare gast, die nogal impulsief kon reageren op de dingen die op me afkwamen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 13: Electra PVBA (1971 ->).

Ik kreeg onverwacht de keuze om te werken op 400 meter van mijn voordeur voor 'iets' minder loon en veel lichter werk... of om door regen en wind elke dag 10 km. heen en weer te fietsen naar een bedrijf waar ik zwaar en gevaarlijk werk moest doen en waar zoveel machtsmisbruik werd gepleegd. De knoop was snel doorgehakt hé. Normaal toch?

Minder moe... langer slapen... te voet bereikbaar... veiliger... veel meer vrije tijd...

Impulsief ging ik dus een 'proefcontract' aan bij deze nieuwe werkgever om daarna op de Boelwerf mijn ontslag in te dienen wegens 'ander werk dichterbij huis'.

Dus werd ik aangenomen als lasser, maar wat was mijn opdracht? Ik mocht niet lassen, maar enkel grote series kleine werkstukken in elkaar punten in een mal, en deze daarna doorspelen aan een 'lasser'! Geen 'laswerk' zoals beloofd was, maar 'prutswerk'!

Tja... wat doet iemand met mijn karakter dan om zichzelf bij dit bedrog op te peppen?

Buiten het gewone geluid van de lokale werkzaamheden was het er stil en niemand 'durfde' opkijken.

Om deze de sfeer aangenaamer te maken zong ik tijdens het werk een beetje, of ik fluite een deuntje (geen jodelen of Tarzankreten hoor).

De tweede dag kwam de werkgever mij intimiderend het 'zwijgen' opleggen. "Hier is zingen verboden hoor je... werken en zwijgen moet je doen!"

Dat moet een werkgever juist tegen mij zeggen en mijn reactie was (normaal toch?) dat ik nog méér ging zingen en fluiten om de stress te weren terwijl de anderen geen geluidje durfden maken!

De derde dag kreeg ik te horen dat mijn 'proefcontract' was verlopen en dat ik na deze week mocht ophoepelen!

Van het verlies van deze job had ik dus geen seconde spijt, maar wél van het feit dat ik geen recht had op werkloosheidsuitkering omdat ik kort daarvoor op Boelwerf zélf ontslag had genomen!

Ik moest dus dringend een nieuwe job vinden als lasser. Dit was wonderwel snel geregeld. En... het was tenminste degelijk laswerk.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 14: Pieux Franki (1971 ->).

Ik ging werken voor aannemer Pieux Franki die bezig was met de bouw van de eerste kerncentrale in Doel. Daar werkte ik aan de beginfase van de infrastructuur voor de aanvoer van koelwater vanuit de Schelde.

Ik deed die job heel graag en er waren zelf momenten dat ik vergat hoe gevaarlijk dit werk kon zijn.

Ik moest bijvoorbeeld het volgende risico nemen...

Pakweg vijftig meter (of meer) van de Scheldeboord werd in de Schelde een infrastructuur gebouwd voor het oppompen van koelwater voor de centrale, voor het droogmaken van deze zone in de schelde werden dus zware damplanken gebruikt en aan deze damplanken was regelmatig brand- en laswerk nodig voor bevestigingen van hijshaken enz.

Daar een gat in branden of een stuk aan lassen was voor mij geen probleem, maar daar geraken over dat stuk Scheldewater wél natuurlijk.

Er geraken met darmen voor zuurstof en gas voor het brandwerk was goed te doen, maar op gebied van lassen, was dit qua 'veiligheid' andere koek.

Voor elektrisch laswerk heb je twee kabels (fasen) nodig. Eentje is verbonden met je lastang die je in de handen hebt en de andere is verbonden met het werkstuk (de massa). Zodra je met de laselektrode het werkstuk dicht nadert krijg je een vlamboog die het ijzer en het toevoegmateriaal doen smelten, en bij vlambooglassen is daar véél stroom (véél ampère) voor nodig.

Probleem was om die zware elektrische kabels daar 50 meter (en verder) over het Scheldewater te krijgen zònder geëlektrocuteerd te worden. Vergeet niet dat mijn werkhandschoenen ook bijna continu vochtig waren door het soort werkzaamheden.

Een magazijn waar ik de ganse dag droge werkhandschoenen kon gaan halen was er toen nog niet te vinden. Wat moest ik dan doen?

Ik kreeg de beschikking over een zogenaamd achterbootje... een klein roeibootje dat aan de achterkant van een uitholling is voorzien en slechts over 1 roeispaan beschikt.

Ik moest leren 'wrikken'. Dat is die roeispaan in die uitholling aan de achterkant leggen en via een speciale acht- beweging het bootje in een gewenste richting sturen.

Het duurde wel even voor ik die 'techniek' door had, want de Schelde in Doel is geen 'stilstaand water' hé, en de voorbijvarende boten zorgden voor extra 'deining'.

Aangezien de goede elektriciteitsgeleiding van water, werd de ene laskabel gewoon aan de kant van de schelde in het natte slijk gelegd. Met de andere kabel en 'wrikkelend' met dat bootje, ging ik over en weer tussen de oever en de betreffende damplanken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dat ik dit kon klaarspelen verwonderd me nog steeds. Het was avontuurlijk en plezant werken, d'at wel... maar dus levensgevaarlijk! Hieronder een foto van het betreffende systeem, nadat het in gebruik was genomen.

Groot nadeel voor mij was, dat ik heel vroeg thuis moest vertrekken vanwege de toenmalige slechte busverbinding tussen Sint-Niklaas en Doel, en dat ik héél laat thuis kwam (lange dagen van minstens 12 uur onderweg).

's Morgens moest ik zelf een eindje lopen op de Scheldedijk om (langs de achterkant) nog op tijd te kunnen komen op de werf.

Juist op mijn verjaardag had ik mij gekwetst aan een kapotte stalen kabel die vol vuil hing uit het Scheldewater. Toen ik die avond thuis kwam was mijn hand rond die plaats aan het verkleuren en ik moest dus direct naar de huisarts voor een spuit tegen Tetanus.

Het was een plezante job en een goed loon, maar de moeilijke verbinding en de bijkomende lange werkdagen en reizen waren niet lang vol te houden.

Een kleine maand hield ik dit vol en met spijt in mijn hart ging ik uitkijken voor een job die meer aannemelijk was voor mij en mijn lief.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 15: Boelwerf (1971 ->).

Ik ging terug solliciteren bij de Boelwerf omdat ik na deze korte levenservaringen inzag dat het dààr uiteindelijk algemeen gezien veel beter was om te werken. Trouwens... Ik ben een sociaal iemand die zich beter thuis voelt in een groot bedrijf waar veel volk werkt, dan in een klein privé- bedrijf.

Omdat ze op de personeelsdienst van de Boelwerf mijn 'goede' kwaliteiten kenden (meer goede dan 'slechte'), werd ik direct terug aanvaard, en onmiddellijk voelde ik mij daar opnieuw thuis en... gelukkig.

Daar bleef ik nog enkele jaren in de stiel van lasser onder het gezag van macht misbruikende ploegbazen en in verschillende afdelingen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

In de afdeling 'onderhoud' moest ik eens een gebroken ouderwetse lichtpaal gaan repareren. Ik deed dit vanuit mijn verantwoordelijkheidsgevoel zo goed mogelijk door de nodige stukken te vervangen en de nodige goede lassing te leggen, maar het duurde natuurlijk weer véél te lang in de ogen van mijn meestergast.

Het was vochtig en mistig weer...

Ik was volop aan het lassen toen hij plots en onverwacht achter me stond en mijn gereedschap en lasscherm uit mijn handen weg sloeg. "Stop hiermee! 't Is al lang goed genoeg!".

Als lasser met eergevoel en verantwoordelijkheidszin wilde ik niet dat door slecht werk later een accident met eventuele menselijke schade zou gebeuren. Dus ik nam mijn gereedschap terug ter hand en zonder iets te zeggen begon ik verder te lassen. Of die baas daar op stond te kijken of niet, interesseerde me geen jota.

Weeral sloeg hij mijn gereedschap en lasscherm weg!

DIT GING TE VER!!

Ik zette mij recht, pakte mijn boeltje in en stapte de +- twee kilometer naar de personeelsdienst om mijn beklag te doen over deze behandeling.

Daar moest ik horen dat deze meestergast intussen al getelefoneerd had om te verklaren dat ik hem zou geslagen hebben, gebruik makend van de 'mist' zodat niemand dit kon zien! Ik vertelde de 'werkelijk' gebeurde situatie en het resultaat was dat ik terug aan het werk mocht maar dat die macht misbruikende meestergast mij niet meer wilde in de 'onderhoud'.

Even iets grappigs tussendoor...

Aan de in/uit gang van de Boelwerf was een bureelgebouwtje voor de bewakers die het in/uit verkeer moesten controleren. Na de werkuren deden deze bewakers 'controle' bij willekeurig gekozen huiswaarts kerende mensen die hun schoofzak moesten openen om te zien of ze niets gestolen hadden. Er werd blijkbaar redelijk wat gestolen, en zo'n controle was dus wel nodig. Op een bepaald moment was er een volledige badkamerinstallatie 'gepikt'. De enigen die dit konden gedaan hebben waren onderaannemers geweest want alleen zij mochten de Boelwerf inrijden met een camionette.

Die avond moest bijna iedereen de schoofzak laten controleren om te zien of die badkamer dààr niet in zat!

Dat was de grappigste controle die ik had meegemaakt!

Nog een grappig verhaal dat op 'de zaat' rondging was deze van de wonderbare verdwijning van een rosbief!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De kok van een schip dat voor een korte periode aangemeerd lag voor een reparatie, was in zijn kombuis een grote rosbief aan het garen en iemand had dit geroken. Op het dek was een open staand luik van de keuken en het moet lukken dat het kookvuur recht onder dat luik te zien was.

De kok kon je daar onder dat luik in zijn keuken dus goed bezig zien met het garen van een grote rosbief.

Een 'geïnteresseerde plezante' ging aan dat luik zitten met een ijzeren staaf waar hij een weerhaak aan had gemaakt.

Op een bepaalde moment draaide de kok de smakelijk uitziende rosbief om in de saus om daarna met de rug naar het kookvuur gedraaid, patatten te schillen of iets in die aard. De 'dief' maakte hiervan gebruik door met zijn weerhaak de rosbief via het openstaande luik achter de rug van die kok, uit de pan omhoog te vissen en er mee vandoor te gaan.

De kok die van niets wist en zich terug omdraaide verschoot zich bijna een oog uit toen hij merkte dat zijn mooie rosbief gewoon was 'verdwenen'.

De 'dief' smeerde deze rosbief achteraf in met wat zand en tijdens het huiswaarts keren ging hij uit zichzelf naar de controlerende poortwachter om dit 'afval' te tonen. "Zeg... ik heb dit afval in de vuilbak gevonden, mag ik dit meenemen voor mijn beesten?"

Natuurlijk mocht hij dat!

Vloeken dat ik op de Boelwerf gedaan heb. Hele serenades kreten van colère tijdens sommige laskarweitjes waar niemand anders aan wilde beginnen.

Ik denk hier aan die keer dat ik helemaal alleen in een bunkertank een lekje van amper een paar millimeter moest dichtlassen. In die tank waren rondom zo'n drie lagen buizen aangebracht een zogenaamde serpentijn voor de opwarming van de zware fuel.

Dat lekje zat in de onderste laag buizen, in een hoek en langs de achterkant dus onzichtbaar zonder spiegel.

Awel... als zo'n klein lekje gemakkelijk bereikbaar is, is dit één minuutje werk. Maar dat lekje... Ik heb er 4 uur zwaar vloekend aan moeten prutsen, ondersteboven gewrongen tussen de er boven liggende buizenlagen!

Op een bepaald moment was mijn ribbenkast zodanig uitgezet dat deze bleef haken en ik niet meer achteruit uit die ondersteboven-positie geraakte. Dit was een écht paniekmoment toen ik besefte helemaal alleen in die tank te zitten.

Het enige wat ik kon doen was luidkeels om 'hulp' roepen, maar niemand hoorde mij.

Uiteindelijk ben ik er toch uitgeraakt mét een verzeerde ribbenkast.

En tóch was ik fier dat ik het lek kon herstellen, ondanks de bijhorende miserie en pijn!

Op de Boelwerf gebeurde zowat jaarlijks een dodelijk ongeval...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 16: Het werkmilieu en de juiste man op de juiste plaats.

Wij wilden graag kinderen, en het leek steeds maar niet te lukken!

Ik had al gehoord of gelezen dat de stiel van lasser (zwaar laswerk) een oorzaak kon zijn dat wij kinderloos zouden blijven door de schuld van de UV- straling... Infrarood- straling... opwarming van de teelballen... RX- controles van lassing in de omgeving... giftige dampen van verbrande verf en galvaniseer...

Om die reden vroeg ik op de personeelsdienst een andere job, in de hoop dat we dan misschien niet kinderloosheid zouden blijven.

Er was voldoende begrip op de personeelsdienst voor deze vraag en wetende dat ik graag mensen help, eerlijk ben en problemen snel aanpak, werd ik tewerkgesteld in de dienst 'werkmilieu'.

De afdeling 'Werkmilieu' bestond op dat moment uit zo'n 3 verschillende 'takken' die voor de algemene 'veiligheid' moesten zorgen.

Elke tak had zijn eigen afgelijnde taken, maar indien nodig moesten we (de verschillende takken) elkaar helpen bij werkzaamheden die we niet alleen aankonden.

De 3 takken waren:

- 1) De kuisploeg die voor de netheid (hygiëne) moesten zorgen aan boord van de schepen waar op gewerkt werd.
- 2) De elektrikers die moesten zorgen voor de energievoorzieningen en verlichting aan boord van de schepen waar op gewerkt werden.
- 3) Een verantwoordelijke die instond voor de verluchting en afvoer van de rook op schepen in de ruimtes waar gewerkt werd.

Ik was tak nummer 3 en hield me als altruïst uit eigen beweging ook tussendoor bezig met 'sociaal' werk waar nodig.

Zo tussendoor is het grappig te vermelden dat als iemand het waagde om over de reling te plassen zonder gebruik te maken van de plashokjes op dek, en er was wat wind...

moest hij er maar bij nemen dat zijn eigen 'plasje' soms terug recht in zijn gezicht vloog wegens de wind die tegen de zijkant van het schip met volle kracht omhoog werd gestuwd.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

In deze dienst moest ik er voor zorgen dat op de schepen voldoende rookafvoer en verluchting was. In de winter moest dit warme lucht zijn. Dit was werk genoeg hoor en dagelijks x-kilometers over en weer lopen trap-op en trap af!

Mijn werkmateriaal bestond uit blazers, zuigers, persluchtdarmen, lange stoffen onbrandbare pijpen met een grote diameter om de lucht binnen te blazen in de nodige compartimenten, flexibele plastic buizen met kleine diameter voor rookafzuiging waar nodig, een speciale sleutel om de nodige mazoutvaten veilig te kunnen openen, en het meest gebruikt handgereedschap was een sterke nietjesmachine.

Die nietjesmachine had ik bijna continu nodig omdat veel werknemers soms vonden dat 'zij' te weinig verse lucht kregen en de gewoonte hadden om die grote blaaspijpen gewoon stuk te snijden of scheuren, waardoor 'zij' meer wind voelden blazen. Dit is wel een 'menselijke' reactie bij warmer weer of een beetje rookvorming. Een reactie waar je eigenlijk niet veel tegen kan hebben, maar de mensen die het écht nodig hadden kregen dan gebrek aan de nodige luchtverversing en het verdrijven van de rook. De blaaszakken werden hierdoor ook veel te vlug volledig vernield.

Het enige wat ik daartegen kon ondernemen om de toestand terug te proberen normaliseren was rondkoersen van het ene gat naar het andere om met de nietjesmachine die gaten in de stoffen blaasbuizen dicht te nieten in de hoop dat men meer rekening zou houden met de collegae die het écht nodig hadden/hebben.

Als er eens een rustiger moment was, dan hield ik me bezig met de 'sociale sfeer' op de schepen. Dit was niet mijn 'opdracht', maar het werd sterk gewaardeerd, en daarom werd ik ook met rust gelaten door de bazen.

Een paar voorbeeldjes zullen dit soort welzijnszorg misschien duidelijk maken

Er was een onderaannemer die opvallend veel werkte met jonge bange gasten voor wie het zo te zien hun eerste werkgever was na de vakschool of lagere school. Ik schatte hen amper 18 jaar oud.

Een van hun taken was de hele dag pap maken van asbest en met behulp van in deze pap gedrenkte lappen stof en ijzerdraad de uitlaten van de motor, stoombuizen enz. te voorzien van een dikke laag asbest- isolatie.

Een andere taak was overal rockwool- en glasvezel- isolatie plaatsen (plakken met giftige lijmen enz.). Die jongens en wij, het personeel van Boelwerf wisten toen nog niet dat asbest en glasvezel giftig en kankerverwekkend zijn. We liepen gewoon door deze gemorste asbestpap, en soms werd er wel eens zo'n kwak naar iemand gegoid.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

In die tijd werd asbest nog bekeken als de beste en veiligste isolatievorm. We hadden er toen de zelfde kijk op zoals we later een kijk hadden op gyproc. Heel je lijf kon jeuken van de glas- en rockwool vezels die bij wijze van spreken tot in je ondergoed konden kruipen. We hadden echt medelijden met die jongens, maar meer dan medelijden hebben konden we niet omdat het om een 'onderaannemer' ging.

Deze werkgever was een echte slavendrijver.

Op een bepaald moment betrapte ik die baas toen hij in zo'n compartiment als een razende gek tekeer ging tegen die brave gasten die continu met hun werk bezig waren. Had hij al een paar oorvegen uitgedeeld of niet... maar toen ik bovenaan die trap dat schouwspel zag van die jongens die bijna weenden van de schik, heb ik de zaak op 'mijn' manier opgelost.

Ik liet me als een stuntman met veel lawaai van die trap donderen tot midden in dat compartiment. Zowel die slavendrijver als de jongens vershoten hier zodanig van dat de 'ruzie' op slag over was.

Ik kroop recht, ging recht voor die slavendrijver zijn neus staan, keek recht in zijn ogen en zei hard genoeg "I love You... I Love You... Ik zie u écht graag!"

Reactie: De slavendrijver was van deze 'vernedering in het bijzijn van zijn slachtoffers' zodanig vershoten dat hij met de staart tussen de benen zwijgend het compartiment verliet en zijn slachtoffers konden eens goed lachen omdat iemand zoiets 'gewaagd' had tegen hun baas! De zaak was opgelost en die werkgever is zich daarna voor zover ik weet menselijker gaan opstellen (als hij wist dat ik daar rondliep alleszins).

Het was winter en als het écht wintert kan ik verzekeren dat een schip in aanbouw te vergelijken is met een diepvries om op (en in) te werken hoor. In de zomer is het anders, dat werk je in- en op een oven, waar van de warmte soms iemand flauw viel.

Zo werden er in de winter op het dek een paar 'verwarmingshokjes' geplaatst, waarin van de kou verkleumd personeel zich tijdelijk mocht opwarmen aan een vuurtje. Vergelijk het met een bushokje met een vuurkorfje en cokes-kolen.

Ik passeerde daar soms om op te warmen en meteen een sociaal babbeltje te plegen.

Op een bepaald moment zag ik een 'aanval' op die enkele mensen die zich stonden te warmen. De aanvaller was zo'n nietsnut die ze dan maar ploegbaas hadden gemaakt en hierdoor zo'n hoogmoed had gekregen dat hij zichzelf een halve god waande.

Zijn bijnaam was "Het Gouden Handje" omdat hij tegen iedereen stoefte dat hij 'gouden handen' had.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hij vloog dus dat bushokje binnen om via veel kabaal die mensen te proberen weggagen “vooruit... gaan werken enz.”. Ik had dat gezien en zou de zaak eens vlug op ‘mijn’ manier oplossen met mijn apen- trucje.

Binnenwerk uit mij helm gehaald, de rest tot over mijn oren laten zakken, gebit vooruitsteken en apenkreetjes latend langs achter in het “het gouden handje” zijn nek gesprongen, waarbij we beiden tegen het dek vielen (ik bovenop hem).

Gevolg: Het “gouden handje” dacht dat ik een gek was die hem had aangevallen en vluchtte weg als een pijl uit een boog. Zijn ‘slachtoffers’ konden eens goed lachen.

Dit voorval werd als een lopend vuurtje verspreid en ‘het gouden handje’ had zijn les ‘nederigheid’ onthouden, waardoor zijn gedrag menselijker werd.

In putje winter werd ik samen met een elektriker verantwoordelijk gesteld voor het onderhoud van de toevoer van warme lucht voor de werknemers aan boord. De leiding van Boelwerf wist maar al te goed dat als het té koud was, het personeel de volgende morgen niet aan het werk zou willen gaan. Dit zou een té groot productie- en financieel- verlies betekenen. Omdat op dat moment van strenge winter het gevaar bestond dat de compartimenten van het schip 's nachts te sterk zouden afkoelen, moesten we een paar weken met ‘de nacht’ staan om de verwarming draaiende te houden zodat de arbeiders de volgende ochtend zonder morren aan het werk konden gaan.

Ik en mijn collega moesten de ganse nacht waken en er voor zorgen dat de verwarmingstoestellen correct bleven draaien en over voldoende mazout beschikten om niet te kunnen stilvallen.

Mijn collega installeerde toen enkele pakken glasvezel in zijn kot, waar we warmpjes op konden gaan slapen én een wekker die om de paar uur zou aflopen, waarna we ‘SAMEN’ een controle op het schip zouden uitvoeren.

Het systeem is gelukkig nooit in panne gevallen waardoor de werkzaamheden aan boord ongehinderd konden doorgaan, maar wat mijn ‘bazen’ nooit geweten hebben is, hoe ik toen ‘uit verantwoordelijkheidsgevoel’ elke nacht letterlijk mijn leven heb geriskeerd om die zaak draaiende te houden.

De wekker liep telkens pakweg om de twee uur af en ik sprong recht om een ‘controle/onderhoud’ te gaan doen. Maar... mijn collega zei “blijf liggen jong, alles zal nog wel in orde zijn!”. Ik wilde daarentegen wél de controle uitvoeren, maar hij weigerde halsstarrig om mee naar buiten te gaan in die ijzige koude wind, sneeuw- en ijs, en bleef gewoon liggen. Wat moest ik dan doen?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Mezelf kennende wilde ik geen wroeging krijgen omdat ik mijn werk niet correct zou gedaan hebben, en als de volgende ochtend zou blijken dat een verwarmingssysteem uitgevallen zou zijn omdat we geen controle hadden gedaan, dan zou mijn collega alle schuld in mijn schoenen kunnen schuiven (mensenkennis).

Ik weet het... het was dom van me, maar mijn verantwoordelijkheidsgevoel kreeg de hoogste prioriteit.

Helemaal alleen ging ik dan maar mijn leven riskeren om alles draaiende te houden. De gangway en het dek van het schip waren heel glad van het er op liggende ijs en sneeuw. Er lag aan boord ook veel los materiaal waar je over kon struikelen en je moest oppassen dat je niet in een of ander gat viel. Zo liep ik daar rond midden in de nacht zonder iemand anders in de omgeving die mijn veiligheid kon garanderen in het geval er een accident zou gebeuren. Na mijn 'inspectie' kroop ik dan maar terug in mijn collega zijn kot op de glasvezelmatrasjes tot de wekker terug afliep...

Ik ben maar achteraf gaan beseffen welke risico's ik had genomen, maar de gedachte dat er geen problemen waren geweest met de verwarming dankzij mijn inzet, zorgde tóch voor een positief gevoel.

Ik had nergens 'wroeging' over, en de baas en arbeiders waren tevreden! Dit toenmalig laks gedrag van mijn collega ben ik dus nooit vergeten.

In ieder geval voelde ik, dat ik in de afdeling 'werkmilieu' met mijn vorm van dienstbaarheid eindelijk op de juiste (geschikte) plaats tewerkgesteld was op de Boelwerf.

In die periode ben ik een van de enkelingen geworden die véél respect kreeg voor de leider van de Boelwerf. Dit was Philippe Saverys.... (die door de arbeiders niet graag gezien werd als strenge grote baas)

Mijn respect voor die man kwam er tijdens een staking en bijhorende betoging waarbij de paar duizend werknemers zich woedend hadden verzameld vòòr het grote bureelgebouw waar personeelsdiensten, tekenaars, directeuren enz. hun habitat hadden.

Iedereen in dat gebouw zat met een ei in de broek voor wat er mogelijks kon gebeuren als die woedende menigte door een impuls ineens agressief hun burelen zou gaan bestormen.

Terwijl we daar stonden te zingen en te roepen 'durfde' dus NIEMAND dit gebouw verlaten.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Toen gebeurde er een 'onverwacht wonder'. Philippe Saverys die als leider van de Boelwerf ook hoofdverantwoordelijk werd geacht voor de reden van de staking, én dus het 'meest kans' had op een 'hardhandige' aanpak door die opgejutte menigte, kwam '**HELEMAAL ALLEEN**' en zonder enige vorm van lijfwacht uit het directiegebouw gestapt en ging zonder enige schrik te vertonen gewoon '**MIDDEN**' in de betogende massa staan!

Zonder zich iets aan te trekken van de roepende vakbondsvertegenwoordigers die het woord wilden voeren, stapte hij hen voorbij en vroeg rechtstreeks aan enkele door hem willekeurig uitgekozen stakers wat hun 'probleem' was en 'waarom' ze eigenlijk staakten. Ik kan u verzekeren dat bijna geen enkele aangesproken medestaker een correct antwoord kon geven op die vraag.

Dàt was tenminste een **MAN met karakter**, en geen lafaard zoals de meeste andere CEO's en bazen! Deze man verwierf op dat moment mijn bijzonder groot respect!

Daarna keerde hij zonder omkijken gewoon terug naar het bureelgebouw en daar stonden we dan... beschaamd omdat we het eigenlijk niet zélf wisten. De enigen die wél wisten waarom gestaakt werd waren de vakbondsvertegenwoordigers en de roepers die liever geweld zagen en 'ons' gebruikten als domme manipuleerbare massa om voor hun kar te spannen en de druk te verhogen voor het bereiken van hun doel!

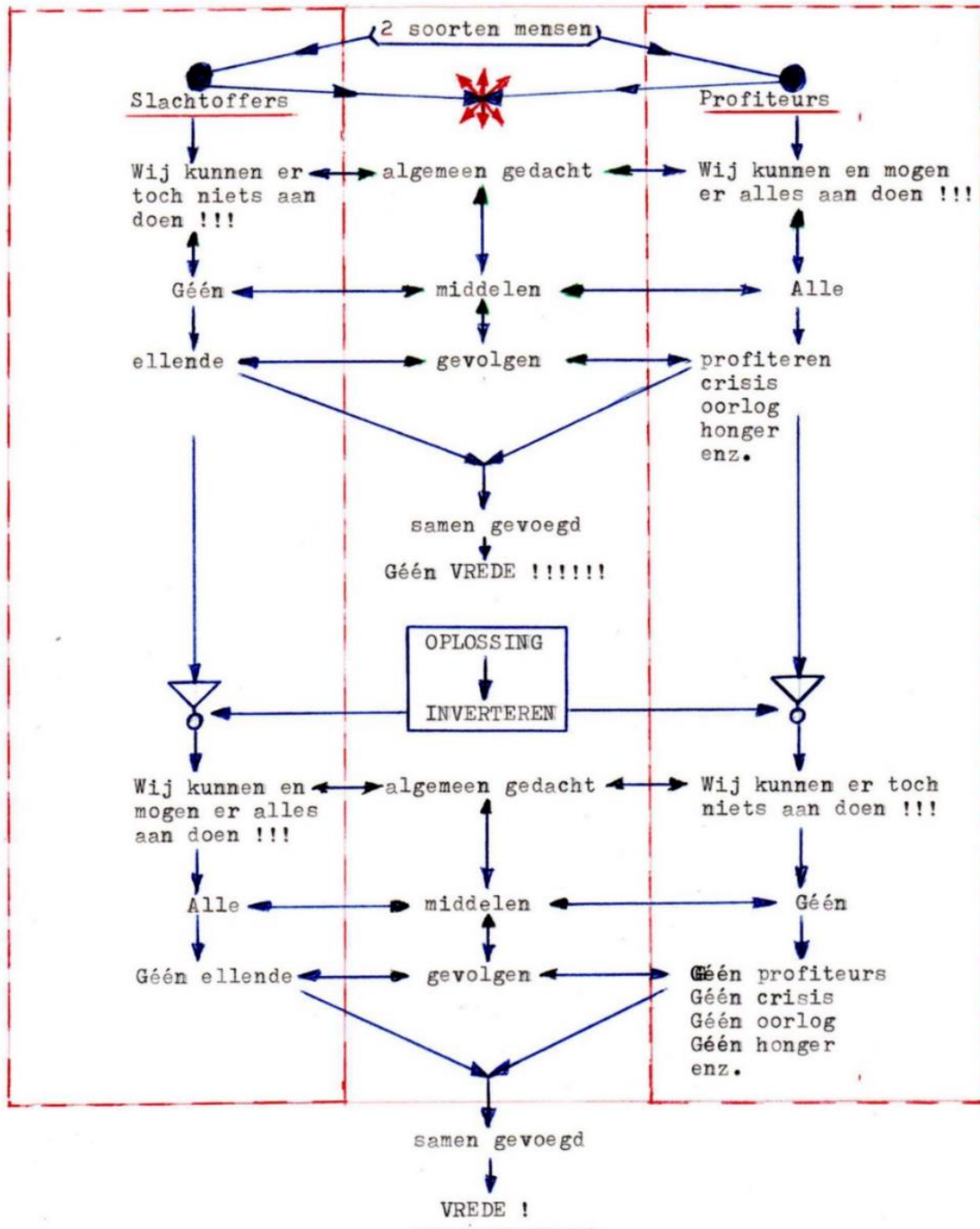
Die periode dacht ik als 'wereldverbeteraar' veel na over mogelijke oplossingen voor de chaos en ellende in de wereld algemeen.

Hiervoor had ik de 'magische' vredesformule uitgedokterd...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De magische V R E D E formule van Spandel Marc,
Hugo-Verrieststraat 80,
2700 Sint-Niklaas,
Belgie.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zo tussendoor is het ook de moeite waard om te vermelden dat lassers en branders 'onbrandbare' (asbest) werkkledij droegen. En dat alles wat maar enigszins kon beschadigd worden door gensters van lassen, branden of slijpen werd afgedekt met gemakkelijk uitvezelende asbestdoeken.

Ook in de grote openingen en deurgaten werden die dikke asbestdoeken opgehangen om de mensen wat te beschermen tegen de koude wind. Het gebruik van veel asbest was toen heel normaal!

Dán kwam er die verassing op een Nederlandse TV zender (Actua TV of iets in die aard)... Die avond werd verkondigd dat ontdekt was dat asbest en glasvezel 'kankerverwekkende' stoffen zijn!

Door deze 'ontdekking' besliste ik vanuit mijn verantwoordelijkheidsgevoel - mijn taak was het verzekeren van de veilige verluchting en aanverwante leefomstandigheden voor de arbeiders op de schepen -, om onmiddellijk alle asbest van mijn schepen te verwijderen en in de vuilbak te kieperen.

Ik bekeek dus de volgende ochtend met een arendsblik de situatie aan boord en dacht aan de ervaring dat ik regelmatig de asbestdoeken in de deuropeningen en andere trek-gaten moest vervangen omdat ze na een aantal dagen bijna volledig waren uitgevezeld door de wind. Dit zag ik ook als oorzaak dat we aan boord, afhankelijk van de licht-inval, in de lichtstralen al die blinkende enz. vezeltjes konden zien rondwarrelen in de lucht die we inademden.

Onmiddellijk begon ik dus al dat kankergevaarlijk asbest te 'verwijderen'.

Ik kreeg hierdoor 'ambras' met de ploegbazen en meestergasten, maar ik weigerde met deze verwijdering te stoppen.

Daarop hadden ze het hoofd van de veiligheid op de Boelwerf ingelicht, waarna deze mij met véél lawaai en omringd door meestergasten en ploegbazen, probeerde verplichten om alles terug in die trek-gaten enz. te hangen.

Ik bleef weigeren waarna de veiligheidsbaas de ploegbazen 'verplichtte' om zélf de asbestdoeken uit de vuilbak te halen in de deurgaten te hangen.

Uit schrik voor degradatie deden ze dit terwijl ik daar op stond toe te zien.

Maar dat was zonder rekening te houden met mijn 'correct' karakter hé! Zodra de doeken er aan hingen sleurde ik deze waar ze bij stonden terug af en de vuilbak in!

De veiligheidsbaas werd woedend, zou me laten ontslaan enz. en gaf weeral de opdracht aan de ploegbazen om die doeken terug te hangen. Gevolg... 't zelfde liedje natuurlijk. Ze lagen vlugger in de vuilbak dan dat ze er aan hingen!

Dat spelleke werd dus een paar keer herhaald en ik zag mijn ontslag naderen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Maar...

Omdat dit spel zich afspeelde op de gangway, en ik met mijn rug naar de trekgaten stond terwijl ik tegen de bazen aan het roepen was 'waarom' ik het asbest verwijderde, had ik niet gezien dat er al een hele bende arbeiders achter mijn rug verzamelde als toeschouwers en luisteraars voor dit schouwspel.

Gelukkig voor mij, hadden enkelen onder hen, en zélf een paar délégués, ook de TV- uitzending over deze kankerverwekkende producten gezien.

Zonder dat ik het goed beseftte had ik op mijn eentje een 'spontane' staking gestart, waarbij de ganse werf werd stilgelegd tot alle asbest verwijderd was.

Gevolg: op amper 1 dag was alle asbest opgeruimd richting vuilbak en was de staking van de baan.

Later, nadat ik de Boelwerf voor de tweede keer verlaten had wegens de blijvende pesterijen en onderdrukkingspogingen door IQ- missende ploegbazen op hun 'ondergeschikten', kwam ik het volgende te weten.

- 1) Zolang ik op de Boelwerf werkte was het gebruik van asbest onbestaande.
- 2) Amper een week nadat ik het bedrijf verlaten had, werd terug volop asbestgebruik verplicht!

Langs de ene kant was ik fier op mijn verantwoordelijkheidsgevoel met de gedachte dat er géén asbest meer werd gebruikt zolang ik daar werkte , en dat ik daarmee (mogelijks) x- levens heb verlengd.

Langs de andere kant had ik spijt dat ik de werf verlaten had en hierdoor de mensen terug werden blootgesteld aan deze kankerverwekkende stoffen.

Maar terugkeren kon niet want mijn 'kansen' waren opgebruikt!

Wat deze periode dat ik niet meer als 'lasser' werkte voor mij en mijn gezinnetje wél goedmaakte, is dat we 'eindelijk' een kindje konden verwachten door gebrek aan al die stralingen die het zware laswerk mee bracht.

Mijn goede daden hebben dus voor het grootste geschenk gezorgd (positief karma)!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 17: Van de drup in de regen Waaslandia (1976 ->).

Tja, een 'carrière' kan rare bochten nemen hé.

Ik had toen een goede relatie met de eigenaar van een bedrijf dat gespecialiseerd was in het leggen van parketvloeren en aanverwante zaken in de bouw.

Omdat ik een doe-het-zelver ben had ik in die tijd thuis eigenhandig een vals plafond gelegd met houten latten, om de leefruimte wat aangenamer te maken.

De eigenaar van het parketbedrijf had bewondering voor mijn plafond dat ondanks mijn gebrek aan ervaring op dit vlak nogal goed meeviel.

Ik kreeg van hem het onverwachte voorstel om mijn ontslag in te dienen bij de Boelwerf en vervolgens in zijn bedrijf te gaan werken als parketlegger.

De voorwaarden waren algemeen bekeken even gunstig als deze op de Boelwerf.

Voor mij was het een uitdaging om eens iets anders te doen en de relatie met de werkgever en de garantie op werkzekerheid waren zo goed dat ik zonder veel nadenken op dit aanbod inging.

Geen ploegwerk... betaald per uur... meer afwisseling van werkplaats... mijn eigen baas qua werktempo en kwaliteit...

Zo gekozen, zo gedaan!

Op verschillende plaatsen parketvloer gaan leggen...

Het viel mij op dat andere parketleggers een volledige grote living volledig konden bevloeren op amper 1 dag, terwijl ik daar veel langer voor nodig had.

Tja, dat is toch normaal hé voor specialisten met 20 of meer jaren ervaring in vergelijking met een beginneling.

Het feit dat ik een karakter heb dat meer gericht is naar kwaliteit dan naar afgelegde meters speelt hierin ook een grote rol natuurlijk.

Een collega gaf een korte opleiding hoe ik tewerk moest gaan, en ik kan u verzekeren dat ik grote ogen trok over de snelheid waarmee deze collega vooruit ging.

Hij kapte een halve emmer lijm leeg op de chape. Vervolgens streek hij deze met soepele bewegingen gelijkmatig open met een lijmspatel. Daarna smeed hij los de houten latjes er in, en uiteindelijk sprong hij er dansend op rond om met zijn schoenen de latjes op hun plaats te dirigeren.

Het leek op het eerste zicht gemakkelijk, maar mijn ervaring was anders hoor.

Mijn bewondering voor het vakmanschap van die stielmannen werd opgewekt, maar ja, wie kan als onervarene na twee weken al die productiesnelheid evenaren?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Wat me opgevallen was, was het 'springgedrag' en de 'zenuwachtigheid' waarmee die parketleggers hun taken deden zonder opkijken. Ze leken ADHD te hebben (ook buiten hun werkuren), en hun boterhammetjes werden niet gewoon rustig opgegeten maar vlug ingeslikt zonder hiervoor een ontspannende pauze te nemen!

Na een paar weken ging ik bij de werkgever mijn loon halen en kreeg ik tegelijkertijd de melding dat ik 'te duur' was voor hem omdat ik 'te weinig meters aflegde' en dat hij mij daarom minder loon zou moeten geven.

Mijn reactie was, dat ik volgens de afspraken (contract) niet per meter maar per uur werd betaald. De werkgever antwoorde hierop dat dit geen rol speelde "De anderen worden betaald per meter en jij moet evenveel meters afleggen. Kan je dit niet, dan moet ik je ontslaan!".

Ik werkte daar de naad uit mijn schoenen maar dit gaf meer nadelen dan voordelen, zowel voor mij als voor de werkgever.

Ik ging zo productiegericht te werk, dat ik de hele werkdag onder stress kwam te staan en naar het gevolg hiervan moet je dus niet raden. Veel fouten als beginneling natuurlijk!

Dat ik na een maand wroeten ontslagen werd wegens 'te duur' is begrijpelijk, en ik kan dus ook het ADHD-gedrag van de collegae begrijpen. Hoe meer meters ze konden leggen... hoe meer geld ze verdienden!

Enkele dingen uit die tijd.

Ik moest parket leggen in een chalet in een chaletpark, en heb daar enkele dagen werk gehad. Er was geen water, het toilet werkte dus niet, en ik moest plots DRINGEND een nummerke 2 doen. Tja....in dit nieuwe chaletpark stonden nog veel bomen hé. Dus achter een boom een hele hoop meststoffen gelegd en mijn kont zo goed mogelijk afgekuist met overschotten van verpakkingsmateriaal.

Het werk was gedaan en twee weken later vernam ik dat al mijn werk voor niets was geweest want die chalet was een week later volledig afgebrand!

In een ander gebouw legde ik een mooie parketvloer en nadien werd ik er op gewezen door mijn werkgever, dat ze een 'reparatie' moesten uitvoeren omdat opviel dat juist aan de deuringang het patroon van de latjes verkeerd lag!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Nu een 'specialeke'.

Ik moest in een meer dan 100 jaar oude boerderij waar een kunstenaar woonde, in alle slaapkamers een losse parketvloer leggen. Daar had ik veel werk aan hoor!

De oude planken vloeren lagen heel oneffen, en het parket mocht niet gelijmd worden maar er bovenop liggen met een dun onderlaagje dat het slaggeluid moest dempen.

Tja, als je hierop loopt, dan loop je precies op blazen hé, en die oneffen oude planken vloer mocht niet vlak geschuurd worden, anders werden de planken van die oude vloer te dun! Ik zag maar één oplossing, en dat was met dikke stalen nagels het parket op de plaatsen waar het doorzakte vast te nagelen aan die oude onderliggende vloer. Hiervoor sloeg ik de nagels een beetje schuin om de zekerheid te creëren dat de vloer met al het geloop er op niet na verloop van tijd zou loskomen.

Allee.... Uiteindelijk had ik die verdieping een beetje menselijk kunnen afwerken.

Een paar dagen later werd ik door de eigenaar én mijn werkgever uitgenodigd met de vraag eens te komen kijken op het gelijkvloers in de living.

Overall staken grote blauwe stalen nagels een paar centimeter door dat witte plafond!

In die oude hoeve was de oneffen planken vloer tevens het plafond van de verdieping er onder. Het was geen dubbel plafond, en niemand had me hiervan op de hoogte gebracht tijdens de dagen dat ik daar aan het werk was. Óók de eigenaar niet die daar met zijn gezin woonde en dit tijdens de werkzaamheden van in het begin toch moet gemerkt hebben, maar gewoon bleef zwijgen tot de zaak 'af' was, om pas daarna te gaan klagen of schadevergoeding te eisen! Hoe de zaak is opgelost weet ik dus niet, maar dikke 'stalen' nagels kan je niet zomaar afknippen hoor!

Misschien moest ik die opdracht uitvoeren omdat niemand anders (een ervaren stielman dan) dit karwei wilde aanpakken? Was het een bewust georganiseerde verzekeringskwestie voor het lospeuteren van geld voor renovatiewerken?

Ik moest een living leggen in een mooie villa bij een ouder koppel, en ook hier heb ik ervaren dat het in de menselijke natuur zit, dat als mensen kunnen 'profiteren', ze zullen profiteren... hoe rijk ze ook mogen zijn.

Die living was zo groot dat ik daar minstens twee dagen werk aan zou hebben, maar....

De eerste dag al, werd ik tijdens mijn half uurtje lunchpauze door de eigenaar aangesproken met "ken jij iets van elektriek?". Ik antwoorde met mijn boterham in de hand "een beetje".

En hij "kan jij eens vlug kijken wat er mankeert aan dat sierlampje in de gang?".

Die man had gezien dat ik nogal hulpvaardig ben van inborst en profiteerde hiervan natuurlijk! Ik heb mijn boterham vlug ingeslikt en het probleempje van die man nog tijdens de lunchpauze kunnen oplossen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Het was blijkbaar nog niet genoeg voor die man!

Om 4 uur was de werkdag voorbij en had ik mijn boeltje gepakt met de bedoeling de volgende dag verder te werken, maar...

Smekend kwam de eigenaar vragen om a.u.b. nog een uurtje of twee verder te werken, en ik gaf toe.

In die tijd bestond een gsm nog niet, en ik kon dus mijn vrouw niet verwittigen dat ik later zou thuiskomen. Voor de baas die zoals overal in de Belgische economie graag 'overuurtjes' betaalde in het zwart, gaf het begrijpelijkerwijze geen probleem dat ik een paar uurtjes verder werkte.

Uiteindelijk bleef deze eigenaar zo lang smekend aandringen om verder te werken (ik kreeg zelf een boterham als ik honger had), dat het op den duur al middernacht was toen mijn baas kwam kijken wat er scheelde! Ik was nog niet naar de zaak teruggekeerd met mijn camionette en hij had al verschillende keren telefoon gekregen van mijn vrouw die steeds ongeruster werd omdat ik nog niet thuis was.

Daarop werd ik (tegen de goesting van die eigenaar) door mijn werkgever verplicht om te stoppen en huiswaarts te keren. Op dat moment besepte ik nog niet hoe de stress die mij opgedrongen werd door de verplichting om meters te maken en de aanverwante vergelijking met de ervaren stielmannen, mij kapot aan het maken was!

Ik was dus blij met dit ontslag, maar had grote spijt dat deze werkgever mij bij de Boelwerf had weggelokt!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 18: Een speciale 'ervaring' (BDE).

Deze ervaring is mij heel mijn leven bijgebleven en heeft de oplossing gegeven voor een belangrijke levensvraag die iedereen zich wel al eens heeft gesteld .

Namelijk "is er leven na de dood?"

Het betreft een 'BDE'... een bijna- dood ervaring.

Ik heb nooit echt kunnen zwemmen. Waarschijnlijk als gevolg van een traumatische ervaring in het 1^e studiejaar in het zwembad. Ik schoof uit op de trap in het kinderswembad en kwam onder water terecht met een ferme 'zeup' tot gevolg.

Sindsdien krijg ik telkens een 'zeup' als er maar enkele druppels water in mijn neus geraken en kan ik niet meer boven water geraken als ik niet met mijn voeten op de bodem kan steunen.

Volgens mij wordt een mens maar 'geestelijk' volwassen rond de ouderdom van 27 jaar. Deze gedachte heb ik uit persoonlijke ervaring.

Rond die ouderdom is mijn leven en zijn mijn meningen en reacties op gebeurtenissen minder impulsief gaan worden.

Het 'nadenken' over oorzaken en gevolgen van allerlei toestanden die ik verder in het leven zag en meemaakte was begonnen. Ook de grote belangrijke vraag die iedereen zich op een bepaald moment zou moeten gaan stellen: "Hoe ben ik geworden zoals ik nu ben?"

Ik bedoel dat hierover dieper nadenken de grote stap is naar 'ZELFKENNIS'.

Zelfkennis zal je helpen om je latere leven een richting te geven die je zélf bepaalt en zal je kansen op een depressie en negativisme sterk verminderen.

Je zal een veel positievere instelling kweken en je hierdoor 'gelukkiger' voelen.

Zo stelde ik me de vraag waarom zowat iedereen zo goed kon zwemmen en ik niet.

Kleine kinderen springen in het water als volleerde waterratten. Ze doen dit over de ganse wereld en ik als bijna 30- jarige was op dit vlak altijd een schijtluus geweest!

Waarom zou ik niet kunnen zwemmen?

Zo gezegd zo gedaan, en ik ging in het zwembad een zwemcursus volgen voor volwassenen.

Voor zover ik mij kan herinneren was het een cursus van 3 lessen verspreid over 3 dagen.

De eerste lessen werden gegeven in het kinderswembad waar we gemakkelijk op de bodem konden staan zonder te verzuipen.

Oefeningetjes aan de kant... schoolslag met behulp van een drijvend plankje enz.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Spijtig was, dat de trainer mij tijdens de tweede les al aansprak met de vermelding dat ik al genoeg 'gevorderd' was om alleen te zwemmen en het in feite niet nodig was om verder de lessen te volgen.

Voor mij was dit positief nieuws natuurlijk en ik ben dat ook gestopt met de lessen.

Maar... dit waren steeds lessen geweest in het ondiepe en ik had dus de lessen gemist in het diepe water waar ik de bodem niet kon voelen!

Enfin... dankzij deze foute beslissing als gevolg van de 'te vroege' uitspraak van die trainer, was ik er zeker van dat ik 'de kunst' te pakken had.

Het was zomer en prachtig weer. Met ons gezinnetje gingen we hiervan genieten op het strand van een groot meer in een openbaar recreatiedomein. Goed plaatsje opgezocht, zonnenscherm open gevouwd, handdoekjes gelegd enz. en maar liggen 'bruinen' hé.

Er was een zwemzone afgebakend met lange oranje koorden waaraan ongeveer elke meter een dikke vlotter hing om die afspanning drijvende te houden. Ik kreeg die vlottende afspanning in het oog en dacht aan mijn zwem- kennis. Zou ik het wagen om tot in het diepe te proberen zwemmen?

Met die gedachte en rekenend op de veiligheid van die vlottende koord, wilde ik dat wel eens proberen. Voor de veiligheid (zekerheid) zou ik dan vlak naast die vlotters blijven zwemmen zodat ik mij indien nodig, boven water kon houden door de vlotters en het vlottend koord te grijpen als hulpmiddel.

Dus... de Spandel ging eens 'zwemmen' tot aan de afrastering aan de achterkant (de diepe kant) van de zwemzone.

Om geen water in ogen en neus te krijgen was ik ook voorzien van zo een grote duikersbril om te snorkelen.

Tot halverwege was ik de schoolslag aan het proberen, fier en zonder problemen, maar daar kwam ik bijna in botsing met twee van links aankomende goede zwemmers. Kleine paniek natuurlijk want ik had nog niet geleerd hoe ik een bocht moest maken én ik wou dat reddingkoord niet verlaten 'voor de veiligheid'. Ik had ook nog niet leren 'watertrappen' om ter plaatse te kunnen blijven hangen in het diepe.

Dus... ik greep me vast aan dat 'reddingkoord' om even ter plaatse te blijven hangen tot die gasten teruggedraaid waren en ik verder kon zwemmen...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Maar... dat reddingkoord mét zoveel vlotter aan én waar ik zoveel levensreddend vertrouwen in had kon mij niet boven water houden en ging samen met mijn eromheen klemmende handen de dieperik in!

Ik kreeg dus een ongelooflijke paniekaanval en begon zo hard ik kon “HELP... HELP... HELP” te roepen en te zwaaien met mij armen zogoed ik kon, maar ondanks het feit dat het er vol spelend volk was, reageerde niemand.

Achteraf begreep ik dat gebrek aan reactie want iemand die staat te zwaaien gelijk een zot en met een snorkelbril op lijkt geen typische ‘drenkeling’ te zijn maar gewoon ‘spelend’ en zwaaiend naar iemand op het strand natuurlijk!

Ik ging dus onder... de ervaring die ik toen had was **ENORM!**

Na die serieuze paniekaanval omdat ik wist dat ik aan het verdrinken was, kwam plots dat moment dat ik rustig werd. De omgeving die ik daar onder water zag was gewoon de groene waterkleur. Ik kreeg een geweldig ontspannend gevoel....

Een paar keer kwam ik met de ogen juist boven het wateroppervlak waarna ik terug onder water ging en ongelooflijk maar waar, op zo’n moment dat ik even boven water kwam zag ik direct tussen die grote massa volk mijn vrouw en dochtertje liggen onder onze paraplu, rustig genietend van de zon en onbewust van wat er met mij aan de hand was! De duizenden andere aanwezigen op het strand waren volledig wazig gemaakt en enkel mijn gezinnetje was super scherp te zien! Ook mijn auto die normaal gezien niet kon gezien worden vanuit dat oogpunt kwam scherp in beeld.

Ik voelde mij als een vis in het water hing daar wat te zweven met mijn mond open en slap hangende armen een beetje opengespreid. Ik kon precies ademen onder water. Géén paniek meer, maar gewoon afwachtend.

PLOTS WAS DAAR DIE STEM!

Ik herkende die stem niet, maar ze klonk in het mooi Nederlands, héél zuiver, héél duidelijk, en qua volume goed verstaanbaar. Het was alsof die stem in mijn hoofd zat en ze sprak mij aan met de voornaam. Het leek een mannenstem.

Deze stem stelde me een vraag die mij zélf zou doen beslissen over leven en dood.

Op het laatste moment dat ik dat beeld kreeg van mijn gezinnetje daar op het strand én van mijn auto daar in de verte:

“MARC... JE VOELT NU DAT ‘STERVEN’ GEEN PIJN DOET... GA JE NOG PROBEREN OM ER UIT TE KOMEN, OF WIL JE, JE LATEN GAAN?”.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik wilde mijn gezinnetje en auto niet verliezen en antwoorde in mijn hoofd "IK GA PROBEREN OM ER UIT TE KOMEN!". De stem antwoorde "OK" en was verdwenen!

Ik verzamelde al mijn moed, greep naar het koord met de vlotters en half boven, half onder water trok ik mezelf richting strand tot ik terug goed kon staan in het ondiepe gedeelte. Met mijn duikersbril op mijn hoofd passeerde ik een paar gasten en vroeg hen waarom ze niet reageerden op mijn hulpgeroep. Ze antwoordden inderdaad "We dachten dat je aan het spelen was." (Met die duikersbril dachten ze dat ik een goed zwemmer was hé).

Dan stapte ik als een zombie verder richting gezinnetje, vleidde me op mijn handdoek neer naast mijn vrouw.... en bleef daar zo'n twintig minuten liggen, zo bleek als een lijk. Mijn vrouw had niets in de mot, en dacht dat ik gewoon een verfrissing had genomen en was teruggekeerd om ook van het zonnetje te genieten. Na die twintig minuten om op positieven te geraken heb ik haar verteld wat er 'werkelijk' gebeurd was. Ik was écht gelukkig dat mijn gezinnetje gezond en compleet was en dat ik me niet heb 'laten gaan'.

Ik heb over deze 'ervaring' diep nagedacht en het stukje filosoof in mij deed me tot de volgende conclusies komen.

- 1) Sterven op zich doet geen pijn omdat het een natuurlijk gegeven is waar elk levend wezen eens mee te maken krijgt.
- 2) Wat wél erg pijnlijk is, is de PANIEK die je kan krijgen uit 'schrik' dat je gaat sterven.
- 3) Het verhaaltje dat veel verteld wordt door mensen die een BDE hebben ervaren "een tunnel met aan het uiteinde een licht", heb ik niet ervaren. Het kàn dus en het kàn ook niet.
- 4) Het verhaal van stervende mensen dat ze opgehaald worden door een iemand of een groep overleden mensen die ze lief hadden?

Ik heb niemand gezien, maar wel die wonderbare HELDERE vraagstellende stem gehoord! Het kan dus waar zijn dat stervenden ook dergelijke stem of beeld te horen en/of te zien krijgen.

5) Op de vraag of we bestaan uit twee onderdelen... een lichaam én een geest die samen onze persoon vormen, en of mensen kunnen 'uittreden' moet ik door deze ervaring positief beantwoorden. Waarom? Omdat ik mezelf daar onder water zag hangen en nog nooit '**ZO HELDER VAN GEEST WAS**' op het moment van de vraagstelling, waardoor ik bewust kon kiezen tussen leven en dood.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

6) Op de vraag of er leven is na de dood? Het kàn en het kàn niet! Er zijn mensen die via geloofsovertuiging of manipulatie geloven dat ze eeuwig blijven leven en terecht zullen komen in een hemel of hel, en andere mensen zijn er van overtuigd dat er na de dood gewoon NIETS meer is.

Wel... door deze BDE ervaring is mijn mening: 50% kans dat er wél leven is na de dood en 50% kans van niet.

In het geval dat er wél leven zou zijn na de dood is dat onze geest (of ziel) die voortleeft en kan overstappen van ons aardse lichaam naar een ander lichaam dat aangepast is om te overleven in een andere habitat. Dit kan zijn op de aarde, op een andere planeet, of in een andere dimensie.

In die zin moeten we denken dat onze geest hier op op aarde enkel kan fungeren in een lichaam (beschermpak) dat geschikt is om hier in de aardse atmosfeer te kunnen leven. Ons lichaam is in die zin ook te vergelijken met een machine. Als een machine totaal versleten is, onverwacht een panne te verwerken krijgt, te duur wordt om te herstellen... Dan moet er een nieuwe machine aangeschaft worden snap je.

Vanuit deze context stellen we vast dat onze 'GEEST' ons belangrijkste onderdeel is en dat onze 'GEEST' beslist over ons lichaam.

Onze 'GEEST' gebruikt ons lichaam om hier te kunnen overleven!

Onze 'GEEST' heeft de macht om ons lichaam te verlaten en over te stappen in een andere levensvorm!

Onze 'GEEST' is wie we werkelijk zijn!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 19: De zoektocht naar een geschikte hobby.

Als ik iets interessant vind, dan wil ik weten hoe het (ongeveer) werkt, en weet ik hoe het werkt... dan beslis ik of ik me hierin wil verdiepen tot ik er genoeg van heb, of ik laat het links liggen.

Zo heb ik verschillende muziekinstrumenten geprobeerd om te zien waar ik aanleg voor heb. Viool, blokfluit, gitaar, saxofoon, trompet, mondharp, mondharmonica...

Blokfluit gaf geen probleem.

Gitaar ging een beetje maar 'tokkelen' is nooit mijn ding geweest.

De saxofoon was mijn lievelingsinstrument maar maakte veel lawaai en het was een goedkope versleten occasie. Om de burens niet te veel te storen ben ik hiermee gestopt.

Trompet was niet te doen met mijn valse tanden.

Piano? Met één vinger ja.

Klarinet en dwarsfluit vond ik te 'zacht' klinken.

Ik ben meer een man van BOEM BOEM BOEM (lawaai, ritme...)

Dus een muziekhobby is van korte duur, en heel zelden speel ik nog eens gitaar.

Muziek (lawaai) maken met de computer is interessanter bevonden!

Fotografie.

Een paar jaar bezig geweest met fotografie.

Zwart-wit foto's en zélf ontwikkelen. Interessant wél, maar aangezien ik niet over kwalitatieve toestellen beschikte en ik voor het ontwikkelen enkel oud en goedkoop fotopapier gebruikte, was ik vlug uitgekeken op dit soort hobby.

Geweerschieten.

Zo aan een toog gaan staan om op een schietkaart te mikken is wel eens plezant, maar héél eentonig. Dus niets voor mij om elke week één of meer keer daar te gaan staan 'schieten' in een kleine schietclub. De meeste schutters hadden hun plezier met het drinken van pintjes onder kameraden in de cafetaria.

Sporten? Niets voor mij. Ik ben een stijve plank, kan niet zwemmen, en hou me liever lekker binnenshuis bezig dan in de kou, de regen of de brandende zon.

Nu begint het interessant te worden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Aangezien mijn interesse voor moderne technologie ben ik klaarblijkelijk 20 jaar te vroeg geboren. De computer stond nog in kinderschoenen, maar 'mij' interesseerde dit wonder des te meer!

In die tijd was het een algemeen gegeven dat de meest gewaardeerde en best betaalde job, deze was van computer- programmeur.

Plots zag ik de mogelijkheid om mij in te schrijven voor een cursus 'computer- programmeur' (IBM) en ik moest niet lang nadenken over de vraag of ik mij hiervoor zou inschrijven. Het was in die tijd een schriftelijke dure (33400 bef) cursus via briefwisseling die ongeveer anderhalf jaar duurde. Ik moest regelmatig oefeningen maken en de resultaten opsturen waarna ik via de post mijn punten kreeg plus een volgende opdracht.

Omdat ik geen wiskundeknobbel heb en ook geen theoreticus ben, heb ik het in het begin moeilijk gehad om de computerlogica en het binaire, octale en hexadecimale stelsel te begrijpen, maar wegens de link tussen software en hardware had ik als 'praktisch' ingestelde persoon op den duur door hoe software werkt.

De cursus was in die tijd 'modern' maar zou tegenwoordig in een museum liggen.

(Kernengeheugens, ponskaarten, SERA, COBOL...).

Uiteindelijk werden de cursisten die de cursus volledig hadden afgewerkt, uitgenodigd om het 'examen' te doen in een zaal van het De Keyzer hotel op de Keizerlei te Antwerpen.

Ik was goed geslaagd!

Sindsdien is de computer levenslang mijn hoofd- hobby gebleven!

Experimenteren met verschillende programmeertalen door de evolutie heen... SERA, COBOL, Assembler, DOS, Basic, Pascal, C++, Delphi enz. Verschillende home- computers gehad.

Allerlei computertoepassingen, rekenbladen, tekstverwerking, muziek, spelletjes, video, foto... de mogelijkheden zijn tegenwoordig oneindig.

Mezelf kennende besef ik nu dat ik, als ik 20 jaar later zou geboren zijn, een prachtige en goed betaalde carrière in de computerbranche en aanverwanten zou kunnen opgebouwd hebben.

Dit heeft dus niet mogen wezen, omdat mijn 'basisscholing' niet hoog genoeg werd bevonden tijdens het solliciteren voor dergelijke job.

COMPUTER ACADEMIE

Belgische Onderwijs Instellingen n.v.

Belgiëlei 41-43, 2000 Antwerpen, tel. (031) 39.78.60

STUDIE-OVEREENKOMST

Cursus Programmering SERA/COBOL / Code E

Ondergetekende (bij minderjarigen naam van ouders of voogd) :

De Heer SPANDEL Marc Geboortedatum : *02/02/1950*
 Adres : *Hugo Voorieststraat 80*
 Woonplaats : *2700 St. Niklaas*
 Beroep : *Een latere monteur* Tel. :
 Opleiding : *A4- Technisch*

wil een cursus in de programmeertalen SERA en COBOL volgen. Hij/zij schrijft hiermede in op een volledige cursus voor computer-programmeur bij de Belgische Academie voor Computer-Programmeurs.

Deze cursus geeft een opleiding voor twee examens, n.l. :

- A. Examen programmering (algemeen)
- en B. Praktijkexamen Programmering COBOL.

Gedurende 16 maanden ontvangt hij/zij iedere maand een complete les met huiswerk-opgaven. Dit huiswerk wordt door de Academie verbeterd en voorzien van een cijferwaardering. Indien hij/zij moeilijkheden met een les heeft kan met behulp van een aanvraagkaart een persoonlijk gesprek met een docent geregeld worden. Bovendien krijgt hij/zij twee praktijkdemonstraties met gebruik van de apparatuur. Indien hij/zij een examen niet na de eerste keer behaalt, dan zal hij/zij gratis opnieuw voor dit examen opgeleid worden.

Het cursusgeld van deze volledige cursus (16 lesdelen) bedraagt :

- A. Bij betaling ineens Fr. 1.900 inschrijfgeld en Fr. 31.500*)
- B. Bij inschrijving : — Fr. 1.900 inschrijfgeld en vervolgens 16 x Fr. 2.400 p. maand*)

De betaling zal geschieden op de Bank Brussel Lambert, Belgiëlei 106, Antwerpen of op post-checkrek. 3080 ten name van de Computer Academie. Een tussentijdse opzegging van deze overeenkomst is niet mogelijk.

Het eerste lesdeel zal worden toegezonden op : *omni d de llijk*

Datum : *17/01/78*

Handtekening cursist :

* Doorhalen wat niet wordt verlangd a.u.b

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een héél interessante hobby, die mij nu nog steeds interesseert, maar waar ik niet effectief meer mee bezig ben, is het onderzoek naar paranormale fenomenen.

Waarschijnlijk het gevolg van die BDE- ervaring, mijn filosofische instelling, en de blijvende drang naar het zoeken van het 'waarom' achter de dingen die ik zie en meemaak.

Tijdens de jaren dat ik mij 'effectief' bezig hield met het paranormale, heb ik allerlei ongeloofwaardige dingen ervaren waar ik vroeger sceptisch tegenover stond en zou mee gelachen hebben. "Kan niet... je bent zot..." enz.

Tot ik zélf deze fenomenen opwekte, meemaakte, resultaten zag van testen...

De GEEST van een mens is veel krachtiger dan gelijk welk wapen!

Verder zal ik hier niet over uitweiden om misbruiken van die kennis te vermijden, want die kennis wordt nu al (gedeeltelijk) te veel misbruikt door politici, werkgevers, maffia, priesters, imams enz.

Er is méér dan je denkt, en de natuur heeft méér verborgen krachten dan je denkt. Vandaar het ontstaan van hekserij, voodoo, tekeningen op piramides en in grotten...

Belangrijke les uit dit soort ervaringen.

Als iemand op zijn/haar sterfbed vergiffenis vraagt voor de slechte daden die hij/zij gedaan heeft tegenover u, is het heel belangrijk dat u de juiste beslissing neemt.

Vergeven of niet- vergeven!

Ik heb op zo een moment gewoon niet gereageerd en daar heb ik de rest van mijn leven spijt van gehad. Ik heb hem altijd gehaat. Hij was een slechte huisvader wiens leven gedomineerd werd door oorlogstrauma's, drankmisbruik, de scheiding met zijn thuisland en familie, een faillissement enz.

Het was een fysiek sterke man die door het drankmisbruik verschillende keren naar het ziekenhuis moest (hersenvloedingen, hart...). Elke keer was hij na een paar dagen terug thuis, waarna hij zijn leven van drankmisbruik terug gewoon verder zette.

Die zoveelste keer in kliniek, gingen we hem bezoeken, Ik hield genoeg afstand van zijn bed omdat ik niet van hem hield, en plots deed hij iets waar ik mij nooit aan verwacht had.

Hij stak met gestrekte arm zijn hand uit naar mij, zónder woorden! Ik reageerde er gewoon niet op en de volgende ochtend was hij dood (wat ik dus nooit verwacht had).

Toen besepte ik dat hij voelde dat hij ging sterven en dat dit gebaar een smeken was om 'vergiffenis'. Na dit besef heb ik innig geweend vanwege het feit dat ik hem wél 'vergiffenis' had geschonken als ik geweten had dat hij ging sterven. Dit besef kwam te laat en hij is dus gestorven met een 'wroeging', wat ik als gevoelig persoon een vreselijke dood vind.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk: 20 De 'bevriende' RVA-bediende : Filiko (1977 ->).

Opnieuw zat ik plots in een situatie dat ik volgens de RVA geen recht kreeg op werklozensteun zolang ik niet al mijn verlofdagen had opgenomen.

Het was dus dringend op zoek naar een nieuwe job als lasser en daarbij zou ik geholpen worden door de RVA.

Het werd een 'typisch' sollicitatiegesprek bij de werkgever van een klein bedrijf (pakweg 20 mensen), dat dringend een gespecialiseerd lasser nodig had voor zijn werkplaats om de 'competenties' van zijn personeel te kunnen gebruiken voor het binnenrijven van opdrachten.

"Het is hier één familie... we noemen elkaar bij de voornaam en u mag ook mij met de voornaam benoemen... géén zwartwerk of overuren... respect voor een goed lasser... eerlijk en rechtvaardig t.o.v. personeel, alle sociale rechten, 13e maand, genoeg verlofdagen enz."

Enig probleem was de loonkost, en daarvoor had de RVA een trucje bedacht om deze werkgever van dienst te kunnen zijn met een ervaren stielman.

Ik kreeg een contract van 'individuele opleiding tot lasser', waarbij de werkgever een klein deel van het loon moest betalen en de RVA (overheid) de rest zou bijleggen.

Dit is een smerig zaakje, maar de RVA bediende verplichte me om dit contract te aanvaarden anders zou ik géén werkloosheidsvergoeding krijgen.

Dus... in kon niet anders op dat moment en ondertekende dit contract.

RVA content, werkgever content, en ik niet content maar wel terug een inkomen (deze keer als 'leerling' lasser).

In tegenstelling tot de mooie verleidelijke praatjes tijdens het sollicitatiegesprek, gedroeg ook deze werkgever zich totaal anders... eenmaal hij mijn handtekening onder dit contract had afgesnoept.

Ik kwam tot de ontdekking dat ik de enige arbeider was die in een vakbond was ingeschreven. De rest mocht- én durfde- dit niet uit schrik voor ontslag, wat ik al verdacht vond.

Tja, dacht ik, hier komt miserie van.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hier volgen enkele notities.

- Deze werkgever verplichte ons om tijdens radiografische controles van lassingens verder te werken in de gevaarlijke stralingszones omdat we niet op de hoogte werden gebracht dat deze controles plaatsgrepen in de omgeving.

- Hij liep soms als een waanzinnige rond, met zijn armen alle kanten uit slingerend en roepend "aan 't werk, aan 't werk!"

- Als hij om een of andere reden uit de werkplaats moest verdwijnen, stuurde hij zijn 18-jarig zoontje op ons af, en u moest eens zien hoe goed deze zich voelde als 'hij' baas mocht spelen van zijn pa.

Het is te begrijpen dat er een slechte sfeer hing, maar wat doet de Spandel dan om menselijk te kunnen overleven? Zingen, fluiten, jodelen tijdens het werk, en het hielp!
De algemene sfeer verbeterde hier zodanig dat er al eens meegezongen werd, en de productie verbeterde ook, omdat de mensen zo minder tegen hun goesting werkten.

Resultaat:

Die brutale werkgever zag het 'voordeel' van mijn positieve sfeerschepping en riep mij op zijn bureel.

"Marc... als jij deze positieve houding en sfeer blijft behouden, dan besluit ik u 'opslag' te geven bovenop de contractuele afspraken met de RVA!"

En... ik kreeg inderdaad 'opslag'!

Ik was heel tevreden van dit teken van 'respect' van de baas voor mijn inzet.

Later...

Na mijn ontslag kreeg ik een brief van de RVA, dat ik deze 'extra opslag' ALLEMAAL moest terugbetalen aan de RVA, omdat ik volgens het (leer)contract dat zij hadden gemaakt met de werkgever, hier geen recht op had!

Ik kon tegen deze terugvordering niets inbrengen en het teruggevorderde bedrag werd rechtstreeks ingehouden van de werkloosheidsvergoeding!

Zo zie je maar hoe er corrupt kan 'gefoefeld' worden tussen RVA (overheid) en werkgevers ten nadele van de 'gemanipuleerde' arbeiders.

Na een half jaar werken ontdekte ik waarom geen enkele collega een vakbonds lid mocht zijn.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Omdat ik geen eindejaarspremie had gekregen, ging ik er om vragen bij de werkgever. Misschien was hij het vergeten of was er administratief iets misgelopen....

Hij weigerde consequent om die wettelijk verplichte premie aan mij uit te betalen! Bij navraag onder de collegae kwam ik te weten dat zij deze wettelijk verplichte premies nog nooit hadden gekregen. Ook het feit dat er een wettelijk aantal betaalde verlofdagen bestond wisten ze niet, en van dit soort onwetendheden kon die intimiderende werkgever dus gemakkelijk extra profiteren van zijn personeel dat aan het minimumloon wilde blijven werken (in het zwart enz.) uit schrik voor ontslag.

Als rechtgeaard persoon ging ik bij deze werkgever verhaal halen over dit feit. De reactie was, dat als ik niet akkoord was, ik het maar moest afbollen en dat ik over deze misbruiken en (verlof)diefstallen mijn mond moest houden tegen de rest. Dan kende hij braaf Spandelke zijn karakter niet hé. Ik ging 'direct' via de vakbond dat 'spelleke' eens rechtzetten!

In de vakbond verschoten ze dus van deze toestanden. Omdat ik niet alleen voor mezelf opkwam maar ook voor àlle misbruikte collegae, en omdat deze geen vakbond hadden uit schrik voor ontslag, werd mij de vraag gesteld om zoveel mogelijk collegae rond de tafel te krijgen in het plaatselijke vakbondskantoor, voor een verhoor door de vakbondssecretaris rond deze mistoestanden .

Het was uiteraard een heel moeilijke opdracht om alle bange collegae zover te kunnen krijgen. Het lukte echter wonderwel om de meesten te overtuigen als ik met het argument kwam dat ze voor x- jaren achterstallige premies konden krijgen. In die tijd tot +- 20000 bef per persoon. Dit was in hun ogen dus een jackpot hé!

Ik slaagde er in om een datum en uur vast te leggen waarbij de meeste collegae aanwezig konden- en wilden zijn voor een gesprek in het vakbondskantoor nà de werkuren.

De baas kwam dit via een lafaardje snel te weten natuurlijk en dat hij razend werd is te begrijpen hé!

"Dan gaat mijn zaak naar de vaantjes!" ... "ik zal je moeten ontslaan omdat je te veel ziek bent". Deze uitspraak liet me onmiddellijk denken aan één van de vragen die hij gesteld had tijdens het sollicitatiegesprek. "Bent u een zieklelijk persoon?" waarop ik uiteraard "NEEN" antwoordde.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een griep kan iedereen krijgen en door een verkeerde beweging of werkzaamheden kan iedereen een kapotte meniscus of zo krijgen waardoor een gepaste behandeling of operatie je x- dagen buiten strijd brengt op de werkvloer!

Het resultaat van de moedige stap van mijn collegae was, dat die werkgever alle achterstallige wettelijke verplichtingen (dertiende maand enz.) van voorbije x- jaren moest uitbetalen aan àlle collegae, en dat dit via gerechtelijke weg werd opgevorderd door de vakbond!

Dat ik wist dat ik binnen de kortste keren ontslagen zou worden is in deze geen vraag, maar vóór ik de grappige ontslagreden vermeld moet ik eerst nog enkele (al dan niet grappige) verhaaltjes vertellen over de toestanden op de werkvloer.

Bij het giftige bedrijf Metallurgie Hoboken dat het personeel en heel de omgeving opzadelde met loodvergiftiging, arseenvergiftiging enz. via de uitstoot van de schouwen, moesten de filters in die gif- schouwen gekuist worden.

Geen enkel personeelslid van dat bedrijf of de er rond liggende bedrijven wilde zich hieraan wagen. Mijn werkgever wél, en liefst via een goede omkoopsom in het zwart, 's nachts en in weekenden.

Natuurlijk deed hij dit zélf niet, maar zijn 'domme slaafjes' waren gemakkelijk te overtuigen om dit 'karweitje' voor hem op te knappen. Aangezien hun lage lonen waren deze hiertoe gemakkelijk te overtuigen door hen een beetje zwart loon voor te schotelen hé.

Over het (levens)'gevaar' werd gezwegen en voor hen was een gewoon mondkapje voldoende! Ik ken zo een gast die in deze val trapte en in die hoge schouwen is gekropen om de giftige filters te kuisen of vervangen buiten de normale werkuren. Hij was er fier op dat 'hij' die goedverdienende bijverdiensten kreeg. Het was een stoere gezonde kerel die zonder problemen rondliep met twee gasflessen op zijn schouders. Een aantal jaren later begon hij ineens fysiek af te takelen en werd na decennia een wrak!

Intussen had de werkgever wél zijn grote persoonlijke winsten binnengerijfd natuurlijk!

De werkgever kon dus géén wettelijke premies uitbetalen wegens té weinig geld, maar hijzelf, zijn vrouw en zijn kinderen werkten allemaal in de 'bureau' als (bedienden), en die kon hij wél bijna jaarlijks een nieuwe 'dure' auto kopen!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Bij een grote opdracht voor een waterzuiveringsstation of iets dergelijk was de opdracht in de offerte dat hij RVS (roestvrij staal) bouten en moeren zou gebruiken. In die tijd was het gebruik van RVS nog in een beginstadium en dus super duur.

Hij rekende wél de prijs voor RVS aan de klant maar in realiteit gebruikte hij gewoon Staal!
Een sjoemelaar eerste klas!

Hoe is het mogelijk, maar deze werkgever was er ook de oorzaak van dat we onze toenmalige vertrouwde huisdokter de deur moesten wijzen om over te stappen naar een 'correcte' huisdokter. Waarom?

Op een bepaald moment tijdens het werken op mijn knieën ging ik rechtstaan en brak de meniscus in mijn linker knie. De pijn was zo hevig dat ik nauwelijks kon gaan. Ik bleef nog een paar dagen met deze pijn doorwerken, maar het trappen gaan enz. werd zo ondraaglijk dat ik naar mijn toenmalige huisarts ging met de vraag om een voorschrift voor een RX- van mijn linker knie.

Deze dokter 'onderzocht' mijn knie en antwoorde dat er niets mis mee was. Ik kreeg nog een pijnstillertje voorgeschreven en kon gaan.

De pilletjes brachten geen jota op en de pijn bleef even erg!

Volgend doktersbezoek zelfde pijn en "Er is niets mee, zal wel over gaan!".

Na enkele weken afzien zonder verbetering gaf deze dokter toe dat mijn 'werkgever' hem telefonisch had gecontacteerd met de vermelding dat ik gemakkelijk kon voortwerken en hij mij geen ziekenverlof mocht geven "OMDAT IK EEN KAROTTENTREKKER ZOU ZIJN!".

Die dokter verklaarde dat dit de reden was waarom hij geen RX- wilde voorschrijven.

Omdat de pijn bleef aanhouden heeft hij na verloop van tijd dus toch maar (met tegenzin) dit voorschrift gegeven.

Resultaat van die RX: de meniscus was inderdaad goed kapot en moest via een knie- operatie verwijderd worden!

Daarop hebben we die 'dokter' de deur gewezen! Begrijpelijk toch?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Nog een voorbeeld...

Ik was dus als gespecialiseerd en ervaren lasser door de RVA- bediende aan die werkgever 'geschonken' onder de noemer van 'lasser in opleiding' (goedkope beginneling). Plots werd me gevraagd een aantal foto-lassen te maken op proefplaten. Deze zouden dienen om mijn competenties als gespecialiseerd lasser te kunnen aantonen. Er was een speciale opdracht binnen gekomen en daar mochten alleen gekwalificeerde lassers aan werken. De klant had gevraagd om de competenties van de lassers te bewijzen en deze moesten daarom een recente geslaagde RX- gecontroleerde proef kunnen voorleggen.

Ik blij natuurlijk dat ik nog eens een 'serieus' laswerkje mocht doen en dus maakte ik met plezier een aantal foto- lasproeven in de veronderstelling dat ik het verwachte hoog kwalitatief laswerk zou mogen uitvoeren.

Ik had deze proeven (RX- gecontroleerd door AIB Vinçotte) dus met succes aangemaakt maar ik verstond er mij achteraf niet aan, dat dit serieuze laswerk mocht gedaan worden door goedkope amateur- lassers die nooit in een serieuze lasproef zouden kunnen slagen, en niet door mij.

Wat was er in feite gebeurd?

Ik had dus een aantal goede foto- lasproeven gemaakt en de werkgever had op die proeven niet 'mijn' naam ingeslagen, maar de namen van enkele amateurlassers, zodat het de 'schijn' gaf dat 'zij' specialisten waren die deze proeven hadden gemaakt.

Ik was immers maar 'in opleiding'.

De werkgever had deze vervalste 'goede' proeven aan de klant voorgelegd om de opdracht te kunnen binnenrijven en het was hem gelukt. De klant (en zijn verzekering) waren overtuigd en de zaak was rond voor de oplichter!

Vervolgens liet hij dit laswerk doen door zijn zogenaamde 'specialisten'. Of de klant het later niet nodig vond om toch maar eens dit (verzekerde) laswerk te checken weet ik dus niet.

Grappig was mijn protest tegen de manier waarop hij ons als dommeriken bleef behandelen. Ik had al ondervonden dat we voor allerlei kuiswerk geen gewone vodden kregen, maar ook regelmatig allerlei in zijn huishouden afgekeurde stukken kledij die door normale mensen gewoon in de vuilbak zou gedeponneerd worden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Op een bepaald moment nam ik zo een vod uit de voddenzak en dit bleek een afgedragen grote bomma-onderbroek te zijn (waarschijnlijk van zijn vrouw). In plaats van deze gewoon te gebruiken, trok ik die witte onderbroek aan boven mijn blauwe overal, en bleef zo een paar uur verder werken in de werkplaats.

De baas zag dit en na de nodige ambras deponeerde ik deze 'vod' dan maar terug in de voddenzak.

Nu terug naar de 'procedure'...

Na de gezamenlijke vergadering in de vakbond werd deze werkgever dus door de vakbond én de arbeidsrechtbank 'VERPLICHT' (via gerechtelijke vordering) tot het terugbetalen van de achterstallige premies aan alle personeelsleden.

Zijn wraak zou zoet zijn voor hém, maar niet voor mij natuurlijk.

Op een vrijdagnamiddag won hij me met zijn intimidaties zodanig op dat we luidkeels ruzie kregen en ik in colère wegliep. Hij had me zodanig tot een emotionele woede- uitbarsting gedreven dat ik in een soort ontoerekeningsvatbaarheid terecht kwam en er maar twee mogelijkheden waren om te reageren.

Het was ongeveer het laatste werkuur die vrijdag.

- 1) Ofwel kon ik het agressiegevoel afreageren door iets kapot te slaan van colère, wat hem een reden zou geven voor een zwaarwichtig ontslag en waarbij ik al mijn rechten zou verliezen....
- 2) Ofwel kon ik onmiddellijk het bedrijf verlaten en aan mijn huisdokter een briefje vragen dat medisch zou verantwoorden dat ik het bedrijf best had verlaten vóór er iets ergs zou gebeuren.

Ik koos dus voor optie 2, liet mijn gereedschap vallen, stormde het bedrijf uit, reed naar huis, en vertelde mijn vrouw wat er aan de hand was. Ik bracht een bezoek aan de huisdokter en heb hem de uitleg gedaan. Deze heeft hierop een correcte medische verantwoording meegegeven voor mijn daad.

Medische verantwoording of niet... bracht geen ballen op!

Hieronder het doktersbriefje als bewijs.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dr Marc VAN den BRANDEN
Heistraat 84
2700 SINT-NIKLAAS

Tel. : (031) 76.99.64
O.G. O.VI. 3162

12/7/78

Onderzoekende, dokter, verklaart dat de heer Spandel nu in behandeling is. Ik acht het gegrand, patient kennt, dat hij het niet verlaten heeft na het incident met de diëctie, en raadet hij alle controle over zichzelf verba.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De eerstvolgende maandag arriveerde ik dus goed op tijd op de parking van het bedrijf. Ik wilde zoals gewoonlijk de grote poort binnen stappen, maar deze was volledig gesloten!

Iedereen moest één voor één binnen gaan via de deur van de baas zijn bureau en de baas zélf stond met een intimiderende blik in het deurgat iedereen binnen te laten, behalve Spandelke. Die moest buiten blijven staan en hij belette mij de toegang tot mijn werk!

Ik was verbaasd van het feit dat hij zo zéker was betreffende zijn houding in deze...

Inderdaad wist hij dus goed welke vuile truc hij hier speelde én dat 'de wet' hem hierbij hielp.

Aangezien hij een brutale en intimiderende persoon was en ik géén vechtersbaas, bleef ik nog een paar uur op de parking in mijn auto zitten maar de poort bleef gesloten en op den duur begon hij te dreigen met mij een proces aan te doen en mij te laten wegslepen door de politie omdat ik "zonder toelating op verboden terrein geparkeerd stond en de uitrit/inrit voor de camion blokkeerde".

Hierop vertrok ik dan maar richting vakbond en daar kreeg ik te horen dat ik al mijn rechten op een werkloosheidsuitkering én op verdediging was kwijtgespeeld omdat ik het bedrijf had verlaten "tijdens de werkuren" en dat het daarom een ontslag was met zwaarwichtige reden! Ik stond op straat zonder rechten en zonder inkomen, en dat was de bedoeling van de werkgever zijn zoete wraak.

Dit was voor die werkgever dé ideale manier om zijn contract met de RVA ééenzijdig te kunnen verbreken zonder sancties (voor hem alleszins) op te lopen.

Toch ben ik blij dat ik voor optie 2 had gekozen, anders had ik in de bak kunnen zitten!

Uiteindelijk heeft ook hier het 'KARMA' toegeslagen en is deze werkgever zijn bedrijf failliet gegaan nadat hij zijn sociale schulden 'verplicht' betaald had aan de misbruikte slaven!

Voor het grootste deel van de werknemers (behalve die paar bazenneukers) die hierdoor werkloos werden was het een opluchting dat ze van die tiran vanaf waren en ze vonden vlug ander werk.

Hieronder de grappige ontslagbrief.

Het dragen van een onderbroek die hij me dus zélf voorgeschoteld had.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

filiko p.v.b.a.

metaalkonstruktie

transportwagens tot 40 ton
draaiwerk - mechaniek
laswerk
(halfautomatisch - tig & mig lassen)
ketelbouw - pijpwerk (staal + inox)

erkenning kat. f - kl 3
ministerie openbare werken
industriepark kapelanielaan
2690 temse

kredietbank 413-9072811-70
gen. bankmij 293-0152626-03
postrekening 000-0105803-73
b.t.w. 406 125 736
h.r. sint-niklaas 31 010

Spandel Marc
H. Verrieststraat 80
2700 Sint Niklaas

tel. fabriek (031) 71 25 81
71 25 82

datum: 14/7/1978

Aangetekend.

o/ref. ADW/2016

u/ref.

Geachte Heer,

Betreft: Werk verlaten.

Door het feit dat hedenmiddag op datum van 14 juli de heer Spandel Marc zijn werk heeft verlaten, nadat aan het adres van de zaakvoerder zekere beledigingen werden toegeslingerd op basis van de volgende feiten.

a) Betrok^kene werd opmerkzaam gemaakt dat men zich in het bedrijf deftig diende te gedragen, gezien hij met onderbroek over zijn werkkledij uit de kantine kwam en als zodanig in de werkplaats rondliep.

b) Dat de tijd die hij besteedde om het uitvoeren van een bepaalde taak niet voldeed aan de gestelde eisen.

Beschouwen wij dit werkverzuim als kontraktbreuk en behouden hieromtrent ons alle rechten voor. Deze feiten beschouwen wij als gegrond om deze kontraktbreuk te verechvaardigen

hoogachtend,

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze 'affaire' heeft mij een aantal belangrijke lessen geleerd die mij later tijdens mijn 'carrière' veel geholpen hebben, en waarmee ik andere onwetende werknemers graag van dienst ben.

1) Verlaat **NOOIT** het bedrijf tijdens je werkuren zónder een duidelijke schriftelijke toelating van de werkgever, want dan loop je het risico tot zwaarwichtig ontslag en zo ben je al je rechten op verdediging én op een (vorm van) werkloosheidsvergoeding kwijt!

Dit is de ontslagmethode waar een machtsmisbruiker je toe kan aanzetten (onder druk), en waarbij jij het grote slachtoffer bent en een macht misbruikende werkgever elke mogelijke sanctie ontwijkt.

Hij kan je bijvoorbeeld gewoon vragen om voor hem een boodschap te doen zonder een schriftelijk bewijs te geven dat je van hem het bedrijf mag verlaten.

2) Als een werkgever je wil ontslaan tégen je zin in, en hij/zij schotelt je een ontslagbrief voor ter ondertekening... onderteken dan zeker NIET, want dan ben je automatisch akkoord gegaan met dit ontslag, hoe vals de er op staande ontslagreden ook moge wezen.

3) Neem **NOOIT** zélf ontslag zolang je niet zeker bent dat je een nieuw, door een andere werkgever ondertekend arbeidscontract hebt én de bijhorende zekerheid dat je bij die werkgever na het ontslag zo vlug mogelijk terug aan het werk kan.

Als je zélf ontslag neemt verlies je immers ook het recht op een werkloosheidsvergoeding, dertiende maand, opzegvergoeding enz. (geen vervangingsinkomen)!

4) Hoed u voor contracten tussen de RVA/VDAB en een kleine werkgever. Er kunnen giftige addertjes tussen zitten!

Dit is geen raad van tante Kaat, maar van een 'ervaren' werknemer!

Hier volgt een praktijkvoorbeeld van sjoemelarij tussen een RVA/VDAB- bediende en een werkgever.

Zonder dat ik het besepte was ik heel die periode door een RVA-bediende achter mijn rug om 'geschonken' aan een bevriende bedrijfsleider die een ervaren stielman te duur vond. De RVA- bediende regelde dit door via machtsmisbruik mij te verplichten onder een 'sjoemelcontract' te werken, ik werd blijkbaar betaald met een gewone werkloosheidsuitkering waarbij die werkgever de beschikking kreeg over een voltijds ervaren stielman voor enkele centen per uur! Ik was me er niet écht van bewust dat ik een 'VDAB- opleiding' volgde, maar dat ik gewoon een klassiek arbeidscontract had als lasser met een laag loon!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Na mijn ontslag kreeg ik dus een brief van de RVA, waarop de RVA een flinke som geld 'terugvorderde' van mij. Ik was verstomd van het feit dat de werkgever mij opslag gegeven had wegens mijn goede prestaties... maar dat ik al die opslag terug moest betalen aan de RVA! Waarom? Omdat de RVA achter mijn rug een contract had afgesloten met de werkgever, dat ik geen cent opslag mocht krijgen omdat ik als ervaren stielman werkte maar onbewust 'officieel' werkloos was!

Dit, dankzij de vriendjespolitiek tussen een RVA/VDAB- bediende en een 'werkgever'!!!

NG Stempel B 1a Verz.

Mijnheer, Stationsstraat 13
2700 SINT-NIKLAAS

Ter uitvoering van mijn beslissing ~~het vonnis het arrest (1)~~ d.d. 8.2.78
~~van de arbeidrechtbank het arbeidshof (1) van~~ volgt hierna de
omstandige opgave van de som die u verschuldigd zijt en die u derhalve op de P.R. Nr. 000-0406907-89
van het gewestelijk bureau van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening te ST-NIKLAAS dient te storten.

Hoogachtend,
De Directeur

(1) Doorhalen wat niet van toepassing is.

Periode		Aantal dagen	Terug te betalen bedrag	Reden
van	tot			
17.2.77	16.4.77	42	4 217.-	Ten onrechte werkloosheidsuitkeringen genoten. Aangezien premie en werkloosheidsuitkeringen groter waren dan loon in het zelfde beroep. Art. 115 en 210. K/B. 20.12.63.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 21: Het computertijdperk brak aan voor Jan met de pet.

Ik had dus een geslaagde opleiding voor computerprogrammeur achter de rug, en kort daarna brak het computertijdperk aan voor de minder gegoede burgers.

De eerste betaalbare 'home-computers' werden gelanceerd en gezien mijn interesse voor moderne technieken was ik er als de kippen bij om mij zoiets (toen heel duur) aan te schaffen. Dan kon ik het programmeren eindelijk 'in praktijk' gaan leren en toepassen.

Ik was dus één van de weinigen die in die tijd een dure homecomputer kocht. Woorden zoals PC, informatica, pixels en andere modernere computer grammatica bestonden nog niet en werden pas x-jaren later 'uitgevonden'.

In die tijd waren de gespecialiseerde vaktermen 'logica', 'mnemonics', 'kernengeheugens', 'Z80', ponskaarten en ponsters die sigaretten pafden van de stress...

De enige ietwat betaalbare keuze op dat moment op de computermarkt was een homecomputer van TANDY. De TRS80 model 1.

Vergeleken met de later opkomende PC was dit grote rommel maar in die tijd dus 'supermodern' natuurlijk.

Hij bestond uit een keyboard waar de processor (Z80), geheugenchips enz. in verwerk zaten, én een monitor. Het systeem werkte op 60Hz terwijl het hier 50Hz is, dus een flikkerend beeld hé. De maximum resolutie op het scherm was iets in de aard van 20 lijnen van 40 karakters (letters of blokjes)... kleur bestond nog niet. Maar het was wel degelijk een 'computer'.

Voor het opslaan van programma's en data moest je ook beschikken over een degelijke draagbare cassettespeler.

Andere randapparatuur kwam later en die werd verbonden via een 'flatkabel'.

Het standard geheugen was 4K (niet te geloven hé!).

Bij een kleine beweging met je keyboard, waardoor de flatkabel een minimum bewoog, was je soms alle werk dat je gedaan had en nog niet had gesaved op de piepende cassettespeler, volledig verloren door een 'tilt', en mocht je vloekend alles opnieuw terug intypen.

Maar het was een 'moderne computer' hé!

Na verloop van tijd kreeg je de kans om het geheugen uit te breiden tot 16K, maar dat kon niet zonder een dure 'interface' te kopen om dit (zeer duur) geheugen in te plaatsen. Eerst 16K en dan zelf tot een luxueuze superdure 32K. Voordeel was dat je via die 'interface' de later uitgevonden diskdrive, pruts- printertjes enz. kon gaan aansluiten.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik had mijn HOBBY gevonden en deze was zo interessant dat ik hier héél lang tot een stuk in de nacht mee bezig ben geweest tot het 'nieuwe' er een beetje vanaf was en ik terug op een normaal uur ging slapen zonder last te hebben van probleemoplossend doorwerkende hersenen.

Aangezien er in die tijd buiten DOS en BASIC geen software te vinden was, was je wel verplicht om zélf de gewenste toepassingen te programmeren.

Een formule die een cirkeltje op je scherm toverde, kon dit (uit blokjes opgebouwde) cirkeltje tekenen op pakweg een halve minuut!

Maar de mogelijkheden van (GW)BASIC waren enorm en heel leerrijk om je geest in de richting van logisch- en probleemoplossend denken te ontwikkelen.

Als practicus kreeg ik dus ook goesting om zélf hardware te maken die kon gestuurd worden door mijn TRS80. Hoe meer 'sensatie' ik had aan mijn computer, hoe gelukkiger natuurlijk. Een spel Russisch roulette, met een groot rood spotlicht! Als dit programmatje draaide en je duwde op de spatietoets (dat was de trekker van het pistool), dan zou de computer random beslissen of je een flash van de rode spot in je gezicht kreeg of niet.

Deze hobby was toen nog algemeen onbekend en op een bepaald moment werd er een hobbysalon georganiseerd in Nieuwkerken. Ik had toen goed contact met een andere computer hobbyist, En we spraken af om ons in te schrijven als deelnemer. We waren ver genoeg 'gevorderd' om te tonen wat je met deze hobby allemaal kan doen.

Dus we gingen dit demonstreren op dat hobbysalon en uiteraard mocht mijn Russisch roulette programma hier niet ontbreken hé.

Daarna kwamen stilaan andere merken en types uit die 'sensationeler' waren. Atari, Apple enz. Deze hadden al 4 kleurtjes of meer, en een betere resolutie, maar het kopen van deze steeds evoluerende homecomputers kon mijn arbeidersportemonnee natuurlijk niet trekken. Daarom waagde ik mij enkel aan een Atari om ook een paar kleurtjes te hebben.

Stilaan ben ik mee geëvolueerd en heb mezelf op vlak van computerhobby up- to -date gehouden qua software én hardware.

+1978

Hobbysalon te Nieuwkerken weer een succes

Op zaterdag en zondag jl. heeft de Nieuwkerkse hobbyklub «De Verzamelaarsvrienden» haar negende hobbysalon georganiseerd in de zaal «De Klok», Pastorijstraat 1. Het was een rijk gevarieerde, originele en verzorgde tentoonstelling aangaande de vrije tijd, in de ruimste zin van het woord.

Hobby's en verzamelingen kennen geen grenzen. Dit bewezen «De Verzamelaarsvrienden» met de negen hobbysalons die zij reeds presenteerden. De onbegrensde mogelijkheden, die een hobbyklub als D.V.V. met nationale allure te bieden heeft en de kansen, die ze aan de verzamelaars biedt om hun hobby's tentoon te stellen zijn weer eens duidelijk gebleken. Een grote troef van de organisatoren is het feit dat men elk jaar andere stands, andere mensen en andere thema's kan bewonderen. Vandaar ook weer dit jaar een grote publieke belangstelling.

Voorzitter Werner Smet verwelkomde de talrijke genodigden, waaronder burgemeester De Vidts, schepenen mevrouw J. de Coninck-de Boever en

Theofiel Heynderickx, raadslid Kamiel Pieters, oud-burgemeester van Nieuwkerken Cyriel de Rop en medepastoor René Oste. De voorzitter had alle lof voor sekretaris Guido Smet, «de duivel doet al», voor de inspanning en de grote voorbereiding die deze organisatie van een mens vergt. Spreker dankte het stadsbestuur, de exposanten en de adverteerders, voor hun welwillende en spontane medewerking. Hij hoopte dat met dit negende salon de stap reeds gezet is voor de tiende uitgave. Hierop werd de erewijn gedronken.

Vanwege het bestuur van de organiserende hobbyklub, ontvingen de exposanten, als erkentelijkheid, een prachtig fotoalbum en een siertegel. Mevrouw

Aline van Wezemael-Willaert, uit Moerzeke, werd als laureate uitgeroepen onder de deelnemers en ontving uit de handen van burgemeester De Vidts de medaille, geschonken door het ministerie van Nederlandse Kultuur.

Burgemeester De Vidts wensde de organisatoren geluk voor hun inspanning voor de trouwe inzet, die zij reeds negen jaar hebben volgehouden. Spreker was van oordeel, dat een verzamelaar die zich wil inspannen voor zijn hobby een rijk mens is, niet op financieel gebied, maar inzake de grote voldoening, die hij zelf schept door zijn vrije tijd nuttig te besteden, waardoor hij sociaal - cultureel werk levert.

Tot slot dankte de burgervader de exposanten voor wat zij verwezenlijkt hebben en het aan de gemeenschap presenteren en was zeer vereerd deze tentoonstelling voor geopend te mogen verklaren.

Op deze tentoonstelling kon men bewonderen de bloemen en

mozaïek van schelpen van mevrouw Aline van Wezemael-Willaert. Het lijkt bijna onmogelijk hoe deze vrouw van doodgewone schelpen prachtige mozaïek weet te maken en verbluffende bloemen kan creëren. De heer en mevrouw Jozef de Block lieten hun modelbouw, treinen in miniatuur bewonderen op een platform van negen vierkante meter. Een lust voor het oog en tevens een staaltje van fijne mechaniek. Albert de Bruycker uit Gent, stelde foto's tentoon uit grootmoeders tijd. Herman de Dauw en Marc Spandel, beiden uit eigen regio, waren op de moderne toer met hun mini-computers. Zij verstrekten de nodige informatie en documentatie en gaven demonstraties. Verder kon men nog de stands bezichtigen van Dirk van Raemdonck met zijn modelbouw - vliegtuigen, het boetserwerk van Jozef de Meester, de stenen beelden van Alfons de Meester, het kunstsmeedwerk van Karel Snoeck, het houtdraaiwerk van de jonge Jan Belon, de molens van Joris Thillo, de bierpotten van Alfons Rogiers, de pentekeningen van Dirk Blommaert, de kookboeken van Francine van der Kelen, de zelfklevers van An de Rudder, 20 jaar Belgische postzegel van Roger Vereecken en de sigarenringen van de Nieuwkerkse schilder Albert Waterschoot.

«De Verzamelaarsvrienden» mogen terecht fier gaan op de organisatie en presentatie van hun negende hobbysalon !

Voorzitter van «De Verzamelaarsvrienden» Werner Smet sprak ter inleiding en verwelcoming bij de opening van het negende Hobbysalon der vereniging. (Delro)

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 22: Een werkgever gaat desnoods over lijken Dubois (1978 ->).

Ik begin dit onderwerp met twee documenten waarvan het tweede door de werkgever eigenhandig opgesteld en ondertekend om een (eventueel dodelijk) vijandige sfeer te creëren t.o.v. mijn persoon.

Het werd een vrijgeleide voor een door hem georganiseerde 'knokploeg' om mij fysiek schade te bezorgen en hij probeerde situaties te creëren die tot een geënceneerd 'arbeidsongeval' konden leiden.

Hierbij had hij ondersteuning van een 'bedenklijke' meestergast en nog een paar andere van zijn familieleden die in dit bedrijf meewerkten.

Misschien is het in deze zin ook interessant om te vernoemen dat dit Belgisch bedrijf (familiezaak) werd bestuurd door Hollanders, aangezien de grote voorkeur voor zwartwerk.

Ik werd er toe 'gedreven' door het steeds groter wordende macht misbruik van deze werkgever om klacht in te dienen bij de vakbond.

Het eerste document is dus de reactie van de vakbond t.a.v. deze werkgever, met de vraag voor 'overleg' betreffende mijn klacht.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

CHRISTELIJKE CENTRALE
DER
METAALBEWERKERS VAN BELGIE

Beroepsverbond WAASLAND

Oeverstraat 9 - 2690 TEMSE

*Mark,
Pande A.I.
kunnen wij geen afschrift
krijgen van het arbeidsregl.
We zien ons dus verplicht
een onderzoek aan te vragen.
Yachtelijke gracie*

Pol

Aan de firma DUBOIS
Personeelszaken
Europark - Noord 50
2700 SINT.NIKLAAS

28 oktober 80

Mevrouw,
Mijnheer,

Betreft : Arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden in uw bedrijf.

Van enkele leden, bij u werkzaam, ontvingen wij volgende klachten :

- verouderd werkplaatsreglement;
- overuren;
- geen loonbriefjes;
- veiligheidskledij;
- geneeskundige onderzoeken;
- EHBO - helper en middelen.

Graag zouden wij hierover met u een gesprek hebben. Mogen wij u dan ook vragen een dag en uur voor te stellen.

Een speedig antwoord verwachtend, verblijven wij,

Met de Meeste hoogachting,

Pol FRANSEN
Sekretaris C.C.M.B.

Nota : een afschrift van deze brief wordt gestuurd naar de sociale inspectie te Sint-Niklaas.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dit was de reactie van de werkgever, de eerstvolgende werkdag nadat ik het 'gewaagd' had om met de vakbond te praten over zijn machtsmisbruik en bijhorende afperserij.

Mededeling !!

Hierbij wil ik iedereen op de hoogte brengen dat er onder ons een **Werknemer-collega is welke een "Judas" is** Vriendelijk en beleefd in het **gezicht, maar Laf en gemeen achter de rug.**

Naar mijn mening is dit **Mark Spandal** Hij heeft iedereen **aan gegeven** dat er overuren gemaakt worden. Waarschijnlijk omdat hijzelf te lui hiervoor is, **gelieve Spandal** hiervoor te **bedanken.**

P. Dybois

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze mededeling op groot formaat (de achterkant van een blauwdruk van een technische tekening) werd aan de ingangdeur van de werkplaats, opgehangen aan het venster van het bureel van de meester-gast.

Iedereen moest dit 'document' van de meester-gast eerst lezen, en mocht pas daarna de werkplaats betreden! De meester-gast gaf hierbij de nodige 'uitleg' over de 'nadelige gevolgen' die hen te wachten stonden.

Dit is typisch gedrag voor een psychopaat... iemand schade doen berokkenen of uit de weg laten ruimen door mensen die niet dieper nadenken en/of financieel gechanteerd worden. Als een psychopaat in zo'n opzet lukt, dan kan deze achteraf zijn handen wassen in onschuld en de 'schuld' uiteraard op de 'daders' steken die hij nadien voor de schone schijn kan ontslagen als 'straf'.

Hier volgt de uitleg over de redenen die tot mijn klacht hebben geleid.

De emmer van machtsmisbruik liep op een bepaald moment over en deed me besluiten dat het nodig was dat ik deze werkgever eens op zijn vingers liet tikken door de vakbond. Ik maakte een afspraak met de vakbondssecretaris voor een degelijk gesprek, en deze vond het ook nodig dat er met deze werkgever eens een goed onderhoud kwam over het doel van een arbeidsreglement en de rechten van de werknemers.

Mijn cent viel pas na enkele minuten over de (levens)gevaarlijke situatie die de werkgever geschapen had, want ik verschoot van de plotse vijandelijke en hatelijke blikken die **alle** collegae mij met vurige ogen toewierpen zónder woorden!

We waren tot dan allemaal goede vrienden en van het ene moment op het andere werd het **ALLEN tegen ÉÉN!** Allemaal dankzij die 'mededeling'...

Wat mij van in het begin opviel was het feit, dat er meerdere 'lafaards' werkten die jaloers waren ten opzichte van elkaar, als de andere een mooiere opdracht kreeg, of méér zwarte overuren mocht presteren.

Er stonden er zo drie met hun werkbank vlak naast elkaar. Mijn werkbank stond meestal rechtover hen en het was grappig om te zien hoe ze elkaar mondeling voor alles en nog wat konden verwijten. Als de middelste zijn linkse opponent niet de baas kon, kreeg hierbij regelmatig hulp van zijn 'maatje' wiens werkbank aan zijn rechterkant stond en waarmee hij in zijn privé leven ook goed bevriend was.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Die drie jaloerse 'volwassenen' gingen regelmatig over elkaar 'roddelen' tegen de werkgever als deze een 'foutje' had gemaakt. Het waren stuk voor stuk hoogmoedige mensen wat betreft hun vakkennis en ze konden niet verkroppen dat er ene iets 'beter' kon dan zichzelf, of een pluimpje méér had gekregen van de baas.

De show was natuurlijk niet compleet zonder de soms voorkomende fysieke uitbarstingen in deze concurrentiestrijd, waarbij ze elkaar letterlijk wat lappen gingen geven.

Wij werden aanzien als stielmannen die beter thuis hoorden in de werkplaats dan voor opdrachten op verplaatsing voor het plaatsen van de silo's, machines, onderhoud enz.

Voor mij verliep alles heel vlot en de baas gaf iedereen genoeg kans om véél zwarte overuren te presteren. Ik geef toe dat ik omwille van deze 'kansen' soms ook eens 2 zwarte overuurtjes maakte op een week, maar wees gerust dat dit in mijn geval er maar énkele waren geweest in verhouding tot de dagelijks x- overuurtjes van de collegae (die zelf regelmatig in weekends kwamen 'presteren').

Tja, iedereen was 'tevrede' op dit bedrijf, en dat is het belangrijkste hé.

Het was me echter al vlug opgevallen dat iemand die géén personeelslid was, op regelmatige basis halve dagen kwam werken in een van onze werkplaats afgezonderde zone waar de draaibanken freesmachine enz. stonden. Dat was onze 'draaiër'.

Maar verder interesseerde die man me niet. Misschien werkte hij daar parttime dacht ik.

Het werd winter en met moeite en gezaag van mij en de collegae werd de verwarmingsinstallatie gebruikt op een manier dat we juist niet verkleumden van de kou maar wel verder konden produceren dankzij onze eigen dikkere kledij. De verwarmingsinstallatie viel regelmatig uit, zagezegd 'in panne', waardoor deze pas na een paar uur 'herstelling' terug kon opstarten enz.

Deze gierigheid stond me niet aan, maar als niemand anders reclameerde... en deze toestand stilzwijgend aanvaarde, paste ik mij hier ook maar aan hé.

De énige die een ganse dag in een goed verwarmde ruimte werd vertroeteld was onze 'draaiër', en dat was moeilijk te slikken voor de kou- kleumers in de atelier natuurlijk.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik kwam door loslippigheid van jaloerse collegae te weten, dat die 'draaier' die bij ons zowat parttime kwam werken, in realiteit bij ons 100% zwartwerk deed als 'bijverdienste'! Het was in realiteit een werknemer bij General Motors Antwerpen, die daar in ploegen werkte. Stond hij met de vroege ploeg of had hij een vrije dag... kwam hij bij ons na de middag werken! Dat vond ik een beetje overdreven misbruik zulle!

Het kwam er op neer dat, wanneer wij (de arbeiders in de werkplaats) moesten verkleumen van de kou, die 100% zwartwerker zoveel verwarming kreeg als hij wilde, zelf zijn werkplaats werd voorverwarmd in afwachting van zijn komst!

De reden? "De machines mochten niet koud worden!"

Maar ja... als de anderen zélf tegen dit systeem niet reclameerden... ok dan maar hé.

Op een morgen had ik mij overslapen (of het aan de wekker lag of niet, weet ik dus niet meer), maar ik kwam 1 minuut te laat aan de prikklok. De werkgever zijn zoon kwam naar mij toegevlogen. "ik ga hiervoor een kwartier of half uur van uw loon aftrekken!" enz.

Mijn antwoord was op zijn Spandels. "Awel... als jij zó reageert op die éne keer dat ik eens een minuutje te laat kom... wel... dan moet u van mij niet meer verwachten dat ik nog ooit één overuurtje presteer in dit bedrijf! Gij puntjes op de i... ik óók puntjes op de i!".

Gevolg: Spandel deed vanaf dat moment geen enkel overuurtje meer!

Dit kreeg natuurlijk reactie van de werkgever.

Iemand met ervaring in plaatbewerking weet dat je dit in feite niet veilig kan zonder stevige werkhandschoenen wegens de scherpe snijranden, hoeken en bramen. Als werkhandschoenen kapot zijn, moeten deze dan ook vervangen worden door nieuwe, om verwondingen zo veel mogelijk tegen te gaan. Idem voor werkschoenen.

Maar omdat ik weigerde om nog overuren te doen kreeg ik dus geen werkhandschoenen én geen werkschoenen meer.

"Jij wordt te duur voor mij... kost té veel... kan me dat niet meer permitteren voor u!" enz.

Ik dreigde naar de vakbond te gaan, en weeral die typische reactie.

"Ga maar naar de vakbond... ik ken die mensen én de secretaris heel goed hoor... geen probleem jongen ga maar naar de vakbond... zal niets opbrengen!"

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Tja... wat kon ik dan anders doen dan naar de vakbond stappen hé?

De baas was hier immers (mondeling) mee akkoord.

En zo begon de miserie met de '**MELDING VAN VERRAAD**'

De reden achter de zwijzaamheid over deze machtsmisbruiken is niet ver te zoeken en in het getoonde wraakdocument van de werkgever duidelijk te lezen.

De werknemers mochten al jaren zwarte overuren maken zoveel ze wilden.

Ze kregen hierdoor de mogelijkheid om voor zichzelf en hun gezin méér luxe aan te schaffen en leningen aan te gaan wegens de 'zekerheid' dat ze dit dankzij de vele zwarte uurtjes gemakkelijk en zonder problemen konden blijven afbetalen. Ze maakten dus via deze manipulatie door de werkgever financiële 'schulden'.

Dankzij dit feit had de 'slimme' werkgever hen in de tang gekregen en kon hij hen dus gemakkelijk gebruiken voor frauduleuze opdrachten en/of als knokploeg tegen een ongewenst iemand.

Hij hoefde hen enkel te 'verwittigen' dat ze geen zwarte overuren meer mochten presteren zolang ze zijn 'vijand' niet hadden uitgeschakeld!

In dit geval zouden ze hun schulden, luxelevantje enz. niet meer kunnen afbetalen snap je!

Door de schuld van dit ongewenst 'mogelijk verlies' op een 'ongewenste' te steken, met de melding dat er wél terug zwarte overuren mogen gemaakt worden als ze zich zouden wreken op de 'verrader', laat hij 'zijn' wraak uitvoeren door anderen die niet bewust zijn van deze psychopatentruc maar verblind worden door de beloofde dollartekens!

Begrijpelijk dus dat het een situatie werd van "**ALLEN tegen ÉÉN!**".

De meestergast (familie van de baas) die regelmatig als een exhibitionist zijn pietje aan ons toonde vanop een verhoogde positie, riep op om mijn auto op de parking te gaan beschadigen als ze hiertoe de kans zagen.

"Als wij eens met z'n allen zijn auto zouden omkippen, wat zou hij dan zeggen?... als hij het niet ziet en aan zijn werk is natuurlijk!"

"Ik heb zo'n goesting om eens met de kango (zwaar boormachine) langs zijn auto te ritsen om te zien of hij o.a. sterke ruiten heeft!"

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hij spoorde de collegae ook aan om mij fysiek te verwonden.

“Als we hem nu met z'n allen tegen de muur zetten?...Dan kunnen we elk op toer hem eerst een schop in zijn kont geven en daarna een schop op zijn kloten!”

“Nu moeten we hem hier zo snel mogelijk trachten buiten te werken!” enz.

Een ander familielid van de werkgever deed ophitsende doodsbedreigingen. “Ze zouden u mee moeten geven op montage, aan een dok of zo, en u dan een zetje geven!... d`at doen ze met mannen gelijk gij!”.

Dit bedrijf werd dus geleid door een Nederlandse familie, en als ik de situatie analyseer draaide heel dit bedrijf in feite meer dan 50% op zwart geld en andere fraude. Kan anders niet!

Gevolg: Doodsbedreigingen, en vanuit de hoek van de lafaards als ik er geen erg in had werd er wel eens een moer of iets dergelijk naar mijn hoofd geslingerd, gelukkig er vlak naast.

Die ‘melding’ hing daar dus aan de binnenkant van het venster van het bureel van de meestergast die zijn bureel deze keer maar niet wilde verlaten.

Maar...

Die namiddag kreeg hij een dringend telefoontje waarop hij onmiddellijk recht sprong en zijn bureel verliet.

Ik zag de kans schoon... liep het nu eventjes lege bureel in... verwijderde de melding en vouwde deze mooi op om ze daarna onder mijn werkkledij te stoppen op mijn borst, en zo gewoon verder te gaan werken aan mijn taken.

Je moest het gezicht van die meestergast zien toen hij terug in zijn bureel arriveerde en die propere venster in het oog kreeg.

Loopkoers... recht naar de werkgever zijn bureau... loopkoers terug naar zijn bureel... loopkoers naar mij!

“Spandel geef onmiddellijk dat ‘document’ terug. Opdracht van meneer Dubois!”

En ik “Nee hoor, dit is een bewijsstuk waarmee ik naar de rechter zal stappen !”

Dreigementen hielpen niet, en dit bewijs hardhandig afpakken kon hij niet want ik zou niet nalaten om z`elfverdediging te gebruiken, om dit bewijsstuk te kunnen behouden.

Ik nam dit zogenaamde ‘document’ mee naar huis en heb er die zelfde avond nog foto’s van genomen om een kopie te verkrijgen. Goed dat ik dit gedaan had bleek achteraf!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De volgende dag was het betaaldag van de lonen, en ik ging na mijn werkuren dus om mijn loon bij meneer Dubois.

“Gij krijgt uw loon niet meer, zolang u mijn document niet hebt teruggegeven”. Ik gaf niet toe. De dag daarop werd ik naar meneer Dubois zijn bureau geroepen èn geflankeerd door twee rijkswachters die hij had uitgenodigd. Ik ontving in hun bijzijn mijn loon op voorwaarde dat ik hem zijn onmisbaar ‘document’ bezorgde, wat ik beloofde te zullen doen en mocht naar huis gaan.

Ik bezorgde meneer Dubois daarna een gefotografeerde ‘kopie’ van de ‘technische kant” van zijn ‘document’. Omdat het origineel bewijsstuk zo groot was, bestond de kopie uit een geheel van samengekleefde foto’s op ongeveer ware grootte. Er is goed te zien dat deze onmisbare ‘technische kant’ bijna onleesbaar is door de indringende inkt van de stift die gebruikt werd op da andere kant van het ‘document’.

Hierop kreeg ik volgende brief van hem.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Studie en fabricatie voor :

silos - veevoederfabrieken - maalderijen -
mouterijen - chemische industrieën

Etude et construction pour :

silos - provenderies - meuneries -
malteries - industries chimiques

Machinefabriek - Constructiewerkplaats

Europark-Noord 50 B - 2700 SINT-NIKLAAS (België)

Tel. (031) 7624 68 - 7680 71 - Telex 72 196 - Dubois

aantekenen.

Sint-Niklaas, 07.11.1980.

De Heer M. Spandel.
Hugo Verriesstraat, 80.
2700 Sint Niklaas.

Hierbij deel ik U mede, dat zojuist (15.-- uur) uw aangetekende foto copie is binnen gekomen.

Wij delen U echter mede, dat wij hier absoluut geen genoeg mee kunnen nemen gezien deze samen geplakte stukken papier voor ons totaal waardeloos en onbruikbaar zijn.

Voor een laatste keer verzoeken wij U ons het origineel plan terug te geven in goede en ongeschonden staat uiterlijk op Woensdag 12 november om 7.30 uur.

Indien wij dan niet in het bezit zijn van dit plan dan zijn wij verplicht U schade vergoeding aan te rekenen van de door ons geleden schade waarvan de kosten voor U zullen oplopen als volgt:

- 1° - het terug onderzoeken van alle technische gegevens Fr. 15.000.--
- 2° - het volledig hertekenen van plan MD.80.272 6.000.--
- 3° - de vertraging welke wij hierdoor oplopen met het werk zullen wij U aanrekenen, na uitvoering en de oplevering van dit werk.

Wij vertrouwen dat U de ernst van deze aangelegenheid zult willen inzien en waarschuwen U voor de gevolgen.

D U B O I S . P.
in eigen naam.

H.R. St.-N. 22.865
R.C. St.-N.

PRK. 000-0580989-56
C.C.P.

Bank Brussel-Lambert 393-0048747-45
Banque Bruxelles-Lambert

B.T.W. 593.015.042
T.V.A.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een dagje later kreeg ik een 'uitnodiging' van de rijkswacht, met de vraag het 'document' (op zondag notabene) bij hen in te leveren voor 'inbeslagname', zodat ze het terug konden bezorgen aan meneer Dubois.

Datum : 08 Nov 80

Mevrouw, Mijnheer, (*)

De Commandant van de Rijkswachtbrigade 27⁰⁰ St. N. klaas.....

verzoekt U

naar zijn kantoor te willen komen (*)

~~de leden van zijn dienst bij U thuis te willen ontvangen (*)~~

op zondag 09 Nov 80 ~~te~~ 08⁰⁰ tussen (*) 08⁰⁰ en 12⁰⁰ uur,

ten einde er te worden verhoord in verband met een zaak die U aanbelangt.

Bij verhindering gelieve hem uiterlijk de dag voordien hiervan op de hoogte te brengen, gebeurlijk op telefoonnummer

Met beleefd verzoek deze kaart mede te brengen.

Gelieve het origineel document mee te brengen.

Hoogachtend.
[Handwritten signature]
van der Ven

(*) Het onnodige doorhalen.

92517 - Drukkerij van de Krijgsmacht - 150 000 ex. (N° 4273 Cat. D.R.B.B.)

Ik was mijn 'origineel' dus kwijt, en meneer Dubois had mij mijn bewijs ontfutselt dankzij een klacht "WEGENS DIEFSTAL VAN EEN TECHNISCH DOCUMENT" !

Zie je nu hoe belangrijk het was dat ik nog foto's had genomen vóór dit origineel bewijs mij was ontnomen?

Zonder deze foto's als bewijs, kon hij me laten vermoorden en de grote onschuld spelen!

De rijkswacht ging hem daarna verhoren met de vraag of dit het origineel was, en meneer Dubois gaf spontaan toe dat hij dat persoonlijk opgesteld, geschreven, getekend, én opgehangen had voor het bureelvenster!

(Alsof dit de dood normaalste zaak van de wereld was voor hem als bedrijfsleider).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Nu terug naar de vijandelijke omgeving...

De sfeer en bijhorende bedreigingen waren van die aard, dat ik een groot knipmes op zak had en mij hiermee desnoods zou verdedigen tegen eventuele aanvallen.

Enkele 'ernstige' feiten.

De werkgever probeerde mij nu te 'verplichten' om mee te gaan op montage om via die weg waarschijnlijk een 'eventueel' spijtig werkongeval te enceneren.

De werkgever al een beetje kennende zag ik het mogelijke gevaar van deze zet en ik bleef vanaf dan weigeren om de werkplaats te verlaten om mee te gaan op 'montage'.

Ik was door de lokale ervaringen al een stukje paranoïde geworden t.o.v. de op wraak beluste collegae en werkgever. Deze vorm van paranoia is geen geestesziekte hoor, maar gewoon een vorm van preventieve 'alertheid' uit zelfbescherming en om erger te voorkomen.

Zoals reeds vermeld heerste er een grote jaloezie tussen de drie collegae met hun werkbank rechtover mij. De middelste was de agressiefste die nogal vlug gewelddadig kon worden t.o.v. collegae waar hij 'problemen' mee had.

Zo kwam hij op een keer dat ik een mooi werkstuk in elkaar gepunt had als voorbereiding om het definitief te beginnen lassen, naar mijn werkbank gevlogen om dat werkstuk met een zware hamer volledig uit elkaar te slaan!

Dat was nog het minste, want de onkosten voor de werkuren om het werkstuk opnieuw op te bouwen waren voor de werkgever die zijn mensen tot dit gedrag aanstuurde.

Erger vond ik, dat wanneer er iemand uit een ander bedrijf in onze werkplaats of refter kwam, dat de agressieveling die mens aansprak met de vraag of er ook op 'hun' bedrijf overuren werden gemaakt en daarbij wijs hij naar mij met "Pas op voor Spandel, want in dat geval gaat die jullie allemaal overdragen!".

De agressieveling woonde amper 200 meter van mijn voordeur en ik nam hem uit collegialiteit regelmatig mee naar het werk met mijn auto, maar vanaf dat moment was deze 'service' beëindigd! Toch begrijpelijk?

Op een bepaald moment was ik aan een zware slijpmolen voorzichtig de punt van mijn puntslag aan het aanslijpen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Voor de veiligheid had ik de bij deze slijpmolen hangende veiligheidsbril opgezet, en de glazen hiervan zaten al redelijk vol ingebrande gensters, waardoor het zicht niet zo goed meer was. Aangezien deze slijpmolen tegen de muur stond en ik dus met mijn rug naar de agressieveling geconcentreerd aan het slijpen was, zag ik niet dat hij achter mij was komen staan. Plots trok hij me achterover en riep "'t heeft al lang genoeg geduurd, maak dat je weg komt, ik moet slijpen!".

Ik was volledig uit evenwicht getrokken en verschoot zodanig dat ik reageerde met "blijf van mijn lijf!". Ik herstelde mijn evenwicht... deed terug twee stappen tot aan de draaiende slijpmolen en begon mijn puntslag verder aan te slijpen.

Een seconde later trok de agressieveling me terug achteruit uit evenwicht, duwde me achterover tegen een werkstuk, en begon met zijn vuisten in mijn gezicht te slaan (met werkhandschoenen aan). Ik moet toegeven dat ik maar goed besepte wat er aan de gang was nà enkele vuistslagen van hem, omdat ik nog nooit gevochten heb en dit de eerste keer was dat ik klop kreeg.

Ik kwam hierdoor in een modus die ik nog nooit had meegemaakt, ging terug in evenwicht en zette mij klaar in een typische karate- positie voor een tegenaanval. Ik was zodanig opgefokt door zijn aanvallen dat ik hem wel zou kunnen doodslaan op dat moment. Na een schijnbeweging waarbij ik hem opzettelijk niet raakte, besepte deze lafaard dat hij zélf gevaar liep op een goede rammeling en hij koos het hazenpad... recht naar meneer Dubois zijn bureel om verslag te doen over 'mijn' dreigement t.o.v. hem natuurlijk.

Ik hing de slijpbril terug op zijn plaats om bij meneer Dubois een klacht neer te leggen t.o.v. de agressieveling zijn aanvallen.

Wat was het antwoord?

"Heel normaal... en dat zal nóg gebeuren zolang je hier blijft werken!"

Toen snapte ik dat meneer Dubois deze aanval zélf georganiseerd had. Het was me al opgevallen dat die dag slechts enkele arbeiders in de atelier aanwezig waren. Ik, de agressieveling en zijn compagnon die als 'getuige' fungeerde in het voordeel van de agressieveling, en een einde verder misschien nog een enkele collega.

De rest was (uit voorbedachtheid?) op montage gestuurd.

Nogal een geluk dat ik door de plotse vlucht van de agressieve lafaard niet de kans kreeg om hem te raken, zodat ik hem niet kon verwonden of erger, want dan had meneer Dubois direct een reden om mij onmiddellijk te ontslaan met zwaarwichtige reden hé!

Even later werd ik er door iemand op gewezen dat ik gekwetst was ik mijn gezicht.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hierop ging ik terug naar het bureau van meneer Dubois met de vermelding dat ik de kwetsuren wilde laten vaststellen door een dokter.

Hij antwoordde dat ik dat maar moest doen... dit was voor hem geen probleem, en ik mocht onmiddellijk gaan.

Gelukkig dacht ik aan de les die ik gekregen had bij FILIKO en antwoordde aan meneer Dubois, dat ik dan maar zou wachten tot na de werkuren om niet al mijn rechten op verdediging en een werkloosheidsvergoeding kwijt te spelen natuurlijk.

Dit stond meneer Dubois natuurlijk niet aan... deze bazentruc pakte dus niet deze keer!

Aangezien de reactie van meneer Dubois én deze collega de moeite waard waren om mij te beschermen tegen ergere dingen, ging ik die avond na de werkuren naar een dokter voor een verklaring betreffende de kwetsuren.

Dokter P. VAN ROEY
 Guido Gezellelaan 8
 2700 SINT-NIKLAAS

Spreekuren :
 Dinsdag van 9 tot 11 u.
 Maandag, woensdag, donderdag,
 vrijdag van 18 tot 20 u.
 en na afspraak

Tel. : (031) 76.59.24
 P. R. : 885.93

*Indegetekende, Mr. Spandel - 2 fascieën
 bevestig. Med. onderzoek te maken
 in SPANDEL Marc
 welke heeft verklaard schriftelijk te zijn
 gewent van slope en verwonding
 of 30/10/1981, en het gevolg te hebben
 voortgezet*

- Sechymose peristaltiek rechts
 met kleine schuifpauze of
 vinderen v's
- deelt de 10/11- fase
 voren v's

*Deze letich hebben geen werkruimte
 hier tot jesty behoren evenwel
 v's. de 11- of gevolve
 dit certificaat werd opgesteld op
 verzoek van loonprovincie en te exper
 land oplevend dit Niklaas 31/1/21.*

→ P. R. by

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Met dit doktersbriefje ging ik een klacht neerleggen bij de rijkswacht voor “**SLAGEN EN VERWONDINGEN**’ tegen de agressieveling én tegen de werkgever die hem hiertoe aanzette.

De volgende dag kreeg ik van de rijkswacht die ook een copy had gekregen van de ‘mededeling’, de vraag of ik mijn klacht wilde uitbreiden met ‘**EERROOF**’, en ik ging hiermee volledig akkoord.

Ik kreeg ook de raad om mij een goede advocaat aan te schaffen voor het proces.

Ik dus wat mensen gevraagd of zij in Sint-Niklaas een goede advocaat kenden, en enkelen raadden mij de volgens hen ‘beste’ advocaat aan. Als onervaren persoon betreffende advocaten vertrouwde ik op deze info, en ik maakte een afspraak met die man voor een onderhoud op zijn kantoor.

(Toen wist ik nog niet dat zijn zoon een belangrijk jobke had veroverd bij de RVA.)

Het onderhoud verliep prima. De advocaat won mijn volledige vertrouwen en vroeg het ei uit mijn gat wat betreft mijn intenties voor het proces dat ik wou voeren tegen Dubois. Het gesprek heeft ongeveer een uur geduurd en het resultaat van die ‘betrouwbare’ advocaat, die nu wist hoe ik de zaak wou aanpakken was de volgende verklaring:

“HET SPIJT ME U TE MOETEN ZEGGEN DAT IK EIGENLIJK DE ADVOCAAT BEN VAN DE TEGENPARTIJ EN U DUS NIET KAN HELPEN !”

Ik kreeg rode oortjes van dergelijk smerige advocatentruc en u begrijpt dus dat ik als slachtoffer op slag alle vertrouwen in advocaten en co. verloren was.

Dit was dus eens letterlijk ‘De advocaat van de duivel’ geweest waarbij ik onbewust was gaan biechten!

Ik was genoodzaakt om dan maar de eerste de beste advocaat te nemen die ik kon vinden. Uiteindelijk werd ik onwettig ontslagen en er liepen dus processen voor de rechtbank met de volgende elementen.

- Diefstal van (zogezegd) technische documenten (van werkgever tegen mij).
- Slagen en verwondingen door een collega en werkgever (van mij tegen de daders).
- Eerroof door de werkgever (van mij tegen de werkgever).
- Onwettig ontslag door werkgever (via de juridische dienst van de vakbond).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik maar wachten en wachten, maanden aan een stuk, en nergens kreeg ik inlichtingen betreffende het verloop van deze processen, zelf niet van mijn advocaat.

Na x- maanden ging ik dan maar zélf de advocaat raadplegen met de vraag hoe ver het met 'de zaak' stond want de Rijkswacht heeft mij uitdrukkelijk vermeld dat 'slagen en verwondingen' en 'eerroof' **ALTIJD** door de rechtbank behandeld werden.

Grappig dat mijn advocaat op de hoogte was van de 'seponering' (zaken zonder gevolg), maar mij hierover maanden in het ongewisse liet... tot ik dus zélf ging vragen hoe het zat!

Antwoord: "De zaak is al lang 'geseponeerd', maar bij een seponering heb je wel het recht om bij het parket (mits betaling) een kopie aan te vragen van het volledige dossier."

Ik vroeg dus deze kopie aan, maar kwam tot de vaststelling dat de brieven van de werkgever richting 'Procureur Des Konings' er niet bij zaten. Ook de reden van de 'seponering' zat er niet bijgevoegd. Ik wou dus ook weten '**waarom**'.

Daarop ging ik zonder afspraak naar de rechtbank te Dendermonde... vroeg aan de advocatenbalie waar die Procureur Des Konings zijn bureel was... klopte aan op die chique deur, kreeg een "ja", en stapte binnen!

Die man deed het bijna in zijn broek van het verschieten of uit schrik voor een onbekende. "Wie bent u? U mag hier niet binnen komen zonder toelating! Wie heeft u gezegd dat dit mijn bureau is?"

Ik antwoorde met de kopie van het dossier én de nodige proces- verbaal nummers in mijn handen.

"Meneer, ik kom u gewoon vragen waarom de brieven van Dubois aan u, en omgekeerd, niet in de kopie van het dossier inbegrepen werden. Kan u mij ook zeggen **WAAROM** u deze zaak die normaal gezien **ALTIJD** moet voorkomen (slagen en verwondingen... eerroof) 'geseponeerd' hebt?"

Antwoord: "Ik heb mij hier ten overstaan van u niet te verantwoorden! Jij hebt geen zaken met de weggelaten brieven!" en kreeg daarop bevel om zijn bureau verlaten. Ik vertrok dus met de zekerheid dat ik met een corrupte Procureur Des Konings te maken had die zich waarschijnlijk op een of andere wijze gemakkelijk liet 'omkopen' door rijke daders, om een voor hen 'gevaarlijk' dossier te 'seponeren'!

Ik heb nooit deze brieven mogen inzien en ze bleven dan ook uit het 'dossier' verwijderd gehouden!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik ben blij dat ik toen te weten was gekomen dat je als slachtoffer van een 'geseponeerde' zaak, het recht hebt om hiervan een kopie op te vragen, want van deze kennis heb ik dus later nog veel gebruik gemaakt.

In die tijd bestond nog de wettelijke bescherming tegen onwettig (willekeurig) ontslag, en omdat mijn ontslag onder die bescherming viel kon ik via de vakbond hier een schadevergoeding voor verkrijgen.

Die was niet min voor deze werkgever! In die tijd kreeg ik voor dit onwettig ontslag een schadevergoeding 108.701 bef!

Het proces via de vakbond kon niet door meneer Dubois ontweken worden!

De andere processen (slagen en verwondingen, eerroof, diefstal) waarbij de werkgever zwaardere sancties zou kunnen verwachten, en die volgens de rijkswacht **ALTIJD** voor de rechtbank zouden verschijnen werden zorgvuldig en vakkundig 'geseponeerd'.

Ik bleef steeds meer levenslessen opdoen betreffende corruptie en aanverwante overheden en ambtenaren.

Op zichzelf zijn dergelijke ervaringen óók trauma's voor gevoelige mensen zoals ik, die levenslang blijven hangen en effect hebben.

Vandaar dat ik niet zal zwijgen over dit soort 'ervaringen', maar wél een 'positieve' levenshouding blijf hebben in de 'verwerking' er van.

En belangrijk... mezelf blijf in de blijvende strijd tegen machtsmisbruik.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 23: De superjaren van een mens.

Volgens de wetenschappelijke ervaringen betreffende de menselijke natuur, lag het in die tijd ook vast dat een mens zijn/haar topjaren op fysiek vlak zo rond de drieëndertig jaar ligt. Vandaar dat vele sporters die ouder worden geen records meer kunnen breken en kalmer aan gaan doen of overstappen naar een functie als coach voor de jongere generatie sporters.

Wel... ik vermoed dat rond die ouderdom dus ook de geest op haar top van werkzaamheid is omdat ik rond die periode ook op geestelijk vlak extra geïnteresseerd was in alles en nog wat. Mijn fantasie was niet te stoppen.

De fantastische dromen en halve nachtmerries ook niet.

Moderne technologie, computers, robots en uitvindingen met combinaties van deze nieuwigheden rolden door mijn fantasie alsof ik de grootste uitvinder was.

Relativiteits- gedachten... het paranormale...

Alles was interessant, trok mijn aandacht, en ik wou er méér van weten!

Zo werkte ik ook mijn eigen theorie uit over het ontstaan van de aarde. Een begrijpelijke theorie voor de gewone mens, maar waarschijnlijk niet aanvaardbaar door wetenschappers met tunnelvisie.

De theorie in 't kort uitgelegd. Je moet je deze geboorte van de aardbol inbeelden.

- Een explosie op de zon, die eventueel kan veroorzaakt zijn door de inslag van een grote meteoriet.
- Door deze explosie wordt een druppeltje gesmolten materie de ijzige ruimte in geslingerd.
- Deze materie krijgt door de snelheid waarmee het door de ruimte vliegt, de vorm van een ronde kop met staartvorm (te vergelijken met een kikker- dikkopje), en dit zolang de snelheid niet verminderd.
- Eens de snelheid verminderd wordt de staart ook korter om volledig te verdwijnen bij stilstand. De bolvorm is ontstaan.
- Tijdens de reis door de ijzige ruimte werd de voorkant automatisch sterk afgekoeld, waardoor op die plaats een korst ontstond, terwijl de achterkant als het ware niet afkoelde. Deze korst was het ontstane 'land- oppervlak' terwijl de rest (het grootste deel van de druppel) na de stilstand in de ruimte door invloed van dampen, condensatie, krimpen enz. tijdens de verdere afkoeling het watergedeelte werd.
- Eens de afkoeling ver genoeg gevorderd was, begon de 'draaibeweging' van de aarde te starten. De oorzaak hiervan was, dat de aarde aan een kant continu werd verwarmd door zonnestraling en de achterkant (vanaf de zon gezien) ijskoud bleef.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- Zo ontstond er een natuurlijke 'convectie'. Koude daalt en warmte stijgt (gezien vanaf de zon). De aarde kreeg hierdoor een draaibeweging die op haar beurt ook oorzaak werd van het effect van dag en nacht!

- Aangezien de kern van de aarde nog niet volledig was afgekoeld en vloeibaar was, draaide de afgekoelde harde buitenkant rond de vloeibare kern. De 'wrijving' tussen de draaiende aardkorst en de kern ontwikkelde zodanig warmte, dat de kern (die zo goed als niet meedraait), door deze wrijvingshitte vloeibaar wordt gehouden.

- Nadien ontstaan er als gevolg van het draaien van de aarde, de bijhorende opwarming door de zon, de vloeibare kern, en de daarop volgende nachtelijke afkoelingen door de ijzige ruimte, barsten in de korst. Dit vormt de tektonische platen en de verschuiving van de losse stukken die uiteindelijk de werelddelen worden.

Voilà!

Nog een van mijn interessante theorieën

Deze is gebaseerd op een fantasie rond straling en trilling, en zou een enorme doorbraak moeten leveren in de geneeskunde.

Zover ik mij kan inbeelden moet er een massa stralingen bestaan in het stralenspectrum met elk hun eigen specifieke eigenschappen.

Er zijn de (bekende en onbekende) dodelijke gamma- röntgen- radioactieve soorten enz.

Er zijn de (zichtbare en niet zichtbare) zoals infrarood, met al hun regenboogkleuren.

Van wat er zich allemaal in het stralenspectrum bevindt aan negatieve en positieve elementen, is er door de wetenschap nog maar weinig bekend.

Wat ik wél heb geleerd is, dat elke soort straling een eigen 'frequentie' (trilling) heeft.

Nu komt het...

- Een straling heeft haar typische frequentie, en een frequentie is een trilling van atomen, moleculen of dergelijke. Denk hier aan een golfpatroon in een spectrum van super korte golven tot super lange golven.

- Er zijn voor ons hoorbare geluidsgolven en onhoorbare, die bijvoorbeeld voor andere dieren wél hoorbaar zijn.

- Er wordt aangenomen dat ALLES in essentie bestaat uit atomen en aangezien het de atomen zijn die 'trillen', moeten we besluiten dat ons lichaam bestaat uit een bundel trillende atomen, net zoals de volledige habitat van dieren, planten enz. (de volledige aarde met alles er op en er aan) bestaat uit bundels trillende atomen die op een specifieke manier zijn opgebouwd tot de variaties die we allemaal met onze beperkte zintuigen kunnen waarnemen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- We bestaan dus in feite volledig uit 'trilling'!
- Als ALLES uit 'trilling' bestaat, dan geldt dit ook voor de ziekmakende bacteriën, virussen, kwaadaardige cellen en andere ongewenste atoombouwswsels.
- Aangezien deze negatieve vormen ook verschillend zijn van elkaar, hebben ze dus hun eigen specifieke 'frequentie' of 'trilling' waardoor ze herkenbaar moeten zijn tussen de ontelbaar andere frequenties, zowel de goede als de slechte!
- Er is nu een opdracht nodig voor de wetenschap om de 'trilling' van bacteriën, virussen, kwaadaardige cellen enz. tussen al die ontelbare frequenties uit te filteren en te herkennen.
- Zo kunnen er tegengestelde frequenties uitgevonden worden die gebruikt worden om de negatieve frequenties te neutraliseren.
- De geneeskunde hoeft dan de patiënt alleen maar te behandelen met gepaste 'tegengestelde' antivirussen-, antibacterie-, anti kwaadaardige cel- enz. -frequenties om onmiddellijk de ziektemakers onschadelijk te maken (hun frequentie neutraliseren). Geen vergiftigende chemo meer nodig, en de goedaardige frequenties worden niet uitgeschakeld.

Fantasie kent geen grenzen hé, maar tóch... wat 100 jaar geleden via fantasie ontsproten was en sciencefiction werd genoemd, is nu toch ook werkelijkheid !

Dat we afstammen van apen is flauwe zever en op de vraag of er aliens bestaan, kan ik verzekeren dat onze aarde bevolkt is met ontelbaar veel aliens zonder dat 'de mensen' ervan bewust zijn.

Er zijn ook natuurkrachten die door de exacte wetenschappers niet erkent en weggelachen worden omdat zij deze met al hun theorieën en boekjeslogica maar niet kunnen bewijzen., maar ze zijn er, en enkel mensen met een open geest kunnen ze zien en ervaren.

Karma... kosmisch bewustzijn... de kracht van de geest... andere dimensies... leven na de dood... dromen... liefde... voodoo... zwarte- en witte magie... telepathie... ongekende hersengolven...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 24: Staelens Vervaat (1981 ->).

Mijn eerste ervaring met wat je als een 'onderaannemer' kan beschrijven.
Het was een contract van bepaalde duur (2 maand).

Ik moest laswerken uitvoeren in de kerncentrales Doel3 en Doel4, werd er graag gezien door de collegae en de baas, en kreeg regelmatig een pluimpje voor de goede kwaliteit.

Het was voor werkzaamheden in de Centrale van DOEL4 vóór deze centrale zou opgestart worden.

Op een gegeven moment werd DOEL3 stilgelegd voor een soort onderhoudsperiode en ik kreeg de opdracht om in die centrale een console te gaan plaatsen in het keldertje onder het reactorvat.

Om deze console op te hangen moest ik gaten boren in de betonnen wand van dit keldertje. Het was me opgevallen dat de boor door het beton ging als een mesje door boter, en ik vond dat zeker niet normaal voor een kerncentrale.

Ik heb deze 'ervaring' met dat zachte(of rotte) beton meermaals aangekaart, maar dit soort openbaringen viel precies in de klasse die moest 'gecensureerd' worden.

Tot decennia later in de media aan het licht kwam dat in de reactor van DOEL3 'scheurtjes' werden gevonden en één van de Belgische 'scheurtjescentrales' was. Nu begreep ik waarom het beton zo 'mals' was geworden. Door de straling natuurlijk!

Als ik nà deze zogenaamde 'ontdekking' (decennia later in de media) deze 'ervaring' meldde in HLN.be, dàn mocht mijn 'ervaring' ééns kort verschijnen tussen de reacties.

Omdat het probleem van de 'scheurtjescentrales' via de media boven water was gekomen?

Om eens grappig te zijn.

Toen wist ik niet aan welk gevaar ik tijdens dit werkje werd blootgesteld omdat de centrale was stil gelegd, maar... misschien is dat de oorzaak dat ik gezond ben gebleven omdat alle slechte cellen, bacteriën en virussen door de nog (waarschijnlijk) aanwezige straling ineens allemaal geneutraliseerd werden en mijn immuunsysteem een flinke booster kreeg? Misschien ook dààrom dat ik zo'n zotte (radioactieve)fantasieën begon te krijgen?

Een mens mag ook lachen hé!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Mijn evoluerende ervaring op vlak van mensenkennis, noopte mij toen al tot het stellen van vragen om te controleren of mijn persoonlijke oefeningen in mensenkennis wel strookten met de realiteit. Ik 'MOEST' wel vragen stellen om mezelf op dit vlak bij te schaven en te zien of de gevormde gedachten de foute richting uitgingen of niet.

Men spreek zoveel over de eerste indruk die een mens uitstraalt en waarop iemand zich direct een persoonlijk beeld gaat vormen over een bepaalde persoon.

In mijn geval ga ik uit van een soort buikgevoel dat zich baseert op de combinatie van gezichtsuitdrukkingen, de mate van eerlijkheid die door de ogen wordt uitgestraald, de fysieke gedragingen en de mate van hoogmoedig gedrag t.o.v. andere mensen (bijv. t.o.v. hiërarchisch lager geklasseerden of lager gediplomeerden).

Zo had ik me na een tijdje een 'beeld' gevormd van het karakter van een bepaalde ploegbaas van mijn werkgever, die mij door zijn gedrag (op vlak van mensenkennis) interesseerde. Tijdens een middagpauze stelde ik voorzichtig de vraag aan een collega die al lang bij deze werkgever werkte: "of het kan kloppen dat die bepaalde ploegbaas een 'dikke nek' was". Méér vroeg ik niet.

Die vraag stelde ik aan de magazijnier die véél met die ploegbaas te maken had en dus het meest betrouwbare antwoord kon geven.

Deze magazijnier gaf geen antwoord maar keek we wel eventjes speciaal aan en ging verder in gesprek met de anderen aan tafel.

Tja... geen enkel antwoord op zo'n onnozel vraagje gaf me al de gedachte dat ik er met mijn mensenkennis precies niet ver naast zat.

Nog die zelfde namiddag om 3u werd ik op het matje geroepen in het bureel van de betreffende ploegbaas. Deze magazijnier moet hem deze vraag overgebrieft hebben (als een laffe bazenneuker gaan vertellen zijn), want hij vroeg "Wat ik gezegd had over hem".

Ik heb eerlijk geantwoord dat ik dacht dat hij een dikke nek was en als hij dit liever niet had, dat ik mijn excuses hiervoor aanbiedt en dergelijke dingen over hem niet meer zou vragen.

Reactie:

Hij begon luidop te brullen dat hij mij persoonlijk van de werf zou schoppen, en ik heb hierop geantwoord dat hij maar moest doen wat hem het beste leek.

Daarna stelde hij mij voor een ultimatum.

Als ik niet voor het einde van de werkdag letterlijk op mijn knieën vergiffenis kwam vragen zou ik de volgende dag buiten liggen, en daar zou hij voor zorgen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Nu had ik tenminste een 'duidelijk' antwoord op mijn eenvoudig vraagje aan een collega.
"HET WAS DUS EEN DIKKE NEK!"

Nadien heb ik vernomen dat deze ploegbaas regelmatig in de weekenden bij de werkgever thuis gaat praten over allerlei zaken om in een goed daglicht te staan. Door deze 'vriendschap' (bazenneukerij en toekomstig schoonzoon) had hij een zekere macht verworven in dit bedrijf.

Ik weigerde letterlijk te 'knielen' voor die man en de volgende dag vloog ik dus van die werf.

Ik heb vernomen dat mijn eigen meester gast, die sociaal rechtvaardiger was én tevreden over mijn werk, alles in het werk heeft gesteld om mij te kunnen houden.

Maar... tegen de 'macht' die de bazenneukende ploegbaas had verworven door zijn 'vriendschap' met de werkgever kon deze meester gast dus niets beginnen.

Toen de lafhartige magazijnier wist dat ik ontslagen werd, maakte hij van de situatie gebruik om mij te proberen opstoken (actie ondernemen) tegen een collega die er de oorzaak van was dat een deel van het personeel (hijzelf inbegrepen), dat 's morgens met een bedrijfsbusje moest opgehaald worden en 's avonds terug weggebracht moest worden... elke dag een kwartier vroeger moest opstaan dan normaal én een kwartier later thuis kwam dan normaal.

Het ging om een jonge gast die via een omweg moest opgehaald- en afgeleverd worden aan een gevangenis. Een gast die wél overdag mocht gaan werken, maar de nacht in de gevangenis moest doorbrengen.

Het feit dat die laffe magazijnier tijdens zijn opstokerij achter de rug van die gast steeds bezig was over "DIE SMERIGE BANDIET", en het feit dat die magazijnier achter mijn rug ook gezorgd had voor mijn ontslag, noopte mij tot een actie om hem een koekje van eigen deeg te bezorgen.

Ik bracht die gevangene op de hoogte van de magazijnier zijn opstokerij (uitlokking) die bedoeld was om hem buiten te werken zodat hij 's morgens en 's avonds geen kwartier 'verlies' meer had.

Zo wist die gast dat hij zeker niet mocht reageren op uitlokkingen, anders zou hij de gevangenis niet meer mogen verlaten voor straf!

Meteen had de lafaard zichzelf in nesten gewerkt en moest hij zijn 'tijdsverlies' maar verder blijven slikken.

Omdat het een contract was van bepaalde duur, werd ik voor de rest van dit contract op een andere werf tewerkgesteld.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De scheepswerf 'Cockerill Yards' te Hoboken was failliet gegaan en de lopende opdrachten voor deze werf werden afgewerkt door x- onderaannemers met eigen personeel en 'hun' onder- onder- aannemers, interim-arbeiders enz. Het was een mengeling van mensen van allerlei origine en talen.

Menselijk gezien wel Interessant, maar de voorziene toiletten gebruiken? Die stonden te ver volgens sommigen hun goesting denk ik.

Het is inderdaad nogal tijdrovend en veel kruipwerk als je in een dubbele bodem zit te werken en bij hoge nood door een reeks mangaten moet kruipen, daarna 20 meter omhoog moet kruipen langs trappen, stellingen enz., het dek en de gangway aflopen voorbij ploegbazen hun bureel om op een vieze wc te gaan zitten.

Vandaar dat ik tijdens mijn laswerkzaamheden regelmatig de sterke stank van verbrande 'opgedroogde' urine moest verwerken en ja... soms eens een eenzame kaka tegen kwam.

De beëindiging van dit contract was dus letterlijk een verademing voor mij (begrijpelijk hé).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 25: ESC (1982 ->).

Mijn eerste contact met deze werkgever was op een jaarbeurs. Hij was op zoek naar een lasser-monteur.

Zijn bedrijf betrof in hoofdzaak het installeren en onderhoud van centrale verwarming, verwarmingsketels, schouw kuisen enz.

Ik stelde mij dus voor aan die werkgever (mijn CV) en heb duidelijk verschillende keren gezegd dat ik in deze branche nog géén ervaring had opgedaan.

Dat was voor hem geen probleem, als ik akkoord zou gaan met zijn arbeidsvoorwaarden.

- Mij volledig inzetten voor de zaak enz. Hij had nog maar één werknemer (zijn beste vriend) en wilde uitbreiden.

- Ik moest mij thuis een telefoon aanschaffen (hij zou het abonnementsgeld betalen), zodat hij mij steeds kon bereiken.

- Om de twee weken moest ik het hele weekend dag én nacht thuis blijven om de telefoonoproepen voor pannes op te nemen en te beantwoorden. Ik zou de eventuele pannes dan ook direct moeten gaan herstellen.

Ik zou voor deze wachtperiodes géén loon of andere 'vergoeding of premie' krijgen, maar enkel voor de uren die ik effectief gewerkt had aan eventuele herstellingen, én onder de vorm van recuperatie- verlof.

- Ik zou voor de rest óók dag en nacht paraat moeten zijn enz.

- Ik zou 'opgeleid' worden in deze branche.

- Hij eiste 100% eerlijkheid tegenover hem, en hij zou ook 100% eerlijk zijn tegenover mij.

Ik vond op dat moment deze nieuwe stap in een andere branche wel interessant en werd aangenomen 'op proef'.

Nu ga ik verder met de 'realiteit' die ik meemaakte in dit bedrijf.

De eerstvolgende maandag begon mijn 'proef', en ik moest meegaan als helper met de andere werknemer 'de beste vriend' van deze werkgever.

We reden naar een opdracht voor het leggen van een gasleiding in een supermarkt pakweg 40 km. ver.

Het werd een werkdag van 12 u werken ter plaatse, dus de verplaatsingstijd niet inbegrepen, en ik kon gewoon niet naar huis na 8 werkuren omdat mijn collega van overuurtjes hield en het vertikte om mij naar huis te voeren.

Ik kreeg een briefje voor de werkloosheidsdienst dat ik die dag aanwezig was op het bedrijf om een 'proef' af te leggen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik werd dus 'verplicht' om 12 u te werken waarvan **8 onbetaalde officiële + 4 onbetaalde zwarte...** dat begon al goed!

Die zelfde dag, nadat we teruggekeerd waren op de bureau bij de werkgever thuis, maakte deze een proefcontract op voor 14 dagen, dat startte vanaf de volgende dag (dinsdag). De werkgever schotelde mij een mooi standard-contract voor dat voor een deel ingevuld was door hem, en er was zo te zien geen vuiltje in de lucht.

Hij schreef het bij middel van doorschrijfpapier zodat ik het dubbel kreeg... schoof het onder mijn neus ter ondertekening, en ik tekende dus omdat het zo mooi en eerlijk overkwam.

Zodra ik het ondertekent had, trok hij het echter vanonder mijn neus naar zijn kant van het bureau, en schreef er van alles bij boven mijn handtekening, waarbij ik als het ware zijn eigendom werd 24u op 24u 7 op 7.

Daarop gaf hij mij het dubbel, en daar stond ik dan!

ARBEIDSKONTRAKT

Uitgegeven door de
Nationale Confederatie
van het Bouwbedrijf
Lombardstraat 34-42
1000 Brussel

Gegevens omtrent de bij het contract betrokken partijen :

Inlichtingen betreffende de onderneming

- Benaming : N V E S C
- Adres : straat : HEP MOLENSIRRAAT 15213
stad of gemeente : 2700 Sint niklaas
- R.S.Z-nummer : 77-89290051

Inlichtingen betreffende de werknemer

- Naam : SPANDEL Voornamen : MARK
- Domicilie : VE RRIESPT STRAET
stad of gemeente : 2700 sint niklaas
- Nationaliteit : B Pensioenrekeningnummer : 500252062

Datum van indiensttreding : 28/09/82

Overeenkomstig de wettelijke voorschriften wordt dit kontrakt gesloten.

Op proef (*): De proeftijd (met een duur van tenminste 7 dagen en ten hoogste 14 dagen) bedraagt 14 dagen, en neemt een aanvang op 28/09/82

Na het verstrijken van de 7e dag tot en met de 14e dag kan het kontrakt door beide partijen verbroken worden bij het einde van iedere arbeidsdag zonder vergoeding en zonder inachtneming van een opzeggings-termijn.

In geval van schorsing van de uitvoering van het kontrakt moet de werkgever het kontrakt met een duur gelijk aan die van de schorsing, met een maximum van zeven dagen.

DE WERKNEMER DIE NA HET VERSTRIJKEN VAN DE 'PROEFTIJD' IN DIENST WORDT GEHOUDEN WORDT ALS AANGEWORVEN BESCHOUWD :

A. Voor een onbepaalde tijd (*)

B. Voor een bepaalde tijd (*)

→ de waken bij principaal 8.12.1230-ht 11, vijf dagen per week deze maanden kan ten alle tijde gewijzigd worden

Duur van het dienstverband: van ... tot ...

Bij vervoegde verbreking van het kontrakt zonder dringende reden, moet de verbrekende partij aan de andere partij een vergoeding betalen gelijk aan het bedrag van het loon dat verschuldigd zou zijn tot het bereiken van de termijn, zonder dat dit bedrag evenwel het bedrag van het loon dat overeenstemt met de duur van de opzeggingstermijn welke had dienen in acht te worden genomen indien het kontrakt zonder tijdsbepaling was gesloten.

C. Voor een duidelijk omschreven werk (*)

Aanduiding van het werk waarvoor het kontrakt gesloten wordt :

Alterhande onderhouds werken en laren evenals reparaties en wrocht werken

Bij vervoegde verbreking van het kontrakt zonder dringende reden, moet de verbrekende partij aan de andere partij een vergoeding betalen gelijk aan het bedrag van het loon dat verschuldigd zou zijn tot het bereiken van de termijn, zonder dat dit bedrag evenwel het dubbel mag overschrijden van het loon dat overeenstemt met de duur van de opzeggingstermijn welke had dienen in acht te worden genomen indien het kontrakt zonder tijdsbepaling was gesloten.

Opgemaakt in tweevoud te Sint niklaas op 28/09/82 waarbij ieder der partijen verklaart een exemplaar te hebben ontvangen bij de ondertekening.

Gelezen en goedgekeurd (Handtekening van de werknemer) Spandel Gelezen en goedgekeurd (Handtekening van de werkgever of zijn lasthebber) Appelt

99.0 N/4.80

(*) Doorhalen wat niet van toepassing is; de passende vermelding onderlijnen en invullen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik kon niet anders dan dit 'proefcontract' afwerken, want als ik weigerde zou hij het door mij voor akkoord ondertekend arbeidscontract voorleggen aan de RVA, en zou ik al mijn rechten op werkloosheidsvergoeding enz. volledig kwijt zijn.

Terug ondervond ik de zélfde chantage als voorheen, maar dan nog 'iets' smeriger!

Ik vroeg me af waar deze werkgever zijn 100% "eerlijkheid" begon én beëindigde.

Als dit geen schriftvervalsing en misbruik van handtekening was weet ik het niet meer hoor, maar ik kon er niets tegenin brengen omdat er niemand getuige van was. Het was alleen hij en ik op dat bureau en... mijn handtekening stond er onder.

Uiteraard heb ik me géén telefoon laten installeren na deze ervaring met die duivel, en uiteraard was ik van plan om bij hem niet akkoord te gaan met een eventueel nieuw aangeboden contract.

Hierna eiste hij van mij dat ik een boekje zou ondertekenen met "gelezen en goedgekeurd". Dit boekje stelde hij voor als het 'arbeidsreglement'.

Ik vroeg hiervan een dubbel, maar dat had hij niet, en ik wilde dit niet ondertekenen zolang ik het niet gelezen én goedgekeurd had. Daarop vroeg ik of ik dit 'arbeidsreglement' mee naar huis mocht nemen om het eerst te lezen én er een kopie van te maken.

Lezen mocht van hem maar een kopie niet!

"kopiëren is niet nodig, ik zal u later wel een dubbel bezorgen. Lezen en ondertekenen is genoeg."

Ik kreeg dus dit boekje mee naar huis, en moest vaststellen dat er veel 'lege' invulvelden en aanvinkvakjes tussen zaten, waarna ik onmiddellijk dacht aan wat gebeurd was na het ondertekenen van mijn 'proefcontract'.

Als ik dit 'boekje' zou ondertekenen kon hij mij letterlijk als 'rechteloze slaaf' gaan gebruiken zonder enige vorm van wettelijk loon, premies, veiligheidskledij enz. want... mijn handtekening zou gezet zijn.

Uit veiligheidsoverweging en voorzorg heb ik dit 'boekje' natuurlijk tóch gekopieerd voor ik het hem terug bezorgde. Ik zie er misschien achterlijk uit, maar zó achterlijk ben ik niet hoor.

Als hij dit 'arbeidsreglement' zou 'aanpassen', dan had ik tenminste een 'bewijs' van schriftvervalsing.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De volgende dag kreeg ik een lijst van gereedschap ondertekenen waar ik 100% voor verantwoordelijk werd gesteld. Dat gereedschap moest ik teruggeven na ontslag. Hij zou dan deze lijst 'verscheuren' (of hij die lijst 'werkelijk' verscheurt heeft weet ik dus niet). Wie weet welk gereedschap hij daar later allemaal nog bij schrijft (op mijn kosten). Trouwens het gereedschap dat toen op de lijst stond heb ik niet 'allemaal' ontvangen!

De laatste wens van deze werkgever: "Het is de gewoonte dat mijn werknemers hun vrouw ter beschikking stellen van mij. Dit geldt dus ook voor u!". Uiteraard was ik niet zó gek om mijn vrouw aan hem 'ter beschikking' te geven.

Ook ten overstaande van zijn klanten was hij een grote oplichter, maar ik had er uiteindelijk plezier in te ontdekken dat mijn collega (zijn beste vriend), de gewoonte had om deze werkgever zélf op te lichten langs alle kanten.

Enkele voorbeelden: die ik mij herinner betreffende die week op 'proef'.

Ee oude dame had zich bij deze werkgever ESC (energie service contract) een 'service contract' laten aansmeren voor het onderhoud en in topconditie houden van haar verwarmingstoestellen en schouwen (servicecontract van 5000 bef per jaar).

Wel... we gingen haar schouw kuisen op een grijze dag.

Het was nogal een hoog huis en mijn collega vertikte het om ladders te installeren om de schouw van bovenaf te kuisen.

Hij besliste om de schouw langs onder volledig uit te kuisen. Hij verplaatste de kachel, en ging er in met de schouwvegersborstel.

Na amper een paar meter kon hij niet meer verder doorsteken wegens een bocht in de schouw en drong de noodzaak zich op om tóch maar van bovenaan naar beneden toe te werken.

Wat deed mij collega?

Hij plaatste de kachel terug voor de schouw en sprak de oude vrouw die hem volledig vertrouwde aan met "'t Is in orde mevrouw... dat is dan 2000 bef!" waarop de dame hem spontaan betaalde!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zij besepte niet dat ze dankzij haar servicecontract in feite niets moest betalen en ook niet dat haar schouw NIET gekuist was waardoor ze kans liep op CO- vergiftiging.

Toen we naar huis gingen sprak ik mijn collega over deze vuile zaak aan en zijn antwoord was "Zwijgen moet je doen, dat mens weet niet beter!". Meteen had hij die 'extra' 2000 bef zélf op zak gestoken, zonder medeweten van zijn beste vriend... de werkgever !

Bij een andere klant... een mooie jonge vrouw... was ik aanwezig tijdens het onderhoud van haar centrale verwarming. Tussendoor hield hij een niet mis te verstaan gesprek met de dame. Het kwam er op neer dat hij haar zodanig probeerde te manipuleren dat zij ging geloven dat het niet anders kon dan dat haar man haar regelmatig bedroog met andere vrouwen. "Hij werkte voor de overheid... had een mooie positie... veel vrouwelijke bedienden enz. enne... mijn collega kende zo véél vrouwen die niet wisten dat hun man hen bedroog enz."

Zijn doel?

Die mooie vrouw zover krijgen dat ze aan 'wraakseks' dacht t.o.v. haar man, en zo zou hij de kans krijgen om haar te kunnen neuken natuurlijk!

Een opdracht om een schouw te vegen bij een klant in een mooie bungalow met een grote, réchte en brede schouw tot in de open haard (de gemakkelijkste klus voor een schouwveger). We kwamen ter plaatse, en mijn collega belde aan... keek even omhoog, en zei tegen de eigenaar dat er regen verwacht werd en hij daardoor voor de veiligheid niet op het dak mocht. "Weet je wat ik zal doen? Nu mag ik niet op het dak 'weersomstandigheden', maar ik zal die klus wel 'zaterdag' komen doen." De klant was tevreden en hij ook natuurlijk, want hij had zijn beste vriend (de werkgever) een klus afgesnoept. Voor mijn collega werd het een 'zwart' klusje in het weekend en de klant? Die dacht dat alles 'normaal' verliep natuurlijk!

Mijn collega ging een klein onderhoud doen in een appartementsgebouw. Ik mocht niet mee en moest op straat in de camionette blijven zitten.

Na zo'n 3 kwartier kwam hij rood aangelopen terug in de camionette gestapt en we reden zwijgzaam verder. Wat was daar op dat appartement gebeurd?

Wat betreft mijn loon...

Voor de eerste 2 dagen met overuren en al, kreeg ik GEEN LOON, zagezegd omdat het 'proefdagen' waren! Ik had dus onbewust 2 lange dagen 'GRATIS' gewerkt!

Ik nam een dag 'recuperatie' en ging die dag elders solliciteren.

Ik had snel 'degelijk' werk gevonden en gaf mijn ontslag, leverde mijn gereedschap binnen en met een dikke "saluut" aan die bedrieger verliet ik zijn 'bureau'!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

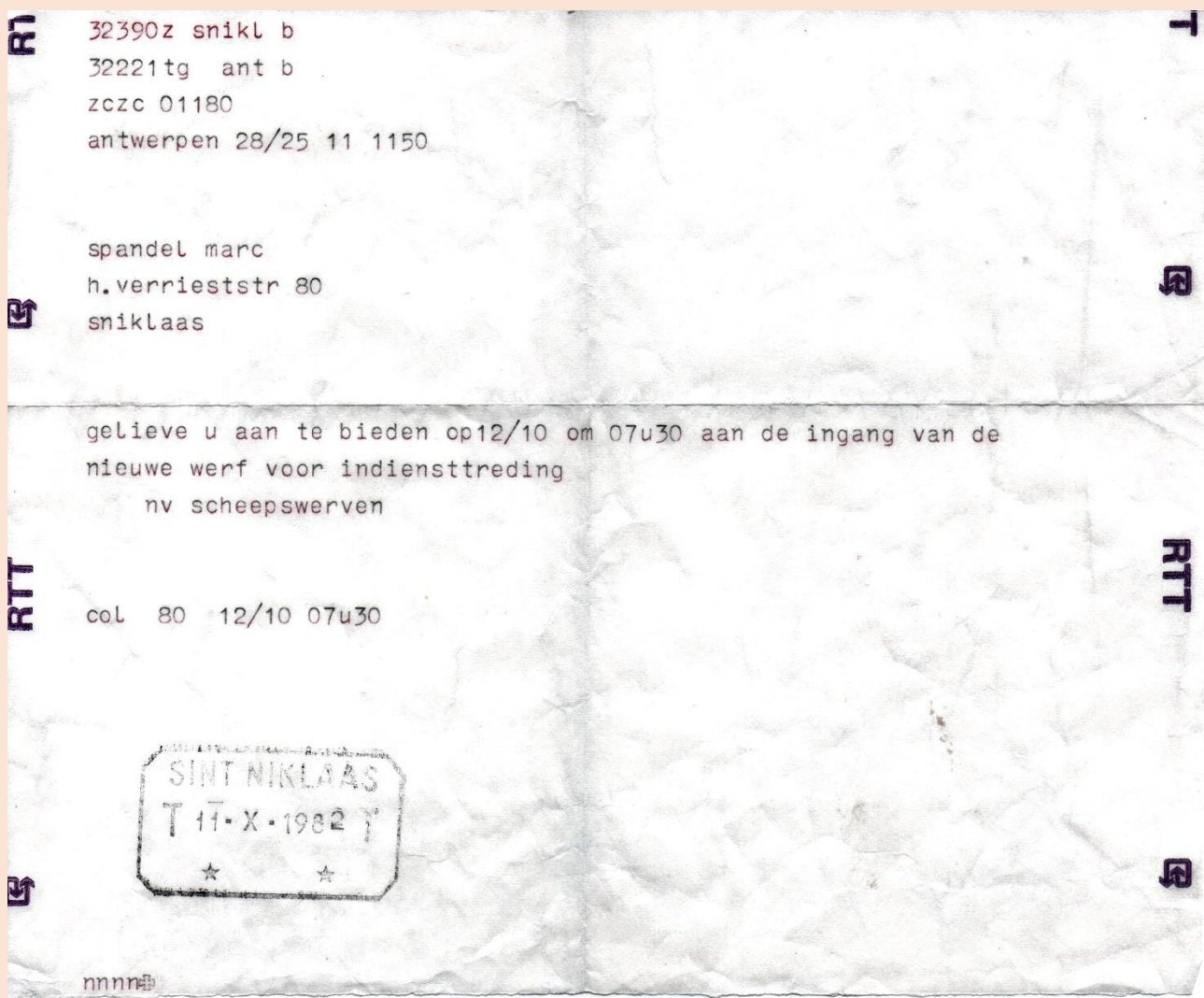
Hoofdstuk 26: NV Scheepswerven (1982 ->).

Na het failliet van Cockerill Yards te Hoboken had de overheid besloten om deze grote scheepswerf te redden door ze over te nemen onder de naam 'NV Scheepswerven'.

Na een positieve sollicitatie waarbij mijn ervaring op de Boelwerf een belangrijke doorslag gaf, mocht ik dus lasproeven doen en een geneeskundig onderzoek ondergaan om te zien of ik voldeed aan de gestelde eisen.

De resultaten van het geneeskundig onderzoek en de lasproeven waren zodanig gunstig bevonden dat ik per direct mocht beginnen en ... onmiddellijk in de hoogste categorie als lasser (1^e categorie).

Hieronder het bericht voor onmiddellijke indiensttreding. De 11^e opgestuurd om de 12^e te beginnen!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dit arbeidscontract was een tijdelijk contract in het kader van de afbouw der vier nog te voltooien schepen.

Na de voltooiing zou het contract beëindigen.

Alles verliep perfect.

De sfeer onder de collegae was goed. We kregen goed gereedschap. Ons werk werd gerespecteerd. We hadden menselijke bazen en ploegbazen, en het loon was uitstekend. Wat kan een eerlijk werknemer nog meer wensen?

De schepen waren afgewerkt en ons contract werd beëindigd.

Deze NV Scheepswerven was zodanig goed florerend, dat de Boelwerf uit Temse hier een prachtige kans zag om deze scheepswerf op een goedkope wijze over te nemen. Om dit te bewerkstelligen werd een 'regeling' uitgewerkt tussen overheid en de Boelwerf.

Alle werknemers van de NV Scheepswerven hun contract was dus beëindigd, maar ze kregen ook allemaal de kans om te solliciteren voor een 'nieuw contract' op de NV Scheepswerven die stelselmatig werd overgenomen door De Boelwerf.

Na de nodige lasproeven enz. mocht ik dus ook onder een nieuw contract van onbepaalde duur, gewoon verder werken op deze scheepswerf.

Het enige verschil met vorig contract was, dat ik zowel in Temse als in Hoboken mocht ingezet worden indien nodig.

De grootste 'projecten' waar de Boelwerf in die periode mee bezig was én die nu 'verdeeld' werden over beide scheepswerven, waren het boorschip 'Yatzy' en de 'Berendrechtsluizen'. Ik werd tewerk gesteld als lasser in beide projecten.

Tja, als de Boelwerf deze werf in handen nam, dat is het dus begrijpelijk dat er kort na de overname al een paar ploegbazen vanuit de scheepswerf te Temse, naar de NV Scheepswerven werden overgeplaatst om zich daar 'in te werken' in het plaatselijk systeem.

Vanaf dan begon het verschil in mentaliteit met vorig systeem merkbaar te worden voor de werknemers die onder het 'gezag' van deze Boelwerf- ploegbazen moesten werken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zij lokten zelf op deze scheepswerf een unieke éénmansstaking uit tussen de massa werknemers, en die éne staker (Marc Spandel) zijn stakersactie werd door het de toenmalige plaatselijk bedrijfsleiding nog 'positief' beantwoord!

Mijn persoonlijke stakingsactie nam plaats in de grote montagehal waar ik aan het werken was als lasser aan de 'Berendrechtssluisen'.

Ik legde mijn werk neer en begon in het midden van deze ruime hal rustig van voor naar achter en terug naar voor, over en weer te wandelen met mijn armen gekruist voor mij, zolang de zaak waarvoor ik staakte niet was opgelost!

De oorzaak van mijn persoonlijke staking:

- 1) We hadden een opleiding gekregen voor het werken met speciaal hiervoor te gebruiken laselektrodes en aanverwante verplicht te volgen las- technieken, omdat deze sluisdeuren uit een speciale staalsoort waren gemaakt.
- 2) Aangezien dit een opdracht was voor de Overheid (bruggen en wegen), was het dus héél normaal dat deze werkzaamheden regelmatig- en op niet verwachte momenten werden gecontroleerd door controleurs van de overheid.
- 3) We waren voor dit werk 'VERPLICHT' om ons aan de opgelegde 'procedures' te houden. Enerzijds voor de garantie op goede kwaliteit van de lassing en anderzijds voor de garantie dat we deze werkzaamheden op een 'veilige' manier zouden volbrengen.

Nadeel van het correct volgen van de opgelegde procedures, was dat dit heel tijdrovend was en dat zinde de ploegbazen dus niet omdat zij waarschijnlijk vanuit de opdrachtgever in Temse een soort deadline hadden gekregen.

Hoe sneller de zaak afgewerkt werd... hoe groter hun hieraan relatief verbonden 'bonus' zou zijn natuurlijk!

Ik hield me correct aan de opdracht qua te volgen procedures en veiligheid.

Het was werken in gesloten ruimtes met één toegang via een mangat, dus ik had voor dit werk, menswaardige verlichting + gasdarmen met brander + verluchting (afzuigen van lasrook en inblazen van verse lucht) geïnstalleerd.

De procedure vereiste dat de te lassen naad en daar rondom eerst stevig werd opgewarmd, waarna telkens ongeveer een kleine meter gelast werd. Vervolgens terug een stuk opwarmen en verder lassen enz. Dit tot alle laswerk in die gesloten ruimte was voldaan.

Daarna een overstap met al dat materiaal naar de volgende gesloten ruimte enz.

Zich aan deze 'procedure' houden was voor mij geen probleem, maar zoals reeds vermeld is dit erg tijdrovend.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Na enkele dagen vernam ik al dat door een onverwachte controle van een overheidscontroleur regelmatig een lasser van dit project werd gehaald omdat hij zich NIET aan de opgelegde procedures hield. Deze kreeg meteen nog een officieel verbod om verder aan de 'Berendrechtsluizen' te mogen werken!

Deze lassers maakten steeds de zélfde opvallende fout. Het niet voorverwarmen van de lasnaden!

Ze hadden (algemeen gezien) wel een brander en gasdarmen bij zich, maar gebruikten deze niet. Sommigen hadden ook een gebrekkige verluchting, maar hun gezondheid in gevaar brengen was dus hun eigen verantwoordelijkheid.

Na verloop van tijd had reeds een deel van onze, speciaal hiervoor opgeleide lassersgroep dit 'lot' ondergaan.

Ik vroeg me af hoe dit kwam omdat het normaal gezien om goed gekwalificeerde stielmannen ging waarvan ik vermoedde dat ze toch een zeker 'eergevoel' hadden omdat ze aan deze 'speciale' opdracht mochten werken.

Op een bepaalde dag werd ik dus zélf met de 'oorzaak' van deze schorsingen geconfronteerd. Het 'duurde' volgens mijn ploegbaas te lang... er werd te veel gas en zuurstof gebruikt... ik was steeds 'de laatste' die daar bleef hangen enz.

Van de controleur van de overheid hoefde ik daarentegen niet bang te zijn. Hij mocht wat mij betreft, zonder dat ik er bewust van was controleren zoveel hij wenste. Mijn eergevoel als stielman had de bovenhand boven de 'wensen' van de ploegbaas.

Ik ben ook maar een mens hé, en ik ging naar de toilettenblok om een plasje te doen...

Toen ik terug in de sluisdeur en in mijn werkruimte gekropen was, moest ik vaststellen dat

- 1) Mijn gasdarmen en brander volledig verdwenen waren!
- 2) Mijn verluchttingsysteem volledig was verdwenen!
- 3) Alleen mijn laskabel, lastang en elektroden er wél nog lagen!

Ik sprak mijn ploegbaas hierover aan en deze antwoordde:

"Ik heb dat allemaal persoonlijk verwijderd!".

Mijn reactie: "Ik heb dat allemaal nodig om mijn werk correcte en veilig te kunnen doen!"

Zijn reactie: "Dat is allemaal niet nodig, dan duurt het werk te lang, en voor dat beetje dat er nog te doen is moet je ook geen verluchting meer hebben!"

Mijn reactie "STAKING !".

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zoals ik hiervoor vermeld heb... Ik legde mijn werk neer en begon in het midden van deze hal rustig van voor naar achter en terug naar voor, over en weer te wandelen met mijn armen gekruist voor mij, zolang de zaak waarvoor ik staakte niet was opgelost!

Groot lawaai en dreigementen van de ploegbaas deerden me niet en ik staakte **helemaal alleen** gewoon verder!

De andere collegae zagen me daar heen en weer paraderen en vroegen wat ik aan het doen was. Ze kregen dan de waarheid te horen en moesten lachen vanuit het idee dat ik mijn job riskeerde en mijn staking gewoon niets zou opbrengen, behalve slechte punten.

Die ploegbaas was razend omdat ik niet wou toegeven en ging klagen bij de hogere hiërarchie. Als gevolg van die klacht werd ik op het matje geroepen bij de personeelsdirecteur.

Deze vroeg mij met welk probleem ik zat.

Ik legde hem duidelijk uit wat de situatie was.

- 1) De eisen van de overheid betreffende de te volgen procedures en veiligheid...
- 2) Het feit dat er al een redelijk deel van de goedgekeurde lassers van dit project werden ontslagen door controleurs van de overheid....
- 3) De actie van mijn ploegbaas die het voor mij onmogelijk maakte om mijn opdracht correct uit te voeren...

De reactie van deze directeur was in feite onverwacht.

Hij kon me ontslaan wegens werkweigering of me van het project afhaken.

Neen...

Hij pakte zijn telefoontoestel en contacteerde de betreffende meestergast en ploegbaas, waarop hij hen volgende duidelijke 'opdracht' gaf: Zij moesten persoonlijk ALLE verwijderde dingen terug installeren in mijn werkruimte! De gasdarmen, brander, rookafzuiging én luchtverversing. Indien zij weigerden zouden ze 'gepast' gesanctioneerd worden.

Tegen mij zei hij daarna "Ga maar terug verder werken, alles komt in orde en je hebt er goed aan gedaan om je correct aan de procedures te houden".

Inderdaad... nadat ik de personeelsdienst had verlaten en terug in de montagehal was gearriveerd, was die ploegbaas volop bezig (met rode oortjes) om persoonlijk de nodige installaties te doen, zonder dat ik hem daarbij moest helpen!

Als alles terug in orde gebracht was, kroop ik terug in mijn werkruimte én ik kon met een gerust hart de procedures blijven volgen zonder enige 'inmenging' van deze ploegbaas.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Of een conflict tussen een rechtgeaard arbeider positief of negatief uitvalt voor de rechtgeaarde arbeider hangt dus af van het IQ van een baas in de hogere hiërarchie. Deze directeur was dus de juiste man op de juiste plaats. Het is typisch dat in de laagste regionen van een hiërarchie waar ploegbazen de scepter zwaaien, dat deze zowat allemaal last hebben van het dikkenek- syndroom, de ene al wat meer dan de andere.

Een paar maanden later werd deze scheepswerf méér 'overrompeld' door binnen sijpelende ploegbazen enz. vanuit de Boelwerf te Temse. Dit is gezien de overname van deze werf een normaal gegeven natuurlijk, maar niet voor Marc Spandel die daar steeds goede punten had gekregen voor zijn prestaties.

Ik stond op een stelling te lassen aan de zijwand van een schip toen ik plots op de schouder werd getikt door iemand. Ik onderbrak mijn laswerk en keek op.

Wie stond daar vlak voor mijn neus?

Een ploegbaas uit Temse van de familie ploegbazen die nog een 'eitje te pellen had' met de Spandel!

Hij zij verbaasd "hé... wat doet gij hier?"

Ik antwoorde dat ik daar al een paar jaar werkte in 1e categorie.

Zijn gezicht veranderde in die zin, dat je duidelijk kon zien dat hij alles in het werk zou stellen om mijn carrière ook dààr kapot te maken.

Niet zolang daarna kwam een van zijn 'vrienden' letterlijk naar mij 'kijken' om te zien of het wel waar was... alsof deze ook niet kon geloven dat ik op de nieuwe 'Boelwerf' aangenomen was.

Toen kwam er weer dat buikgevoel... Het gevoel dat het niet lang meer zou duren of ze hadden een 'reden' gevonden om me te kunnen ontslaan...

Iets tussendoor.

Een analyse bij Boelwerf bracht naar boven dat méér dan 30% van de fotolassen (meermaals) moesten hersteld worden.

Voor de leken op gebied van lassen... Een fotolas is een lassing die niet alleen op uiterlijke fouten wordt gecontroleerd, maar ook via RX op fouten binnenin de lassing.

Indien in de lassing, zowel de buitenkant als innerlijk méér fouten zitten dan toegelaten, dan moet deze fotolas volledig vernieuwd worden tót na RX- controles blijkt dat de lassing (buitenkant én binnenin) voldoet aan de opgelegde 'normen'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zo'n herstelling is een heel kostelijke grap voor het bedrijf qua gereedschap, energiekosten, werkuren, RX- controles, administratie enz.

De foute lassing moet er uit gegutst worden, een gespecialiseerd lasser moet de lassing opnieuw maken (hopelijk goed), een 'neutrale' controlefirma moet gevraagd worden om een nieuwe controle uit te voeren, er moeten nieuwe rapporten aangemaakt worden enz.

Wel...

De Boelwerf wilde dit dure systeem van 'herstellingen' die op jaarbasis toch miljoenen onkosten met zich meebrachten zoveel mogelijk beperken.

De 'baas' die dit moest organiseren was de zélfde waar ik mee in het schoolkoor en schoolorkest heb gezeten (die mij verboden had om hem nog bij naam te noemen en die ik enkel nog mocht aanspreken met 'meneer').

Een groep van zo'n 25 capabele lassers werd samengesteld voor een intense training (x- weken) voor fotolaswerk in alle standen (plat, verticaal, boven het hoofd, schuin, buis). Tijdens deze Intense training moesten we voor al deze standen fotolas- proeven afleggen die zowel extern als intern aan 'de normen' moesten voldoen.

Deze proeven waren éénmalig en definitief (dus herkansen was verboden).

Na controle door een externe 'neutrale' controlefirma, was het merendeel van onze groep geslaagd, en werden we door de organiserende baas samen rond de tafel geroepen voor een gesprek rond de resultaten van deze training.

Deze baas was erg positief!

Hij vermeldde ons dat de resultaten de foutmarge bij het fotolaswerk had gereduceerd van meer dan 30% naar pakweg 3%!

Ik stak mijn vinger op en vroeg "Nu we dankzij onze inzet en als gevolg van deze training de Boelwerf jaarlijks miljoenen onkosten besparen, hebben we toch recht op een beetje 'opslag' hé?"

De 'meneer' zijn antwoord:

"Ge krijgt géén opslag, maar wél de 'garantie' van werkzekerheid en dat jullie de laatsten zullen zijn die ontslagen zullen worden!"

Bah... dat is ook goed, zo'n garantie.

Na de volledige overname van deze tweede scheepswerf door de Boelwerf, kwam er het probleem dat het totaal aantal werknemers van beide werven samen te groot was voor het beperkte aantal opdrachten dat binnen kwam.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

In dat geval zou Boelwerf een collectieve ontslagronde moeten organiseren en dat zou de werf té veel gaan kosten onder de toenmalige arbeidswet.

Daarom werd in samenwerking met de 'overheid' een nieuw systeem uitgedokterd dat de sociale rechten van de arbeiders kon omzeilen om 'onkosten' voor de werkgever te vermijden. Het ging tenslotte om een noodzakelijke 'afvloeiing' van 40% van de werknemers... 1250 mensen!

Het wettelijk recht om werkgevers de kans te geven om collectieve ontslagrondes uit te voeren zonder problemen met de arbeidsrechtbank en zonder onkosten werd door de aandeelhoudende politici uitgevonden en het recht op '**HERSTRUCTURERING**' genoemd!

Dus de Boelwerf ging haar eerste '**HERSTRUCTURERING**' uitvoeren op volgend wijze

- pakweg 1000 op brugpensioen zetten.
- pakweg 250 'gewone' afdankingen.

Wie denk je dat er de eerste waren bij de 'gewone' afdankingen?

Mondige mensen, vakbondsafgevaardigden, en Marc Spandel met zijn "garantie op werkzekerheid"!

Wat mijn buikgevoel me vertelde tijdens de 'ontmoetingen' met de ploegbazen en co. die uit Temse binnen sijpelden was dus waarheid gebleken!

Uit ervaring met mensen en zeker met veel mensen, kan je dus een redelijk betrouwbaar 'buikgevoel' kweken alsof het een zesde zintuig is dat getraind wordt.

Een aangetekende brief aan toenmalige minister Martens...

Een aangetekende brief aan Koning Boudewijn...

Geen antwoord natuurlijk!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 27: Op de moderne toer (1986 ->).

In vorige bedrijven stelde ik zo tussendoor mijn toenmalige computerkennis voor aan de werkgever, met bijhorende vraag voor een functie in die branche. Ik had de opleiding tot programmeur immers niet voor niets gedaan en mijn hobby zorgde voor steeds meer kennis op dit vlak.

Telkens kreeg ik als antwoord dat ze uitkeken naar iets in de computerbranche met de vermelding dat ik véél kans maakte.

Telkens ook, kwam er nooit iets van in huis en bleek dat mijn vakmanschap als lasser dus prioritair werd aanzien.

Nu ik tóch terug werkloos was geworden, en verkeerde in de fysieke en geestelijke topjaren, wilde ik een ultieme poging wagen om in de computerbranche een gepaste job te vinden.

Ik ging dus op zoek en vond deze mogelijkheid in het feit dat de VDAB recent een reeks beroepsopleidingen rond dit thema was gestart in Vilvoorde.

De naam voor dit opleidingscentrum was 'FLARC' (Flanders Automation en Robot Center). Dit was toen het modernste opleidingscentrum van de RVA, in een splinternieuw gebouw.

ROBOTICA... CNC... PLC... PNEUMATICA... CAD... allemaal opleidingen die draaien rond software- gestuurde (moderne) apparatuur.

Wat er toen tussen mijn oortjes afspeelde rond de 'kans' om in deze moderne branche te kunnen werken, was fantastisch. Ik moest geen twee keer nadenken om een aanvraag in te dienen tot een van deze opleidingen natuurlijk.

Er was maar één probleem, en dat was het feit dat ik slechts een A4 getuigschrift kon voorleggen en er kandidaten werden gezocht met minstens een A2 diploma.

Mijn groot voordeel in die tijd was, dat ik toen nog een zeldzaam geval was met voldoende computer-achtergrond voor deze opleidingen en er weinig werkloze A2-ers waren met computerkennis.

- Ik kon programmeren qua opleiding en hobby- ervaring.
- Ik kon flowcharts tekenen.
- Ik kon lassen en had ervaring in metaalbewerking.
- Ik heb een probleem- oplossend denkvermogen.
- Ik had genoeg fantasie om dingen uit te vinden.
- Ik had een geschikte ouderdom.
- Ik was werkloos, gemotiveerd, en had de intenties om via deze weg geschikt werk te vinden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

IK KREEG DUS DE KANS (wegens gebrek aan voldoende 'geschikte' kandidaten!)

In eerste instantie enkel voor een basis- opleiding, en enkel als ik geslaagd zou zijn in een 'proef' die kon bewijzen dat ik de opleiding wel aankon.

Ik kreeg van de coördinator van dit opleidingscentrum (een toffe mens) een proef voorgelegd waar ik pakweg twee uur voor kreeg om deze op te lossen. Het betrof het aanmaken van een flowchart voor het oplossen van een in mijn ogen 'eenvoudig' probleempje.

Het was amper een kwartiertje werk om een goede oplossing te presenteren, en je moest de ogen zien van de opdrachtgever dat dit mogelijk leek voor een man met mijn laaggeschoolde arbeidersachtergrond.

Ze dachten waarschijnlijk met een wonderkind te maken, want ik mocht direct aan een opleiding beginnen en ze waren verbaasd over hoe goed mijn toepassingen werkten.

Ikke content natuurlijk, en ik mocht zowat alle opleidingen betreft robotica, cnc, plc, pneumatica enz. (ook de gevorderde) verder met glans afwerken.

Tussen haakjes gezegd... heb hier zo'n 20(!) VDAB opleidingen gevolgd!

De laatste 'opleiding' was projectleiding.

De opdracht was het bouwen van een volledig automatisch werkend systeem.

Het moet een samenwerking worden tussen een robot, automatische vorklift (AGV), en rollenbaan.

Doel: Paletten die willekeurig gevuld waren met slechte en goede stukken sorteren met als resultaat twee soorten paletten (paletten met goede stukken en paletten met slechte stukken) die afgeleverd worden in een magazijn.

Behalve de robot, de rollenbaan en de AGV (automatische vorklift), moesten we alles zélf uitvinden en bouwen.

Wat hadden we hiervoor nodig? Een team!

- Een lasser/mechanieker voor het bouwen van de magazijnstructuur enz.
- Een technisch tekenaar voor het ontwerpen van een geschikte grijper voor de robot.
- Een PLC- programmeur voor de sturing van de rollenbaan en connectie tussen rollenbaan, robot, en AGV.
- Een programmeur voor de AGV en de hardware- uitbreiding van de Centrale PLC.
- Een programmeur voor het robotwerk.
- Een projectleider die de flowchart uitdokterde en een beetje algemeen inzicht (ervaring) had betreffende de verschillende toegepaste vakgebieden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Voor dit project werden vrijwilligers gevraagd. Ik werd dus onmiddellijk 'vrijwilliger' om mee te werken in dit project om eender welke taak aan te pakken.

Zodra de geschikte vrijwilligers werden gevonden, heeft de opdrachtgever er de voorkeur aan gegeven om voor mij te kiezen als projectleider omdat ik ervaring, kennis, en fantasie genoeg had op zowat elk van de vereiste vakgebieden die nodig waren om het project te doen slagen. Ik was lasser, kon programmeren van verschillende systemen (computer, robot, plc, cnc) en heb een probleemoplossende (eenvoudig logische) denkwijze.

Als een van de andere teamleden (die gespecialiseerd waren in één specifieke richting) met een probleem zat, kon ik dus eventueel helpen bij het zoeken naar een oplossing.

Ik aanvaarde deze taak en riep in het begin het team rond de tafel om iedereen de keuze te geven welke taken ze liefst op zich zouden nemen.

Nadat alle andere teamleden hun keuze hadden gemaakt en niemand goesting had om de verantwoordelijkheid te nemen voor het robot- gedeelte, had ik besloten om ook het robot-gedeelte op mij te nemen.

Voor die tijd moest dit een 'supermodern' automatisch werkend systeem worden!

Bij de teamleden waren mensen met hogere diploma's, zelf ingenieurs, terwijl ik als projectleider maar een A4- getuigschrift had.

Dit klinkt absurd (zeker in de ogen van de hoger gediplomeerden), maar 'praktisch' gezien was het de beste oplossing omdat de andere teamleden wel gespecialiseerd waren in 'hun' vakgebied en weinig of geen ervaring hadden in het vakgebied van de anderen.

Juist daarom was deze keuze niet 'absurd' geweest.

Deze mogelijke conflictsituatie kon opgeheven worden door het feit dat we op één niveau 'gelijken' waren... we waren allen 'werkzoekende werklozen'.

Nadat ik een héél uitgebreide flowchart had getekend en opgehangen, nodigde ik het complete team rond de tafel om het project te starten en de flowchart voor te stellen.

Na een bespreking over eventuele aanpassingen kon ieder teamlid zich gaan bezig houden met de eigen taken in dit geheel en ik noemde ons team het A-team om het plezant te maken.

Na verschillende korte teambesprekingen kwam er stilaan zicht in het systeem. Soms werd er eens een nieuw idee aangebracht door een teamlid, maar als het systeem al te ver gevorderd was of het idee niet strookte met 'time is money', nam ik persoonlijk de moeilijke beslissing om het betreffende voorstel niet te aanvaarden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Normaal gezien zou het volautomatisch werkend geheel volgens mij op pakweg 3 maanden toch moeten klaar zijn, maar het duurde ongeveer een half jaar dankzij enkele tegenslagen.

1) Eerst kregen we een robot van 'Belgische' makelij. Een robotmerk dat nergens gegeerd was, en dat ik ter mijner beschikking kreeg. Dat het nergens gegeerd was moest ik na een paar maanden programmeren en testen ondervinden.

Dat 'ding' had slippende assen, ging hierdoor soms bijna op zijn kop staan, en was zo onbetrouwbaar als een duivel die zich had zat gedronken bovenop de inname van een kilo LSD! Ik gaf op den duur al mijn pogingen om dat ding onder controle te kunnen houden op, en ging de opdrachtgever voor de keuze stellen.

A) Ofwel een degelijke robot.

B) Ofwel stopte ik het project.

Gelukkig kregen we daarna een degelijke robot ter beschikking die zijn taken naar behoren uitvoerde tot het project was afgewerkt.

2) Het probleem van de 'ambtenarij' en andere ongewenste 'overheidsadministraties' die voor abnormale vertraging en frustraties bleef zorgen.

Ik zal één voorbeeldje geven.

Een van onze ingenieurs moest zélf een extra printplaat aanmaken om voldoende PLC inputs/outputs te verkrijgen voor de PLC sturingen.

Hiervoor heeft hij een klein weerstandje nodig dat in een winkel achter de hoek pakweg 2 bef kostte.

In plaats van dat vlug te mogen aankopen, zelf als we voorstelden dit uit eigen zak te betalen, mocht dit niet en moesten de overheidsregels gevolgd worden. De opdrachtgever moest officiële offertes indienen bij x- leveranciers... afwachten op resultaten... vergaderingen... beslissingen... facturen... enz.

Allee... als we op dat weerstandje maar een maand moesten wachten hadden we geluk.

Reken eens de onkosten die hier gemaakt worden voor een aankoop van 0,05 euro!

Overheid!!!

Uiteindelijk werkte het systeem perfect qua veiligheid en resultaat, maar tijdens de demonstratie voor een jury heb ik de werking op een cruciaal moment manueel stilgelegd.

Oorzaak was dat de inductieve benadering schakelaar die aan de grijper was aangebouwd het te controleren werkstuk zo dicht benaderde dat ik een 'crash' wou voorkomen. Het was de wet van Murphy die zich uitte.

Ik had een noodknop in mijn handen voor het geval dat... en Pataat... ik sloeg op die noodstop!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Het systeem werkte altijd perfect zonder die jury, en ik vermoed dat mijn reactie (het stilleggen) 'iets' te voorbarig was geweest.

In die tijd waren er nog geen goedkope inductieve benadering schakelaars die meer dan een paar millimeter ver konden detecteren.

De 'jury' vertrok, en ik stond daar met die noodknop in mijn handen en rode oortjes...

Ik besloot dan maar de handdoek in de ring te werpen wegens "gebrek aan middelen".

Uit dit project heb ik het volgende geleerd van persoonlijke fouten.

1) Omdat ik nog nooit 'leiding' heb gegeven en geen ervaring had met teamwerk, was ik wel geschikt voor deze taak, maar was mijn houding t.o.v. de andere teamleden niet 'perfect', alhoewel ik hiervoor écht mijn best heb gedaan.

2) Tijdens het voorstellen van de werking van het project voor de jury heb ik veel te weinig rekening gehouden met het presenteren van de andere teamleden en hun persoonlijke prestaties in het geheel. Ik sprak te veel in de 'ik' vorm.

Dit heeft niets te maken met hoogmoed of narcisme, maar met het gebrek aan ervaring als teamleider en woordvoerder.

Ik kan verzekeren dat ieder teamlid écht prachtig werk heeft geleverd, en heb spijt dat ik dit niet dikker in de verf heb gezet.

3) Het is moeilijk om als leidinggevende een beslissing te nemen die niet in goede aarde valt bij andere teamleden, zelf als er argumenten genoeg zijn voor die beslissing.

4) Men is nooit te oud om te leren uit eigen fouten en de hoop te koesteren dat men deze fouten niet meer herhaald.

Zo tussendoor vroeg een bepaalde instructeur(ingenieur) van de VDAB of ik voor hem eens een cursus Robotica en PLC wilde maken. Ik heb dit geweigerd om begrijpelijke reden hé. Ik als kansloze A4 een cursus maken voor een 'instructeur' en hij met de pluimpjes gaan lopen zeker? No way!

Wat betreft de 'kansen' op een gepaste job door deze opleidingen:

- De teamleden kregen werkaanbiedingen (vanwege hun hogere diploma's).
- De projectleider mocht verder gaan stempelen en werk blijven zoeken!

Dat hebben we dus ook weer gehad... 'kansen'.

Pakweg 20 nutteloze 'getuigschriften' van opleidingen!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 28: IBECO (1988 ->).

Dit was een bedrijf dat donsdekens maakte.

Ze hadden een 'mekanieker' met kennis van automatisering nodig omdat hun systeem dat (volgens hen) 100 miljoen bef had gekost meer in panne lag dan dat het werkzaam was. Het systeem bestond uit een lange automatische productielijn die bestond uit verschillende met elkaar verbonden onderdelen.

- Eerste onderdeel was een machine waarin balen met (kunst)vezels moesten gedeponereerd worden. Dit onderdeel diende om de samengeperste bundels uiteen te rafelen tot de typische lichte vulling voor donsdekens.
- Het tweede onderdeel bevatte rollen stof (de buitenkanten van de donsdekens). Beide rollen werden open gehouden tijdens het afrollen, en daartussen vloeyde de vullaag op de gewenste dikte.
- Het derde deel bracht de drie lagen tegen elkaar, en voerde het geheel naar een stikmachine.
- Het vierde deel was een grote stikmachine die op het lange donsdeken het gewenste design stikte en het vervolgens in stukken van de juiste lengte sneed.
- De randen van de afgeknipte stukken werden verder afgewerkt door x- stiksters die in de zelfde ruimte in groep aan tafeltjes zaten te stikken.

Het geheel (behalve de stiksters natuurlijk) werd gestuurd door software, fotocellen enz. Aangezien ik toen nog voornamelijk solliciteerde met de getuigschriften betreffende robotica enz. én ik ook een stuk technische ervaring had, werd ik voor die werkgever de 'ideale' man om zijn dagelijkse problemen met de pannes een halt toe te roepen.

Op mijn beurt zag ik hier 'de kans van mijn leven'.

- 1) Het betrof een systeem dat in lijn lag met de gevolgde opleidingen
- 2) Het betrof een bedrijf in de omgeving van mijn woning. Ik had dus in feite geen vervoer nodig, wat ook een flinke duit in het zakje scheelt, én ik kon langer slapen en vroeger thuis zijn.
- 3) Een donsdeken was toen nieuw op de markt, en de vraag was sterk stijgende, wat een prachtig toekomstbeeld schetste qua werkzekerheid.
- 4) Er werden mij 'groeimogelijkheden' in dat bedrijf voorgeschoteld.
- 5) Er werd mij een vaste betrekking aangeboden en ik moest onmiddellijk beginnen, anders zou ik naast deze 'kans' grijpen.

Ik aanvaardde een voorlopig interim-contract want de werkgever zijn administratie had nog een tijdje werk om het vast contract officieel in orde te brengen met de betreffende instanties.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Omdat IBECO zo lang mogelijk RVA- voordelen zou kunnen genieten stond deze werkgever er op dat het om te beginnen een contract werd voor een individuele opleiding van 6 maanden om de installatie goed te leren kennen.

Ik dacht hier aan mijn ervaringen bij FILIKO, maar omdat ik deze individuele opleiding voor dergelijke machine van zo'n 50 meter lang verantwoord vond (het had niets met lassen te maken), ging ik akkoord met dit contract.

Ik content en de baas content!

Maar... na amper drie dagen voelde ik het nodig om dit contract al te verbreken en mij terug te laten inschrijven als werkzoekende. Dit ging vlot omdat het nog een interim-contract was.

Het verhaal waarom...

Van een 'beroepsopleiding' voor de aangeboden functie was niets te merken.

Ik moest van 's morgens tot 's avonds van een paniekerige baas in een stressachtige toestand productief werk leveren. De productiestraat van +- 50 meter in het oog houden en zorgen dat ze niet stilvalt... zware rollen stof versleuren van het ene magazijn naar het andere... heel de omgeving gedurig opkuisen... opgewerkte stoffen vervangen... het afschraapsel vanonder de machine halen...

Trouwens de baas eiste van mij dat ik om de zaak proper te houden onder die machine van 50 meter zou kruipen terwijl ze aan het draaien was.

Ik weigerde dit levensgevaarlijk werk te doen zolang de machine niet uitgeschakeld was. Op de plaatsen waar ik moest onder- of in kruipen, waren draaiende rollen met honderden stalen haakjes.

Als ik even met mijn werkkledij tegen deze rollen zou komen zouden ze mij gewoon de machine insleuren met als resultaat enkele meters 'rode' donsdekens én een vrijgekomen vacature!

De baas kwaad natuurlijk omdat ik dit weigerde te doen.

Hij kon echter niets inbrengen tegen het argument veiligheid.

Ik kreeg soms niet de tijd om een plasje te gaan doen en het was nooit snel genoeg voor de baas die daar als een panikeur de ganse dag rond koerste van de ene hoek naar de andere. Hoe ik ook mijn best deed, kreeg ik steeds te horen dat ik bijlange niet voldeed.

Een vriendelijk lachje of woord werd mij in ondank afgenomen en ik kreeg daarop te horen dat ik te 'clownesk' ben en de zaak niet 'serieus' aanpakte.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Het was zo ver gekomen dat ik van de baas een verbod kreeg om nog in de kantine te gaan eten bij het andere personeel (omdat ik zonder dat ik het wist blijkbaar aangesteld was als meester gast) en in de ploegendienst mocht ik zelf geen eetpauze nemen.

Gelukkig was ik tevreden over het feit dat ik die productiestraat, als ze stilgevallen was redelijk snel terug aan het werk kreeg door de fotocellen die door de trilling niet meer correct gericht stonden, terug te corrigeren.

Maar tóch bleef die machine op onverwachte momenten volledig stilvallen, en deze pannes bleven maar voor vele uren productieverlies zorgen.

Dit was voor mij als ervaren polyvalent werknemer onmogelijk 'logisch' te verklaren en tijdens het zoeken naar de oorzaak van deze 'pannes' ontdekte ik dat de oorzaak lag bij de stikmachine die de patronen op het donsdeken moest stikken!

Als die stikmachine stilviel vielen ook voorgaande onderdelen automatisch stil.

Het stilleggen van de ganse lijn bij de panne van één onderdeel is natuurlijk een goede (veilige) reactie om zoveel mogelijk kostelijke verliezen en schade te beperken.

Maar hoe kwam die stikmachine toch steeds in de problemen kort nadat de hiervoor aangestelde onderhoudsmekaniekers ze hersteld hadden?

Het was steeds het zélfde zich herhalende probleem...

Regelmatig braken verschillende naalden van de stikmachine!!!

De oorzaak was vlug gevonden.

Die in paniek rondlopende baas kon zijn handen niet thuishouden van de knopjes die instonden voor de goede afregeling en sturing van de stikmachine.

De stikmachine kon maximum 9 meter donsdeken per minuut afwerken, maar dat was nooit snel genoeg voor die baas.

Telkens hij voorbij de machine liep en opmerkte dat deze nog 'vlot' aan het draaien (stikken) was, kon hij niet nalaten om het knopje van de snelheid 'IETSJE' op te voeren! Tot op het moment dat de naalden niet meer konden volgen en kapot braken rond de productie-opdrijving tot 11 à 12 meter per minuut.

Resultaat: die baas had nog méér paniek omdat het systeem wéér een uur of langer stil lag natuurlijk, en de schuld? Ja die lag dan niet bij 'hem' maar bij het 'niet capabel' personeel!

Hij wilde maar niet aanvaarden dat 9m/minuut de max. toegelaten snelheid was, leerde niet uit zijn fouten, en blééf telkens opnieuw de productie 'opdrijven' tot de machine het begaf!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Die baas liep zo paniekerig rond dat hij op een bepaald moment voor de neus van de werknemers over zijn eigen voeten struikelde en plat op de buik ging.

Tja... ik kon het niet laten om in een lach te schieten hé. Ik vond het in feite normaal 'karma' voor zo'n slavendrijver.

Maar door die lach had ik hem 'vernederd' voor de ogen van het ander personeel dat moeite had om zélf de lach in te houden... Ik kon het niet bedwingen.

De 3e dag dat ik daar werkte nam deze 'baas' me apart en begon me te verwijten dat ik mijn werk niet goed deed.

Ik vroeg waarom?

"Omdat gij uw personeel niet in de hand houdt. Ze laten u zélf het zware werk en de opkuis doen. Ze spelen met uw voeten!".

Ik viel bijna van mijn stokje van het verschieten toen hij mij vertelde dat die twee mekaniekers en die groep stiksters onder 'mijn' leiding stonden, en ik de 'verantwoordelijk' had voor een goede werking van het systeem dat 100 miljoen had gekost!

Na ervaren te hebben hoe de baas zélf steeds maar zélf door paniekerig gepruts aan de knopjes oorzaak blééf zijn van de dure pannes en nà het gesprek waarin hij verklaarde dat ik zónder het te weten de 'verantwoordelijkheid' droeg, zowel voor het personeel als voor de werking van die dure productiestraat, was voor mij de maat vol.

Dit soort 'verantwoordelijkheid' in die omstandigheden weigerde ik te aanvaarden, en ik nam onmiddellijk na dit gesprek mijn ontslag!

Door mijn ontslag te nemen zorgde het 'karma' er meteen voor dat die werkgever die zich niet aan het contract van 'individuele opleiding' met de RVA hield, dat zijn 6 maanden 'voordelen' van de RVA werden geschrap!

Deze 'kans' dankzij de succesvolle opleidingen 'automatisering' had dus niet gewenste gevolg. Het is interessant dat mijn interim contract vermeldde dat ik tewerkgesteld werd als "mechanieker".

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 29: General Motors (1988 ->).

Op zoek naar verdere kansen in verband met mijn opleidingen en getuigschriften, ging ik dus solliciteren bij deze grote autofabriek.

Ik werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek.

Toen mocht ik al 'ondervinden' dat een arbeider ook in deze fabriek meer als 'gebruiksvoorwerp' werd aanzien dan als mens.

Op de uitnodiging (ik moest er om 9u zijn) was niet vermeld dat ik daar een ganse dag (tot 17u15) zou moeten verblijven zonder eten of drinken, en ik werd in een overvolle wachtzaal gedumpt.

Men kwam me een paar keer halen voor een kort gesprekje met een soort meestergast en voor een medisch onderzoek.

Wat was afgesproken tijdens het sollicitatiegesprek?

- Ik zou aangenomen worden voor het onderhoud en de programmatie van de robots.
- Aangezien er nog een plaatsje in deze dienst moest geregeld worden, zou ik in afwachting 'voorlopig' als puntlasser fungeren in de 'UNDERBODY'.

Ik ging hiermee akkoord en mocht beginnen in de C- ploeg met de vroege shift als puntlasser.

De beginners werden op hun eerste werkdag onthaald in een soort klaslokaal en kregen een speech van afgevaardigden van de personeelsdienst, afgevaardigden van de vakbonden en een afgevaardigde van de veiligheid.

Gesprekken over rechten, plichten, veiligheid...

We mochten bv. geen polshorloge dragen en als ik dan vroeg hoe we konden weten hoe laat het is, was het antwoord dat er voor gezorgd was dat er vanuit elke positie op het bedrijf wel een bedrijfsuurwerk te zien was.

(Dit was in 'realiteit' echter geenszins het geval!). Er mocht waarschijnlijk geen productieseconde verloren gaan door even op te kijken naar een uurwerk. Ik heb namelijk ondervonden dat in die fabriek de productie met chronometers wordt gevolgd.

Na deze introductie werd ik afgehaald door mijn foreman (opzichter) die mij op weg naar mijn werkpositie wat uitleg verschafte over het 'TEAM-CONCEPT' waarin ik ging terechtkomen. Daarna gaf hij me uit handen aan mijn TV (TEAM-VERANTWOORDELIJKE) die de mooi klinkende titel kreeg van 'TEAMLEADER'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Die 'teamverantwoordelijke' was een kleine magere hoogmoedige man met een brilletje op.

Hij vond het nodig om nog wat bijkomende persoonlijke instructies mee te geven en dat ging over de 'gewoonte' dat op General Motors "Iedereen aan iedereen zo tussendoor van alles 'verkoopt'!". Hij vermeldde daarbij dat zijn 'specialiteit' de verkoop was van gekopieerde muziekcassettes waarvoor hij 140 bef. Per stuk vroeg!

Ik dacht "waar ben ik nu weeral in terecht gekomen...".

Ik heb daar vijf maanden gewerkt als 'puntlasser' (bandwerk), en op mijn regelmatige tussendoorse vraag bij de personeelsdienst wanneer ik eindelijk in de robotsector kon beginnen kreeg ik steevast het zelfde antwoord "Nog een beetje afwachten... we zijn er mee bezig."

Ik had al door dat ik daar dus eeuwig 'puntlasser' zou blijven wat me na 5 maanden deed beslissen om op zoek te gaan naar een 'betere' job. Dit fysiek-aftakelend ploegensysteem en geestelijk verarmend bandwerk was niet aan mij besteed.

Dat het een geestelijk dom makend systeem was, kon ik merken aan het laag gedaald IQ van mijn team-collegae. Ze waren te dom om te merken dat ze geniepig gemanipuleerd werden tot een steeds hogere productie, waardoor ik op vijf maanden tijd de productie van ons 'team' zag stijgen van 80 wagens per dag naar... 140 wagens per dag!

Onze teamverantwoordelijke werkte niet mee. Hij was meestal afwezig en op 'verkooptoe' (cassettes enz.) in dit grote bedrijf.

We stonden aan de productiemallen van de rechterkant van de Opel Vectra en de eerste week (80 wagens per dag) was er weinig stress en voldoende rustpauze zoals het hoort bij een 'menselijke' productie.

Mijn teamcollegae hun grootste interesses waren geld, vrouwen, en vooral bluffen met hun 'luxe'. Aan hun dialect te horen waren de grootste bluffers Antwerpenaren zoals gewoonlijk in die tijd, en ik was "een boerke van over 't water".

Dit boerke had dus al vlug door hoe afgestompt hun geesten waren door het eentonige bandwerk. Er werd hen een paar bewegingen aangeleerd en zonder nadenken bleven zij deze bewegingen klakkeloos uitvoeren volgens de 'gewenste' snelheid en de 'gewenste' tijd. Het waren gewoon domme, programmeerbare flexibele robotten van vlees en bloed. De 'teamverantwoordelijke' was 'iets' slimmer en profiteerde volop van die dommigheid.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

We stonden in een 'team' van pakweg 8 personen maar we 'werkten' met 7 terwijl de achtste muziekcassettes enz. ging verkopen als 'bijverdienste'! Dus... die zeven moesten werken voor 8 (de profiterende 'teamverantwoordelijke' zijn werk er bij nemen), en dat konden ze precies niet goed snappen.

Die 'teamleader' liet zich 'soms' eens zien, en had zelf de arrogantie om ons op die momenten af te snauwen als we volgens hem te veel 'seconden' verloren en het door de 'foreman' opgelegde quota, misschien niet zou gehaald worden.

Aangezien deze profiteur mij met zijn intimidaties niet kon deren en ik niet 'harder' ging werken zoals hij wenste, wees hij mij aan bij de anderen als de 'schuldige' van het seconden-verlies. Ik kreeg dus gans die bende op mijn kap met 'hun' intimidaties natuurlijk.

De domme bende had de gewoonte om zoveel mogelijk 'seconden' te sparen. Waarom? Zo konden ze 'minuten' sparen, en als ze pakweg 15 minuten 'gespaard' hadden, konden ze 15 minuten op hun gat zitten of een ijsje gaan kopen of weet ik wat nog allemaal.

Hoe 'spaarden' ze seconden?

Door niet de verplichte veiligheids- en productie- instructies te volgen!

Klein voorbeeld: Voor de veiligheid van de inzittenden van een auto, moet deze voldoen aan specifieke normen.

Als puntlassers waren we hiervoor verplicht om volgens een opgehangen plan 'MINSTENS' x-puntlassen te plaatsen op bepaalde plaatsen, zodat bij een botsing of ander ongeval deze plaatsen(verstevigingen) niet vlug zouden begeven.

Wel... ik plaatste 'MINSTENS' het verplichte aantal puntlassen op die plaatsen terwijl mijn collegae de gewoonte hadden om enkele puntlassen 'MINDER' te plaatsen dan het verplichte aantal. Daarom duurde het bij mij x- seconden langer dan bij hen natuurlijk en konden ze minder 'ontspanningstijd' verzamelen.

Begrijp je nu waarom ze gemakkelijk tegen mij op te zetten waren door die profiteur (teamleader)?

Voor de leken:

De puntlasapparaten waren zo groot, lomp, en zwaar, dat ze niet gewoon te dragen zijn, maar aan kettingen werden opgehangen. Er is zoals bij een boormachine een 'trekker' voorzien. Als je deze induwt, dan beginnen de twee lasarmen ritmisch open en dicht te gaan waardoor de contactpunten de te lassen platen tegen elkaar persen en een puntlas maken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De lasser moet de trekker blijven induwen en tijdens dit continu ritmisch open en dicht gaan van de lasarmen dit zware ding naar zich toe trekken en in de juiste richting sturen. Het is in feite heel moeilijk om zo het juiste aantal 'MINIMUM' verplichte puntlassen te plaatsen. Die ene keer is het aantal juist, maar de andere keer dus niet.

In dit geval is het dus wél 'veiliger' voor de inzittenden van de auto dat er een puntlas méér geplaatst wordt dan x- puntlassen te weinig!

Hoe kwaad ze ook waren op mij, ik bleef correct en met verantwoordelijkheidsgevoel werken. Dit is nu eenmaal een karaktertrek!

Ik zou het mezelf immers nooit kunnen vergeven dat er gewonden of doden zouden vallen tijdens een ongeval, gewoon omdat ik 'laks' zou geweest zijn tijdens het maken van de versterkingen van hun wagen, gewoon om voor mijn collegae 'seconden' relaxtijd te sparen uit 'solidariteit'.

De 'teamleader' was dus meer afwezig dan aanwezig bij onze productielijn en droeg ons intimiderend zijn eigen 'regeltjes' op. "Als je 2 keer ziek bent op één jaar moet je niet meer rekenen op een vast contract!" ... "Als je géén 5 minuten voor tijd aan je werkpost staat krijg je een 'sigaar'" enz.

Hij zorgde er voor dat 'als voorbeeld' soms iemand van ons om een 'sigaar' moest gaan naar de personeelsdienst.

In mijn geval had hij er voor gezorgd dat ik aan een 'proefperiodeloon' bleef werken terwijl de anderen na een 'normale' proefperiode 40 bef/uur opslag hadden gekregen.

De reden: ik hield mijn mond niet over zijn profitariaat en 'bijverdienste' en wilde géén muziekcassettes van hem kopen!

Na een paar maand onder die 'teamleader' zijn gezag gewerkt te hebben, vond ik het tijd om die profiteur eens zélf de les te spellen.

Ik heb hem gezegd dat ik enkele weken notities had gemaakt over hoeveel uren hij zélf mee productief meewerkte, en dat ik dit verslag aan de personeelsdienst zou bezorgen.

Het record van zijn aanwezigheid in ons 'team' dat ik opgemeten heb, was 2u45' op een werkdag, dus op andere werkdagen was hij nog minder 'aanwezig'.

Waar zat hij tijdens die afwezigheden? Alleen bezig zijn met de verkoop van muziekcassettes is onbegrijpelijk voor mij.

Tijdens dit 'gesprekje' werd hij zo rood als een tomaat en begon hij die dag met de staart tussen de benen even mee te werken!

Enfin...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De job van 'teamleader' bleek een taak van 4 jaar te zijn, en in de periode dat ik daar werkte moest een 'nieuwe' teamleader 'verkozen' worden.

Elk 'team' moest zijn eigen teamleader kiezen voor de volgende legislatuur van 4 jaar en deze 'verkiezing' ging als volgt.

- Elk 'teamlid' kreeg hiervoor een 'stembriefje' van een bepaald type.
 - De stembriefjes waren niet 'anoniem' want de teamleader droeg ze zélf rond en ging ze na de stemming zélf terug ophalen en de stemmen tellen, zodat hij onmiddellijk inzicht had over 'wie' voor 'wie' had gestemd.
 - De 'verkozene' kreeg voor deze taak 4 jaar lang 30 bef./per uur opslag en nog andere voordelen (tijd voor administratief werk... verslag uitbrengen bij de foreman...).
 - Niet 'iedereen' uit het team mocht meedingen voor die 'job'!
 - Er was reeds bekend, dat als we iemand 'anders' zouden verkiezen dan de huidige teamleader... de foreman op voorhand had beslist dat de nieuwe 'verkozene' terug de 'huidige' teamleader zou zijn, zodat deze de betreffende bonus, status, en andere voordelen niet zou verliezen! Waarom dan deze nep- verkiezing organiseren?
- Werd hij tot die beslissing gechanteerd door de teamleader omdat hij ook 'klant' was en smokkelwaar kocht?

Ik heb voor iedereen die het wilde horen deze ondemocratische 'verkiezing' aangekaart, maar aan het zagezegde 'resultaat van de 'stemming' veranderde dit dus niets.

De profiterende teamleader 'blééf' teamleader en met een grijns van het ene oor tot het andere kwam hij zijn 'verkiezingsoverwinning' samen met zijn 'foreman' aan ons team melden!

Als een bedrijf elk jaar 1000 nieuwe werknemers aanneemt, maar het totaal aantal werknemers stijgt niet, dan wil dit zeggen dat er elk jaar 1000 werknemers weggaan en/of ontslagen worden.

Dit moet toch een 'lichtje' doen branden!

Elk jaar 1000 gepensioneerden in één bedrijf kan ik niet geloven, en zeker niet dat 'normale' mensen dat soort ploegenwerk en bandwerk kunnen volhouden tot hun pensioenleeftijd!

Een beetje later moest ik naar de personeelsdienst gaan voor een bedreiging met ontslag omdat de 'teamleader en zijn foreman' beweerden dat ik het werk niet aankon.

Na een lang gesprek werd beslist mij uit dit 'team' te verwijderen en de 'foreman' kreeg opdracht om mij een andere job te bezorgen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Drie maanden later was ik nog steeds in dit zelfde 'team' aan het werk én aan de zélfde job! Ik had 'beter' werk gevonden en gaf mijn ontslag.

Tijdens het ontslag- interview op de personeelsdienst vroeg men waarom ik mijn ontslag gaf, en ik gaf de redenen op.

- Van de steeds opnieuw beloofde job in de robotica- sector was niets in huis gekomen. Ik was nog steeds puntlasser.
- Ik werd onder druk gezet om de veiligheid van de inzittenden van de wagens waaraan ik werkte in gevaar te brengen en wilde hier niet aan toegegeven, waardoor ik ambras had met de teamverantwoordelijke en de andere collegae wegens 'seconden- verlies'.
- Het profitariaat van de 'teamverantwoordelijke'.
- Het feit dat de foreman verzaakt had aan zijn opdracht om mij uit dat 'team' te halen en een andere job te geven, waardoor alles gewoon bleef zoals het was...

Antwoord van de personeelsdienst: "De personeelsdienst wist totaal niet dat ik nog steeds aan de zélfde job in de zélfde groep werkte."!

Nu even een woordje over de 'geniepige' (psychopatisch geïnspireerde) tactiek die op General motors gebruikt werd om de productie op 5 maanden tijd te verhogen van 80 wagens per dag tot 140 wagens per dag... met het zélfde aantal arbeiders.

Naast elkaar geplaatst werkten twee teams met even veel mensen aan een mal voor het samenstellen van een deel van de Vectra.

Een team voor de linkerkant én een team voor de rechterkant.

Het was een mooi en nieuw model van Opel, en in het beginstadium werd een quota gesteld van 80 Vectra's per ploeg.

Geen stress... genoeg rustpauzes... weinig noodzaak om 'seconden' te gaan sparen.

Er kwam méér vraag naar deze mooie Vectra's...

Het linker (domme) team werd door haar teamleader aangepord om "voor de zottigheid" 2 Vectra's méér te maken (wat gemakkelijk te doen was)... "en om te laten zien dat zij 'sterker' waren dan het rechter team".

Het lukte, en de volgende dag kwam de 'foreman' dit linker team een dikke proficiat wensen voor hun 'inzet' en aan ons rechter team vertellen "kijk eens, die 'sterke' mannen van het linker team kunnen er 2 meer maken dan jullie! Dat kunnen jullie niet hé... Zijn jullie even sterk of nog sterker?... Kunnen jullie hen dat ook lappen en er twee 'of zelf drie' méér maken om hen terug te pakken?"

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De teamleider van de rechterkant zei daarop “Allee mannen... we zullen de linkerkant eens een oor aandraaien en laten zien dat we dat óók kunnen!” (en hij werkte een beetje mee).

Natuurlijk hebben de dommeriken van de rechterkant dan niet alleen 2 ‘extra’ rechterkanten van de Vectra gemaakt, maar om te laten zien dat ze “sterker mannen” zijn dan deze van het team van de linkerkant maken ze er nog 2 ‘extra’ bovenop om de linkerkant ‘belachelijk’ te maken. De linkerkant wil zich daarop niet laten doen en maakt er wéér 2 extra bovenop... enz.

Er komt nóg meer vraag naar Vectra's...

Als de onderlinge concurrentieslag tussen de domme linkerkant en de domme rechterkant zover gevorderd is, dat de productie gestegen is tot 100 Vectra's per ploeg, komt de Foreman persoonlijk aan beide kanten de “sterke mannen” feliciteren met hun inzet.

“Ongelooflijk hoe sterk jullie zijn! Dat jullie zó iets kunnen presteren zeg! Ik ben zo sterk niet hoor... ik zou dit zelf NOOIT kunnen, wat jullie hier presteren!”

Wat verwacht wordt van ‘domme sterke mannen’ gebeurt direct. Ze zijn zó fier op wat de grote baas hen kwam verklaren, dat ze hem eens wilden laten zien dat ze nóg sterker waren, en ja... de concurrentie tussen links en rechts had een goed zichtbare ferme boost gekregen. Het werd een strijd ‘om het meest Vectra's’ maken en het meest pluimpjes van de foreman.!

De vraag naar Vectra's werd groter...

De foreman wreef in zijn handjes bij het zien hoe gemakkelijk de dommeriken te manipuleren waren en breidde zijn manipulatiesysteem nog wat verder uit.

Plots... tijdens de start van de werkdag, moesten we opmerken dat er die nacht plots twee ‘extra’ teams en mallen waren geïnstalleerd vlak naast ons!

Een extra team voor de rechterkant van de Vectra en een extra team voor de linkerkant van de Vectra. Beide rechterkant- teams werden vlak naast elkaar geplaatst en dit was ook het geval met beide linkerkant- teams!

Nu begon er ook nog eens een ‘concurrentiestrijd’ tussen beide rechterkanten onderling, beide linkerkanten onderling, én linkerkanten tegen rechterkanten, die aangewakkerd werd door de betreffende teamleaders!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Gevolg voor de domme teamleden.

- In plaats van 80 wagens op een normale, veilige, en gezonde wijze af te werken per team werden het 140 wagens (per team) onder enorme stress.
- Extra onderlinge geruzie en jaloezie over seconden- verlies.
- Veel minder relaxtijd omdat er praktisch geen seconden meer konden 'gespaard' worden.
- Groter gevaar voor de veiligheid van de inzittenden van de Vectra door de wagens minder sterk te maken om tóch maar relax- seconden te kunnen lospeuteren uit de productie.
- Teamleaders en foreman die hun zakken vulden met extra bonussen wegens hun goede productiecijfers met even veel werkvolk!

Conclusie:

Bandwerk maakt gewone mensen dommer en psychopaten slimmer!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 30: Moker (1989 ->).

Ik wilde dus zo vlug mogelijk bij General Motors weg, en heb deze kans gekregen bij een... laat het ons een 'artisanale' kunstenaars- onderneming noemen... 'MOKER'.

Dit (beginnend) bedrijfje huisde in een vervallen afgelegen gebouw dat vroeger onderdeel was geweest van een steenbakkerij in Boom.

Het was echt een antiek gedoe dat opgestart was door laat ons zeggen 3 avonturiers. De grote baas bleek technisch ingenieur te zijn waarvan later bleek dat hij deze studies niet had afgemaakt. Zijn ene vriend bleek criminologie te hebben gestudeerd en de derde was iemand die een beetje op de dool was en waarover de twee zich hadden ontfermd.

De werkplaats was gevuld met oude rommel. Een antieke draaibank, een paar afgedankte lasposten enz. Het was ambachtelijke manier van werken... niet meer passend in de 'normale' bedrijfs wereld.

De burelen bestond uit een afgedankte caravan waar rechtover nog een oud klein caravannetje stond waar ze een varken in leven hielden.

Het algemeen gedrag van deze drie 'bazen' (avonturiers) deed denken aan hippies en van hippies kan je geen asociaal of dictatoriaal gedrag verwachten hé.

De hoofd baas (de 'ingenieur') regelde de technische kant en de 'criminoloog' zorgde voor de administratieve kant. De derde waarover ze zich ontfermden werkte aan de draaibank enz.

Ze hadden nog geen betaald personeelslid en waren op zoek naar een échte lasser, en ik zou hun eerste 'normaal' personeelslid worden.

Tijdens het sollicitatiegesprek heb ik mijn persoonlijkheid opgebiecht (voordelen en nadelen) en dit meerdere keren herhaald omdat ik aanvoelde dat ze precies niet goed begrepen hoe kostelijk een werknemer kan zijn. Ze moeten een 'loon' uitbetalen... sociale lasten afdragen... werkkledij en veiligheidsmateriaal voorzien... dat ik in de vakbond ben... geen voorstander ben van overuren... mijn ervaring en kennis... het bijkomende administratief werk.

Ik was in hun ogen de perfecte eerste werknemer en de voorwaarden die mij voorgeschoteld werden spraken mij wel aan. Geen stresserend werk, dagwerk, verplaatsingskosten, uurloon en 'ambachtelijk' werk waarbij ik mijn ervaringen op vlak van metaalbewerking kon toepassen. Hun hoofdzakelijk werk bestond uit grote kunstwerken ontwikkelen, speeltuigen voor speeltuinen, eventueel toestellen voor kermissen...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Mijn taak zou hoofdzakelijk bestaan uit laswerken.

Er zou voor mij speciaal een laspost van 400000 bef aangekocht worden en een speciaal lasscherf van 10000 bef., en ik zou mogen blijven werken tot mijn pensioen.

De hemelpoort ging dus open in mijn ogen.

Aangezien ze voor de eerste keer te maken kregen met contracten, arbeidsreglementen, loonadministratie enz. hadden we afgesproken dat ik in eerste instantie 2 maand bij hen zou werken via een interimkantoor (T-interim Vlaanderen), om de tijd te krijgen voor het regelen van deze zaken. Daarna zou ik een vast contract krijgen.

Ik ging akkoord en kon onmiddellijk beginnen!

Alles verliep vlot en we kwamen goed overeen. Mijn drie bazen waren heel tevreden over mijn vakmanschap als lasser.

Ik had wel een probleempje met het feit dat er geen toiletten bestonden. Voor het lossen van pipi en kaka moest ik maar mijn plan trekken in een stukje braakliggend terrein naast de werkplaats. Wilde ik voor kaka een menselijk toilet, dan moest ik hiervoor naar een ander bedrijfje op een paar honderd meter afstand gaan vragen of ik even mocht gebruik maken van hun toiletten.

Na het interim werk kreeg ik onmiddellijk een contract van onbepaalde duur, zelf drie keer opnieuw wegens bijkomende aanpassingen en... op korte tijd kreeg ik zelf twee keer opslag!

Maar... mijn lasposten bleven 'antiek' en duidelijk afgedankt te zijn, waardoor er meer werk was aan het herstellen van pannes, dan aan serieus laswerk.

Ik was de 'schuldige' voor deze pannes volgens de 'ingenieur' die zichzelf voordeed als zijnde dé specialist op elk technisch vlak, dus ook op vlak van lassen enz.

Op mijn verdediging tegen deze betichtingen "dat die lasposten geen kloten waard waren" verklaarde hij dat hij deze afgedankte rommel bij een oud- ijzer boer had opgekocht en zélf zodanig had opgeknapt zodat ze volgens hem even goed werkten als nieuwe lasposten!

Meteen begreep ik de situatie. 'Bucht blijft bucht', en je mag de beste stielman zijn... als je slecht gereedschap krijgt kan je er niet aan doen dat het langer duurt om iets te 'proberen' maken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik was in handen gevallen van een nogal agressief reagerende 'hoogmoedige' allesweter! Daarom reageerden zijn twee medewerkers zo slaafs en bang. Ze 'durfden' hem gewoon niet tegenspreken en geen persoonlijk initiatief vertonen. Bij het minste probleempje waren ze verplicht om bij hun sekteleider om raad gaan.

Grappig om te vermelden is, dat ik op een bepaald moment aan het lassen was op een werktafel en 'plots' een hevige prik in mijn dijbeen voelde.

Ik stopte met lassen en als ik mijn lasschermpje opzij legde om te kijken wat er scheelde, kwam die 'ingenieur' vanonder de werktafel gekropen om zonder woorden weg te gaan! Raar... *(Een van de drie bazen had een ernstige ongeneeslijke ziekte en ik heb later uit goede bron vernomen dat er in, en rond het bureau nogal wat 'naalden' te vinden waren.)*

Na een tijd sloeg de sfeer plots om!

De 'ingenieur' trok plots een vies gezicht en wou niet meer tegen mij spreken! Als hij wél sprak was het om ruzie te maken.

Hij begon zelf te eisen dat ik elke dag een paar uurtjes 'GRATIS' zou overwerken 'UIT LOYALITEIT' voor het bedrijf, wat ik uiteraard bleef weigeren.

Ik werd 'afgezonderd' in de werkplaats en kreeg nog enkel kleine werkjes. Tafelpootjes, karretjes, een kast...

Ik kan er toch niet aan doen dat een officieel aangenomen werknemer zo duur is!

Ik rook de financiële miserie al toen de 'ingenieur' opdrachten ging zoeken als onderaannemer voor andere bedrijven.

Als 'ingenieur met ongebreidelde kennis' en een mooi kostuum dragend, kon hij bijvoorbeeld tijdens deze zoektocht een grote opdracht binnenrijven voor de Boomse Metaalwerken.

Er moest een grote reeks specifieke stukken (linkse en rechtse) gemaakt worden, en Moker verkreeg via onderhandeling deze opdracht.

Het laswerk aan deze stukken was heel moeilijk omdat je de plaatsen waar de lassingen moesten komen bijna niet kon zien, zélf met een klein lasschermpje. De te lassen plaatsen waren heel moeilijk te bereiken met een gewone electrode (die dan nog moest verbogen worden om er te geraken), laat staan met een half- automaat.

Ik paste de volgens mij als ervaren lasser best geschikte techniek toe (stuk draaien en gebogen elektroden gebruiken), maar volgens de 'ingenieur' duurde dit veel te lang, moest het met de half- automaat gebeuren, en verticaal dalend. Dat kostte veel minder en ging vlugger!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hij deed het me even voor, en aangezien hij mijn baas was en ik op dit vlak niets te zeggen had als stielman, begon ik de stukken verder te lassen volgens 'zijn' verplichte methode.

Een stielman weet dat als er verticaal dalend wordt gelast (heel snel en een dunne lassing), dat je de garantie hebt dat, als dit soort 'lassing' onderhevig is aan zware hamerslagen, spanningen of wringerij, deze onmiddellijk losscheurt (meestal aan één kant).

Wel... de 'ingenieur' ging enkele dagen later en nadat hij ze zélf een voor een bewerkt had met een zware hamer om de maten te doen kloppen.. de eerste reeks stukken van deze opdracht fier afleveren bij Boomse Metaalwerken in de veronderstelling dat hij gouden zaakjes deed. De volgende dag kwam hij woedend naar mij gevlogen!

"Alle stukken zijn afgekeurd en ik ben deze opdracht kwijt, door uw slecht laswerk!"

Het is wel waar dat 'ik' deze 'gelast' heb, maar ik MOEST van hem VERPLICHT 'zijn methode' toepassen natuurlijk. Ik heb hem luid roepend dit feit onder de neus gesmeerd én dat dit zijn eigen 'domme' fout was!

De oorzaak voor een komend ontslag was dus ook hier niet te ver te zoeken.

Mijn vakmanschap werd een doorn in zijn ogen omdat hierdoor zijn goddelijk IMAGO ten overstaan van zijn twee aanbeddende vrienden kon verliezen.

De 'ingenieur' had wel een prachtig roestvrij stalen kunstwerk van 6 meter hoog ontworpen, maar hij probeerde met die slechte laspost zélf het laswerk hieraan te doen. De combinatie slechte laspost en geen stielman, zorgde er voor dat de kwaliteit van het laswerk te wensen over liet en hij verviel in veel miserie (slijpen, opnieuw lassen enz. aan dit dure roestvrij staal). Ik wilde hem helpen met goede raad, maar daar moest hij niets van weten en steeds riep hij mij toe met "GIJ KUNT NIET LASSEN!".

Waar ik 2 dagen werk aan zou hebben kon hij nog niet deftig klaar krijgen in 2 weken...

Één van zijn vrienden viel plots van 4 meter hoogte aan dit kunstwerk en kon zich nog net ergens vastgrijpen. Hij had even gesteund op een plaatje dat door de 'ingenieur' was vast gelast.

Zijn commentaar deed duidelijk vermoeden dat hij 200% vertrouwen had in de onfeilbare 'ingenieur'. Zijn reactie : "Dat 'hij' dit steunplaatje niet goed vastgespeten heeft, daar zal hij wel zijn reden voor gehad hebben!"

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik denk ook dat de 'kosten' voor een werknemer door de drie 'bazen' onderschat werd. Ze konden voor het aannemen van een eerste werknemer veel sociale voordelen genieten vanwege de overheidssteun (een paar jaar geen RSZ lasten enz. moeten betalen). Dat wél, maar het gaat om een bedrijf van drie mensen die in feite moesten overleven van 'kunstwerken', en niet om een typisch bedrijf dat leeft van écht winstgevende productiviteiten.

Probleem is, dat deze drie onervaren ondernemers van nature geen psychopaten waren maar eerder 'gewone' mensen die er ontzettend veel moeite mee hadden om iemand met een gezin zo maar werkloos op straat te moeten zetten.

Misschien dat de 'ingenieur' zo kittig begon te doen om mij aan te zetten 'zélf' ontslag te nemen zodat er geen ontslagvergoeding en andere miserie (nog meer onkosten) voor hen zouden volgen? Zo zouden ze ook geen 'wroeging' moeten krijgen.

In die zin begrijp ik het.

Nog een mogelijke reden was het feit dat het kunstwerk dat door de 'ingenieur' in zekere zin (op financieel vlak) verknoeid werd, verzekerd was en hij kon alleen maar van de verzekering trekken als hij een zondebok kon vinden om de schuld op te steken.

Er was maar één werknemer en dat was ik natuurlijk.

Toen de 'ingenieur' hierop aanstuurde heb ik hem gezegd dat ik hem in dit geval voor de rechter zou brengen wegens 'EERROOF'

Ik kreeg op mijn ontslagbrief als reden "Onvoldoende geschikt voor de specifieke jobs eigen aan het bedrijf."

Een mooiere omschrijving dan 'knoeier'.

Enfin... tijdens mijn ontslagperiode moest ik merken dat de 'ingenieur' om mij te vervangen, een jonge en gewillige zwartwerker had aangenomen!

Ik heb medelijden met dergelijke brave avonturiers in de 'moderne' bedrijfswereld, maar ondanks dit beginnersknoeiwerk ben ik verschoten van de prachtige en perfect afgewerkte kunstwerken die dit bedrijf de volgende decennia is gaan maken.

Mijn hoed af voor deze 'volhouders'!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 31: A.C.M. (1989 ->).

Tja tegenwoordig een vaste job vinden in een bedrijf is praktisch niet mee mogelijk en je hebt meest kans op een job via een interimkantoor of onderaannemer.

Dus... mijn volgende job was gevonden bij een zogenaamde 'contractor'... een bedrijfje dat mensen aanwerft voor een laag loon en deze mensen uitleent aan andere bedrijven voor een duur loon om op deze wijze winsten te genereren.

Deze bedrijfjes zijn een soort interim- kantoor, maar met het enige verschil dat interim-kantoren werken met weekcontracten en contractorbedrijven met vaste en tijdelijke contracten.

Deze moderne visie van 'werken' zorgt er voor dat de bedrijven aan wie het personeel wordt uitgeleend gewoon een vast bedrag moeten betalen aan het contractor of interim- kantoor per werknemer, en voor de rest geen zorgen of kosten moeten maken. De contractor of interim-kantoren nemen immers de volledige loonadministratie, verzekeringen, werkkledij enz. voor hun rekening, en is de werknemer ziek, niet meer gewenst, overleden of iets anders... dan wordt die gewoon 'vervangen' door een andere voor de zelfde prijs!

Ook groot voordeel voor de bedrijven die niet bang zijn van machtsmisbruiken en hierop 'betrap' worden is, dat zij bij fraude, gesjoemel, accidenten, onwettelijkheden enz., de schuld gemakkelijk in de nek van een personeelslid van de onderaannemer kunnen schuiven, waardoor een onschuldige werkloos wordt en zo kan de schuldige zijn/haar handen wassen in 'onschuld' zonder verdere gevolgen.

ACM was zo'n contractor- bedrijfje dat geleid werd door een hippie- achtige vrouw met idealen en prachtige bedoelingen betreffende bescherming van dierenrechten.

Overall hingen er in haar bedrijf mooie posters van dieren met prachtige slogans die de dierenrechten verdedigden.

In Kersttijden en bij andere openbare feesten ging ze rond met een collectebus om geld in te zamelen voor de dierenbescherming en aanverwante zaken.

Een schat van een vrouw dus. Ze had het uiterlijk van een junkie, maar een eerste indruk wil niets zeggen over de échte persoonlijkheid hé.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

'In realiteit' verdiende deze dame echter goud aan het uitlenen van zoveel mogelijk van haar personeel aan het grootste bedrijf in België dat zich bezig hield met massale dierproeven voor binnen- en buitenlandse bedrijven en labo's !!!

Dit, op x- duizenden dieren die ze meestal zélf kweekten. Er werden dieronvriendelijke pijnlijke proeven uitgevoerd op levende ratten, muizen, honden, exotische dieren, apen, varkens, paarden, konijnen, cavia's...

De 'hypocrisie' van die heilige 'dierenbeschermster' kon niet groter zijn!

Na ongeveer 3 jaar bij dat dierproevenfabriek (Janssen Pharmaceutica) te hebben gewerkt moest daar om budgettaire reden een groot aantal werknemers afvloeien en het is logisch dat dan eerst de onderaannemers buiten vliegen hé.

ACM wilde mij niet kwijt, zogezegd "omdat ik zo'n goed stielman was", en ik werd in een cyclus van technische werkloosheid gedumpt. 4 weken doppen... 1 week werken... 4 weken doppen... 1 week werken enz.

Die ene week werken tussendoor was een 'verplichting' voor de werkgevers die van dit systeem gebruik maakten. Ze kregen van de overheid de keuze, ofwel de technisch werkloze telkens een week werk geven ofwel hem gewoon een week loon uitbetalen.

Hier leerde ik ACM écht kennen.

Tijdens de eerste week die moest 'gewerkt' worden moest ik eerst een paar uur laswerk uitvoeren in een werkplaats bij Janssen Pharmaceutica.

Daarop volgend moest ik ergens in een groot bedrijf een occasie plastificeer- oven helpen afbreken om deze daarna te gaan plaatsen in een atelier van de broer van de 'technisch directeur' van ACM (wie dat ook moge wezen).

Ik vroeg naar werkkledij maar die had ACM dus niet!

De Bazin 'veronderstelde' dat ik wel voldoende 'werkkledij' zou gestolen hebben op Janssen Pharmaceutica "Iedereen doet dat toch?!... Waarom jij niet??... jij bent veel te eerlijk manneke"!

Omdat ik niet wilde stelen en ook niet wilde werken zonder werkkledij, mocht ik mij, nà aandringen, ergens in een oude garage waar alles op een hoop lag te beschimmelen een ietwat bruikbare overal zoeken, en in een soort vuilbak naar werkhandschoenen zoeken die al zeker door 5 man waren gebruikt en vol vuiligheid hingen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De chauffeur (mijn nieuwe 'baas') van het busje waarin ik moest meerijden scheurde letterlijk door Antwerpen stad tegen 90 en méér km/uur.

Voorrang geven kende hij niet en door het rode licht rijden was een van zijn specialiteiten (er waren toen nog geen flitscamera's). Hij was racist en gaf overstekende mensen de schrik van hun leven door hen brutaal te benaderen om vervolgens te claxonneren en verwijten naar het hoofd te roepen.

Ik was blij toen hij een boete kreeg voor het uitvoeren van een levensgevaarlijk maneuver (ik vermoed tegen de voorrangsregels) Dit gebeurde vlak voor de neus van een politiewagen die alles moest dichtgooien om een aanrijding te vermijden.

Tijdens het werken op een vooroorlogse wijze trok hij zich niets aan van de 'veiligheid'. Binnen de kortste keren hing tijdens dit gevaarlijk werk het vel van mijn benen, en ik dacht "Dat kan niet zo blijven duren!".

Als zijn 'baas' aanwezig was kon hij bij wijze van spreken 'tonnen' op zijn schouders tillen, maar als de baas 'afwezig' was, wist hij niets anders dan 'slecht' over die baas te vertellen. Een typisch laf bazenneukertje dus!

De reden dat die plastificeer- oven in het vorig bedrijf niet meer mocht gebruikt worden, was dat ze van de milieudienst verplicht werden om hiervoor een schouw van minstens 60 meter hoog te bouwen voor de afvoer van de giftige dampen.

In dit atelier waar een aantal vreemdelingen (illegalen?) werden tewerkgesteld was van een schouw echter totaal géén sprake en zouden de giftige dampen gewoon in de werkplaats terecht komen waar volgens mijn 'baas' tóch maar wat "Chileentjes" en zo werkten. Een schouw was voor 'hen' niet nodig.

Als er dan nog bijkomt dat hij verklaart geen ander werk meer te hebben voor mij, maar dat ik wel bovenop mijn dopgeld wat kan bijverdienen in het zwart, op voorwaarde dat dit een stuk lager is dan mijn gewone uurloon, heb ik voor de rest van die week verlof genomen en die 'baas' gevraagd om mij te ontslaan! Dit ging té ver hoor...

Ik moest de volgende dag in een wachtkamertje op het bureel van mijn bazin (ACM), de ganse dag aan een tafeltje blijven zitten terwijl zij voor mij een andere 'geschikte' job ging zoeken.

Die middag was ik op mijn gemak de boterhammetjes (met hesp of kippenwit) die mijn vrouw voor die dag had klaargemaakt aan het verorberen toen mijn bazin een kijkje kwam nemen in mijn wachtkamertje.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze hypocriete 'dierenbeschermer' trok ineens haar neus op en kreeg een kwade blik. Ze riep "Wat ben je daar aan het eten? Vlees??? Lijk van onschuldige dieren??? Doe dat onmiddellijk weg!" en ze liep bijna brakend buiten(?).

Ik at gewoon verder...

Een paar uur later had ze nog niets 'gepast' gevonden en ze stak een briefje onder mijn neus ter ondertekening. Dit briefje van haar 'juridische dienst' vermeldde dat ik zélf mijn ontslag gaf. Spandelke had al genoeg 'ervaring' om niet in dergelijke val te trappen en antwoordde dat ze me dan maar zélf moest ontslaan, en wreef haar meteen, haar hypocriete houding ten overstaan van 'dierenrechten' en 'dierenbescherming' onder de neus!

Ze liep weg, luid roepend "Dat ik géén vinger mag uitsteken naar haar vrouwelijke bediende of dat het me zou rouwen". Daarop gaf ze goed hoorbaar deze bediende richtlijnen "Gij moet verklaren dat hij u aangerand heeft, zodat ik hem onmiddellijk kan ontslaan!".

De bediende had gelukkig genoeg verstand om dit niet te doen!

In feite was al die miserie om een reden te zoeken om mij te kunnen ontslaan écht niet nodig gebleken want na raadpleging van de vakbond kwam deze tot de ontdekking dat mijn contract met ACM een 'tijdelijk' contract was voor een bepaald werk.

Omdat dit tijdelijk werk beëindigd was, kon dit contract dus gewoon en eenvoudig verbroken worden!

Tja...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 32: Janssen Pharmaceutica Beerse (in opdracht van ACM).

Dit is een verhaal dat ik al ontelbaar keer heb aangekaart bij de grootste krant van België, maar dat door de betreffende redactie telkens radicaal de vuilbak in werd gecensureerd! De oorzaak ligt aan de 'gevoeligheid' van het verhaal dat ik hier ga vertellen en dat als een donderslag zou neerkomen op het ministerie van volksgezondheid en op het goed gerenommeerd farmaceutisch bedrijf (Janssen Pharmaceutica) als dit openbaar zou gemaakt worden.

Wel... dan doe ik deze 'openbaring' in dit hoofdstuk dat 'ze' dus niet kunnen 'weg- censureren'. Dit hoofdstuk (in dit boek) is voor iedereen gratis ter beschikking (ook downloadbaar) op mijn website. Een website die door de Belgische overheid niet zomaar kan geblokkeerd worden. Op het moment dat ik dit boek schrijf is mijn website 'www.spandel.be'.

Dit bedrijf was zo'n 75 km. ver van mijn woning en ik werkte hier dus als personeelslid van contractor- bedrijf ACM.

Mijn heen – en terug route was als volgt:

- Te voet naar het station van Sint-Niklaas.
- Trein nemen tot Antwerpen Centraal.
- Van daar te voet naar de ingang van een bioscoop.
- Daar staan wachten op het busje van ACM, dat het ACM- personeel tot aan Janssen Pharmaceutica te Beerse bracht.

Grappig en waar gebeurd tijdens zo'n terugweg naar huis.

Zoals u op de foto kan zien, zat ik graag achteraan in het busje omdat ik daar een goed zicht had op het autoverkeer, en omdat ik nogal 'sociaal' was in de omgang.

Zo vond ik het plezant om eens vriendelijk te wuiven naar de achterliggende of voorbijstekende inzittenden van de auto's.

Regelmatig kreeg ik dan een vriendelijk gebaar of glimlach terug.

Maar op zo'n vriendelijk gebaar van mijntwege kreeg ik ook eens een 'àndere' reactie.

Een wagen stak ons voorbij en de passagier richtte plots een pistool naar mij!

Prompt verstijfde ik van het verschieten en heb mij op vlak van 'vriendelijkheid' voor de rest van deze rit héél kalm gedragen. Raar...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Terwijl de andere mensen van ACM bij Janssen Pharmaceutica werden ingezet voor de klassieke onderhoudsopdrachten, herstellingen van buizerij enz., werd ik als enkeling tewerkgesteld in de afdeling SID (wetenschappelijke instrumentatie).

Waarschijnlijk het gevolg van de getuigschriften die ik kon voorleggen, mijn blanco strafblad, mijn eerlijkheid en mijn rechtvaardigheidsgevoel.

Het was de mooiste job die ik mijn leven gekend heb!

Ik werd behandeld als een 'gelijkwaardige' met het vast personeel van dit bedrijf. Mooie witte werkkledij... Splinternieuw ingerichte werkplaats... een persoonlijke grote werktafel... alle mogelijke gereedschap en zelf een persoonlijk telefoontoestel waarop ik rechtstreeks kon bereikt worden door wetenschappers en co. om voor hen eventuele opdrachten uit te voeren.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze grote campus te Beerse was het studiecentrum van Janssen Pharmaceutica voor onderzoek en de ontwikkeling van geneesmiddelen voor mensen, dieren, en planten. De campus bestond bijna volledig uit labo's, kweekruimtes voor allerlei proefdieren en andere test- lokalen.

Van over de hele wereld kwamen gespecialiseerde wetenschappers uit verschillende disciplines hier proeven doen en de oprichter van dit bedrijf was de wereldberoemde en goed gerenommeerde Dr. Paul Janssen.

Deze firma heeft door de decennia heen heel goed werkende geneesmiddelen, anesthesie-middelen, zalven, enz. ontwikkeld. Denk hier bv. Aan motilium, pijnstillers, vaccins, nizoral enz.

Ik kreeg de volledige vrijheid om oplossingen te bedenken voor probleempjes en tussendoor kon ik allerlei kleine reeksen labo- hulpmiddelen maken zoals rekjes voor proefbuisjes. Soms kreeg ik de opdracht om iets 'speciaal' te maken voor een experiment...

Ik kon hiervoor beschikken over lichte draaibanken, een freesmachine, ponsmachine enz.

Wat ik hier bijgeleerd heb is onvoorstelbaar.

Ik leerde het verschil zien tussen staalboren, rvs- boren, aluminiumboren en de verschillende smeermiddelen voor het boren in deze materialen.

Ik leerde werken met allerlei kunststoffen zoals ertacetal, teflon, pvc, plooibare en niet plooibare plexi, verbindingsmaterialen zoals inserts en THF.

Hoe ik de afgezaagde matte randen mooi blinkend en glad kon maken door gebruik te maken van een proper waterstofgas- vlammetje dat geproduceerd werd via elektrolyse.

Ik mocht elektrolytisch etsen van roestvrijstalen onderdelen. Wegens het hieraan verbonden gevaar wordt een degelijk verantwoordelijkheidsgevoel verwacht.

Onze afdeling 'de SID' bestond in feite uit verschillende onderdelen die onderling moesten communiceren, afhankelijk van de door de wetenschappers gewenste opdrachten.

- De technische afdeling (waar ik werkte).
- De IT afdeling.
- De gespecialiseerde glasblazers.
- De tekenaars.
- Een stuk of drie secretaressen voor administratie en onthaal.

Elke afdeling stond onder toezicht van een 'baas' waar je mee kon overleggen bij problemen en die je ook tussendoor allerlei opdrachten gaf.

De SID in haar geheel had één overkoepelende baas.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Als ik door een wetenschapper opgebeld werd voor een probleempje kon ik net als de andere collegae gewoon mijn werk even opzij leggen om naar deze wetenschapper zijn/haar labo te gaan voor een bespreking van zijn/haar wensen, en hoe deze eventueel konden opgelost worden. Bijvoorbeeld door het maken van een aangepast kooitje van Faraday rond een microscoop voor het onderzoeken van hersencellen.

Enfin... ik was met mijn gat in de boter gevallen en deze job was ideaal aangepast voor mijn persoon!

Spijtig dat het maar 3 jaar kon blijven duren.

Nu begint het 'geheim' gehouden verhaal rond de 'interne' werking van dit wereldberoemd farmaceutisch bedrijf.

Ik wil er de nadruk op leggen dat deze informatie enkel komt van de jaren die ik daar gewerkt heb (tussen 1989 en 1993) en dus niet kan bevestigen of deze feiten later ook nog gebeurden.

Het vaste personeel werd verzorgd tot en met!

Fitnesszaal... drankautomaten... vrijheid... gratis bepaalde medicatie enz.

Maar... het was voor 'hen' verboden om in een vakbond te zijn!?

Op een bepaald moment, tijdens een gesprek met een wetenschapper kwam ik te weten hoe 'bang' wetenschappers kunnen zijn t.o.v. hun baas! Alhoewel ze hoge studies hebben gedaan kunnen het óók laffe broekschijters zijn... bang voor 'sancties' als ze zouden durven tegenspreken of een kritische mening zouden uitten.

Ik vernam bijvoorbeeld dat de baas van zo'n labo een grove fout had gemaakt waardoor hij een zware sanctie kon verwachten van de hogere hiërarchie.

Deze misbruikte daarop zijn machtspositie om de 'fout' in de nek van een van zijn wetenschappers te schuiven, waardoor die onschuldige ontslagen werd!

In de wereld van 'gewone' arbeiders zou dat in die tijd nog kunnen resulteren in een spontane staking met de eis de dader te ontslaan en het ontslag van de onschuldige terug ongedaan te maken.

Maar die 'intelligente' wetenschappers deden gewoon NIETS om dit onrecht aan te vechten.

Als gedweeë slaafjes ondergingen ze dit machtsmisbruik!

Ik had ook al vernomen van de collegae dat personeelsleden soms 'gebruikt' werden als (vrijwillig) proefpersoon om bijvoorbeeld de effecten te zien bij langdurig gebruik van bepaalde pijnstillers zoals Perdolan.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De 'vrijwilligers' kregen gratis deze pijnstillers, zelf zo lang dat ze er verslaafd aan geraakten en er elke dag meerdere van konden nemen. Illegaal gewenningsonderzoek of zo?

Zoals ik hiervoor reeds vermeldde werd ik om bepaalde redenen verantwoordelijk voor het elektrolytisch etsen. Waarom? Het was blijkbaar voor de collegae een 'verworven recht' geworden dat ze dit onderdeel van de SID ook gebruikten voor het etsen van roestvrijstalen onderdelen voor thuis, voor hun motor, voor hun vrienden...

Het betreft een speciaal afgezonderd lokaal met twee grote baden.

- Een bad dat gevuld is met een mengeling van sterk bijtende, heel giftige en milieugevaarlijke zuren (zwavelzuur en Fosforzuur) waarin de elektrolyse gebeurt.
- Een bad met water om de stukken achteraf af te spoelen en dat door het afspoelen een sterk bijtende inhoud kreeg.

Als de inhoud van deze zuurbaden te veel vervuild was moesten ze leeggemaakt worden en een nieuwe propere inhoud krijgen.

De oude inhoud moest voorzichtig overgeheveld worden in plastic vaten die afgevoerd én gestockeerd werden in een magazijn voor latere verwerking.

Als je in de elektrolyse- ruimte komt is het op het eerste zicht precies een badkamer waarvan de muren vloer, en plafond volledig betegeld zijn met witte steentjes.

In dit geval zijn het echter 'dure steentjes' die normaal gezien bestand zijn tegen de hevig bijtende zuren!

Voor het werken met deze elektrolyse- baden is er ook de nodig beschermkledij aanwezig zoals een volgelaatsscherm, een grote plastic schort, lange rubber handschoenen en botten die tegen chemische middelen bestand zijn, een douche indien nodig, een waterslang om alles af te spoelen met een sproeikop...

Op een dag werden de collegae bij onze baas geroepen omdat er steeds groter wordende gaten waren weggevreten in de 'normaal gezien' zuurbestendige vloersteentjes en op andere plaatsen. De oorzaak daarvan kan alleen maar liggen bij nonchalant en laks gebruik van de installatie.

De nodige herstellingen zouden minstens x- tienduizenden Bef gaan kosten!

Wat volgde op deze terechtwijzing was te verwachten hé.

De vaste werknemers staken de schuld op een onschuldige buitenstaander van een onderaannemer natuurlijk, en wie was dat? Spandelke natuurlijk!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik werd daarop op het matje geroepen bij mijn baas ter verantwoording en mijn ontslag stond ter discussie.

Gelukkig was dit een baas die respect had gekregen voor mijn eerlijke, correcte, en verantwoordelijke wijze van werken.

Hij snapte maar al te goed dat het inbranden van die gaten al jaren aan de gang was en ik daar nog maar enkele maanden werkte.

Ik stelde mijn baas wegens deze smerige actie van de collegae voor de keuze.

- Ofwel mocht hij me ontslaan.

- Ofwel werd dit etswerk nà de reparatie van weggevreten steentjes, alleen nog door mij gedaan en zou ik de volle verantwoordelijkheid voor de veiligheid in dit lokaal op mij nemen. Ik zou hiervoor echter ook de toelating moeten krijgen om aan de deur van dit lokaal een hangslot te bevestigen zodat de collegae hier niet meer binnen konden voor hun privé etswerkjes en aanverwant gemors.

De begripvolle baas ging mijn karakter kennende, akkoord met optie twee! En alles verliep in deze context verder perfect.

Maar... mensen blijven mensen hé en dat telt dus ook voor collegae.

Na x- tijd bleek plots het hangslot 'VERDWENEN' te zijn en kwamen op vlak van etsen de 'verworven rechten' terug de kop boven water steken.

Ik werd even later terug op het spreekwoordelijke 'matje' geroepen voor een nieuw gesprek betreffende een ontslagreden. Waarom?

Er was immers groot alarm geslagen op dit bedrijf, want alle bacteriën in het lokale waterzuivering- station waren ineens dood en... het zou aan mij liggen omdat 'ik' in het etslokaal te veel onverdund zwavel- en Fosforzuur in het riool zou gedumpt hebben!

De ware daders waren niet ver te zoeken en konden dus via valse verklaringen 'hun' etslokaal terug claimen.

Ik nam als gevolg hiervan afstand van de verantwoordelijkheid voor dit lokaal!

Bleek achteraf dat ook mijn baas voor 'thuis' stukjes liet etsen, wat ik hem uiteraard zo kwalijk nam dat ik mijn vertrouwen in hem liet varen...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De baas zijn toekomstige opvolger moest voor een 'klant' (een onderzoeker) een kleine donkere kamer bouwen om foto's te nemen van flinterdunne bijna doorzichtige schelletjes onderzoeksmateriaal voor controle hoever bepaalde producten in het weefsel doordringen. Hiervoor had hij plannen getekend, materiaal besteld (profielen en platen) en alles zélf op maat gezaagd.

Ik kreeg plots van hem de opdracht om het geheel samen te bouwen!

Tijdens dit samenbouwen stelde ik echter vast dat de platen te klein waren gezaagd zodat in die 'donkere kamer' aan de zijkanten een lichtspleet was van zo'n centimeter breed.

Ik wees die man op deze fout van hem en hij gaf me het bevel om die lichtspleten dicht te spuiten met zwarte siliconen.

Ok... ik spoot ze dan maar dicht! Opdracht is opdracht hé.

Twee dagen later stond hij samen met zijn 'klant' voor wie deze donker kamer gemaakt was, voor mijn neus om mij via een hele litanie te verwijten dat 'ik' de platen fout zou gezaagd hebben en dat er grote onkosten moesten gemaakt worden voor nieuwe platen, en dat het dichtspuiten met zwarte siliconen een vies gedoe was geweest om 'mijn' fouten te verdoezelen!

Ik sprak daarop rechtstreek zijn 'klant' aan terwijl hij er bij stond en gaf deze rustig de nodige uitleg over de 'ware' feiten die gebeurd waren en over het feit dat die 'baas' dus de grote schuldige was en niet ik.

Die 'baas' werd dus rood tot over zijn oren, nam de klant bij de arm mee en verdween.

Plots kreeg ik als personeelslid van een contractor die 'speciale' grote verantwoordelijkheid en bijhorende taak opgelegd...

Het ijken van alle luchtvochtigheidsmeters en temperatuurmeters in gans het bedrijf!

Ik was natuurlijk heel fier op deze taak die een hoog verantwoordelijkheidsgevoel en neutraliteit vergt, maar had in het begin nog niet door dat hier geen klein addertje onder het gras zat maar een volwaardige giftige cobra.

Deze verantwoordelijkheid werd normaal gezien steeds uitgevoerd door een hiervoor speciaal aangeduid 'vast' personeelslid van de SID, en ik vroeg me in het begin nog niet af waarom 'ik' ineens deze taak op mij moest nemen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoe ging dit in zijn werk?

- 1) Ik kreeg 's morgens een opdrachtblad met een grondplannetje van het bedrijf. Op dit grondplannetje stonden x- locaties aangekruist waar ik die dag de meettoestellen moest gaan 'ijken'.
- 2) Ik ging in de SID naar het lokaal van de ijker het ijктоestel nemen en ter plaatse moest dit ijктоestel op zich eerst zélf geijkt worden met een speciaal hiervoor bestaande ijкprocedure.
- 3) Vervolgens ging ik in de aangeduide locaties de vochtigheidsmeters en temperatuurmeters ijken (controleren op afwijkingen) met het speciale ijктоestel.
- 4) Als de meters een abnormaal afwijking vertoonden moest ik deze **vervangen door een nieuwe meter van het zelfde type**.
- 5) In alle gevallen moest ik na controle en eventuele vervanging van zo'n meter ter plekke een speciaal **label aanbrengen waarop mijn naam, de datum van de keuring én mijn handtekening stond ter bevestiging**, net zoals de officiële controleurs van gasmeters moeten doen.

Geen probleem voor mij, en ik deed deze 'job' graag tussendoor omdat ik zowat overal op het bedrijf kon komen, veel verschillende mensen zag, hier en daar kon zien hoe ze tewerk gingen met proefdieren, in de kweekkamers en kennels die arme dieren kon zien en kon vaststellen hoe goed ze verzorgd werden...

Na een aantal van die 'controlerondes' en bijhorend opgemaakte rapporten ontdekte ik **WAAROM** deze opdracht aan mij (een personeelslid van een onderaannemer) was toevertrouwd!

VOOR ALLE DUIDELIJKHEID... HET GAAT OM LABO'S WAAR DIERPROEVEN WERDEN GEDAAN EN MEDICIJNEN WERDEN ONTWIKKELD DIE MOETEN VOLDOEN AAN VERPLICHTE VOORWAARDEN EN WAARVAN DE ONDERZOEKERS X-JAREN ONDERZOEKSRAPPORTEN MOETEN VOORLEGGEN AAN DE OVERHEDEN DIE VERANTWOORDELIJK ZIJN VOOR DE VOLKSGEZONDHEID EN DIE PAS NA PAKWEG 10 JAAR TESTEN EN AANVERWANTE 'POSITIEVE' RAPPORTEN, TOT EEN VERGUNNING KUNNEN LEIDEN OM EEN MEDICAMENT OP DE MARKT TE MOGEN BRENGEN OF NIET.

DE METERSTANDEN VAN VOCHTIGHEID EN TEMPERATUUR WAARONDER DE TESTEN UITGEVOERD WORDEN MOETEN IN DEZE RAPPORTEN CORRECT VERMELD STAAN!

- **ALLE METERS HADDEN ONTOELAATBARE AFWIJINGEN TOT 30% EN MEER!**
- **ALLE NIEUWE METERS DIE IK AANBRACHT MOESTEN VAN HET ZELFDE TYPE ZIJN !!!**

EEN LOGISCH ONDERZOEK NAAR DE OORZAAK VAN DEZE GROTE AFWIJINGEN BRACHT AAN HET LICHT DAT IK MET EEN GROTE SJOEMELZAAK TE MAKEN KREEG WAARVAN 'IK' DE SCHULD ZOU KRIJGEN DOOR MIJN AANGEBRACHTE ONDERTEKENDE LABELTJES VAN 'GOEDKEURING'!

TOEN IK DIT DOORHAD HEB IK DIRECT GEWEIGERD OM NOG VERDER DE BETREFFENDE IJKINGEN TE GAAN DOEN, WAT DUS NIET IN DANKBAARHEID WERD AANGENOMEN DOOR DE NORMALE VERANTWOORDELIJKE VOOR DE IJKINGEN!

IK GING HIEROP NAAR EEN WILLEKEURIG GEKOZEN HOOFDWETENSCHAPPER VAN EEN GROOT LABO EN CONFRONTEERDE HEM MET MIJN VASTSTELLINGEN. DEZE WILDE MIJ NIET GELOVEN EN ALS BEWIJS MOCHT IK IN ZIJN BIJZIJN EEN IJ KING UITVOEREN OP 'ZIJN' ACTUELE METERS IN 'ZIJN' LABO! JE MOEST ZIJN GEZICHT ZIEN TOEN DE ONTOELAATBARE AFWIJINGEN ONDER ZIJN NEUS ZICHTBAAR WERDEN!

HIJ REALISEERDE ZICH PLOTS DAT AL DE WETENSCHAPPELIJKE RAPPORTEN DIE HIJ DE LAATSTE JAREN AAN DE OVERHEID BEZORGDE GEBASEERD WAREN OP VALSE METERGEGEVENS! TOEN WAS HET KOT TE KLEIN NATUURLIJK EN IN GROTE PANIEK GINGEN DE VERANTWOORDELIJKE WETENSCHAPPERS DIT BESPREKEN...

EEN KLEIN MONDELING ONDERZOEK VAN MIJNENTWEGE GAF HET VOLGENDE RESULTAAT.

1) VROEGER WERDEN ER HEEL DURE EN GEVOELIGE METERS GEBRUIKT DIE MET EEN NAALD OP EEN DRAAIENDE ROL MET SPECIAAL ONDERVERDEELD PAPIER VIA EEN GRAFIEK NAUWKEURIG EN CONTINU DE BETREFFENDE METINGEN NOTEERDEN. DEZE ROLLEN PAPIER KONDEN DAARNA GEBRUIKT WORDEN ALS BETROUWBAAR BEWIJSMATERIAAL BIJ DE AANMAAK VAN DE RAPPORTEN. NOGMAALS ... DIT WAREN HEEL DURE APPARATEN.

2) DE HUIDIGE METERS DIE IK DUS MOEST 'IJKEN' EN 'VERVANGEN' HADDEN DE KWALITEIT VAN DEZE IN GADGETWINKELS, ZOWEL VAN UITERLIJK ALS VAN JUUSTHEID. LAAT ONS ZEGGEN DAT HET TOESTELLETJES WAREN VAN CHINESE KWALITEIT DIE JE KUNT VANGEN IN EEN KERMIS- AUTOMAAT VOOR 2 EURO!

3) HET KON DUS NIET ANDERS DAN DAT DE VERANTWOORDELIJEN VOOR DE VERVANGING VAN DE DURE CORRECTE MEETTOESTELLEN OVER HET TOTALE BEDRIJF GEZIEN, MILJOENEN? HADDEN VERDUISTERD, DOOR IN HUN FACTUREN DE AANKOOPPRIJS VAN DURE METERS TE REKENEN EN IN DE PLAATS PRUTSEN VAN EEN PAAR EURO TE HANGEN!

CONCLUSIE:

ALLE DOOR JANSSEN PHARMACEUTICA IN DIE PERIODE OFFICIEEL VERGUNDE NIEUWE MEDICATIE DIE OP DE MARKT WERD GEBRACHT WAS GEBASEERD OP VALSE RAPPORTEN EN DUS ONBETROUWBAAR, EN DE OVERHEID HAD VERGUNNINGEN GEGEVEN OM DEZE ONBERTROUWBARE MEDICATIE TOE TE LATEN OP DE MARKT!

DE SCHULD HIERVOOR ZOU DOOR DE DADER IN DE SCHOENEN GESCHOVEN WORDEN VAN EEN ONSCHULDIG PERSONEELSLID VAN EEN ONDERAANNEMER DIE HIEROM GEMAKKELIJK KON ONTSLAGEN WORDEN, EN DE DADER KON DE WINSTEN OP ZAK STEKEN EN ZIJN HANDEN WASSEN IN ONSCHULD!

GELUKKIG PAKTE DIT NIET IN MIJN GEVAL!

Na deze 'ontdekking' heb ik bewijsmateriaal gehouden en hiervoor toestemming gevraagd. Op de volgende pagina staat een kopie van deze toestemming die ik gekregen heb van een integere verantwoordelijke.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Datum :

ALOIS BOERMANS
22.01.1992

Naam :

S. I. D. - 2629

Plaats : Janssen Pharmaceutica,
Eeerse,
Afdeling S.I.D.,
Groep Research/Computing.

Als verantwoordelijke van deze dienst ben ik er van op de hoogte gebracht door Spandel Marc,

(Die onder mijn bevoegdheid is aangesteld voor controle en ijking van meetapparatuur die moet voldoen aan de normen van G.L.P.)

dat alle door hem tot hiertoe gecontroleerde oude en nieuwe mechanische luchtvochtigheidsmeters een ontoelaatbare afwijking vertonen van 15 tot 20 percent in vergelijking tot de ijkapparatuur.

Ik weet ook dat al deze HYGRO-METERS van hetzelfde merk zijn.

Niettegenstaande zijn afwijzende houding hiertegenover heb ik hem de uitdrukkelijke opdracht gegeven om zijn ijk-opdrachten verder uit te voeren en géén rekening te houden met deze zware afwijking en dat dit gebeurt **OP MIJN VOLLEDIGE VERANTWOORDELIJKHEID.**

Ik heb hem ook bevestigd dat ik deze onbetrouwbare meetapparatuur zo vlug mogelijk zal vervangen door goede en betrouwbare HYGRO-METERS.

Ik geef hem ook de toelating om een dubbel te maken van de controle-bladen zodat hij deze later als eventueel bewijs van onschuld kan voorleggen indien deze dubbelzinnige situatie blijft voortduren.

Getekend :

ALOIS BOERMANS
22.01.1992
S. I. D. - 2629

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

TUSSENDOR...

IK HAD PER ONGELUK 2 VAN MIJN INGELEVERDE (OPZIJ GELEGDE) CONTROLERAPPORTEN ONTDEKT OP HET BUREEL VAN DE PERSOON BIJ WIE IK DEZE MOEST INLEVEREN.

ZE WAREN ALLEBEI 'GESCHEURD' !!!

IK VERMOED DUS DAT DEZE PERSOON DIE VERANTWOORDELIJK WAS VOOR IJKING EN VERVANGING (AANKOOP) VAN DE BETREFFENDE PRULLEN VAN MEETTOESTELLEN, EEN 'EIGEN VERSIE' VAN CONTROLEBLAD AANMAAKTE OM DE ZAAK TE VERDOEZELEN.

**IK HEB DEZE ONTDEKTE 'GESCHEURDE RAPPORTEN MEEGENOMEN'!
HET FEIT DAT DE BETREFFENDE VERANTWOORDELIJKE HIER NOOIT REACTIE OP GEGEVEN HEEFT(?), BEWIJST OP ZICHZELF DAT HIJ VAN MENING WAS DAT HIJ ZE AL HAD LATEN 'VERDWIJNEN'.**

EEN EXTRA PROEF MET EEN ANDER ELEKTRONISCH MEETTOESTEL BEWEES WEER EENS DAT MIJN IJKTOESTEL WERKELIJK DE JUISTE MEETWAARDEN AANGAF!

IK HEB DUS GENOEG INFORMATIE OM IN GEVAL VAN PROBLEMEN ROND VALSE RAPPORTERINGEN DOOR JANSSEN PHARMACEUTICA? MIJN PERSOONLIJKE ONSCHULD TE KUNNEN BEWIJZEN.

Mijn baas ging op pensioen en zijn opvolger (die een eitje wilde pellen met mij wegens dat feit met zijn donker kamertje) nam het heft over.

Die eerste dag kreeg ik al van hem de opdracht om in 'een lokaaltje' een gemorst vlekje te gaan opkuisen.

Ik ging dit 'kleine opdrachtje' uitvoeren en merkte op dat het betreffende 'lokaaltje' tussen een aantal labo's lag én was afgesloten met een speciale luchtdichte zware deur.

Ik opende die deur en een warme walm van zo'n 37 graden overviel me ineens.

Na een korte overschouwing sloeg ik onmiddellijk de deur terug toe.

Het was een lokaaltje met aan de zijkanten schappen vol Petri schaaltes die gevuld waren met kweken van allerlei virussen, bacteriën enz.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

In het midden reed een robot over en weer die de Petri- schaaltes een voor een ophaalde en hiermee achteraan op een soort proefbank automatisch enkele testen deed op deze inhouden, om ze daarna terug op hun plaats te zetten.

Het project was een vroeger bouwsel van mijn nieuwe baas.

Ik had al gehoord over dit soort kweekkamers op lichaamstemperatuur die gebruikt werden voor onderzoek op geslachtsziektes, kankercellen, en andere ziektekiemen en verwekkers, waarbij het onderzoek grotendeels door een robot werd uitgevoerd wegens het besmettingsgevaar.

Blijkbaar had de robot zo'n Petri schaalte omgestoten en ik moest dit gaan opkuisen van mijn nieuwe baas zonder enige beschermkledij, terwijl de laboranten zélf deze ruimte enkel betreden met beschermende pakken.

Deze kuisopdracht moest in feite uitgevoerd worden door mijn opdrachtgever zélf, die de verantwoordelijkheid had voor een goede werking van zijn robotsysteem, maar hij schoof deze opdracht dus gewoon door in mijn nek in de gedachte dat ik een domme laaggeschoolde was die geen besef zou hebben van het eventueel 'besmettingsgevaar'.

Mijn cent was onmiddellijk gevallen en ik weigerde deze opdracht uit te voeren! Dit werd mij dus niet in dank afgenomen door hem omdat hij niet anders kon dan zélf voor de opkuis te zorgen op een verantwoorde manier.

De volgende morgen ontsloeg deze nieuwe baas me uit de SID met de woorden "Met u kan ik hier niets aanvangen!" en ik werd naar het proeffabriek gestuurd als opkuiser. HEEL gevaarlijk werk hoor!

Als het vaste personeel afwezig was moest ik volle emmers aceton over de vloer gaan gieten om gemorste producten te verwijderen en deze met een borstel weg te vegen tot in de afvoerputjes! Daar werden in speciale mengkuipen zelf producten geëxtraheerd waarvan één klein korreltje op je tong voldoende was om je in coma te brengen of erger.

Voor ik die werkplaats binnen ging moest ik mij eerst via een hiervoor geïnstalleerd toestel volledig vrijmaken van statische elektriciteit om eventuele ontploffingen enz. te vermijden. Gelukkig ben ik hier heelhuids uitgekomen.

Na drie jaar werd er onder het personeel van de onderaannemers een enquête gehouden met vragen over de werkomstandigheden en eventuele opmerkingen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik maakte hierbij de opmerking dat het onverantwoord was om ongeschoold personeel van onderaannemers tewerk te stellen op dergelijk bedrijf omdat ze niet beseffen in welke levensgevaarlijke omstandigheden ze soms moesten werken.

Ik doel hier onder andere op het opkuisen van afvalputjes en riolen met reststoffen van proefdieren en andere producten waar experimenten mee gedaan zijn rond kanker, geslachtsziekten, virussen, bacteriën enz., en dat deze 'opkuisen' onbewust van de gevaren voor besmetting enz. uitgevoerd werden zonder geschikte veiligheidskledij.

Zelfde met het (nonchalant) vervangen van buizen, vaten enz. die vervuild zijn met gevaarlijke chemische, biologische, bijtende en andere producten.

Enkele weken later werden de contracten met alle 'onderaannemers' verbroken.

Nog een klein, niet onbelangrijk feitje.

Dit bedrijf kreeg jaarlijks zoveel overheidssubsidies dat ze deze niet konden opwerken.

Om deze subsidies op te krijgen had een baas zijn familie een 'tuinbedrijfje' opgericht om al de gazonnetjes elk jaar enkele keren te 'vernieuwen'.

De afgegraven aarde werd dan op volgende wijze vervangen door nieuwe aarde.

Een vrachtwagen reed met de afgegraven grond weg (even rond de kerk) en bracht deze dan als 'nieuwe' vervangende grond terug. Op de kleine stukjes gazon was bij wijze van spreken steeds werk voor pakweg 5 man met 5 graaf- en andere machines van dit tuinbedrijf!

Ik stelde mijn baas de vraag wat het nut is van dit gedoe en kreeg als antwoord: "Dit is om de subsidies op te werken. Als we dit niet doen, krijgen we volgend jaar 'minder' subsidie snap je?"

Hier heb ik ook ondervonden dat ik wel een specialist was op gebied van Vlamboog- lassen (zwaar laswerk), maar moest toegeven met tig- lassen op dunne platen slechts een amateur te zijn.

Ik kreeg van de plaatselijke specialist op dit vlak eens de kans om het te 'proberen' en het resultaat was een lelijk gat in die plaat!

Ik was dus een 'ervaring' rijker!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 33: Onderduimse VDAB.

Tijdens het zoeken naar een job kreeg ik van de VDAB via het 'SIMONA' systeem 5 werkaanbiedingen. Ik werd zelf eens naar de VDAB geroepen voor een job als 'TAXIDERMIST' !

De eerste was voor een sollicitatiegesprek in Destelbergen (ver van huis).

Een telefoongesprek met de bedrijfsleider zélf was niet mogelijk, maar wel met een dame waartegen ik via dit telefoongesprek alles moest opbiechten over mijn verleden, opleidingen, vorige werkgevers, ervaring...

Ik moest mijn telefoonnummer en volledig adres geven, en de dame verklaarde heel duidelijk: "Wij aanvaarden alleen personeel via bemiddeling door de VDAB. De procedure is als volgt:

- 1) U word uitgenodigd om bij ons drie proeven te doen.
- 2) Als u geslaagd bent zal de VDAB van u een Psychologische test afnemen.
- 3) Indien u ook in deze test geslaagd bent, zal de VDAB beslissen of u al dan niet bij ons aan het werk kan, én de verdere formaliteiten regelen voor ons."

Ik was van mening dat de VDAB aangezien de gekregen uitleg deze keer wel te vertrouwen was, en ging akkoord met de dame haar voorstel.

Het gesprek ging verder:

Zij: "Bent u bereid om in de weekends te werken?"

Ik: "Ja... het is toch ingeschreven he mevrouw?"

Zij: Huuuu... daar wens ik geen antwoord op te geven!"

Ik: Mevrouw, dan weet ik genoeg, mag ik u er op wijzen dat ik principieel tegen zwart werk ben?"

Zij: Waarom?, Betaal jij liever belastingen? Vijf dagen in't wit en acht uur in't zwart, dat is toch mooi meegenomen zeker? Wie wijst dat nu af zeg."

Ik: Als iedereen een beetje eerlijker te werk zou gaan, dan zou er zoveel miserie niet zijn, dan zouden de ouderen van dagen en zieken een betere verzorging kunnen krijgen en de arme mensen zouden eten hebben."

ZIJ: "Haaaa... gij zijt er zó eentje hé! Wel, haak dan maar af! Uw sollicitatiegesprek is hier beëindigd en u hoeft niet meer te proberen om ooit nog te solliciteren bij ons bedrijf!"

GESPREK GEDAAN!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Omdat dit zaakjes zijn die via de VDAB 'geregeld' worden, heb ik de notities van dit gesprek bezorgd aan de vakbond én aan de VDAB met de eis 'sancties' te treffen tegenover dit 'bedrijf'!

Ik heb betreffende deze zaak contact gehad met de ombudsdienst van de VDAB.

Na 3 maanden nam ik contact op met de VDAB- directeur met de vraag of er iets gedaan is met deze klacht. Antwoord: "Ik heb het persoonlijk overhandigd op de directeursvergadering 3 weken geleden. Omdat dit onder de bevoegdheid van Gent ligt kan ikzelf hier niets aan doen en je moet maar zélf naar Gent gaan voor méér informatie!"

Ik heb een afspraak geregeld met de hoofdinspecteur van de Sociale Inspectie te Gent, en daar ter plaatse deze zaak uitgelegd.

Deze wist van die zaak totaal niets, en was ook nergens van op de hoogte gebracht door de VDAB! Na dit bezoek aan de Sociale Inspectie hoopte ik dat er eindelijk dit bedrijf geen kans meer kreeg om via de promoties en 'steun' van de VDAB zwartwerkers aan te werven.

Zowel van de VDAB als van de RVA als van de Sociale Inspectie, heb ik daarna niets meer vernomen!

Ik heb dit sollicitatieverhaaltje hier vermeld, om aan te tonen dat de Belgische overheid, ministers, RVA, VDAB, Sociale Inspectie, Justitie... één grote bende zijn die via corruptie een beschermende hand houden boven het hoofd van belastingontduikers, zwartwerkers en andere criminaliteit.

- Door een hypocriete arbeidswetgeving die alleen telt voor de 'brave' werkzoekenden.
- Door zichzelf boven deze wetten te stellen.
- Door de 'zwarte' economie te steunen en aan te wakkeren via 'vacatures' voor zwartwerkers en het regelen van de ganse administratie hierrond.
- Door 'bewust' zaken van boven water komende economische fraude in doofpotten te steken.

't Is maar dat je als eerlijk mens met een beetje rechtvaardigheidsgevoel écht op je tellen moet blijven letten in deze wereld van mooipraters en zakkenvullende dikke nekken in mooie kostuums die alles dicteren vanuit floeren zetels... voor een dikke pré.

De ervaringen uit het verleden noopten me als 'partij- onafhankelijke eenzame politieker' om een analyse te maken over een oorzaak van de grote werkloosheid.

Ik heb deze overgemaakt aan de toenmalige bevoegde minister (Miet Smet), en heb van haar een antwoord gekregen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hier volgt een kopie van de betreffende analyse én het antwoord van de minister.

(07/06/1993)

Bezoek aan Miel Smet i.v.m.
problematiek.

Analyse betreffende de grote werkloosheid in 1993

Door : Spandel Marc.

Deze analyse heeft tot doel een moraalverandering te brengen bij diegenen die niet weten dat ze eigenlijk zichzelf en de gehele samenleving aan het vernietigen zijn.

Ik bedoel hier diegenen die zwart of illegaal werk doen.

Aan de hand van een eenvoudig maar duidelijk voorbeeld zal ik trachten om hen te doen inzien dat het anders ook kan en dat een andere aanpak hen zelf en de gehele samenleving zullen bevoordelen.

Dit voorbeeld zal hen ook duidelijk maken dat zwartwerk niet voordelig is maar integendeel hun NETTO-INKOMEN vermindert.

De enige die door zwartwerk een hoger inkomen krijgt is diegene waarvoor het zwartwerk wordt uitgevoerd, namelijk de werkgever !

Deze analyse is gebaseerd op HOREN, ZIEN, ONDERVINDEN en CONCLUDEREN.

Het menselijk gedrag.

Een mens doet zijn best om zo goed mogelijk door het leven te gaan.

hierbij spelen in deze tijd hebzucht, jaloezie, consumptiemiddelen, morele dwang enz. de grootste rol.

De gemeenschap wordt geleid door deze negatieve gedachten. Enkele voorbeelden maken dit duidelijker.

Hebzucht:

De mens streeft naar macht, geld en eigendom.

Jaloezie:

De ene mens kan niet verdragen dat de andere mens iets meer, mooier of beter bezit dan hem.

Consumptiemiddelen:

Het aanbod van alle mogelijke dingen aan alle mogelijke prijzen en met alle mogelijke (merk?) namen, aangeprezen via allerlei soort reclame die uitgewerkt wordt door psychologen om de mens te verleiden, drijven de kooplust de hoogte in.

Morele dwang:

- De eisen van de gezinsleden omdat ze zich niet willen schamen tegenover de anderen die meer hebben.

- De eisen van de werkgever die dreigt met ontslag en of herstructurering.

- De belastingdruk.

- Afbetaling van schulden.

- Studerende kinderen.

enz. enz.

De mens die niet nadenkt of niet sterk in zijn schoenen staat laat zich gemakkelijk manipuleren en zal vlug toegeven aan diegenen die hem willen manipuleren.

Velen gaan hierdoor spijtig genoeg onoverkomelijke schulden maken !

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De rol van de werkgever in de huidige samenleving.

De werkgever staat in de hoogst machtspositie in zijn bedrijf en laat zich raadgeven door psychologen en andere diensten die getraind zijn om de werknemers te manipuleren en om wetten te omzeilen.

Het manipuleren van de werknemers:

- De werkgever maak zijn werknemers allerlei foeftjes wijs (economische redenen, loonkosten, gereedschapskosten, materiaalkosten, belastingkosten, RSZ-kosten, onderhoudskosten, concurrentie, de vakbonden die alles kapot doen enz. enz.). Dit is een gemakkelijke manier om de meeste mensen te doen zwichten en zo ver te krijgen dat ze voor een minimumloon willen werken.

Als een sollicitant méér wil verdienen dan het minimum of weigert om zwartwerk te doen, wordt hij gewoon afgewezen en moet hij niet meer proberen te solliciteren op dit bedrijf !

Als een werknemer opslag vraagt krijgt hij

- a) zijn ontslag aangeboden met allerlei dreigementen.
- b) de kans om wat meer te verdienen in het zwart !

De werknemer die iets extra's wil kopen of die iets moet vervangen is maar al te gemakkelijk bereid om voorstel 'b' aan te nemen zonder nadenken.

Dit is één van de manipulatietechnieken van de werkgevers.

En zo zijn er verschillende soorten van manipuleren. Gewoon al het bluffen met een nieuwe dure wagen elk jaar, is voldoende om zijn status te verhogen in de ogen van (de sukkelars die voor hem werken) zonder na te denken op de eenvoudige vraag.

" Is het mogelijk dat mijn werkgever met verlies werkt en dat hij mij niet méér dan het minimum kan betalen en dat ik moet zwartwerken om dit op te vangen en dat ik mij aldus géén nieuwe wagen kan kopen, als mijn werkgever elk jaar een dure slee koopt voor hem en zijn vrouw en zijn kinderen, drie keer per jaar op reis gaat naar exotische bestemmingen, vijf uur per dag (werkt?), de vrouwen lastig valt en zich thius in zijn kasteel zit te amuseren terwijl ik hier mijzelf in het zweet sta te werken ? Kan die nu met verlies werken ?"

Het doel is de werkgever rijker en rijker te maken op de kap van de werknemer die hierdoor armer en armer wordt !!!! (De werknemer denkt rijker en rijker te worden).

Waarom worden de werknemers door zwartwerk armer en armer ?

Dat ziet men aan het nu volgende voorbeeld.

We simuleren een bedrijf en zullen starten vanuit een ideale positie om uit te komen in de huidige situatie van grote werkloosheid en groot ongenoegen bij de minder begoeden.

Voorbeeld :

- De staat heeft géén schulden en kan met de geïnde belasting ruim zijn onkosten betalen.
- De koopkracht van jan met de pet is voldoende om op een gezonde manier door het leven te gaan.
- Er heerst géén stress bij de werknemers en de hiermee gepaarde miserie en onkosten bestaan dus niet.
- Er zijn minder scheidingen.
- Een gepensioneerde kan nog vele jaren genieten van zijn pensioen.
- Een werkloze hoeft niet lang achter een geschikte job te zoeken.

KORTOM : De samenleving ziet er véél beter uit dan nu !

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Het bedrijf.

Aantal werknemers : 70
 Uurloon per werknemer: 300 fr.
 Aantal uren te werken per week 36
 De klant betaald aan de werkgever voor elk uur dat voor hem wordt gewerkt 1000 fr.

De belasting + rsz worden als volgt berekend:

- 1) De werknemer betaald van zijn bruto inkomen 17 %.
- 2) De werkgever betaald per werkgever een compleet brutoloon extra + 17% op het bruto overgebleven inkomen.

VOORBEELD:

Bruto inkomen per werknemer per week = $300 * 36 = 10800$ fr.
 Belasting + rsz per werknemer = $17\% = 1836$ fr.
 Netto inkomen per werknemer = $10800 - 1836 = 8964$ fr.

Bruto inkomen van de werkgever per week = $70 * 36 * 1000 = 2520000$ fr.
 Loonkost = $70 * 10800 = 756000$ fr.
 rsz + belasting = loonkost = 756000 fr.
 Bruto overgebleven inkomen = $2520000 - 756000 - 756000 = 1008000$ fr.
 Belasting + rsz = $17\% = 171360$ fr.
 Netto inkomen van de werkgever = $1008000 - 171360 = 836640$ fr.

Staatskas + sociale zekerheid ontvangen per week van dit bedrijf
 $(1836 * 70) + 756000 + 171360 = 1055880$ fr.

Ter controle de som van netto inkomens $1055880 + (8964 * 70) + 836640 = 2520000$ fr.
 Dit is gelijk aan het bruto inkomen van de werkgever.

Een werkloze kost de staat per week 8000 fr.
 (Dopgeld, Administratieve kosten, verhoogd kindergeld enz.)

DEZE BEREKENING ZAL IN HET VERVOLG OMGEZET WORDEN NAAR DE
 VOLGENDE TABEL IN HET VERDER VERLOOP VAN DEZE ANALYSE.

PER WEEK	WERKGEVER	WERKNEMER	STAAT + RSZ
BRUTO INKOMEN :	2520000	10800	1055880
LOONKOST :-	756000		
BELAST. + RSZ :-	756000	1836	
BELAST. + RSZ :-	171360		
ONKOST WERKLOZEN :-			
NETTO :	836640	8964	1055880

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Na verloop van tijd, Heeft de werkgever zoveel contacten in de (betere?) kringen gelegd en zoveel informatie en raad ontvangen van zijn diensten en vrienden, dat hij hun raad gaat opvolgen.

Het is hem duidelijk uitgelegd hoe hij snel rijker kan worden met dezelfde middelen als nu. Er is voor hem een droombeeld geschapen dat hij wenst waar te maken.

DIT IS HET BEGIN VAN ALLE MISERIE !

De werknemer heeft juist dezelfde dromen als de werkgever omdat zij beide als mens gelijk zijn. Iedereen wil een mooi huis, een mooie wagen, vrij zijn, stinkend rijk zijn, geld verdienen zonder te werken, **MACHT !**

MACHT is het deel van de droom van de werkgever dat hij vanwege zijn positie in het bedrijf kan waarmaken.

De werknemer is in zijn bedrijf **MACHTELOOS**.

De werkgever heeft geleerd hoe hij deze **MACHT kan omzetten in RIJKDOM**.

De goedkoopste manier is zijn werknemers manipuleren.

Hij begint de produktie te verhogen zodat zijn mensen onder stress komen te staan en uit de reacties van zijn werknemers kan hij opmaken welke werknemers gemakkelijk en welke niet te manipuleren zijn.

Diegenen die niet te manipuleren zijn (de mensen die eerlijkheid en rechtvaardigheid voorop stellen en die loon naar werk eisen), zal hij buitenwerken op de volgende manier.

Door een paar franken in het zwart onder de neus te steken van de gemakkelijk manipuleerbaren, happen deze vlug toe en zijn ze vlug bereid om voor hetzelfde loon méér te produceren omdat ze **ZOGEZEGD GEEN BELASTINGEN HOEVEN TE BETALEN OP ZWART GELD**.

Deze makkelijk manipuleerbaren, proeven een tijdje de (voordelen?) van dit systeem en als ze de smaak van geld te pakken hebben zullen ze het gevoel van hun werkgever gaan delen, namelijk steeds méér en méér willen.

Dit wéét de werkgever.

Als deze werknemers méér en méér willen verdienen in het zwart, verdient hij véél méér en véél méér in het zwart en hijzelf hoeft hiervoor géén seconde méér te werken, dat zullen de werknemers wel voor hem doen !

De werkgever weet ook dat zwartwerkers die verslaafd geraakt zijn aan zwart werk er alles voor zullen doen op dit systeem te blijven behouden. Zij kopen méér en mooier dan de eerlijke werknemer en zijn zo zelfzeker van hun inkomen dat ze soms zware leningen aangaan zonder nadenken.

Op dit punt kan hij zijn **MACHT** zo vergroten dat deze zwartwerkers alles voor hem zullen doen wat hij vraagt. Met nog een beetje bijmanipuleren heeft hij een knokploeg die het voor hem opneemt om de eerlijke en rechtvaardige werknemers buiten te werken of te bestraffen omdat zij niet meewerken .

De zwartwerkers zullen op vraag van de werkgever niet meer naar de vakbond gaan.

Het arbeidsreglement wordt zo gemanipuleerd dat de werknemers géén rechten meer hebben.

De zwartwerkers zullen ook véél minder onkosten geven op het gebied van veiligheidsbenodigdheden. Zij zullen zelf zonder nadenken de meest levensgevaarlijke taken uitvoeren met zeer giftige stoffen voor hetzelfde loon.

De werkgever krijgt hiervoor van de klant natuurlijk het **VIJF-DUBBELE !**

Indien één van zijn zwartwerkers snapt wat er gebeurt en bij de werkgever gaat zeggen dat hij hiermee niet akkoord is , kan hij kiezen.

- Ofwel wordt hij ontslagen en kan hij zijn mooie inkomen vergeten en zijn schulden niet meer afbetalen.
- Ofwel zwijgt hij en doet gewoon verder om de werkgever zijn zakken te vullen.
- Ofwel krijgt hij de baas zijn knokploeg op de nek en wordt hem het leven zuur gemaakt tot hij zelf zijn ontslag geeft.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De werkgever weet dat een zwartwerker zich niet over hem zal beklagen bij de VAKBOND of de R.V.A. want daarmee gaat hij zichzelf als het ware aangeven als zwartwerker !

De zwartwerkers zijn niet slim genoeg om te snappen dat hun werkgever dit allemaal verkrijgt zonder dat deze hiervoor ook maar 1 seconde méér hoeft te werken en dat zijzelf ALLE (PROBLEMEN) VAN DE WERKGEVER OPLOSSEN ! en dat zijzelf zich niet verrijken maar hun werkgever.

In ons voorbeeld gaan we er nu van uit dat de werkgever het zover heeft gekregen dat er gemiddeld per werknemer 6 uur per week in het zwart wordt gewerkt. Iedereen weet dat 6 uur per week voor een zwartwerker heel weinig is.

De werkgever kan nu gaan herstructureren.

Hiervoor gebruikt hij allerlei foefjes en truukjes om de wet te manipuleren. hij dreigt onder andere met failliet en massaal ontslag en dat dit de staat véél meer kost dan een herstructurering. (FOEFJES!).

Het komt zover dat hij 10 werknemers kan ontslaan zonder problemen.

Hij neemt hiervoor de niet manipuleerbaren en anderen die hem in de weg kunnen staan.

Het bedrijf heeft dus nog maar 60 werknemers en er zijn 10 werklozen bij gekomen.

Bekijk de volgende situatie goed.

PER WEEK	WERKGEVER	WERKNEMER	STAAT + RSZ
BRUTO INKOMEN :	2520000	12600	905040
LOONKOST :-	648000		
BELAST. + RSZ :-	648000	1836	
BELAST. + RSZ :-	146880		
ZWART LOON :-	108000		
LOONKOST WERKLOZEN :-			80000
NETTO :	969120	10764	825040

RESULTAAT.

- 1) 10 mensen (en hun gezin) verliezen hun goed inkomen en moeten verder leven van de werkloosheidsuitkeringen.
Dit brengt bij 9 van de 10 gezinnen grote problemen met ruzies, scheidingen en andere miserie.
- 2) Omdat 60 werknemers per week 6 uurtjes zwart werken, (360 uren samen), ontnemen zij 10 eerlijke en rechtvaardige kollega's het werk. (10 werknemers = 360 uren).
- 3) De productie van het bedrijf blijft gelijk.
- 4) De WERKGEVER heeft officieel $(60 * 36 * 1000) = 2160000$ fr. verdient. Dus heeft hij $(2520000 - 2160000) = 360000$ fr. in het zwart verdient en heeft hiervoor géén seconde langer gewerkt. Verminderd met de kosten aan zwart loon geeft dit een zwart inkomen van $(360000 - 108000) = 252000$ fr.
- 5) De werkgever betaalt 24480 fr. minder belastingen.
- 6) De werknemer verdient netto 1800 fr. meer en heeft hiervoor 6 uren gewerkt.
- 7) De staat + rsz verdient 150840 fr. minder.
- 8) De staat + rsz krijgt 80000 fr. kosten.
- 9) De staat + rsz verdient netto 230840 fr. minder !

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Als gevolg van deze situatie moeten de staat + rsz om hun kosten te dekken per week een lening aangaan van 230840 fr.

Omdat de staat + rsz niet hun normale kosten kunnen dekken zullen zij automatisch ook niet hun leningen kunnen afbetalen.

Als gevolg hiervan komt er een schuldenberg die logisch gezien blijft groeien.

OMDAT DE STAAT DE GEMEENSCHAP IS EN OMDAT WIJ DE GEMEENSCHAP ZIJN, ZULLEN WIJ VOOR DE KOSTEN MOETEN OPDRAAIEN DUS WIJ MOETEN DE WERKLOZEN BETALEN EN WIJ MOETEN DE SCHULDENBERG BETALEN !

Aan bovenstaande tabel ziet men dat de werkgever de staat (DUS WIJ) zeer zwaar afzet en wij moeten hiervoor betalen.

HIERUIT KUNNEN WIJ AFLEIDEN DAT WIJ BETALEN OM SCHULDEN TE BETALEN VAN ANDEREN DIE DE SCHULDEN VERGROTEN EN HUN ZAKKEN VULLEN EN ONS DAAR WEER DOEN VOOR BETALEN.

De HUIDIGE SITUATIE:

1) We hebben de werkgever die door allerlei middeljes kan verkrijgen dat de belastingdruk voor hem lichter wordt. Hij hoeft dus géén extra belastingen te betalen.

2) We hebben 60 werknemers die 6 uur per week zwartwerk verrichten.
Zij zullen extra belastingen moeten betalen op hun inkomen om de gemaakte put te vullen !

3) Om de verhoudingen positief te houden plaatsen we tegenover elke zwartwerker een niet-zwartwerker, dus hebben we nog ergens 60 kollega's die niet in het zwart werken.
Zij zullen ook extra belastingen betalen op hun inkomen om de door anderen gemaakte put te vullen !

4) We hebben dan nog de 10 werklozen die omwille van hun kleine inkomen niet extra belast worden om de door hun kollega's zwartwerkers gemaakte put te vullen.

In de volgende tabel is de aanpassing gedaan in de belastingen van de werknemers om de staats + rsz kosten op te vangen die het gevolg zijn van het zwart werk. (230840 fr.)
Hiervoor komen alleen de 60 zwartwerkers en de 60 niet-zwartwerkers in aanmerking.
Zij moeten dus per week 230840 fr. gedeeld door 120 werknemers = 1924 fr. extra belasting betalen !

PER WEEK	WERKGEVER	ZWARTWERKER	NIET-ZWARTWERKER
BRUTO INKOMEN :	2520000	12600	10800
LOONKOST :-	648000		
BELAST. + RSZ :-	648000	1836	1836
BELAST. + RSZ :-	146880		
ZWART LOON :-	108000		
ONKOST WERKLOZEN :-			
EXTRA BELAST. + RSZ .:		1924	1924
NETTO :	969120	8840	7040

Op de volgende pagina bekijken we het resultaat na verloop van 1 jaar vergeleken met de situatie uit de eerste tabel (waar géén zwartwerk wordt uitgevoerd)
(52 WEKEN)

NIET VERSCHIETEN !!!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

RESULTAAT NA 1 JAAR!

De WERKGEVER verdient in het zwart **13104000 FR.**
De WERKGEVER betaalt **1272960 fr. minder belastingen.**
De WERKGEVER moet hiervoor **GEEN SECONDE LANGER WERKEN.**

De ZWARTWERKER verdient **6448 fr. MINDER!** dan moest hij geen zwart werk doen.
De ZWARTWERKER heeft 312 uren méér gewerkt om 6448 fr. MINDER te verdienen.
De ZWARTWERKER betaalt **100048 fr. méér belastingen.**
De ZWARTWERKER **besteelt de NIET-ZWARTWERKER van 100048 fr.**

De NIET-ZWARTWERKER verdient **100048 fr. MINDER!**
De NIET-ZWARTWERKER betaald **100048 fr. meer belastingen.**

De WERKLOZE heeft een minimum inkomen !

EN DAN IS ER NOG NIETS BETAALD VAN DE IN HET VERLEDEN GEMAAKTE SCHULDENBERG !

UIT HET BOVENSTAANDE RESULTAAT KAN MEN DUIDELIJK UITMAKEN :

- A) WIE DE GROTE PROFITEURS ZIJN (EN ONGESTRAFT KUNNEN PROFITEREN).
- B) WIE VOOR HUN WINSTEN ZORGEN EN WAT ZIJ HIERVOOR VERDIENEN.
- C) WIE DE SLACHTOFFERS ZIJN.
- D) WIE DE GEMEENSCHAP BESTELEN EN HIERVOOR GESTRAFT WORDEN.

WAT ER NODIG IS :

- 1) ZWARTWERKERS GEBRUIK UW VERSTAND EN STOP MET ZWARTWERKEN.
- 2) MEER EN BETERE KONTROLES DOOR DE OVERHEID !
- 3) ZWAARDERE SANCTIES TEGENOVER DE GROTE PROFITEURS !

WAT HET RESULTAAT IS :

- 1) MINDER WERKLOOSHEID !
- 2) MINDER STAATS-SCHULDEN !
- 3) EEN BETERE SAMENLEVING !
- 4) MEER KOOPIKRACHT VOOR IEDEREEN !
- 5) EEN BETERE ECONOMIE !
- 6) OUDEREN VAN DAGEN, ZIEKEN EN ANDERE HULPBEHOEFTEGEN ZULLEN MEER EN BETERE VERZORGING KRIJGEN !
- 7) DE ARME MENSEN ZULLEN MEER TE ETEN KRIJGEN.

KORTOM ER ZAL MINDER MISERIE ZIJN !

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID
EN GELIJKE-KANSENBELEID

Brussel, 13 -08- 1993

Onze ref. : JVD/CS/080993.B1

Aan de heer Marc Spandel
Hugo Verrieststraat 80
9100 SINT-NIKLAAS

Mijnheer,

Betreft : Uw analyse betreffende de grote werkloosheid in 1993

Ik heb met veel belangstelling kennis genomen van uw analyse betreffende de grote werkloosheid in 1993 die U aan mijn medewerker op 9 juni 1993 op de zitdag te Lokeren heeft overgemaakt.

Zoals U misschien vernomen heeft, heeft het Parlement op mijn initiatief de wet van 1 juni '93 aangenomen betreffende de bestraffing van werkgevers omwille van tewerkstelling van illegaal in België verblijvende vreemdelingen.

In aansluiting hierop heb ik eveneens een wetsontwerp uitgewerkt houdende maatregelen tegen het zwartwerk, dat door de Ministerraad op 16 juli '93 werd aangenomen.

Met deze twee initiatieven zullen wij krachtdadiger en efficiënter kunnen optreden tegen alle vormen van zwartwerk. Ik heb uw analyse aan mijn medewerkers overgemaakt om na te gaan of zich in het door ons voorbereid wetgevend werk nog bijkomende maatregelen opdringen.

Met de meeste hoogachting,

M. SMET

Belliardstraat 51, 1040 BRUSSEL - Tel : (02) 233.51.11 - Telefax : (02) 230.10.67

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 34: Extra VDAB Opleiding.

Als Lasser met eergevoel en verantwoordelijkheidszin besepte ik dat de voorbije jaren niet zo goed waren geweest op vlak van 'training' voor het blijvend leveren van 'goed gekwalificeerd of gespecialiseerd' laswerk waar garanties op konden gegeven worden.

Vanwege het feit dat ik terug op zoek was naar een job als gespecialiseerd lasser en de eventuele verhoging van kansen op een degelijke job, had ik besloten om bij de VDAB een aanvraag in te dienen voor een 'opfrissing' van mijn vakmanschap zodat ik terug op het gewenste 'niveau' kon komen.

Ik stelde voor dat dit dus geen volledige lasopleiding zou zijn, maar enkel het onderdeel dat het niveau van een goede lasser terug zou upgraden tot het niveau van fotolasser.

De VDAB was hier niet mee akkoord en stelde mij voor de keuze:

Ofwel een 'volledige' lasopleiding... ofwel géén lasopleiding.

Aangezien ik principieel terug op het niveau van fotolasser (met garanties) wilde komen, heb ik dan maar voor een 'volledige' cursus gekozen.

Achteraf gezien had deze 'opfrissing' haar voordeel, want de techniek voor doorlassen die ik vroeger toepaste bleek niet zo 'efficiënt' als de nieuw aangeleerde techniek.

Het was ook een groot voordeel dat de VDAB- instructeur zélf een fotolasser was geweest in de hoogste categorie op de Boelwerf, en dus wel degelijk van wanten wist.

Daarom kwam ik goed met hem overeen op vlak van aanvaarding van de nieuwe aanpak, en doorliep ik alle onderdelen van deze opfrissing- cursussen vlot, snel, en met positief resultaat.

Zo kreeg ik (op hoop van zege) terug de kansen die een 'degelijk' lasser zou moeten krijgen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 35: ASE (1994 ->).

Tja... weer zo'n bedrijfje waar het niet lang kon duren hé.

Ik werd tewerkgesteld in een productiehal van de Hessennatie.

Daar werden allerlei goedkope prullen gemaakt (te vergelijken met bushokjes) voor gebruik in het havengebeuren.

Om hier een 'job' te kunnen krijgen moest je eerst de nodige testen, medisch onderzoek enz. ondergaan... je hele 'carrière' uitleggen en... een dik pak papier doorwerken met rechten, plichten, en aanverwant gezever.

Belangrijke nota tussendoor:

Op gebied van productie kan men een logische grafiek tekenen met twee belangrijke parameters (productiviteit en kwaliteit).

Je kan goede kwaliteit leveren en produceren tot op een bepaald punt. Als je dit punt overschrijdt door één van de parameters te verhogen, dan krijg je een conflictsituatie.

1) Wil je méér kwaliteit boven deze grens... dan daalt automatisch de productie.

2) Wil je méér productie boven deze grens... dan daalt automatisch de kwaliteit!

De collegae waren voor een deel duidelijk ex- bakzitters en als de baas afwezig was speelden ze soms onder elkaar gangstertje. Raar om te zien hoe 'volwassenen' zich achter de werkstukken verschansten voor elkaar, om dan met échte pistolen en losse flodderyn elkaar te beschieten. Het leken wel scènes uit een gangsterfilm waarbij twee drugbendes elkaar aanvielen.

Al stielman met een gevoel voor kwaliteit en aanverwante beroepseer was ik dus op dit bedrijf op korte tijd 'ongeschikt' bevonden omdat mijn karakter kwaliteit bóven productie stelt.

Die speelvogels hadden boven hun productie nog genoeg tijd op te 'spelen', terwijl ik mij uit de naad bleef werken om de 'doelstellingen' te proberen behalen.

Wat telt voor deze werkgever (zoals overal) is 'productie' en dat is het enige!

Vandaar volgende brief, en niet lang daarna een verwacht ontslag.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

ANTWERP SERVICE ENGINEERING N.V.

Headoffice & Administration : A.S.E. n.v., Treurenborg 12, B-2030 ANTWERP
TELEX : 71093 - FAX : (03) 540 82 26

RAFT SERVICES

Treurenborg 12
B-2030 ANTWERP
TEL. : (03) 541 20 21
(03) 540 82 18
Kustlaan 184
B-8000 ZEEBRUGGE
TEL. : (050) 54 47 52
MOBILOFOON : (017) 17 30 50

GENERAL SERVICES

Treurenborg 11
B-2030 ANTWERP
TEL. : (03) 540 82 28
(03) 540 82 58
Kaai 210
B-2030 ANTWERP
TEL. : (03) 540 84 27

De heer Marc SPANDEL
Hugo Verrieststraat 80

9100 SINT-NIKLAAS

YOUR REF. :

OUR REF. : G/94.237/GS/MV/WW/ma DATE : 14.4.1994.

Geachte Heer,

U trad in dienst bij onze onderneming op 2 maart 1994.

Wij weten dat iedereen een bepaalde inlooperperiode nodig heeft om te wennen en zich aan te passen aan zijn nieuwe werkomgeving en wij kunnen dan ook begrip opbrengen dat dit niet altijd zo eenvoudig is.

Toch stellen wij heden vast dat uw rendement (productiviteit) nog steeds veel te laag ligt t.o.v. uw andere medewerkers.

Wij vragen dan ook dringend een degelijke inspanning van uwentwege om dit rendement te verhogen evenwel zonder nadelige gevolgen voor de kwaliteitsafwerking.

Gelieve het dubbel van deze brief te ondertekenen voor ontvangst.

Hopend op een verdere goede samenwerking, tekenen wij

hoogachtend.

W. WINDEY,
Verantwoordelijke
ASE Industrie.

M. VERMEERSCH,
Directeur, HRM.

Voor ontvangst,

Marc SPANDEL.

Niet akkoord met bovenstaande uitleg

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 36: Piet Van Dyck (1994 ->).

Ligt het aan de nieuwe tijden of niet?

Er ligt blijkbaar een relatie tussen de 'voorwaarden' die deze kleine bedrijfjes stellen en de wijze waarop ze zich zélf aan de voorwaarden moeten houden.

Ze beginnen met een pak 'rechten en plichten' zónder rekening te houden met het feit dat je een 'mens' bent.

Het is overal het zélfde. Eens je 'getekend' hebt, ben je blijkbaar geen werknemer maar 'eigendom' van de werkgever geworden.

Volgens mij zitten er veel 'nutteloze' personen bij de VDAB hun zakken te vullen, want weeral was de VDAB de organisator voor deze job- aanbidding.

Ik moest naar Antwerpen voor:

- 1) Een theoretisch examen voor lasser.
- 2) Een examen met meer dan 20 vragen i.v.m. cirkels trekken door 3 punten... materialenkennis enz.
- 3) Een examen voor 'draaier' met weeral meer dan 20 vragen.

Na positieve evaluatie werd ik uitgenodigd op het bedrijf om 'praktische' proeven af te leggen. Het lassen was goed... het draaien wat minder, want op dit vlak had ik geen 'productie'-ervaring natuurlijk.

Tijdens de 'las-test' vroeg ik naar lashandschoenen en de brigadier reageerde met "Die worden hier niet gebruikt!".

Na wat gezaag van mijnentwege dat ik niet zou lassen zonder lashandschoenen, kreeg ik een paar dunne (de goedkoopste) werkhandschoentjes voor die test.

Gevolg: Na die test stond er al een flinke blaas op mijn hand!

Ook te toestand val lasapparaten en las- elektroden was erbarmelijk.

Grappig of niet, maar toen ik de 'brigadier' de brandwonde liet zien, was 'verzorging' niet nodig. "Ik moest maar eens goed in mijn oren knijpen!".

Ik vroeg of hij dit zei om te lachen, maar hij trachtte mij te verzekeren dat men, wanneer men zich verbrandt 'hard' in een eigen oorlelletje moet knijpen en dan verdwijnt de pijn, en dat dit daar de 'gewoonte' is!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zo'n zaakjes worden dus door de VDAB gesteund via het aanleveren van dom personeel dat bedreigt wordt met een 'sanctie' als ze de 'aangeboden job' niet aannemen.

Enfin... ik mocht toch beginnen.

Ik verklaarde van in het begin dat ik niet zou lassen zonder degelijk lasscherm, lashandschoenen en ander 'normaal' veiligheidsmateriaal.

Er werd mij een gereedschapskoffer beloofd die ik mocht aanvullen met alles wat ik nodig achtte om op een 'serieuze' wijze te kunnen werken.

Ik zou werkschoenen krijgen enz... enz...

Ik kreeg een 'arbeidscontract' waar onder andere in stond dan de werkgever het recht heeft om u lichamelijk af te tasten enz.

Toen ik de werkgever er attent op maakte dat dit niet mag, wimpelde hij deze opmerking af door te zeggen dat dit 'standaard- contracten' zijn van Sociale dienst VEV!

Wat kwam er van de 'afspraken' terecht?

- Ik heb letterlijk moeten ruziemaken met de brigadier om een persoonlijk lasscherm te verkrijgen (hygiënisch verantwoord). "Hier is niets persoonlijk!" was zijn antwoord. Omdat ik niet wilde beginnen zónder, ging hij er 1 kopen!

- Om degelijke lashandschoenen te bekommen de zélfde miserie!

Nu begonnen de andere mensen natuurlijk te klagen dat ik dit gereedschap kreeg en 'zij' niet!

Als gevolg hiervan moest ik mijn lasscherm beschikbaar maken voor iedereen, waarop ik antwoordde dat dit in mijn kleerkastje blijft zitten om hygiënische redenen.

Hij antwoordde dat hij dit dan wel zélf uit mijn kleerkastje zou gaan halen.

Daarop ik hem luid en duidelijk gezegd **DAT HIJ DAT RECHT NIET HEEFT EN MET ZIJN HANDEN UIT MIJN KLEERKAST MOET BLIJVEN** of hij krijgt grote problemen.

"Dat zullen wij nog wel zien, riep hij... of ik niet in uw kleerkast mag zitten.

Hierop besloot ik een slot op mijn kleerkast aan te brengen, maar na een klein onderzoekje moest ik vaststellen dat alle kleerkasten zodanig gesaboteerd waren dat het onmogelijk was om er een slot aan te hangen!

De brigadier zegt dat er geen sloten op de kastjes komen omdat er nog niets zou gestolen zijn. Tenslotte heb ik zowel de brigadier als andere werknemers er op gewezen dat ik niet zal aarzelen om een klacht neer te leggen bij de rijkswacht voor inbraak en/of diefstal, als ik zou merken dat er iemand in mijn kleerkast neust of iets ontvreemd heeft van de inhoud.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Als ik het soort bedrijf bekeek wat betref het aantal gewone arbeiders, interim- arbeiders, gereedschapssituatie, veiligheid enz. vond ik het wel 'raar' dat er zo'n intense testen en theoretische examens werden afgenomen voor wat het 'intern' eigenlijk maar voorstelde.

Weeral 'georganiseerd' door de VDAB om de eigen zakkenvullerij via subsidies en corruptie te blijven vullen zeker?

Ik ben aangenomen als 'lasser'!

De eerste drie weken heb ik full time draaiwerk gedaan waaronder 1 week zo vuil werk, dat het stof van de ('borstels' voor een kerncentrale(?)) tot in mijn onderbroek zat.

Op één maand tijd heb ik misschien 1 dag laswerk gedaan.

Voor de rest boren, tappen, draaien en... verfspuiten!

Men vroeg me of ik reeds met verf gespoten had en ik antwoordde "NEEN".

Hierop kreeg ik de opdracht om verf te spuiten...

Ik vroeg een spuitmasker en met een zuur gezicht gaf de brigadier me er eentje dat al zichtbaar vervuild en niet meer hygiënisch was. Zijn commentaar: "het was uit zijn zak gevallen!"

Omdat er in het magazijn geen nieuwe te vinden waren en om ruzie te vermijden heb ik dit masker een goede wasbeurt gegeven maar de reeds gebruikte filters op zich, kon ik dus niet vervangen geen in het magazijn te vinden.

Na 2 dagen verfspuiten ontdekte ik in het magazijn plots 4 NIEUWE SPUITMASKERS IN ORIGINELE VERPAKKING! Die waren blijkbaar juist aangekocht.

Onmiddellijk heb ik mijn vuil masker in het magazijn gedropt bij de 'gebruikte' en voor mezelf zo een hygiënisch verantwoord nieuw masker genomen.

Direct ambras natuurlijk omdat hij opmerkte dat ik een nieuw spuitmasker droeg en niet meer dat vervuilde dat hij mij gegeven had.

"Ge hebt dat genomen zonder het aan mij of iemand anders te vragen!"

Mijn antwoord "JA" en hij "Allee 't is goed voor ene keer dan."

Moest ik het gevraagd hebben had ik het tóch niet gekregen.

Ik kreeg als onervaren verfspuiter van die brigadier ook regelmatig onder mijn voeten dat ik het "niet goed deed" en dan deed hij het even voor... "Kijk, zó en, zó, en zó moet je dat doen. Ikzelf heb al honderden liters gespoten!"

Ik wees hem er op dat 'zijn' spuitwerk vol 'afzakkers' zat, en wat was deze 'specialist' zijn antwoord? "In het verticale vlak mag dat, maar in het horizontale niet!"

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze 'brigadier' was dus zo een 'allesweter en alleskunner' die als hij zélf op fouten betrapt wordt zich 'verschoont' met "Ach, zo nauw steekt dat nu ook weer niet."

- Na 4 dagen spuiten viel mijn cent eindelijk over de levensgevaarlijke situatie waarin ik onbewust was terecht gekomen.

Ik stond daar verf te spuiten, te verdunnen, en af te kuisen met licht ontvlambare solventen. Ik stond daar in feite dampwolken te produceren die bij de minste vonk konden ontbranden. Deze producten zaten in mijn werkkledij en tijdens het mengen stonden er liters van rond mij.

Op enkele meters afstand, en zonder een afscherming tussen ons stonden anderen te lassen en te slijpen!

Ik kreeg het beeld voor ogen van een accident op de Boelwerf dat ik mij herinnerde waarbij een werknemer die in een cilinder van een scheepsmotor zat om deze te ontvetten met thinner, volledig verkoold werd door een 'onschuldig' genstertje van een lasser of brander, dat in deze cilinder was gevallen.

Ik weigerde verder dit risico te lopen en nog verder te spuiten.

Mijn cent was diep genoeg gevallen om het niet 'normaal' te vinden dat in één werkplaats draaiers, lassers enz. én ... 'verfspuiters' werkten zónder enige vorm van veiligheidsafscheiding en gezondheidsbescherming ten overstaan van elkaar.

Ik bracht de brigadier op de hoogte van mijn weigering om nog verder te spuiten en maakte hem er attent op dat hij mij op een serieuze manier moet behandelen, dat de 'afspraken' die de werkgever gemaakt had met de voeten werden getreden en dat ik er niet mee in zat dat hij mij op staande voet zou ontslaan.

- Ik had nog steeds géén gereedschapskoffer.
- Nog steeds geen werkschoenen
- Nog géén gereedschap buiten het lasscherm en spuitmasker waarvoor ik zo fel voor gestreden had.
- De machines, las- elektroden enz. zijn in onveilige en slechte staat.
- De werknemers moesten in een brandgevaarlijke ruimte werken zónder de nodige veiligheidsvoorzieningen.

Resultaat:

Ik vloog in die 'werkplaats' in Antwerpen buiten en moest gaan werken in een werkplaats van de zelfde werkgever te Willebroek!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De bedrijfsleider die me naar Willebroek stuurde heeft de brigadier gezegd dat hij mij géén gereedschap enz. moest meegeven, want dat ik daar tóch maar 'tijdelijk' zou blijven werken. Mijn persoonlijk lasscherf mocht ik wél meenemen, maar dat was dus alles.

Het was alsof voor dit bedrijf mijn functie van 'lasser' zonder mijn toestemming was gewijzigd in de functie van 'verfspuiter', wat onbegrijpelijk is nadat ik in de vorige werkplaats geweigerd had om nog verfspuiter te zijn!

Mijn taak hier was grote stukken die gemaakt waren voor een project in een buitenlandse autofabriek (in Turkije of Marokko), te ontvetten met licht ontvlambare solventen om deze daarna samen met een andere 'verfspuiter' een kleur te geven. Deze werkplaats was ook niet groot van oppervlakte en de te spuiten constructies waren van die aard, dat het niet anders kon, dan dat we wel eens in elkaars richting moesten spuiten. Ik reclameerde op deze onveilige toestand en kreeg hier als antwoord "Wij verwachten van de mensen die we aannemen een beetje soepelheid!"

Ook hier weer die 'aandrang' om in deze zaak 'overuren' te doen.

Als ik in dit bedrijf aangenomen ben als 'lasser' maar op twee maanden tijd amper twee dagen laswerk moest doen en voor de rest steeds ander werk... zelf verfspuiten! Is dat geen soepelheid'?

Ik heb daar vernomen van enkele reeds 'overbestraalde' collegae dat deze werkgever hen al verschillende malen had verplicht om buiten dit "verfspuiten" opdrachten uit te voeren in de "WARME" zone van een kerncentrale en dat dit dus ook voor mij een opdracht kon worden.

Zoals overal in kleine werkplaatsen zit er wel minstens één bazenneuker en mijn collega 'verfspuiter' was er dus zo eentje.

Ik begreep dit pas nadat ik vanaf de eerste dag opmerkte dat hij net zoals ik, ook geen 'gespecialiseerd' verfspuiter was, en dat ik daarom zoveel met solventen de gespoten stukken terug moest proper wrijven. Hij bleek even 'gespecialiseerd' te zijn als die betweterige brigadier in de vorige werkplaats!

De verf droop van de stukken, en ik vermoedde dat mijn werkgever mij daarheen had gestuurd in de 'gedachte' dat ik het wel beter zou kunnen.

Natuurlijk kon ik dat niet beter zonder gepaste 'opleiding'!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik weigerde dan ook hier resoluut om op die manier verder te werken en wees er bij de werkgever op dat de constructies die per boot naar het buitenland zouden gevoerd worden, waarschijnlijk kort daarop per boot zouden teruggestuurd worden, wat hem een flinke duit zou kosten!

Waarom?

Omdat de kwaliteit van het laswerk aan die constructie zodanig slecht was dat een échte lasser hiervoor beschaamd zou zijn! De lassingen van verschillende 'verstevingen' aan zware steunpalen en aanverwante onderdelen waren al aan het (af)scheuren nog vóór ze geverfd waren. Er was opdracht gegeven om deze 'scheurtjes' met een goede laag verf te proberen dichtverven!

Ik wees de baas op deze zware fouten en kreeg de opdracht om al deze gescheurde lassingen te 'herstellen', maar als lasser met verantwoordelijkheidsgevoel duurde dit natuurlijk te lang.

- kapotte lassingen, die al geverfd waren uitgutsen met las- elektrodes want een gutspost kennen ze niet.
- Terug een goede lassing aanbrengen wat moeilijk was met las- elektrodes die slecht bewaard werden en al nat geweest waren.
- Veel extra kosten aan energie, aankoop van extra elektroden en uren tijdverspilling natuurlijk.

Enfin... Dit was voor die werkgever té duur natuurlijk, en na een paar van die verstevingen 'hersteld' te hebben kreeg ik (gelukkig maar) mijn C4-tje onder de neus geschoven.

Als deze werkgever me tijdens het sollicitatiegesprek zou verteld hebben dat ik 'verfspuiter' moest zijn en in de 'WARME' zone van een kerncentrale tewerkgesteld kon worden, dan had ik dit 'contract' zéker niet aanvaard!

Maar ja... als de VDAB (de overheid) dit soort criminele 'bedrijvigheid' ondersteund door deze bedrijven te voeden met steeds nieuwe 'gewillige manipuleerbare slachtoffers'...

Ik ben niet zó gewillig en dom als ik er uit zie hoor!

Misschien zie ik er wel 'uiterlijk' uit als een gewillig, dom, en gemakkelijk te manipuleren braaf werkmanneke, en krijg ik dààrom van de corrupte VDAB en bevriende werkgevers zo gemakkelijk en snel een gevaarlijke job onder valse voorwendsels?

Ik vermoed dat de enige redenen hiervoor zijn, mijn uiterlijk op het eerste gezicht en de 'eerlijkheid' die ik uitstraal tijdens het solliciteren.

Mijn vraag: "Is net 'normaal' voor de Belgische 'economie' dat de overheid dit soort oplichting en uitbuiting steunt en er alleszins toch minstens ooglapten voor draagt?"

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 37: MAINTEC bvba (1994 ->).

Bij deze werkgever werd ik aangenomen als 'lasser', maar achteraf heeft hij mijn functie blijkbaar gewijzigd in 'brigadier' (?). Het waarom hiervan moest ik later ervaren...

Deze werkgever zijn 'bureau' bevond zich in een appartementje in Antwerpen en voor zover ik ondervonden heb 'leende' hij zijn personeel uit voor de ongezondste jobs aan goed betalende 'externe' bedrijven.

Er bleken slechts 5 werknemers te zijn.

't Was dus weer zo een sjoemelaar die 'gewillige' mensen aannam!

Dat ik door hem als 'brigadier' werd gebruikt, moest ik dus vaststellen toen hij de eerste dag al een 'urenstaat' in mijn handen had geduwd.

Daarop moest ik (als brigadier) de aanwezigheden van zijn personeel noteren en deze data ééns per week bij meneer de bedrijfsleider gaan afgeven op zijn appartement (bureau).

Nota: Korte 'toenmalige' wetgeving.

A) Volgens de wetgeving mag een 'proefcontract' worden verbroken, zowel door de werknemer als door de werkgever indien één of beide partijen dit nodig achten.

B) Indien de werkgever het proefcontract verbreekt hoeft hij géén sancties te verwachten.

C) Indien de werknemer het proefcontract verbreekt, de reden mag nog zo grondig zijn... dan kan deze rekenen op een zware financiële afstraffing vanwege de RVA!

De wet werkt hier dus met twee maten en gewichten. De WET contra RVA.

Opgepast dus met het te vlug zetten van een handtekening bij een sollicitatiegesprek. Maar ja... Als de nood voor een job groot is, kan je als normaal mens dan 'blijven weigeren' om te tekenen ondanks het tegen je wil is?

Enmaal een werknemer een proefcontract heeft getekend, is deze 'VERPLICHT' (zelf al heeft hij het wettelijk recht om dit te verbreken), om te blijven voldoen aan al de eisen van zijn werkgever.

De eisen van de werkgever, hoe onmenselijk deze ook mogen wezen, worden nooit aangevochten door de overheid.

In deze context is er maar één mogelijk nadeel voor de werkgever als hij weigert om op vraag van de werknemer het contract te verbreken. Dan kan de de gedemotiveerde werknemer nog zijn voeten gaan vegen aan de verplichte activiteiten. Op deze wijze maakt de werkgever eerder verlies dan winst en kan hij op den duur niet anders dan het contract zélf te verbreken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze werkgever wilde geen contracten van onbepaalde duur, en ik kreeg een contract van 3 maanden met een proefperiode van 2 weken.

Er werd ook verwacht dat ik zou gaan wonen in de omgeving van de werf waar ik zou tewerkgesteld worden.

Ik vermeldde dat ik in dit geval het contract niet zou tekenen.

De werkgever: "DAAR MOET JIJ JE NIETS VAN AANTREKKEN MAN... HET IS GEWOON EEN STANDAARD CONTRACT VOOR STELLINGMAKERS ... enz."

Nadat ik bleef weigeren om een contract te tekenen, was deze clause de volgende dag verwijderd en ik heb getekend.

Ik had echter nog 'iets' gemist in deze ...

Blijkbaar was er een financiële boete aan verbonden als een werknemer het contract zou verbreken! Maar wie is er nu op voorhand van zin om een mooi 'contract' te verbreken? Ik zeg wel een 'gewoon' arbeidscontract hé, dat later niet zou 'aangepast' worden door de werkgever tot een horror- contract.

Aan dit contract werd plots achteraan door de werkgever een ANNEXATIE(?) aangebracht voor een opdracht van 3 weken voor een heel ongezonde job in een energiecentrale van Electrabel te Niel. Daar binnen 'regende' het de ganse dag door zwarte vlokjes (letterlijk zwarte sneeuw). Dit stof lag overal waar ik moest werken centimeters dik!

Deze ANNEXATIE was in feite een tweede 'contract' (een aanhangsel) dat ik moest tekenen.

Blijkbaar was er voor mijn werkgever 'administratief gevoel' nodig geweest om deze opdracht te kunnen binnenrijven. Electrabel had een 'lasser' nodig en mijn werkgever had van mij een 'brigadier' gemaakt.

Hij moest mij daar dus voor de administratie van Electrabel inschrijven als 'lasser', want een 'brigadier' hadden ze niet nodig. Ik werd dus uitgeleend als 'meewerkend lasser-brigadier' ! Vandaar de 'ANNEXATIE' van vorig contract!

Ik moest werken als fulltime lasser en fulltime verantwoordelijke voor de uit te voeren werken maar werd enkel betaald voor het aantal werkuren ter plaatse zónder vergoeding voor mijn ander bijkomend werk als 'brigadier' (Administratie... versleuren van werkkoffers en gereedschap in mijn eigen auto... verhuizen van kasten op zijn bureel... verslaggeving... boodschappen... personeelsvervoer heen en terug enz.).

Op die 7 dagen dat ik voor MAINTEC werkte heb ik 14 uren VOOR NIETS gewerkt!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Op Electrabel was een contactpersoon aangesteld die we konden aanspreken als we met vragen zaten (waar is het magazijn? Hoe kom ik aan materiaal en gereedschap? Waar is de kleedkamer, eetzaal? Hoe kom ik aan stelling? enz.)

Die contactpersoon was een hoogmoedig man die een hele dag rondliep met een dikke sigaar of een dampende pijp in zijn mond. Zijn bijnaam binnen Electrabel was niet voor niets 'De Pijp!'

Onze opdracht:

A) Op een grote stookoven met 3 luchtinlaten, kleppen enz., alle kleppen en wat er aan hangt volledig vernieuwen

B) Volledig rondom deze brander moeten 24 afstandsbedieningen voor de kleppen volledig vervangen worden en op een andere wijze worden bevestigd.

We werkten er aan met 3 tot 5 personen (2 Turken, 1 Engelsman, en twee Belgen waaronder ikzelf).

De PIJP:

Vanaf de eerste dag gaf hij ons al onder onze voeten omdat het niet vlug genoeg vooruit ging. "Ge moet niet op een centimeter kijken! Ge moet alleen 'zicht' maken en snel vooruit gaan want mijn baas is niet tevreden met jullie productie!"

(We wisten bij wijze van spreken nog niet waar de WC was, en het werk moest al gedaan zijn.)

Dus wij een systeem uitgedokterd om aan de PIJP zijn wensen te voldoen.

Ik nam maten, liet 2 mensen beginnen met het maken van nieuwe luchtinlaten en begon zelf met de andere collegae de oude luchtinlaten te verwijderen.

Vorige 'reparatie' was zo slecht uitgevoerd, dat we méér werk hadden met het afbreken er van dan met het maken van nieuwe!

De hoogmoedige PIJP had er blijkbaar 'plezier' in om ons tegen te werken. Als we zó bezig waren moesten we zús werken en als we dan zús bezig waren moesten we zó werken. Door zijn schuld zijn er vele uren verloren gegaan.

Die man speelde graag 'grote baas' zo te zien.

Ik liet niet meer met mijn voeten spelen en we hebben gewoon voortgewerkt op de manier die voor ons snelst, gemakkelijkst, en veiligst was.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dit stond de PIJP natuurlijk niet aan.

Hij startte met details te zoeken waarmee hij ons eventueel kon 'pakken' op fouten en zijn geroep dat we niet op een centimeters moesten kijken maar enkel 'zicht' moesten maken speelde ineens geen rol meer!

Ik wees hem er op dat hij door zijn voorgaande 'aanpassingen' zélf verantwoordelijk was voor de fouten die hij ons verweet. Als ik hierna zijn gezicht zag leek het of hij bang werd dat zijn gedrag in de hogere hiërarchie zou bekend worden.

Ik stelde hem dan gerust met "géén probleem dat fiksen we wel!".

Hij reageerde dan met "Dat kan niet...en wie gaat dat betalen?"

Ik zei daarop "Gij denkt dat wij niets kunnen zeker? ... Dit is gewoon een kleine aanpassing maken en anders niets!"

Gevolg: de PIJP deed alles om het ons moeilijk te maken en haalde er zelf de persoon bij die de vorige KNOEIBOEL (die wij moesten herstellen) had verwezenlijkt om ons nieuwe 'richtlijnen' te geven.

We hadden de PIJP ook betrapt op diefstal. Hij verliet even het bedrijf (naar de parking waar zijn auto staat) met een stuk plaatwerk, half ingepakt in bruin papier, om het dààr vlug te gaan deponeren, en hij voelde zich merkbaar 'betrapt'.

De PIJP probeerde ons daarna nog meer te koeioneren door te 'eisen' dat we alles 100% waterpas moesten plaatsen, wat dus inhield dat we alles wat reeds gepresteerd was terug moest losmaken en een kleine wijziging van pakweg 1 a 2 mm. geven!

Pakte niet meer zulle!

Een half uur voor het einde van de taak kwam de PIJP zijn baas ons persoonlijk melden dat we de volgende dag niet meer moesten komen...

De volgende dag ging ik het materiaal van MAINTEC ophalen en om alles wat we geleend hadden bij Electrabel terug in te leveren!

Het vuilste en moeilijkste werk was gedaan, en ik vermoed dat het hierom te doen was.

We vonden het ook niet correct dat de vaste werknemers van Electrabel zélf, max 2 uur per dag moesten 'presteren'.

Weer zo'n voorbeeld hoe het met de maatschappij is gesteld.

De eerlijke harde werkers worden ingezet om de vuile, moeilijke, en ongezonde jobs uit te voeren en de 'profiteurs' gaan met de pluimpjes lopen zonder zélf één slag te doen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Zo tussendoor heb ik de PIJP toch maar (dom van mij) wijsgemaakt hoe hij een bepaald type rollager vast moest zetten op een as. Voor de rest was het weeral zo een bazenneukende dommerik gebleken.

Na 7 dagen op de werf van Electrabel gaf MAINTEC me een nieuwe opdracht.

Nu komt het hoor.

Ook deze 'werkgever' aanzag me dankzij de ondertekening van een arbeidscontract als zijn persoonlijke eigendom. Zowel mijn lijf, mijn vrije tijd, én mijn auto werden zijn 'EIGENDOM'!

a) Ik werd 'verplicht' om met mijn wagen elke dag het personeel naar een werf te voeren in Nijmegen (Holland). Dit was per dag minstens 360 km. en ik zou hiervoor 8fr/km. krijgen. Uitgerekend kom ik dus aan ongeveer 3000 fr. per dag, alleen al voor het gebruik van mijn auto? Mooi hé!

Ware het niet dat ik rijdt met een goedkope auto type Lada, twee pk, Polski Fiat, occasies... Ik MOEST daarbovenop alle dagen nog tientallen km. rondkoersen om alle andere collegae aan hun woning te gaan oppikken en 's avonds terug aan hun woning moeten afzetten!

b) Er zouden 5 volwassen mensen in mijn goedkope auto samengeperst zitten en zoveel gewicht voor zo'n afstanden zou mijn autootje dus niet ten goede komen.

c) Kwestie brandstof, verzekering, onderhoudskosten enz. kwam hij niets tussen. Ik had de garantie dan mijn goedkope auto na een paar dagen zodanig uitgeput of versleten zou zijn dat ik op eigen kosten vlug een 'nieuwe' zou moeten kopen om meneer de werkgever van dienst te zijn, en dat kan mijne bruine niet trekken zulle!

d) Ik zou de verantwoordelijkheid hebben om samen met de collegae (eender welke miserie het verkeer kon meebrengen) op de werf in Nijmegen stipt om 7u30' moeten kunnen beginnen werken.

Een werkdag zou 8 uren zijn, en ik zou in Antwerpen paraat moeten staan om 5u15'. Ik zou als het verkeer meezit rond 19u30' terug in Antwerpen zijn.

e) Ik zou (als het meevalt) 14 uur per dag werken als lasser/brigadier voor Maintec, waarvan slechts 8 werkuren betaald werden.

Er zouden ook indien gewenst 'overuurtjes' moeten bijkomen!

f) Ik zou na die onmenselijke inspanningen minder netto overhouden dan een werkloosheidsuitkering, en daarbovenop nog eens veel schulden aan onkosten voor de auto!

g) Reken eens het loon dat ik niet krijg voor 7 de uren 'extra' werk per dag...

Die kilometervergoeding was gewoon 'oogverblindings'!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Het kwam er op neer dat ik elke dag (als ik geluk had) tussen mijn vertrek thuis en mijn aankomst thuis misschien zo'n 4 uurtjes zou kunnen slapen, na 2 dagen al doodmoe zijn, en afstand moeten doen van een normaal gezond gezinsleven... ten dienste van deze 'werkgever' op zijn appartementje!

Zo'n gekte is dus niet aan mij besteed hoor.

Om deze redenen én omdat ik in een PROEFCONTRACT-PERIODE zat, heb ik deze macht misbruikende werkgever gevraagd om mijn PROEFCONTRACT wettelijk te verbreken. Nu komt de aap uit de mouw!

De werkgever verklaarde hierop: "MAINTEC DOET DAT NIET ! (PRINCIPIEEL !)"

Dus deed ik dat zélf!

Gelukkig was er de secretaresse die mij de raad gaf toch maar eens de vakbond te contacteren of dit geen nare gevolgen kan hebben voor mij.

Wat zei de vakbond?

a) Als ik het PROEFCONTRACT zélf zou verbreken zou ik zwaar financieel gestraft worden door de VDAB + een zware financiële bestraffing van MAINTEC wegens een 'overkoepelend' contract van 3 maanden!

b) Als ik bovenstaande sancties wil vermijden moet ik maar doen wat de 'baas' van mij eist, dus al de hiervoor vermelde 'verplichtingen' en aanverwante nadelen voor mij en mijn gezin!

MAINTEC had mij in zijn macht en kon dus van mij eisen wat het wilde. Eender hoe je de zaak bekijkt... Ik werd ALTIJD gestraft en MAINTEC krijgt een bemoedigend 'schouderklopje' van de overheid bovenop.

Wat ik hier ontdekte tijdens de poging om mij te laten ontslaan.

- De hoofdzetel van MAINTEC was in ergens in Nederland.
- Degene die de beslissing moet nemen of MAINTEC dit proefcontract mag verbreken woonde in Engeland.

Tijdens de telefonische gesprekken tussen mijn werkgever en de 'verantwoordelijke' in Engeland betreffende de situatie, bleef de verantwoordelijke in Engeland halsstarrig weigeren om mijn contract te verbreken! Hij had me in de tang...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De secretaresse nam de telefoon en sprak als volgt:

“Ik zie het zo hé! Als u die mens zijn contract niet wil verbreken zal hij tegen zijn goesting gaan werken, ziek worden enz. Hij zal een negatieve sfeer rond zich hangen hebben die ook de anderen zal beïnvloeden. Dit zal allemaal ten koste komen van de productie en de naam van de firma !”

Deze ingreep van de secretaresse heeft er voor gezorgd dat de ‘tang’ open ging en mijn contract door de werkgever zélf werd verbroken.

Ik moest wel eerst een papiertje tekenen dat ik buiten mijn loon voor de gewerkte uren géén geld of zo meer eis van MAINTEC!

Hoe moeilijk het was voor mij om dit tijdelijk contract te verbreken, getuigd het feit dat ik praktisch een complete werkdag op de werkgever zijn bureau heb moeten zitten om te discussiëren over de argumenten die het verbreken van dit contract ‘verantwoorden’. Dit is dus uiteindelijk in de late middag gelukt!

De les die ik hier voor de zoveelste keer geleerd heb is:

- 1) Als er een contact wordt voorgelegd van ‘bepaalde duur’, lees het dan goed!
- 2) Onderteken geen contract als u niet zeker bent dat het geen ‘dubbel’ contract is (overkoepelend + tijdelijk)!
- 3) Teken best géén tijdelijk contract voordat u zeker bent dat het van het type is ‘VOOR ZOLANG DE WERKZAAMHEDEN DUREN”

Indien je een contract van tijdelijk duur hebt, dat vermeld “zolang de werkzaamheden duren.”, heb je geen probleem.

Als het bepaalde werk afgelopen is, je werkgever zijn bedrijf vliegt ergens buiten, of andere reden, dan wordt je bevrijd uit de mogelijke tang die je werkgever op jou geplaatst heeft, en ben je vervolgens volledig vrij of je bij die zelfde werkgever een nieuw dergelijk ‘tijdelijk’ contract aanneemt of niet.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 38: VDAB 'vriendje' INDINOX.

Ook hier werd ik samen met een pijpfitter naar doorverwezen door de VDAB.

Voorstel:

- In ploegjes van 2 man werken.
- Het zou steeds op verplaatsing zijn Gent ... Lier... enz.
- Het is meestal werken met roestvrij staal.
- Ik zou al de eerstvolgende maandag kunnen starten.

Ziet er positief uit hé.

Maar eerst moesten er dringend enkele breimachines of zo geplaatst worden... ???

Ik zou 370 fr./uur krijgen en de pijpfitter 330 fr./uur.

De rest zou volgens de werkgever wel 'goedgemaakt worden door overuurtjes' en en we zouden 320 fr./dag krijgen voor reisvergoeding.

Vervoer zou door de firma geregeld worden en indien dit niet zou gaan zou ik 6 fr./km krijgen.

Het bedrijf zou zich laten 'registreren en verzekeren' hebben voor een zesdaagse werkweek ??

Om in orde te zijn met alles ??

Alle dagen moest minstens 1 overuur gemaakt worden en er zouden ook 'pieken' zijn van minstens 12u/dag en 6 dagen per week.

Ik zou een T-SHIRT met reclame er op krijgen.

Ik zou ook een SWEATER krijgen met reclame er op.

En Natuurlijk ook werkkledij!

De overuren- regeling was als volgt:

- Gewoon overuur 400 fr./uur **ZWART!**
- Overuur op zaterdag 425 fr./uur **ZWART!**
- Overuur op zondag 450 fr./uur **ZWART!**
- Overuur op verlofdag 425 fr./uur **ZWART!**

(interessant voor gasten met enkel dollartekens voor de ogen natuurlijk).

Ik heb gezegd dat ik wel vlug steenrijk zou worden maar toch eerst een ging overleggen met mijn echtgenote.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Na rijp beraad over deze 'voorstellen' Heb ik besloten om deze 'aantrekkelijke' aanbieding niet aan te nemen, en waarom?

- Het feit dat er 'dringend' een paar breimachines moest geplaatst worden, wat niets te maken heeft met lassen en pijpfitting, en waarschijnlijk betekende dat we na die 'job' terug op straat konden staan!
- Het is een werknemer die ALLES aanneemt en als voorbeeld gaf: "200 brilkassen maken voor een optiker". ???
- Een gewoon werkuur werd minder betaald dan een overuur, en voor overuren werd een hele loonregeling uitgewerkt voor "**ZWART**" loon, alsof de firma hier enkel op draaide. ???
- Heel mijn recente en langdurige 'las- opleiding' bij de VDAB zou in feite nutteloos zijn geweest, want de kans voor het verkrijgen van certificaten als fotolasser zou verkeken zijn omdat ik de opleiding zou moeten stopzetten!
- Het zou een leven worden van werken/slapen zonder deftige rust en ontspanningsperiodes en met een gebrekkig 'familiaal' leven.

Ik ben blij dat ik dit afgewezen heb, want tegen die jonge pijpfitter van 20 jaar had hij (althans volgens die gast) kortaf gezegd. "'t Is 12 uren/dag 6 dagen/week, 330 fr./uur", en voor de overuren de zélfde regeling als voor mij!

Hij had geantwoord dat hij een regime van 72 uren/week waarschijnlijk niet zou aankunnen en dan komen er nog de 'reisure' bij en het soms moeten werken tijdens verlofdagen en op zondagen...

Weet je wat die werkgever hem hierop geantwoord had?

"MIJNHEER HEEFT MEER VRIJHEID NODIG ZEKER ?!"

Dergelijke 'werkgevers' mogen van mij direct failliet gaan hoor!

En weeral... teerde ook deze op de 'hulp' vanwege de VDAB- bedienden die hem zonder schaamte 'gewillig' personeel bleef toezenden voor **ZWARTWERK !**

'Corruptie' en "mensenhandel" in overheidsinstellingen kent geen grenzen...

Ik heb van mensen die opleidingen volgden bij de VDAB gehoord hoe ze keer op keer een 'verplichte' stage moesten doen, (vb als breier), om een 'bevriende' werkgever te voorzien van gratis werkkrachten op kosten van de werkloosheidsuitkeringen.

Beviel de 'gratis' werknemer (als hij productief genoeg was)... dan werd gewoon de 'stage' door de VDAB verlengd, zagezegd omdat de kandidaat nog niet genoeg 'bijgeleerd' had tijdens de vorige 'stage'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 39: NETFUEL (1995 ->).

Ook na hier te zijn begonnen, werd ik voorzien van een mooi pakje rechten en regels, mooi organigram, en ik kreeg er zelf een complete lijst bij van alle werknemers met hun naam en telefoonnummer... mooi op alfabetische volgorde.

Maar liefst 58 personeelsleden!

Het kon dus niet anders of dit was eindelijk een 'serieuze' werkgever hé!

Ik ben in deze contractorfirma steeds een correct werknemer geweest. Nooit ben ik te laat gekomen en steeds heb ik me volledig ingezet.

Wél heb ik vanwege deze firma problemen ondervonden wat betreft werkkledij en gereedschap, en dit resulteerde uiteindelijk in een 'lafhartige' ontslagreden op mijn C4.

“Wangedrag tegenover de werkgever”

Ik heb dit onwettig ontslag aangevochten bij de vakbond.

Gelukkig ging het om een tijdelijk contract “voor een bepaald werk”, waardoor het ontslag geen noemenswaardig effect had op mijn rechten als werkzoekende.

1) Het heeft 3,5 maanden geduurd, voor ik (na herhaaldelijk aandringen) werkschoenen kreeg. Ze waren dan nog niet geschikt voor het werk dat ik deed (lassen). Het waren goedkope 'lage' werkschoenen.

2) Ik ben zélf uit noodzaak tot in Antwerpen gereden om een geschikt kopscherm te gaan kopen: want telkens ik hierom vroeg kreeg ik het zelfde antwoord: “Onze leverancier is nog niet geweest alhoewel we hem al verschillende malen hebben opgebeld enz...”.

Ik heb de hiervoor betaalde prijs teruggevorderd via een onkostenformulier.

3) Omdat het soort laswerk dit vereist moest ik een lederen vest dragen, enerzijds tegen de straling en anderzijds als bescherming tegen brandwonden.

Ook deze lederen 'persoonlijke' lasvest ben ik op eigen houtje moeten gaan kopen. Ik had de keuze, ofwel brandwonden ofwel zélf werkkledij kopen! Deze lasvest was kostelijk en omdat ze na enkele dagen al begon te vervuilen door gensters enz. heb ik besloten om deze vest niet verder te gebruiken in dienst van de werkgever, maar ze voor mezelf te houden. Ik had ze tenslotte uit eigen zak betaald

Daarop heb ik aan de werkgever aangedrongen om op kosten van de firma een lasvest te kopen van de zelfde kwaliteit (wat hij tegen zijn goesting dan toch maar gedaan heeft).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

4) Op een bepaald moment kreeg ik via de telefoon te horen dat ik mijn lasvest terug moest inleveren... "Ge hebt ze toch niet nodig en wij moeten er 'economisch' gebruik van kunnen maken..."

Deze uitspraak van zo'n 'correcte' werkgever (althans aan zijn kostuum en deftig voorkomen te zien) vond ik op zijn minst gek!

Waarschijnlijk werd hij bang voor 'extra' onkosten, want als de andere lassers zouden te weten komen dat ik zo'n lasvest gekregen had, zullen ze er misschien óók een vragen snap je?

Ik heb geweigerd deze af te geven om 'veiligheidsredenen' natuurlijk!

5) Na de vraag wanneer ik mijn werkkledij moest binnen brengen om te laten wassen en onderhouden, wat een verplichting is voor de werkgevers kreeg ik als antwoord:

"Je moet hier je werkkledij zélf maar wassen en onderhouden, want dat is veel te kostelijk voor NETFUEL !".

6) Als ik voor een job gereedschap nodig had en ik vroeg aan de werkgever hiervoor een koffer met gereedschap, kreeg ik als antwoord: "Wij veronderstellen dat ge thuis wel een een koffer en het nodige gereedschap bezit... gebruik uw eigen gereedschap, het is toch niet voor lang.

De 'ware' aard van het beestje kwam weer naar boven en waar zijn mooi kostuum en mooi ingerichte burelen enkel dienden om 'klanten' te versieren, zat achter deze schone schijn de duivel van bedrog, machtsmisbruik, uitbuiting van personeel, en het met de voeten treden van wettelijke verplichtingen allerlei!

Ach ja... ik kreeg wél een 'trainingspak' met daarop in grote letters reclame voor 'NETFUEL'. Enfin: De Spandel zijn emmertje liep over, en hij besloot om eens een hartig woordje te gaan spreken met deze werkgever.

De inhoud van het gesprek op de personeelsdienst:

- Ik heb vernomen dat dergelijke firma's 'normaal gezien' op regelmatige basis een degelijke 'onkostenvergoeding' betalen aan hun personeel voor wassen, onderhoud, en aankoop van de werkkledij.

- Ik heb vernomen dat enkele collegae van NETFUEL zo'n 'vergoeding' kregen en anderen niet. Als ander collegae deze 'vergoeding' krijgen... dan moet 'iedereen' deze vergoeding krijgen!

- Ik heb vernomen dat er collegae zijn die slechts 1 overall hebben gekregen en 'verplicht' zijn om deze op vrijdag in hun eigen wasmachine te wassen zodat hij de daaropvolgende maandag zeker droog is!

Dat zijn toch situaties die niet kunnen hé?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- Hier heb ik het boekje van A.R.A.B. (Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming), en daar staat op pag 95:

Art 103bis 3-

De werkkledij word geleverd, gereinigd, hersteld en in normale gebruiksklare staat gehouden door de werkgever en blijft diens eigendom.

Het is verboden de werknemers toe te staan hun eigen werkkledij aan te schaffen en er henzelf het onderhoud van te laten verzekeren.

- Vraag naar 'vergoeding' voor de onkosten die mijn echtgenote reeds had gemaakt voor wassen, aankopen van stof voor herstellingen enz. (onderhoud van mijn werkkledij).

Antwoord: "Sorry, voor wassen moet ge zélf instaan, dat kan NETFUEL zich financieel niet veroorloven, en trouwens...vergoedingen hiervoor geven we aan niemand!"

- Betreft 'onderhoud' ?:

"Onderhoud wordt door NETFUEL verzorgd. Dan moet ge uw werkkledij maar regelmatig binnenbrengen en twee weken later is alles gerepareerd!"

- Betreft het feit dat één van mijn collegae ongeveer 5 weken geleden zijn kapotte werkkledij binnengebracht heeft en dat deze NOG STEEDS NIET hersteld is en zelf NOG NIET AAN HET HERSTELLINGSBEDRIJF GELEVERD WAS.

"Ja ja ja ik weet het. Deze overall ligt hier nog altijd, maar ik contacteer de betreffende firma regelmatig en ze laten zich hier niet zien, zodus kan ik hem niet meegeven! Daarbij... als die werknemer een andere broek nodig heeft moet hij er hier om komen vragen maar hij laat zich niet zien."

OP DAT MOMENT KOMT DE GROTE BAAS BINNEN EN VRAAGT WAT ER SCHEELT!

Ik terug de gehele uitleg gedaan en hem de betreffende wettelijke verplichtingen voorgelegd rond 'werkkledij'.

Antwoord:

"Weet u dat ik, wanneer ik één of meerdere arbeiders hoor spreken over de vakbond, ik hen op staande voet ontsla?... Dat ik hen ontsla op zo een wijze dat ze nergens meer werk kunnen vinden behalve bij de vakbond zélf!... Ge begrijpt toch dat die vakbonden alles om zeep hebben geholpen... De gehele economie saboteren?... enz."

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

“NETFUEL kan zich deze kosten niet permitteren. 90% van mijn personeel is te laks om de werkkledij binnen te brengen en de helft bestelt mij door te liegen in kilometervergoeding enz.”

“Trouwens iedereen weet er van dat ze hun werkkledij kunnen binnenbrengen voor reparatie! Ik ben al een tijdje van plan om de helft van mijn personeel af te danken want ik heb met deze mensen te véél miserie..... begrijpt ge mij goed?”

Ik begreep dit dreigement maar al te goed... de typische chantagetechniek die ik al ondervonden had van andere intimiderende werkgevers! Als collegae ontslagen zouden worden, dan zou 'ik' als 'schuldige' worden aangewezen met alle gevolgen van dien natuurlijk.

Daarop reageerde ik met de opmerking dat de vakbond ook 'goede' dingen heeft gedaan en dat ik bij de vakbond heb geïnformeerd betreffende de 'regels' rond werkkledij en de aanverwante 'verplichtingen' voor de werkgever.

Ik stak hem het A.R.A.B reglement voor de neus op de juiste pagina en vroeg hem de betreffende clause te lezen.

Hij las de clause...

Daarna legde ik hem het feit voor van de te herstellen werkkledij die na 5 weken nog steeds onaangeroerd op het bureau lag en niet eens ter herstelling was gegeven bij de herstelfirma. Ik legde hem ook het probleem voor van de arbeiders die slechts één overall hadden gekregen en de verplichting kregen om die zélf te wassen op eigen kosten en maar moesten maken dat deze werkkledij op maandag proper en droog zou zijn.

Ik legde ook uit dat er bij het personeel al onderling wordt gesproken over dit soort onaanvaardbare toestanden.

Antwoord:

“GEEF ME NAMEN!... Het zijn allemaal lafaards, dat ze het hier komen zeggen!... en trouwens, dat boekje van A.R.A.B. mag u voor mijn part helemaal van buiten leren, van dat boekje trek ik me toch niets aan en trouwens...ge hebt het arbeidsreglement gelezen en goedgekeurd en getekend!”

Ik zei hierop dat ik dit 'type' contract wel begrijp... Je perst de handtekening van een werkzoekende af met de woorden “Ofwel dit contract tekenen... ofwel géén werk!”

Antwoord:

“Jullie denken dat jullie alleen rechten hebt en géén plichten, maar dat is niet waar hoor!”

Ik zei dat dit wederzijds geldt, zowel voor de werknemer als voor de werkgever.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Daarop stelde ik hem voor dat ik gerust wou langskomen om een lege wasmand op te halen en deze op de werf (Nieuwe Boomse Metaalwerken) te plaatsen, zodat het personeel van NETFUEL dat dit wenste, hun vuile werkkledij hierin kon deponeren voor de wasserij van NETFUEL. Ik zou deze wasmand dan de volgende dag zélf terugbrengen naar het bureel van NETFUEL voor de was en het nodige andere onderhoud.

Antwoord:

“Kunt gij zo iets organiseren he?... Kunt gij dat?... en indien ge dit kunt, geef ik u de toelating om een was- ophaling te organiseren, maar enkel op volgende voorwaarden.

- 1) IEDER personeelslid moet zijn werkkledij in de mand werpen ZONDER ENIGE UITZONDERING!”
- 2) Gij hebt thuis telefoon en alle adressen van het personeel, en gij moet dit organiseren OP EIGEN KOSTEN!
- 3) GIJ MOET DIT DOEN BUITEN DE WERKUREN!”

Tja dit is een onmogelijk opdracht hé, en waarom?

1) Ik zou buiten mijn werkuren heel België moeten doorkruisen van de ene werf naar de andere waar personeel van NETFUEL werkt.

De aanverwante kosten voor de auto en brandstof alleen al, zou ik niet kunnen betalen.

2) Als er één iemand ziek is of zijn vuile werkkledij vergeten meenemen is, dan is al dat werk nutteloos want er mag geen enkele uitzondering zijn wat betreft het inleveren van was.

3) Ik zou thuis een ganse administratie moeten uitbouwen en onderhouden en mijn telefoonkosten zouden onbetaalbaar hoog worden.

4) Ik zou geen tijd meer hebben voor mijn hobby's om dit 'bedrijfje' te runnen zonder 1 fr. vergoeding en steeds groter wordende schulden... allemaal om een rijke profiteur en dikke nek een plezier te doen?

Ik had reeds gehoord dat de hoofdregel op NETFUEL is “HET IS HIER IEDER VOOR ZICHZELF!”
No Way!

Mijn eigen gezinsleven heeft hier de hoogste prioriteit hoor.

Antwoord:

“hahahaha... mijn gezin staat op de eerste plaats... hahahaha ...als ge wat slimmer waart, zou je ook zo doen... Gij zijt niet slim genoeg om een zaak te kunnen starten én runnen met een schuld van 17,5 miljoen... GIJ KUNT DAT NIET, GIJ ZIJT NIET SLIM GENOEG... hahahaha!”

Hierop antwoordde ik dat ik bijlange niet zó dwaas ben dan hijzelf want ondanks mijn bescheiden gezinsinkomen run ik mijn gezin zónder 1 fr. schulden, en heeft mijn gezin alle gewenste luxe om van het leven te genieten!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Antwoord richting personeelsdienst:

“Geef hem direct zijn ontslag en zorg er voor dat hij geen voet meer binnen zet op de werf van de Nieuwe Boomse Metaalwerken!

Wij zullen er wel voor zorgen dat hij zijn persoonlijk gereedschap terug krijgt en dat het gereedschap dat hij van dit bedrijf geleend heeft en waarvoor hij getekend heeft, terug word binnengeleverd!”

Tegen mij: “Ge krijgt er nog een cheque bovenop, die gij kunt innen in de bank zie!”

Ik antwoorde hier op: “Al gaf u me 6 miljoen frank... ik moet van u niets hebben waar ik geen recht op heb!”

Zijn antwoord:

“Gij hebt op Boelwerf gewerkt he?...”

Hij roept tegen de bediende intimiderend:

”HOEVEEL MENSEN VAN BOELWERF WERKEN ER OP DIE WERF ??? (precies of hij zou ze door mijn schuld allemaal afdanken)... Wel wel wel... zie hem daar staan zie... gij gaat de zelfde weg op als die dokter die deze week zijn gezin heeft uitgemoord en daarna zelfmoord heeft gepleegd hahaha... Ben ik een slechte baas???... hahaha...”

Plots krijgt hij een ingeving.. een lampje dat gaat branden in zijn kop!

“Hela..... gij komt mij hier bedreigen ... jajaja GIJ BEDREIGT MIJ..... EN IK HEB EEN GETUIGE HAHAHAHA...”

En daarna tegen de bediende: “GIJ GAAT GETUIGEN DAT HIJ MIJ KWAM BEDREIGEN !”.

De bediende zat daar maar steeds met een rood aangeslagen gezicht van ja te knikken natuurlijk. Hij kon niet anders of hij was zijn job kwijt!

Ik verklaarde dat ik dit soort ‘reden zoekende toneeltjes’ al eerder had meegemaakt en vertel over de werkgeefster die mij wilde ontslaan omdat ik zogezegd haar vrouwelijke bediende zou aangerand hebben.

Antwoord:

“Weet gij dat ik 17,5 miljoen schuld heb en een matig loon uitbetaal?

Weet gij dat ik werknemers heb die kilometervergoeding durven vragen voor hun reisjes naar dit bureel?

Weet gij dat dit bedrijfje maar een HOBBY is voor mij en dat ik elke frank in 2 moet breken om jullie aan het werk te kunnen houden?

Weet gij dat ik er zo mee kan stoppen als ik wil?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Weet jij hoe u zich zou voelen als dit zaakje failliet gaat en als ik U als de oorzaak hiervan aanwijs?... Wat zullen uw collega's hiervan denken en wat zijn dan de gevolgen voor U hé?"

Mijn antwoord: "ik bedreig U niet, maar jij bedreigt mij hier!"

(In mijn achterhoofd huisde immers de levensgevaarlijke situatie die had meegemaakt bij DUBOIS, waar de werkgever mij ook van de kaart wilde laten vegen door mijn collegae via dergelijke manipulatietruc om te vormen tot een levensgevaarlijk knokploeg tegen mijn persoon).

Antwoord:

"Gij gaat varen gelijk die dokter.....Heb ik u iets misdaan als werkgever misschien???"

Ik: "Heb ik U iets misdaan als werknemer???"

Daarna moest ik bij de boekhouder om mijn ontslagpapieren gaan en deze tekenen "VOOR ONTVANGST". Ik heb op dit ontslagpapier de opmerking geschreven "**Niet akkoord met bovenstaande reden**" en daarna getekend.

Dan pas kreeg ik mijn C4 met de vermelding "WANGEDRAG TEGENOVER WERKGEVER"! en nog eens gevolgd door "Gij gaat de weg op van die dokter hahaha...".

Omdat hij hierop bleef hameren kreeg ik de indruk dat hij met die gezinsmoord en zelfmoord moord precies iets te maken had...

Toen ik na dit ontslag thuis was kwam was er reeds een telefoontje geweest vanuit de personeelsdienst van de NIEUWE BOOMSE METAALWERKEN waarin ze hun verwondering uitspraken over dit ontslag.

Ik heb dan onmiddellijk terug contact opgenomen met de personeelsdienst van NBM die me bevestigde dat zijzelf héél tevreden waren over mijn prestaties en vroeg of ik er mee instemde dat ik bij hen zou blijven werken via T-INTERIM zónder dat ik 1 seconde werkloos zou zijn. De NBM zou zélf zorgen voor de nodige contracten en werkkledij!

Stel U voor:

A) Als 45 jarige kan je nog amper kans maken op een 'serieuze' betrekking.

B) Je bent ontslagen wegens "WANGEDRAG TEGENOVER DE WERKGEVER".

C) Een andere werkgever had al naar huis gebeld vóór je met je C4 thuis kwam, om je onmiddellijk een nieuw contract aan te bieden zonder dat je 1 seconde werkloos werd... gewoon omdat deze heel tevreden was van uw prestaties!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

ALS DÁT GEEN BEWIJS IS VAN MIJN POSITIEVE KWALITEITEN ALS VAKMAN...

Enfin,

Na een gesprek op de personeelsdienst van NBM mocht ik onmiddellijk een volledig nieuwe werkoutfit gaan passen.

Ik kreeg ook een ferme opslag per uur t.o.v. het loon bij NETFUEL en van wassen en onderhoud moest ik mij niets meer aantrekken. Ik kon gewoon verder werken aan de zélfde taken alsof er niets gebeurd was!

Ik heb dit niet zo gelaten en de vakbond ingeschakeld met volgende eisen betreffende NETFUEL:

- Betaling van het deel eindejaarspremie waarop ik nog recht op had.
- Betaling van loon voor de 10 overuren die nog niet betaald werden.
- Een schadevergoeding wegens willekeurig ontslag.

Aangezien de betreffende vakbond in zone Mechelen ligt en de 'slijmbal' van NETFUEL daar vriendjes zitten heeft, was het antwoord van deze vakbond dat ik maar 1% kans had dat deze zaak zou behandeld worden.

Daarna volgde dus een 'seponering' wegens gebrek aan 'juridische' argumenten.

Bij NETFUEL heb ik 3 contracten "Voor een welomschreven taak" afgewerkt.

Contract 1: Lassen van constructies op werf van Groven (Aartselaar).

Voor het lokale personeel:

- Geen werkkledij
- Verboden om in een vakbond te zijn.
- Wie zich kandidaat durfde stellen bij sociale verkiezingen, werd onmiddellijk afgedankt.
- Mensen die een zwaar werkaccident hadden met een handicap tot gevolg bleven daar werken zonder werkkledij en in de zelfde job als deze waarin ze 'gehandicapt' werden.
- De werkgever had de gewoonte om in ieders bijzijn zijn zoon volop op de mond te kussen.

Contract 2: Lassen van platen en constructies, Scheepswerf Nieuwe Scheldewerven (Rupelmonde).

Contract 3: Lassen van kraanstukken Nieuwe Boomse Metaalwerken (Boom).

Aangezien NETFUEL mij drie nieuwe contracten na elkaar had aangeboden was er dus 'respect' voor mijn vakkennis, maar niet voor de mensenrechten van de arbeider.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 40: NIEUWE BOOMSE METAALWERKEN (1995 ->).

Hier werd ik dus terug onmiddellijk aangenomen via het interimkantoor T-Interim met een contract van bepaalde duur.

Deze laskarwei was prima geschikt voor mij, omdat het 'zwaar laswerk' was. Grote stukken... soms meer dan 10 cm. dikke platen!

Ik leefde me hier op uit zonder opkijken.

Kreeg hier minstens 26 opvolgende interim contracten!

Op een bepaalde dag kreeg ik van de brigadier de opdracht om in gesloten ruimten laswerk uit te voeren met een half- automaat.

Bij het lassen met een half- automaat zijn enkele 'extra' veiligheidsregels nodig ten opzichte van het gewone vlambooglassen. Deze veiligheidsmaatregelen werden in dit bedrijf – vermoedelijk onbewust van de gevaren - niet toegepast.

Ik heb hierrond opzoeken gedaan en een soort 'verhandeling' opgesteld, die gebaseerd is op wetenschappelijk bewezen feiten.

Feiten die deze verhandeling nodig maakten.

- Bij het werken met een half- automaat zijn de UV- en INFRAROOD- stralingen vele malen intenser dan bij klassiek vlambooglassen.

De oorzaak hiervan is, dat bij klassiek vlambooglassen, deze stralingen sterk worden gereduceerd door de dikke rookwolk, die zich direct rond de vlamboog vormt, en bij een half automaat is er géén rookontwikkeling rond de vlamboog waardoor deze sterke stralingen ongehinderd, en 100% worden ontvangen door de betreffende lasser en zijn omgeving!

- Het is bewezen dat Sterke UV- straling oorzaak is van huidkankers, en dat ook de schildklier moet beschermd worden tegen de betreffende 'intense' stralingen.

- Het is wetenschappelijk bewezen dat ongecontroleerde blootstelling aan het giftige en kankerverwekkende ozon, zelf levensgevaarlijk kan zijn.

- Ozon mag nooit in overmaat worden geïnhaleerd, want dan is het erg schadelijk voor het longweefsel (oxideren/verbranden).

- Er wordt in de lucht extra ozon aangemaakt door de reactie van UV- straling met de aanwezige zuurstof, waardoor in de omgevingslucht enerzijds de zuurstof verdwijnt en anderzijds de ozon vermeerderd! (O₂ wordt omgezet naar O₃).

- Om de gezondheid van de lassers en andere arbeiders zoveel mogelijk te beschermen tegen het stralingsgevaar en ozongevaar, moet er enerzijds goed huid- afschermdende veiligheidskledij gedragen worden en ook een goede luchtverversing (met genoeg zuurstof) mogelijk zijn.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- In een grote werkplaats met poorten en een hoog plafond is de bescherming van de lassers tegen deze gevaren redelijk aan te pakken via de gepaste beschermingsmiddelen en verluchtingsmethodes, maar 'in gesloten ruimtes' werken met een half- automaat zou moeten verboden zijn.

Vooraf omdat er gebrek komt aan zuurstof omdat deze continu door de intense uv- straling wordt omgezet naar het gevaarlijke ozon, en anderzijds omdat de lasser 'overmatig' veel ozon moet inademen en hierdoor zijn longweefsel zwaar beschadigd kan worden.

De lassers in dit bedrijf hebben blijkbaar nooit over deze gevaren en de bescherming er tegen geleerd of er bij stilgestaan, en voerden onbewust hiervan de opdrachten van hun (waarschijnlijk ook hiervan onwetende) 'brigadier' klakkeloos uit, zonder nadenken.

In plaats van het werken in gesloten ruimtes uit te voeren op de meest veilige manier (klassiek vlambooglassen) 'VERPLICHTTE' onze brigadier ons om in gesloten ruimtes met de half- automaat te gaan lassen! (hijzelf kwam er niet in natuurlijk).

Hij 'VERPLICHTTE' ons zelf met MEERDERE LASSERS met half- automaten tegelijkertijd in de zélfde gesloten ruimte te gaan werken, want "dan ging het sneller vooruit !".

Het is wél een feit dat het lassen met een half- automaat stukken sneller gaat, maar dat wil niet zeggen dat we mogen 'VERPLICHT' worden om ons leven ook stukken 'sneller' in te korten ten voordele van de productie in een bedrijf hé.

Daarom ging ik een kopie van mijn verhandeling rond deze (levens)gevaarlijke 'VERPLICHTING' van onze brigadier, voorleggen op de personeelsdienst met de bijkomende vraag of ik in gesloten ruimtes het klassieke vlambooglassen mocht toepassen in plaats van half- automaat lassen.

Op de personeelsdienst van NBM was men niet bewust van deze gevaren, en na de bewijzen hiervoor gelezen te hebben gingen ze 'volledig akkoord' met mijn vraag om in gesloten ruimten het klassieke vlambooglassen toe te passen.

Mijn brigadier werd hiervan op de hoogte gebracht en voor mij was deze belangrijke zaak dus opgelost, en mocht ik verder lassen volgens de klassieke vlamboog- methode.

Maar... die brigadier waarvoor dit niet snel genoeg vooruit ging bracht de andere lassers die van niets wisten op de hoogte dat 'zij' met de half automaat moesten verder werken in gesloten ruimtes, en dat de Spandel het privilége had gekregen van de personeelsdienst om dit niet meer te moeten doen!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Gevolg liet zich niet meer raden natuurlijk.

De andere lassers wiens nek, onderarmen enz. rood zagen van de straling en aanverwante branderige pijnen, én óók liever niet meer met de half- automaat bleven lassen in gesloten ruimtes, gingen samenspannen omdat 'zij' de zélfde 'priviléges' zouden krijgen als ik.

Geen probleem voor mij dat ze hiervoor samenspannen want het ging tenslotte om hun 'gezondheid', maar het was weer goed zichtbaar hoe deze collegae als lafaards zélf niets hadden ondernomen tegen dit gevaar nadat ik het hen had uitgelegd, en mij alleen de boontjes lieten opknappen bij de personeelsdienst!

Nádat ik de boontjes opgeknapt had konden ze dus ineens zonder enige inzet meeprofiteren dankzij de opstokerij van de brigadier.

De andere lassers weigerden dus verder te werken met de half- automaat.

De brigadier ging vervolgens naar de personeelsdienst om deze collectieve weigering te 'bespreken' en de nadruk te leggen op de vertraging van de productiesnelheid en het feit dat de 'dommeriken' gewoon niets beseffen van deze gevaren.

Ze beseften niet dat dit een val was van de brigadier om zijn productiebonussen te redden, waardoor ze hun eigen ruiten uitsloegen.

Gevolg van mijn positieve daad?

Mijn C4 "einde interim contract van bepaalde duur", omdat de 'anderen' niet meer wilden werken met de half- automaat in gesloten ruimtes, zolang 'ik' dit niet meer moest doen.

Dus Spandelke buiten en de rust bij de andere lassers teruggekeerd, en... ze bleven zonder nadenken lassen in gesloten ruimtes met een half- automaat en... dus hun leven mogelijks drastisch verkorten, om de brigadier een plezier te doen!

"MET SPIJT" heeft deze personeelsdienst het contract beëindigd met een goede vakman die bij hen minstens 26 keer een nieuw contract had gekregen wegens zijn inzet en kwaliteitswerk.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 41: STORC MEC (1996 ->).

In dit bedrijf heb ik 8 opeenvolgende arbeidscontracten 'voor een bepaald werk' gekregen en afgewerkt, wat bewijst dat ik door dit contractorbedrijf en op de werven waar ik werkte werd aanzien als een bekwaam vakman.

De jobs waren een combinatie van lasser en meknieker, afhankelijk van de vraag van de verschillende werven en taken op die werven.

Opeenvolgende Contracten:

- Ketelmakerij Kaai 269 Antwerpen.
- Fina Antwerp Olefins.
- INSPEC LO.
- Fina Olefins Antwerp.
- Fina raffinaderij te Antwerpen.
- Fina raffinaderij te Antwerpen.
- Atelier ketelmakerij te Antwerpen.
- Fina Raff.

Ondanks de redelijke verloning en het respect voor mijn werk, werd ook hier weer het machtsmisbruik, het einde van de 'samenwerking'.

Eerste groot machtsmisbruik dat mij diep trof Op de werf FINA Antwerp Olefins. We stonden op een maandag morgen met 12 collegae klaar om te beginnen aan het onderhoud van een reactietoren (tijdens een zogenaamde shut-down). We moesten pannen (kleppen) vervangen, mangaten openen enz. Onze groep bestond uit een allegaartje van nationaliteiten. Mijn eerste indruk was dus dat ook hier een stuk 'sociale dumping' aan de gang was. (zwartwerk, illegalen, onverzekerden, fraude...)

We mochten echter nog niet beginnen met de werkzaamheden en moesten wachten op de officiële toelating van de betreffende operator van FINA Olefins .

Vanwege 'strengere' VEILIGHEIDSREDENEN moeten dergelijke reactietorens wegens de sterk giftige en ontplofbare inhoud eerst een aantal bepaalde procedures doorlopen, en dit gedurende een aantal dagen (uitstomen enz.).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Als dan na grondige controle blijkt dat de toestand volledig veilig is verklaard, wordt door het chemisch bedrijf een officiële 'toelating' afgegeven aan de onderaannemers die het onderhoud moeten uitvoeren en wordt de betreffende toren hiervoor vrij gegeven. Anders worden de veiligheidsprocedures verlengd tot alles verantwoord in orde is gebracht.

Na een uur wachten kreeg onze baas van de operator van FINA Olefins de melding dat de reactietoren voor de VEILIGHEID nog **NIET** mocht vrij gegeven worden vóór donderdag, want er zat nog gevaarlijk hoge druk op de leidingen (zo'n 110 bar), de toren moest ook nog volledig uitgestoomd worden, en er was ook nog een niet volledig afgesloten verbinding met aanpalende in werking zijnde reactie- en destillatie- torens.

Eerste fout: (administratief)

- Dit bewijst dat er slechte communicatie was geweest tussen STORK MEC en FINA Olefins waardoor onze ploeg daar minstens 4 dagen té vroeg (en nutteloos) was gearriveerd.
- 12 volwassen werknemers die moesten betaald worden vanaf die eerste dag van hun contract om een aantal dagen gewoon op hun gat te zitten? Dat is natuurlijk niet verantwoord voor STORK MEC hé!

Wie voor deze miskleun verantwoordelijk was geweest (onze baas of de personeelsdienst), weet ik niet, maar het vervolg is niet zo mooi.

Tweede fout: (tégen de veiligheidsregels en levensgevaarlijk)

Onze brigadier wist niet wat met ons aan te vangen en besliste dan maar om ons de opdracht te geven om alle mangaten enz. **op 4 bouten** te zetten.

Hier is 'iets gebeurd' tussen onze baas(of brigadier) en de verantwoordelijke operator van FINA Olefins!

Ik vermoed een soort 'omkoperij' waardoor de Operator van FINA Olefins die zelfde dag nog toelatingen begon te geven aan onze baas(of brigadier), om de strenge VEILIGHEIDSMATREGEELS 'oogluikend' te mogen overtreden.

Derde fout: (tégen de veiligheidsregels en levensgevaarlijk)

Na de middag werd gevraagd om overuren te maken tot 20u15.

Waarom?

We moesten die dag (De toren mocht ten vroegste 4 dagen later vrij gegeven worden) al 4 mangaten openen en ventura's plaatsen om het 'verluchten' van de toren te bevorderen! Omdat deze ventura's zo zwaar waren dat ze met moeite door 2 man konden opgepakt worden, en om deze op 15m en 45m hoogte te krijgen was er nog géén kraan ter beschikking.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Onze baas gaf dan maar de opdracht om deze met een nylon koord naar boven te trekken. Ik kon dat niet alleen, en met de hulp van een paar sterke beren hebben we het dan toch klaar gekregen. We hadden er die dagen een zere rug aan overgehouden. We voelden het nylon koord letterlijk 'rekken'!

NADAT deze taak was volbracht zei onze baas het volgende:

“DAT MAG NIET MEER VOORVALLEN. HET EERSTE WAT IK MORGEN DOE IS DEZE SCHANDALIGE MANIER VAN WERKEN BIJ MIJN OVERSTE MELDEN EN IN HET VERVOLG MOET EN ZAL DIT MET EEN KRAAN GEBEUREN!” ???

Vierde fout: (tégen de veiligheidsregels en levensgevaarlijk)

De volgende dag werd al een reactievat geopend. Bovenaan en onderaan moesten de koppen verwijderd worden.

De onderste kop stond vol water en vuiligheid en kon toch zo'n 5 ton gewogen hebben.

Deze kop hing nog vast met amper 4 bouten en ik moest samen met een collega onder deze kop een leiding losmaken (2 flenzen), zodat deze onderste kop veilig zou kunnen zakken.

Terwijl we deze leiding loskoppelden bemerkte ik dat dit gevaarte van 5 ton boven ons hoofd begon te wiebelen en zakken. De drie riggers konden blijkbaar niet wachten tot we klaar waren en hadden zonder dat we het wisten de resterende bouten al verwijderd. We hadden hen daarvoor al toegeroepen dat ze hiermee moesten wachten tot we vanonder dit gevaarte weg waren.

Ze trokken hun neus op en lieten die kop gewoon zakken. Ze gebruikten zelf een kettingblok die max. maar 1 ton mocht heffen!

Ik schoot mezelf vanonder dat gevaarte, liep naar onze werfcontainer, en zwierde vol colère mijn gereedschap binnen!

Daarna ging ik bij de baas klagen over de beestachtige werkmethodes en vroeg om mijn 'contract' te verbreken. Zó wilde ik niet meer verder werken!

Antwoord: “IK ZAL UW BRIGADIER HIER EENS OVER AANSPREKEN”.

Daarna vroeg die brigadier om 'overuren' te doen. Ik heb daarop gezegd dat ik geen enkel overuur meer wilde doen wegens deze schandalige- en levensgevaarlijke manier van werken.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Om 16u heeft de zélfde baas die de dag daarvoor gezegd had:

“DAT MAG NIET MEER VOORVALLEN. HET EERSTE WAT IK MORGEN DOE IS DEZE SCHANDALIGE MANIER VAN WERKEN BIJ MIJN OVERSTE MELDEN EN IN HET VERVOLG MOET EN ZAL DIT MET EEN KRAAN GEBEUREN!”.

Opnieuw de opdracht gegeven om de ventura's op te trekken met een nylonkoord in plaats van met een kraan!!!

Ik was blij dat ik géén overuren meer maakte.

Volgende dag:

Ik moest samen met een collega een paar pakkingen vervangen. We openden de buis en merkte dat deze nog gas transporteerde. Je zag de gasstroom en je rook hem duidelijk. Deze buis was zozegd 'VEILIG' verklaard. 1 vonkje en we waren er misschien niet meer en was het gas giftig? We werden gewoon in het ongewisse gelaten!

Na de middag met 2 collegae op een kleine stelling 35m. hoog aan de zijkant van de toren. Onze brigadier gaf duidelijke instructies en 'alles was veilig' want het werk was 'door de FINA-verantwoordelijke vrijgegeven' enz...

Er moesten 2 zware kranen uiteen genomen worden voor controle.

Ik had alle bouten van de ene kraan verwijderd en een collega had de tweede kraan ontbout. Met 2 mensen probeerden we al wringend en trekkend de kraan te openen maar dit ging niet... ze zat zo vast als een blok!

Omdat de spindel niet door het wiel kwam trachtte een collega deze een beetje in- en uit- te draaien om de klep los te krijgen maar dit baatte dus niet, zelf met een hefboom tussen de flenzen van de kraan wringen lukte niet... alles bleef muurvast zitten!

Ik stond op den duur bovenop een buis met mijn hoofd boven deze grote kraan te wringen en trekken aan dat wiel...

De derde collega gaf me zo'n speciale stang met een haak aan (soort hefboom) die gebruikt wordt om een moeilijk draaiend kraanwiel met méér macht te kunnen manipuleren.

Ik wou deze techniek toepassen, maar mijn collega (Umberto, een beer van een vent), nam de stang over en stak hem in het kraanwiel.

Op het moment dat de collega aan de stang trok sprong de kraan met een knal uiteen. Het bovenstuk van ongeveer 60 kg. Vloog de lucht in en kwam terug op de stelling terecht. De klep zélf vloog de lucht in en viel 35 meter lager tot op de begane grond waar mensen rondliepen.

Onze helmen waren gewoon verdwenen van de luchtdrukverplaatsing!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Met een oorverdovend lawaai (vergelijkbaar met de straalmotor van een vliegtuig) spoot het gas naar buiten én met zulke kracht dat de bovenliggende metalen stellingplanken verwrongen werden. De diameter van deze gasstraal (buis) was 10 duim.

Ikzelf werd door de druk achterovergeslagen en (gelukkig had ik me vastgehaakt met een veiligheidsgordel aan de toren), tot achter een aanpalende verticale buis gekatapulteerd, waar ik achter bleef plakken dankzij mijn veiligheidsgordel. Het werd een moment zwart voor de ogen.

Die zware collega (Umberto) die de kraan manipuleerde op dat moment, bolde naast me voorbij tot tegen de reling van de stelling alsof hij een pluimpje was... het was een kerel van minstens 110 kg.

Hij was in shock en bleef liggen om te bekomen.

De andere collega vloog de andere richting uit tot tegen de reling.

Er was duidelijk een sterke gasgeur en die oorverdovende gasstraal bleef maar aanhouden!

Het gas pakte zodanig op onze adem dat we zo ver mogelijk over de reling gingen hangen om naar verse lucht te snakken.

Na ongeveer een halve minuut in die toestand konden we terug een beetje nuchter nadenken, en met de zekerheid dat de minste vonk alles de lucht kon doen invliegen, hebben we besloten om de stelling zo vlug mogelijk te verlaten.

We zaten als ratten in de val want de stelling had geen trap of iets dergelijks om deze op een veilige manier te kunnen verlaten. We moesten er op en af geraken via kruipwerk.

Langs de kant van de gasstraal konden we onmogelijk nog ontsnappen. Onze enig mogelijke ontsnapping was mogelijk door langs de buitenkant van de reling te kruipen en vervolgens tussendoor en over een paar pijpen te klimmen om op een bordes van de toren te geraken... en dit op een hoogte van 35 meter!

Mijn ene collega (de lichtste) heeft dit eerst gedaan.

Ik hing vast aan een strak gespannen veiligheidsgordel en bij een brand zou ik in deze situatie ter dood veroordeeld zijn want door de spanning op de gordel kon ik deze onmogelijk openen zónder terug dichterbij de gasstraal te komen om de spanning van het gordelkoord lossen te maken.

Ik hield mijn adem in en heb dan dit gevaarlijk maneuver uitgevoerd om me te kunnen bevrijden uit die gordel.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Welk gas of hoe giftig het gas was... daar liet men ons weer in het ongewisse. Onze bazen van STORC MEC zegden zoals altijd “dat het geen kwaad kon... dat het ‘maar’ stikstof was...”. Wij, die het geroken hadden wisten echter wel beter.

De (zware) collega lag nog vol schrik in een hoek van de stelling toen ik de stelling langs de zelfde weg als de andere collega verliet...

Onderweg naar beneden stonden op de bordessen van de toren nog een aantal mensen te kijken en ik heb hen aangeraden om de toren zo vlug mogelijk te verlaten omdat we bij een brand of ontploffing allemaal dood konden zijn.

Toen we beneden kwamen konden we onze helmen gaan zoeken.

Even later kwam Umberto zwalpend onze richting uit. Hoe die zware collega beneden is geraakt weet ik niet, maar voor mij is het een klein wonder omdat het een struis gebouwde kerel is en wij ontsnapt zijn door gaten waar hij zeker niet door zou kunnen.

Umberto had kwetsuren opgelopen aan de rechter arm, pols, en hand, en kloeg over pijn aan zijn oor en hoofd.

De ziekenwagen van FINA werd opgeroepen en als getuige eerste klas, ben ik meegereden naar de infirmerie van FINA Olefins die op haar beurt de ‘veiligheid’ heeft verwittigd van het gebeurde.

De dokter vroeg mij wat er juist gebeurd was, en ik begon met het relaas...

Plots kwam mijn brigadier in de infirmerie binnen gelopen en trok me weg.

“Hou uw mond... ‘Ik’ zal hier wel de nodige uitleg geven! Ga terug aan uw werk!”

Deze brigadier was zelf niet ter plaatse geweest tijdens het ‘accident’, hoe kon hij dan een ‘duidelijke’ uitleg gaan geven in de infirmerie en aan de veiligheidsdiensten?

Ik moest de infirmerie ‘onmiddellijk’ verlaten!!!

Mocht mijn getuigenis niet gehoord worden???

Mochten ze op de infirmerie (en de veiligheid) van FINA Olefins niet weten dat STORK MEC en de operator Van FINA Olefins onderlinge ‘afspraken’ hadden gemaakt om de strenge veiligheidsregels (de betreffende toren mocht nog niet vrijgegeven worden) te overtreden?

De helm van Umberto (een brave Portugees) was aan één kant totaal vervormd. Een collega zei dat men zelf met een zware hamer dergelijke vervorming niet in een veiligheidshelm kan bewerkstelligen! Het moest dus een enorme klap geweest zijn van het wegvliegend onderdeel en waarschijnlijk heeft die collega hierdoor op zijn mist ook een zware hersenschudding opgelopen!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze collega heeft letterlijk zijn leven te danken aan zijn gewicht en postuur, anders was hij onderdoor, of boven de reling gevlogen en niet blijven hangen.

Wij op onze beurt hebben ons leven te danken aan het feit dat Umberto uit eigen beweging de fatale handeling van ons had overgenomen!

Stel u voor dat deze kraan uit elkaar zou gevlogen zijn op het moment dat we er bovenop stonden te trekken en wringen om ze los te krijgen.

Van ons hoofd zou niet veel overgebleven zijn en we zouden 35 meter lager in het grind terechtgekomen zijn. De openingen in de reling waren te groot volgens normale normen.

Hierop moesten alle werknemers van STORC MEC de werkzaamheden stoppen en in de eetzaal gaan zitten in afwachting...

We zaten er allemaal behalve Umberto!

Ik vroeg aan de brigadier waar Umberto was en hoe het met hem gesteld was.

“Daar heeft u geen zaken mee!”...

Umberto hebben we daarna NOOIT meer gezien of gehoord... hij was ‘VERDWENEN’!

Was het een illegale werknemer of zwartwerker bij STORC MEC en had hij daarom geen recht op een goede verzorging wegens ‘niet verzekerd’ of ‘niet bekend bij de sociale kas’?

Is Umberto ergens gedumpt in plaats van in een hospitaal waar je identiteit enz. worden opgevraagd?

Terwijl we daar zo uren zaten te wachten gingen onze gesprekken (normaal toch) over het gebeurde, en zelf over het feit dat de lokale brandweer van FINA Olefins na de feiten niet op de hoogte was gebracht, zodat er een eventuele evacuatie, brandbeveiliging enz. kon georganiseerd worden.

De baas van STORC MEC: “DAAR MOET GE TOCH ZO GEEN DRAMA VAN MAKEN ZEKER!”

Later kwam uit dat deze leiding nog onder druk stond (+- 110 bar), en (officieel) NOG NIET VRIJGEGEVEN WAS!

Zodra we terug aan het werk moesten had iedereen het gevoel dat er een doofpotoperatie was gestart, want onze brigadier én de FINA Olefins- verantwoordelijke gaven ons de opdracht om ‘ONMIDDELLIJK’ de betreffende kranen en kleppen terug in hun oorspronkelijke toestand te brengen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik heb dit geweigerd zolang er géén mensen van de veiligheid waren geweest om de toestand te evalueren.

De FINA- verantwoordelijke antwoorde daarop dat hij 'verslag' had opgemaakt en dat alles direct terug dicht moest.

Ik vroeg om dat 'verslag' te lezen om het dan wel of niet te tekenen voor waarheid.

Antwoord: "Uw baas zal dat wel tekenen!".

Toen ik de FINA- verantwoordelijke opmerkzaam maakte op het feit dat we door zijn schuld konden dood geweest zijn was zijn antwoord : "Ge moet u daar toch niet zo druk over maken, ik ben 5 jaar geleden ook al eens ontploft en ik sta hier toch ook nog. Trouwens ik heb nog een collega die hier kreupel van geworden is."

Dit zijn uitspraken van iemand die niet inzit met andere levens zolang hij er zélf niets aan overhoud.

Uiteindelijk NADAT "de veiligheid" op onze vraag was langs geweest, moesten we de kranen terug in hun oorspronkelijke toestand brengen en de FINA- verantwoordelijke was hier duidelijk gehaast voor... het kon niet rap genoeg gaan. Hij hielp zélf verwoed mee!

Was het gas zó gevaarlijk ??? of... riskeerde hij ontslag als zijn onverantwoord gedrag uitkwam???

Ongeveer 10meter onder ons hadden collegae safety- valves (veiligheidskleppen) moeten wegnemen. Uit de geopende leidingen spoot gas!

Hadden zij per ongeluk één slag met de hamer gegeven en was hierdoor een vonk ontstaan en hadden er mogelijks een aantal ontploffingen en doden geweest.

OOK DIE LEIDINGEN WAREN NOG NIET VRIJGEGEVEN!

Goed wetend dat er aan die toren maar mocht gewerkt worden nà de vrijgave er van, vroeg mijn baas ook die dag nog om overuren te maken.

Mijn antwoord: "GEEN UUR!".

Hij vroeg waarom niet? Ik hem antwoordde dat dit wegens de onmenselijke en onverantwoorde manier van werken was.

Die 'slimmerik' kon dit blijkbaar niet snappen en aan zijn gezicht te zien was hij duidelijk ontevreden over die weigering.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Wat ik toen degelijk aanvoelde was dat onze brigadiers van STORK MEC ofwel seniel ofwel onbekwaam waren. Ze hadden geen greintje verantwoordelijkheidsgevoel t.o.v. de hun toegewezen arbeiders en bij ernstige ongevallen lachen ze ons gewoon uit, alhoewel 'ZIJ' verantwoordelijk zijn. Het enige waar ze goed in waren was een dikke nek opzetten!

De volgende dag moest ik de late ploeg doen 14u tot 22u.
Ik was benieuwd wat er nog allemaal gaat gebeuren.

Die donderdag dat de toren (normaal gezien) zou vrijgegeven worden hebben we in de refter 8u op ons gat gezeten. Regelmatig kwam de brigadier melden dat we rustig moesten blijven zitten want dat er de eerste uren toch niets te doen was...

OMDAT NIEMAND NOG EEN WERKVERGUNNING DURFDE TEKENEN!

Hiervoor moesten we dus in ploegen werken, om te zitten niksen omdat niemand de verantwoordelijkheden durfde op te nemen.

Ik heb toen van collegae gehoord dat deze manier van werken op deze plant van FINA de dood normaalste zaak was en dat dit zo al jaren aan de gang was.

Iemand die naar de vergadering i.v.m. het ongeval moest gaan getuigen heeft ons naderhand vermeld:

Dat Indien de andere operator (van de andere ploeg) van FINA aan die eenheid zou gewerkt hebben, hij de nabij staande reactietoren mee in productie zou gezet hebben en dan zou niemand op deze plant van FINA de catastrofe overleefd hebben! De plant zou gewoon van de kaart geveegd worden!

Ander verhaaltje...

Op een bepaalde moment werd bij de laatste nationale CAO beslist dat alle metaalbewerkers in ons land 5 fr./uur opslag kregen.

STORK MEC weigerde ondanks mijn herhaalde vragen hierom, deze opslag toe te passen.
Reden?

De hoofd- délégué van STORK MEC wilde met deze verplichte 'opslag' een soort 'kaske' opstarten, en de reden reden voor dit extra 'kaske' was ...

Er wilden 34 vaste werknemers (bazen + syndicalisten) op vervroegd pensioen gaan en omdat STORK MEC dit weigerde te financieren had de 'syndicale delegatie' besloten om die 5 fr./uur opslag in te houden bij alle personeelsleden (ook de tijdelijke)... om dat 'kaske' te kunnen spijzen. Dan konden deze 34 zagezegd wél op 'prepensioen'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Op de vraag van de 'tijdelijken' (de grootste groep werknemers) wat zij zélf voor deze 'inlevering' terug zouden krijgen, kwam het volgende antwoord van de 'syndicale delegatie'.

- 1) Jullie hebben geen enkel recht op die loonsverhoging van 5 fr./uur!
- 2) Als 'tijdelijke' kun je niet genieten van dit nieuwe 'kaske' om in brugpensioen te gaan!
- 3) Jullie hebben geen énkél stemrecht of inspraak wat betreft deze beslissing!
- 4) Of deze inhouding op jullie loon gehandhaafd blijft, hangt af van een referendum onder het 'vaste' personeel!

Tegen deze vorm van machtsmisbruik heb ik gereageerd door de volgende morgen een pak briefjes te verspreiden in de eetzaal.

De duidelijke uitleg wat er gebeurde + een berekening van het individueel 'verlies' voor elke tijdelijke werknemer als gevolg van deze 'loondiefstal'.

Gevolg was dat de plaatselijke syndicaal afgevaardigde deze briefjes wegnam en naar de werfleider liep om mijn ontslag te eisen... gewoon omdat ik opkwam voor onze rechten.

“DIT GAAT TE VER! JIJ HEBT MET ONS TE MAKEN EN WIJ HEBBEN NIETS MET U TE MAKEN, DUS JIJ HEBT U NIET TE MOEIEN MET ONZE ZAKEN! DIT IS UW LAATSTE WERKDAG HIER. DAAR ZAL IK EENS PERSOONLIJK VOOR ZORGEN ZIE!!!”

(Dat is een vakbondsafgevaardigde?)

Ik veronderstel dat die 'vakbondsafgevaardigde' onder één hoedje speelde met de bazen die op prepensioen wilden gaan op 'onze' kosten via deze 'verplichte looninlevering'.

Tenslotte was hij zélf één van de mensen die in vervroegd pensioen wilden gaan via dat 'kaske'.

Hier volgt de inhoud van die brief aan de collegae + bijkomende handtekening-actie.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

T.a.v.: Tijdelijke werknemers en vakbondsafgevaardigden STORK-MEC.

Verplichte inlevering STORK-MEC.

De firma bestaat enerzijds uit een beperkte groep vaste(?) werknemers en anderzijds uit een steeds groter wordende groep tijdelijke arbeiders en interim. (kontrakten voor een bepaald werk).

De lonen van alle metaalbewerkers van België moesten vanaf 1 juli 1997 volgens een nationale CAO, met 5 fr. per uur verhoogd worden. STORK-MEC moet deze loonsverhoging toepassen!

De werkgever heeft in samenspraak met zijn de vakbondsafgevaardigden beslist om deze 5 fr. terug af te pakken onder de alomgekende titel "inlevering".

Er is een briefje naar de vaste werknemers gestuurd met allerlei mooie beloften om hen over te halen af te zien van deze loonsverhoging ten voordele van enkelen (waaronder bazen) die binnenkort in prépensioen gaan, en om hierover te stemmen in een referendum.

Er wordt ergens een zogezegd 'kasken' in het leven geroepen dat wordt gespijzigd door deze (verplichte) inlevering om de prépensioenen te financieren.

Of het referendum op een eerlijke manier zal verlopen kunnen we voorlopig ter zijde laten, maar feit is dat dit referendum alléén maar geldig is voor de vaste (?) werknemers van de firma.

Wij, tijdelijke arbeiders hebben deze officiële loonsopslag ook niet gekregen en dat is een onrechtmatige inhouding omdat een tijdelijke kracht niet in prépensioen kan gaan en dus ook niet zal kunnen genieten van dit speciale 'kasken' dat voor dit doel is opgericht en dat hij zal moeten mee spijzen.

Dus een werkgever kan de tijdelijke arbeiders hun officiële loonsverhoging niet afnemen, zelf niet na een referendum onder de vaste contracten.

Na raadpleging van de hoofdafgevaardigde, komen we tot de vaststelling dat de we géén enkel stemrecht krijgen en dat de afgevaardigden in samenwerking met de werkgever een systeem aan het uitdokteren zijn om ons 5 fr. per uur af te nemen, op verplichte basis!

De werkgever zal ons zogezegd méér werkzekerheid aanbieden via beloften en contracten van bepaalde duur.

Een ervaren werknemer kent die beloften, en weet dat dergelijke beloften van een werkgever flauwe kul zijn!

Méér werkzekerheid aanbieden via contracten van bepaalde duur, is dikke zever want als we een contract krijgen van 3 of 6 maand, en de werkgever kan ons niet meer gebruiken staan we evengoed terug op straat. Dus méér werkzekerheid houden deze contracten niet in!

Het is een feit dat verschillende tijdelijke werknemers al jaren met tijdelijke contracten voor de firma werken dus of het gaat om een contract voor een bepaald werk of om een contract voor een bepaalde duur, de werkzekerheid blijft dezelfde!

Ten slotte,

Als de vaste werknemers willen inleveren en 'kaskes' uitvinden dat is hun probleem.

Wij, tijdelijke arbeiders moeten deze 'kaskes' voor vaste contracten niet vullen en hebben recht op ons volledig uurloon.

Dat dit voordelen geeft tegenover de vaste contracten die liever loonsafstand doen, hoeven wij ons niet aan te trekken.

Wij hebben nu éénmaal met de werkgever afspraken gemaakt aangaande het uurloon en de werkgever dient zich op dit gebied aan de officiële regels te houden.

Spandel Marc

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

HANDTEKENING-AKTIE

Zoals alle metaalbewerkers die werken onder het paritair comité 111 weten, is er voor de periode 1997-1998, een nationale CAO getekend door de werkgevers en de vakbonden. Deze CAO houdt naast het behoud en de verbetering van de automatische koppeling van de lonen aan de index ook een (verplichte) effectieve loonsverhoging in van 5 fr. per uur (38-urenweek) vanaf 1 juli 1997.

Tot op de dag van vandaag, 09/10/1997 hebben wij, alle metaalbewerkers van STORK-MEC nog niets gezien van deze verplichte opslag!

Al de personen die deze handtekening-aktie steunen en dus invullen met hun naam en handtekening, willen getuigen van het volgende voorval.

Op donderdag 09/10/1997, werd er door de syndicale delegatie van de firma STORK-MEC op de werf FINA-RAFFINADRIJ om 1u30' een voorlichtingsvergadering gehouden betreffende een referendum over een loonsinlevering van 5 fr. per uur.

Tijdens deze voorlichtingsvergadering is er duidelijk verklaard door de syndicale delegatie:

- 1) Dat de arbeiders die op de firma werken met een tijdelijk kontrakt, géén enkel recht hebben op de door bovenstaande CAO verplichte loonsverhoging van 5 fr. per uur.
- 2) Dat de arbeiders die op de firma werken met een tijdelijk kontrakt géén enkel stemrecht hebben tijdens het betreffende referendum, alhoewel het referendum ook hun effectief uurloon aangaat.

Deze brief, samen met de verzamelde handtekeningen zal door mij (Spandel Marc), zo vlug mogelijk aan een serieuze vakbondssecretaris worden bezorgd met het doel de syndicale delegatie van STORK-MEC eens op het matje te roepen voor machtsmisbruik en levering van valse informatie voor het manipuleren van een referendum.

Hoogachtend,

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De Handtekening-lijst bestond uit pagina's die mooi onderverdeeld waren met horizontale lijnen en twee kolommen. Eentje voor de naam en eentje voor de handtekening.

NIEMAND (behalve de Spandel) durfde zijn handtekening te plaatsen!
Iedereen bleek het beseft te hebben dat de syndicaal afgevaardigden geen 'echte' waren én de macht hadden om op eigen houtje mensen te doen ontslaan.

NIEMAND wilde beseffen dat elke arbeider (ook de tijdelijken) per maand voor 800 fr. zou bestolen worden door een 'kaske' van 'bevoorrechten' waaronder bazen en syndicalisten). (40u/week maal 4 weken=160 u/maand) maal 5 fr./uur = 800fr.)!

NIEMAND DURFDE DIE DIEFSTAL AANVECHTEN!... bang om hun 'job' kwijt te raken...

Ik heb dit verhaal goed geargumenteed doorgespeeld aan de échte vakbond.

Gevolg:

Alhoewel ik van de bazen én de syndicalisten een 'zwijgplicht' werd opgelegd bleef ik deze diefstal aankaarten.

Ook het feit dat de 'syndicaal afgevaardigden' van STORK MEC in feite een soort maffiaclubje was dat de massa tijdelijk personeel geld afperste van hun loon, bleef ik luidop aankaarten.

Na een hoop ruzie viel het verwachte C4-tje in de bus. Allee...

Het was geen 'typisch' C4-tje, maar een 'beëindiging' van het contract voor een bepaald werk, mooi uitgelegd met "EINDE TAAK".

Ik heb bij deze werkgever 8 opeenvolgende contracten gekregen zolang ze 'content' waren, maar een 9e contract of méér? ... daar kon ik dus voor de rest van mijn 'carrière' naar fluiten natuurlijk!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 42: STADSEXAMEN.

Grappig hoe je voor de Stad Sint-Niklaas 'examens' moest afleggen om 'kans' te maken op een job. Als de 'stad' een arbeider nodig had, dan moest er een 'officiële' procedure gevolgd worden, zélf als voor deze functie al op voorhand iemand via vriendjespolitiek of mouwvegerij was 'geregeld'. De stad moest dan 'examens' uitschrijven om uit een groep kandidaten' de 'meest geschikte' te kiezen.

Ik heb zo'n 4 keer als 'kandidaat' aan dergelijk 'stadsexamen' heb meegedaan!

Kandidaat voor de 'ruimdienst'.

Ik moest een halve dag meelopen met de vuilniswagen om in een wijk de vuilniszakken op te halen en in de vuilniswagen te deponeren (gratis personeel spelen).

Daarna moest ik een test doen met het ledigen van rioolkolken.

Resultaat van dit 'examen': NIET GESLAAGD!

Moest ik méér dan 1 vuilniszak tegelijk dragen?... moest ik de iets zwaardere laten staan?...moest ik kijken naar de kleur van de zakken?... was ik niet sterk genoeg om de zakken te dragen en de rioolkolken te kuisen?

Niemand heeft me de reden gegeven waarom ik niet 'geslaagd' was!

Kandidaat voor de 'groendienst'.

Ik moest ergens op openbaar domein onkruid gaan wieden met een 'zeis'. (gratis personeel spelen).

Ik heb nog nooit een zeis in handen gehad en van tuinieren, planten of ander boerenwerk heb ik geen jota verstand, dus ik was er tijdens dit 'examen' al zeker van dat ik niet zou slagen.

Resultaat van dit 'examen': GESLAAGD !!! ??? (maar niet aangenomen).

Reden waarom ik geslaagd was? Nooit gekregen!

Kandidaat voor 'openbare werken'.

Ik kreeg twee uur tijd om met een spade een stuk 'gracht' te graven van een paar meter lang, twee meter diep, en met schuine zijanten.

Naast mij was een andere kandidaat bezig (waarschijnlijk een boerenzoon of een bodybuilder), en die kon putten graven ongelooflijk. Die zag je zò de grond in gaan, en het zand vloog je om de oren. Het liet me denken aan een grote hond die woest putten graaft.

Op minder dan twee uur had die gast een 'perfect' stuk gracht gemaakt, terwijl ik met moeite halfweg was geraakt.

Resultaat van dit 'examen': NIET GESLAAGD!, en waarom moest ik niet weten!

Dit was duidelijk geen job voor mij.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Nu komt het grappigste 'examen'.

Kandidaat voor lasser (1 lasser gezocht).

We waren met enkele tientallen kandidaten, en ik was de enige die kon lassen. De rest waren allemaal werklozen die gewoon naar een goede 'job' zochten. Er zaten misschien wél enkele 'amateurs' tussen, maar duidelijk geen échte 'lassers'.

We moesten verschillende 'proeven' afleggen...

Resultaat van dit 'examen': GESLAAGD!

Dat had ik wel degelijk verwacht, als ik de andere 'kandidaten' bezig zag, en ik was er dus ook zéker van dat ik zou 'aangenomen' worden!

Maar... er was al 'iemand' voorbestemd om die 'job' te krijgen!

Die man was géén lasser, maar een familielid van een gemeenteraadslid of schepen, en zelf geen inwoner van Sint-Niklaas!

Ik natuurlijk op het stadhuis aan de schepen die dit 'examen' georganiseerd had, de uitleg vroeg waarom ik, als enige échte en 'GESLAAGDE' lasser, niet was aangenomen en ik kreeg als antwoord "Momentje, zal het eens gaan nazien!"

Even later kwam hij met een verfrommeld kladje papier aangelopen waarop met potlood enkele snel gekrabbelde namen stonden. Hij zei naar dit papiertje verwijzend, dat ik hierop als 2é was geselecteerd en als ze nog eens een lasser zochten, dat ik dit wel zou worden.

Meteen wist ik dat deze hypocriete schepen mij zoals het spreekwoord zegt "met een kluitje in het riet had gestuurd!".

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 43: T-Interim X (1998 ->).

Weeral de VDAB met haar vuile 'spelletjes'... (T-interim).

De interim- bediende verklaarde dat alle papierwerk (contracten + uurstaten) op de werf zelf (Nieuwe Scheldewerven) zouden geregeld worden en dat ik dus in principe niet meer op het bureel van T-interim zélf moest komen voor de afhandeling van contracten enz..

De eerste werkdag:

De wettelijke regels volgend heb ik die morgen vòòr het vertrek thuis het juiste vakje op mijn stempelkaart zwart gemaakt (bevestigt dat ik die dag werk had).

Ik was ruim vroeg op tijd en vóór ik het werk aanvatte om 7u30 heb ik mijn 'baas' gevraagd naar het nieuwe weekcontract (interim werk). Deze antwoordde dat ik hiervoor maar vanaf 9u om het bureel terecht kon.

Om 9u10 ben ik naar dit bureel gegaan om mijn nieuw contract te ondertekenen.

Dit werd mij geweigerd met de mededeling "dat ik mijn contract voorgeschoteld zou krijgen op vrijdagavond NA mijn prestaties. Moest ik daar van de VDAB in het zwart werken? Ik werkte dan immers een ganse week zónder arbeidscontract, verzekering enz.!

Op mijn klacht hierover bij T-interim bevestigde T-Interim dat dit de 'normale' manier van werken was op dit bedrijf (de andere interim-arbeiders kunnen dit getuigen).

Ik antwoordde dat ik niet wilde werken zónder contract en kreeg als antwoord "Dat moet gij maar weten hé" en "Als er iets gebeurt, zal ik de verantwoordelijkheid wel op mij nemen!". Hierop heb ik gereageerd door mijn werkkledij en al mijn gereedschap in te leveren en de werf te verlaten. Ik had daar dus 1,5 uur niet officieel en 'gratis' gewerkt hé!

De interim- mensen moesten op dit bedrijf dus elke week opnieuw een week werken in het zwart, en als er geen problemen (vb. ongevallen) zijn geweest, kregen ze pas nà die week werk een 'wit' contract ter ondertekening voorgelegd.

Dit is gewoon chantagepolitiek en onwettelijk vanwege de VDAB!

Stel dat er een (zwaar) ongeval gebeurt, dan kan de werknemer gewoon buiten geschopt worden zonder enige vorm van verzekeringskosten, zonder enige vorm van vergoeding voor de gepresteerde uren, zonder enige vorm van schadevergoeding of vergoeding van medische kosten...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ook het feit dat het 'mondeling' afgesproken loon 'achteraf' kan gewijzigd worden op het contract, naargelang de tevredenheid over de 'prestaties' snap je?

Dan krijg je vrijdagavond van de VDAB een 'contract' voorgeschoteld waarop:

- 1) Een aantal prestatie- uren te weinig kunnen vermeld staan.
- 2) Een lager uurloon kan staan dan afgesproken.
- 3) Andere vergoedingen kunnen ontbreken.

En dan krijg je na een volledige week werken de chantage keuze:
Ofwel 'tekenen'... ofwel géén loon (want je hebt geen 'contract')!

Ik bezocht het T-interimkantoor omdat het mijn volle recht is om werk zonder officieel contract te weigeren.

Alhoewel ik die dag dus wél 1,5 u gewerkt had, zei de interim bediende dat ik aan de hand van de ingevulde 'uurstaten', geen énkele vergoeding kreeg én het voorstel om 'alsnog' het betreffende 'contract' – dat intussen vol stond met bezwarende omstandigheden tegenover mijn persoon – te ondertekenen.

Er werd met een "slechte C4" bedreigd indien ik dit niet wilde 'tekenen'!

Uiteraard heb ik dit niet getekend (uit ervaring).

Als ik dit zou tekenen zou ik hiermee immers een bevestiging geven dat ik wél een 'officieel' VDAB-contract zou gekregen hebben en dat ik zélf ontslag nam, waardoor ik al mijn rechten op een werkloosheidsuitkering enz. zou verliezen!

MAAR METEEN WAS DIT OOK EEN BEWIJS DAT ER OP DIE EERSTE DAG WEL DEGELIJK BIJ T-INTERIM (VDAB) AL EEN CONTRACT BESCHIKBAAR WAS. ANDERS KON DE INTERIMBEDIENDE ME DIT TOEN NIET ONDER DE NEUS GESCHOVEN HEBBEN OM HET 'ALSNOG' TE ONDERTEKENEN!

Ik heb Zowel de vakbond als de RVA gevraagd om het op mijn stempelkaart zwart gemaakte vakje terug 'officieel' wit te maken zodat ik voor die dag terug zou vergoed worden als werkzoekende.

Hier ziet u hoe de VDAB mooie (intimiderende) briefjes en attestjes kan schrijven om het interne gesjoemel tussen hen en werkgevers te verdoezelen.

De VDAB- directeur bevestigt dat zo'n 'contract' inderdaad vòòr het begin van de tewerkstelling moet ondertekend zijn., maar dat ik "onrechtmatig de arbeidsovereenkomst onderbroken had enz."

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De VDAB- directeur vergat hier bewust één ding. Er WAS géén arbeidsovereenkomst !!!

Aan de heer Spandel Marc
Hugo Verrieststraat 80

9100 Sint-Niklaas

AANGETEKENDE

JURIDISCHE DIENST
Keizerslaan 11
1000 Brussel

Tel. 02/506 13 07
Fax 02/506 15 90
Email : jvmiddel@vdab.be

Uw kenmerk:
Uw fax van:
Ons kenmerk:28/GM/JVM/ps
Vragen naar: Johan Van Middel

31. VII. 1998

Uw tewerkstelling bij de gebruiker Nieuwe Scheldewerven via T-Interim.

Geachte heer,

Ik verneem dat u bij de gebruiker Nieuwe Scheldewerven nv geweigerd heeft de werkzaamheden aan te vatten. Als reden gaf u daarbij op dat uw contract moet getekend zijn vooraleer de werkzaamheden worden aangevat.

Het is inderdaad correct dat bij een contract van bepaalde duur de overeenkomst vòòr het begin van de tewerkstelling moet ondertekend zijn. Met de wet van 24 juli 1987 tot regeling van de uitzendarbeid werd evenwel een uitzondering voorzien voor interimcontracten. Dergelijke overeenkomsten moeten uiterlijk slechts binnen de twee werkdagen na aanvang van de tewerkstelling ondertekend zijn. Dit is trouwens duidelijk vermeld in de arbeidsovereenkomst en in het arbeidsreglement van T-Interim. Uw redenering als zou het hier gaan om een illegale tewerkstelling, is dus niet correct.

Aangezien u geweigerd heeft de werkzaamheden aan te vatten, moet ik aannemen dat u de arbeidsovereenkomst onrechtmatig heeft onderbroken. Op basis van de wet op uitzendarbeid kan een arbeidsovereenkomst niet eenzijdig worden beëindigd vòòr het verstrijken van de termijn tenzij omwille van dringende redenen. Wie dit toch doet is verplicht een schadevergoeding te betalen gelijk aan het bedrag van het loon dat verschuldigd bleef tot het einde van de overeenkomst.

Indien T-Interim zelf geen nadelige gevolgen ondervindt van deze onrechtmatige beëindiging, ben ik bereid deze eis te laten vallen.

Hoogachtend,

J.G. MEYKENS
directeur T-Interim

//// meer dan 15 000 uitzendkrachten per jaar ///servicelijn (070)345 000
meer dan 4000 gebruikers per jaar //T-Interimartsenbank // VDAB Consult //NIS-vacaturebank ///coaching///
T-Interim is een dienst van de VDAB //samen sterk in werk ///

110110

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

IN PRINCIPE... de VDAB betekenis.

De Interimbediende van de VDAB (T-interim)

“IN PRINCIPE moet u niet meer op ons kantoor komen. Contracten enz. worden wel geregeld op het bedrijf zelf.”

Toen ik achteraf de T-Interim bediende aansprak betreffende dit onwettig gesjoemel met interim- contracten was haar antwoord: **“Ik heb wel gezegd IN PRINCIPE!”**

De ‘hulp’ van de ‘vakbond’ in verband met deze zaak.

Nadat ik bij de vakbond de nodige uitleg had gegeven in verband met deze zaak, kreeg ik ook van de vakbond te horen.

“IN PRINCIPE Heeft u gelijk, maar ja, zo zitten de zaken nu eenmaal in elkaar. Als het Interimkantoor u **NIET betaalt voor die dag, ga dan op de RVA zeggen dat je ‘per ongeluk’ dat vakje hebt zwart gemaakt en dan kan het zijn dat je die dag **WEL** werkloosheidsuitkering krijgt. Anders zal u mogen eisen wat u wilt, **DIE DAG BENT U KWIJT!**”**

Ik zei hierop **“DAN MOET IK LIEGEN OM RECHTVAARDIG BEHANDELD TE WORDEN”**, en weet je wat de ‘vakbond’ antwoorde?

“HEBT GE AL ANDERS GEWETEN HIER ?”

Toen ik zei dat ik **“NIET KAN LIEGEN”** kreeg ik als antwoord **“DAN ZET GE UW EIGEN MAAR IN DE ZAK !”**

Deze toon verwacht ik niet van een vakbond en ik ben onmiddellijk naar de RVA getrokken om deze onrechtvaardigheid uit te leggen en de vraag te stellen **“OF IK MOET LIEGEN om met de wet in orde te zijn.**

Weeral die mooie woorden **“IN PRINCIPE moet een contract getekend zijn vòòr de aanvang van het werk, maar met deze regel wordt door werkgevers (*denk hierbij óók RVA & VDAB*) nogal nonchalant omgesprongen. Breng zo vlug mogelijk een briefje binnen van het interimkantoor als bewijs dat je voor vandaag niet vergoed werd. Enkel dan bestaat de mogelijkheid dat je voor die dag werkloosheidsvergoeding krijgt.”**

Conclusie: In het overheidsgebeuren rond wetten en regels voor de ‘gewone’ arbeider wordt door de ‘instanties’ die deze wetten en regels maken en moeten toepassen nogal veel de woorden **‘IN PRINCIPE’** gebruikt!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Maar ja "**IN PRINCIPE**" heb ik zélf toegepast 'als mens en in positieve zin', zowel voor T-interim (VDAB) als voor de gemeenschap.

Het was de Sinterklaasperiode en ik was op dat moment werkzoekende...

Ik ging bij T-interim langs om te horen of er ergens nog lassers gezocht werden en kreeg als antwoord "momenteel niet, maar wat dacht u van enkele dagen in de functie van Sinterklaas een hoop kinderen gelukkig te maken? U wordt hiervoor betaald en wij zorgen voor de papieren en een complete Sinterklaas- outfit!".

Als kindervriend ging ik natuurlijk direct akkoord!

Het was een job voor enkele dagen in een supermarkt in Stekene.

Ik ging mee naar het magazijntje van T-interim en daar hingen minstens 5 volledige Sinterklaas pakken (Mijter, Pruik, Baard, Staf, Mantel, Onderjurk, Koord, Ketting, Ring en Handschoenen), en mocht er een outfit uitkiezen.

De volgende paar dagen liep ik daar helemaal alleen (zonder zwarte Piet) als de goedheilig man tussen de winkelrekken te kuieren en lief te doen tegen de kinderen en hun ouders.

Soms ging ik dan eens op mijn 'troon' zitten om de kleinste op mijn schoot te nemen en vragen te stellen over welk speelgoed ze wilden en of ze 'braaf' waren geweest.

De gezichtjes van de kinderen spraken boekdelen en vooral dat ene 'bange' mongoloïde kindje dat zo'n schrik had om dichterbij te komen en luidkeels weende en snikte... pakte mij erg.

Na deze 'taak' ging ik mijn sinterklaaspak en bijbehoren terug inleveren bij T-interim.

De T-interim bediende wilde mij de vergoeding voor deze taak uitbetalen. Ik aanzag deze 'taak' niet als betaald werk, maar als een '**goede daad**' die ik ook zou gedaan hebben zónder werkaanbieding als interimaris!

Vandaar heb ik toen '**UIT PRINCIPE**' uitdrukkelijk geweigerd om hiervoor betaling te aanvaarden vanwege T-interim!

Of T-interim daarna de betaling (loonkosten enz.) voor de betreffende opdrachtgever heeft kwijtgescholden, of dit geld ontvangen heeft en voor 'iets' anders gebruikt, weet ik dus niet, maar ik was er fier op (en nog steeds) dat ik toen **UIT PRINCIPE** afstand heb gedaan van deze 'vergoeding'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 44: NMBS (1998 ->).

België is een piepklein landje dat bestuurt (?) wordt door 7 regeringen...

- 1) De Europese regering
- 2) De Federale overheid
- 3) De Vlaamse overheid
- 4) De Brusselse overheid
- 5) De Waalse overheid
- 6) De Franstalige gemeenschapsoverheid
- 7) De Duitstalige Gemeenschapsoverheid

...

Niets is minder waar, want om te beginnen is er nog minstens een 8e 'regering'... De NMBS!
De NMBS is immers... LETTERLIJK EEN STAAT BINNEN DE STAAT!

Mensen die géén ervaring hebben opgedaan in dit bedrijf maar tussen de regels door kunnen lezen moeten snappen dat de naam 'overheidsbedrijf' alleen al verwijst naar 'overheid'.
Mensen die 'ervaring' hebben opgedaan binnen dit overheidsbedrijf moeten toegeven dat dit bedrijf oogluikend fungeert als 'extra' "Staat binnen de Belgische staat!"

Het is een bedrijf dat bestuurd werd (of nog word), volgens de zélfde politiek als deze van de klassieke (7) regeringen en ook volledig teert op de 'staatskas', een eigen wettenberg, eigen justitiewerking, eigen grondwet enz., om via achterpoortjes de eigen criminele daden in doofpotten te kunnen steken.

Ik probeer dit begrijpelijk te tonen in enkele zinnnetjes.

- Er waren **nationale vakbonden** en de **spoorbonden!**
- Er waren de **nationale wettenberg** en de **NMBS- wettenberg!**
- Er was **nationale arbeidswetgeving** en de **NMBS- arbeidswetgeving!**
- Er was **nationaal bankwezen** en het **NMBS- bankwezen!**
- Er waren **nationale controle- labo's** en de **NMBS- controle- labo's!**
- Er was de **nationale volksgezondheid** en de **NMBS versie van volksgezondheid.**
- Er waren **nationale controledokters** en de **NMBS- controledokters.**
- Er was **nationale Justitie** en de **NMBS- justitie.**
- Er was een **nationale strafwet** en een **NMBS- strafwet.**
- Er waren **nationale financiële boeteregels** en de **NMBS financiële boeteregels.**
- Er waren **nationale 'mensenrechten'** en de **NMBS- mensenrechten!**

Enz.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Betreft deze voorbeelden moet men zich kunnen inprenten dat het hier gaat om een 'letterlijke' scheiding der machten tussen de Belgische regering(en) en de NMBS- regering.

De NMBS regering stelde zichzelf bóven de Belgische wet en de duidelijkste verklaring hiervoor kreeg ik van een persoon die binnen de NMBS een heel hoge functie bekleed.

Op mijn verzet tegen de NMBS schending van de mensenrechten... bijvoorbeeld het verbod op het grondwettelijk recht op vrije mening(uiting), geen recht op verdediging tegen loondiefstal, afpersing van handtekeningen op blanco documenten enz. kreeg ik meermaals te horen:

"DE GRONDWET TELT HIER NIET !"

Het bedrijf teerde dus net als de andere Belgische regeringen op corruptie, machtsmisbruik, vriendjes- en familie- politiek, criminele feiten enz., en wordt gefinancierd met jaarlijkse miljarden belastinggeld. Zogenaamde 'subsidies'.

Mensen werden (of worden) er gediscrimineerd.

De ene 'soort' was 'contractuele' en dusdanig behandeld door de 'spoorbonden' en bazen.

- Minder voordelen in natura...
- Geen rechten op verdediging bij machtsmisbruiken...
- Geen recht op sommige administratieve en financiële voordelen...
- Geen kans om 'carrière' te maken...
- Als 'contractuele' kon je ook elk moment ontslag- en een geldboete krijgen als je een 'regeltje' overschreden hebt. Alweer **Zonder recht op verdediging**, ondanks de hiervoor aangestelde spoorbonden, vertrouwenspersonen, preventieadviseurs enz.

Tenzij... je zonder morren meespeelt met de criminele kant van de zaak, een goede bazenneuker bent, mondige en eerlijke mensen kan verraden, en élke opdracht uitvoert om de criminele kant te 'beschermen'... VOORAL JE AAN DE ZWIJGPLICHT KAN HOUDEN !

De andere 'soort' bestond uit 'statutairen' Als je deze 'status' had kon je genieten van 'extra' voordelen!

- De status van 'onschendbare'...
- Jij en je gezin mochten 'onbeperkt' gratis met de trein reizen in de Benelux (Nederland... België...Luxemburg)...
- Je kreeg gratis en/of héél goedkope treintickets voor reizen naar andere Europese landen...
- Je kreeg gratis verzorging in de medische sector van de NMBS...
- Je mocht héél vroeg op pensioen gaan en de voordelen in natura behouden...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- Je mocht stelen, pesten, alcohol drinken, dagelijks 'feestjes' meevieren, zélf feestjes organiseren op kosten van de NMBS en hiervoor NMBS infrastructuur gebruiken...
- Je mocht 'jobkes' doen voor thuis en/of als bijverdienste, met materiaal van de NMBS en tijdens je werkuren...
- Als je werd 'betrap't bij het plegen van een feit dat 'ECHT NIET' door de beugel kon, kreeg je een boete van enkele euro's en/of een 'blaam'. Dit soort straffen werd dan wel in uw dossier gezet, maar na 1 jaar met de mantel der liefde terug 'uitgewist'!...
- Je mocht alle examens meedoen om 'carrière' te kunnen maken en als het moeilijke vragen waren kon je 'achter de schermen' geholpen worden door vrienden, familie, en omgekochte bazen.
- De enig mogelijke ontslagreden was in feite... HET OVERTREDEN VAN DE ZWIJGPLICHT OVER DE CRIMINELE KANT VAN DE NMBS !

Er zijn de volgende interne gezegden:

"Bij de NMBS geraak geraak je moeilijk binnen, maar nog véél moeilijker buiten!"

"Waar de logica eindigt... daar begint de NMBS !"

Wat betreft het 'werken' op zich is dit ook totaal anders dan in de 'normale' Belgische bedrijfswereld!

Bij de NMBS was het quasi onmogelijk om zo hard te moeten werken dat je er 'Stress' van kunt krijgen! Dát is een feit, en dat geldt zowel voor contractuelen als voor statutairen.

Mijn getuigenis hieromtrent is enkel gebaseerd op de ervaring in enkele NMBS werkplaatsen. Dus voor taken zoals machinist, treinbegeleider, seinhuismedewerker... kan ik hierover niet oordelen.

Na de nodige stapel arbeidsvoorwaarden, medisch onderzoek en lasproeven werd ik hier met open armen ontvangen en tewerkgesteld als 'contractuele' in een werkplaats voor herstelling en onderhoud van vrachtwagens.

Direct viel op dat de manier van werken én de mentaliteit hier ergens 50 jaar ten achter is gebleven, maar ja... ik had het 'geluk' om op mijn leeftijd nog aan een job te geraken die 'zekerheid' gaf dat ik daar tot aan mijn pensioen zou kunnen blijven werken.

Ik begon aan het basisloon en dit zou volgens bepaalde schalen regelmatig verhoogd worden. De voordelen in natura zorgden er echter voor dat ik, alhoewel dit basisloon lager lag dan in de privé... in feite méér 'netto' inkomen had dan in de privé.

Hoe komt dat?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- 1) In de privé had ik grote onkosten voor mijn vervoer van- en naar het werk. Om de x- jaar een nieuwe auto kopen... onderhoudskosten van de auto... x- keer een volle tank benzine kopen per week... autotaksen... verzekering...
- 2) Daarbij komt nog het gevaar op de baan. Kansen op ongevallen, panne, te laat komen door files enz.
- 3) Als ik openbaar vervoer nodig had, moest ik betalen voor de trein.

Daartegenover stond:

- 1) Bij de NMBS kreeg ik zolang ik daar werkte 'gratis' treintickets om te reizen binnen de Benelux, en dat voor gans mijn gezin.
- 2) Bij de NMBS had ik géén enkele onkost om op mijn werk te geraken, éénder waar ik voor dit bedrijf tewerkgesteld werd.
Ik werd 'gratis' met de trein gebracht tot aan de deur van mijn werkplaats, en àls ik te laat kwam, dan lag de reden bij het vervoer van de NMBS (de werkgever) zélf, zodat er geen reden was om sigaren te krijgen of loon te verliezen.
- 3) Het bijkomend pak van zo'n 24 'extra' betaalde verlofdagen in vergelijking met de privé was ook welkom, want aangezien we 40u/week werkten en een normaal werkregime 36u/week bedroeg, hadden we elke 2 weken recht op een betaalde 'recuperatie dag'! Dus veel Lange weekends mogelijk.
- 4) Er was ook het feit dat dit een zogenaamd 'overheidsbedrijf' was, en van de overheid weten we dat deze haar personeel 'goed verzorgd' op alle vlakken.
Dus... als dit geen ideale job was om als oudere werknemer zagezegd 'uit te bollen' , dan weet ik het niet hoor.

Maar ik moest óók ontdekken dat de NMBS te vergelijken is met een zogenaamd witgekalkt graf.

Aan de buitenkant mooi gemaakt voor de schone schijn... aan de binnenkant een rottend lijk!

Waar in de privébedrijven een stelend of dronken personeelslid op staande voet zou ontslagen worden, werd dit soort misdraging in de NMBS als 'normaal' en 'verworven recht' aanschouwd over de héle hiërarchische ladder heen.

En deze ladder kende 'afgerond' 1000 treden.

Als je op straat iemand tegenkwam die in een NMBS werkplaats werkt, en je vraagt welke taak hij uitvoert bij de spoorwegen dan hoor je meestal "Ik ben baas over enz." of "Ik heb x- mensen onder mij."

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoe ontstond dit soort hoogmoedigheid in een overheidsbedrijf toch?

Wel... Enkel de werknemers die op de onderste treden stonden waren géén baas, en dat geldt meestal voor 'contractuelen' en (minder intellectuele) 'statutairen'. In deze context zijn het ook meestal alleen de mensen die op de laagste treden stonden, die eigenlijk 'werkten' in de zin van het woord.

De 'statutairen' die op de onderste treden stonden kregen wel de 'kans' om hogerop de ladder te kruipen, maar dan op voorwaarde dat ze het maffiaspelletje meespeelden.

Daarvoor konden ze meedoen aan 'examens' waarvoor ze konden slagen en falen, al dan niet met behulp van een omgekochte baas, vriend of familielid die hogerop de ladder stond.

Was je geslaagd... dan mocht je op een hoger hiërarchisch trapje gaan staan, moest je minder hard werken, kreeg je hoger loon en eventueel een bediendenfunctie of als er geen bediendenfunctie vrij was, werd er wel eentje voor jou 'gecreëerd'.

Eenmaal op een hogere trede geraakt, werden alle mensen die op een lagere trede stonden als 'ondergeschikten' beschouwt die op hun beurt alle mensen hogerop op de hiërarchische ladder moesten beschouwen als een 'baas'.

Vandaar dat je een systeem van meer 'bazen' dan werkvolk opbouwde en zich zoveel mensen hoogmoedig voordeden als 'baas van enz.'

Statutairen konden ook letterlijk 'profiteren' van een systeem dat toeliet om 'overplaatsing' aan te vragen naar een andere werkplaats of dienst.

Als ze zo'n aanvraag hadden ingediend, dan moest hier binnen x- maanden aan voldaan worden, maar aangezien er niet altijd op de aangevraagde post zomaar een 'plaatsje' vacant was kon dit MEESTAL onmogelijk binnen de reglementair vastgelegde periode gebeuren!

Géén probleem, de betreffende NMBS- reglementen zorgden er dan voor, dat je dan als 'statutaire' in dit geval recht kreeg op een (ferme)financiële maandelijkse netto-schadevergoeding bovenop je loon, zolang je niet overgeplaatst was.

Bij 'zo'n reglementering moet je dus niet verschieten dat zowat alle statutairen een 'overplaatsing- aanvraag' lopen hadden hé!

Als er 200 'aanvragen' zijn, en deze moeten wachten tot er één plaatsje vrij komt op de gevraagde dienst... dan kan het jàààren duren voor dit eventueel gebeurt en kan je dus ook jàààren aan een stuk een 'extra' maandelijkse vergoeding opstrijken, goed wetende dat je hier in feite geen recht op zou mogen hebben.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Als je dan na jaren afwachten ontdekt dat de mogelijkheid bestond dat je tóch binnen een afzienbare tijd kon 'overgeplaatst' worden, dan kon je een 'nieuwe' overplaatsing aanvragen naar een andere dienst met weinig kans op overplaatsing, en... de maandelijkse extra buit was weeral voor lange tijd verzekerd!

Uiteindelijk kom je tot een onoverkomelijke structuur van MEER BAZEN DAN WERKVOLK!
Bij de NMBS breidde die structuur stilaan uit tot in het onlogische en onbetaalbare.

Het kon dus niet anders dat de NMBS een 'systeem' moest uitdokteren om 'de zaak' te kunnen blijven financieren én onderhouden zónder te moeten inboeten op de voordelen.

Dus er werd een 'systeem' uitgedokterd dat moest teren op machtsmisbruik, subsidies en oplichterij, zowel op de kap van de belastingbetalers als op de kap van het personeel.

Zonder witteboordencriminaliteit is dit niet vol te houden!

Het is de zélfde neerwaartse spiraal als in de Belgische politiek waardoor de steeds hoger wordende belastingdruk is ontstaan (voor Jan en Mieke met de pet), en de huidige maffia-politiek er voor zorgt dat de Belgen het meest belasting moeten betalen ter wereld !

Mijn 'ervaring' in deze is opgedaan in werkplaatsen van de NMBS, maar de algemene indruk die ik op die 5 jaar heb opgedaan, doet me vermoeden dat dit OVERAL in de NMBS- structuur aan de gang was.

Met wat ik daar ervaren heb op die enkele jaren kan ik boeken vullen, maar dit is niet nodig als ik hier 'voorbeelden' geef, die het 'NMBS- systeem' verduidelijken.

Heel belangrijk om rekening mee te houden in het vervolg van dit maffia verhaal is het volgende. De 'gewone nationale' vakbonden hadden hier niets te vertellen.

HET WAREN ENKEL DE 'SPOORBONDEN'.

DE VERTEGENWOORDIGERS VAN DEZE SPOORBONDEN ZATEN MEE IN HET 'BESTUUR' EN WERDEN VERKOZEN 'DOOR HET BESTUUR'

DE ZOGENAAMDE DELEGUES DIE MOESTEN INSTAAN VOOR DE BESCHERMING TEGEN MACHTSMISBRUIKEN ENZ. WERDEN 'AANGESTELD' DOOR DEZE BESTUREN EN HADDEN DE OPDRACHT OM ENKEL DE STATUTAIREN TE HELPEN MET EVENTUELE PROBLEMEN.

CONTRACTUELEN MOCHTEN NIET GEHOLPEN WORDEN.

CONTRACTUELEN 'MOESTEN' ECHTER WÉL LIDGELD BETALEN VOOR DEZE 'SPOORBONDEN'. DIT 'LIDGELD' WERD DOOR DE 'SPOORBONDEN' RECHTSTREEKS INGEHOUDEN VAN HET LOON!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

DE LOONBRIEFJES WAREN ONMOGELIJK TE CONTROLEREN OP JUISTHEID DOOR DE WERKNEMER. ELKE MAAND ANDERE BEDRAGEN EN PARAMETERS WAARDOOR ER GEMAKKELIJK TELKENS EEN KLEIN BEDRAG KON 'VERDWIJNEN' VAN HET RECHTMATIG LOON ZÓNDER DAT DE WERKNEMER DIT KON ONTDEKKEN.

DE ZOGENAAMDE VAKBOND- VERTEGENWOORDIGERS KREGEN OOK DE MOOISTE JOBS TOEBEDEELD. JOBS WAARBIJ ZE ZICH NIET MEER HOEVEN 'VUIL' TE MAKEN. ER WAREN ZELF JOBS ZOALS 'VRIJGESTELDE' (vogelvrije die niet moest werken maar enkel het personeel moest manipuleren tussen de oortjes).

Wie een beetje het verstand gebruikt kan hierin duidelijk de symbiose tussen 'bestuur en vakbond' opmerken, én concluderen dat de NMBS in feite bestuurd wordt volgens een écht maffia- systeem.

Hoe beter je rol als zogenaamde 'vakbondsman' hoe meer goede punten je verdiende en hoe meer kans om 'carrière' te maken binnen deze maffiastructuur.

Eerste werkplaats (CHW)

Die eerste werkplaats was gelegen tegen het grote vuilstort van Antwerpen de 'Hooge Maey' Er kwamen elke dag vrachtwagens binnen voor onderhoud of herstelling.

Het merendeel van het personeel was laaggeschoold.

Het onderhoudswerk aan assen, draaistellen enz. kon als 'normaal' beschouwd worden, maar het 'herstelwerk' aan het koetswerk was andere koek hoor!

Hieraan werden miljoenen verdiend via valse schadeclaims en verzekeringen. Dit soort 'herstelwerk' was in feite géén 'herstelwerk', maar gaf de 'schijn' dat het 'herstelwerk' was.

Dag na dag rolden tientallen te 'herstellen' wagons binnen en buiten, en de hersteltijden waren abnormaal kort, maar de 'winsten' daarentegen abnormaal hoog.

Zo'n herstelling van een 'beschadigde' wagon ging als volgt.

- 1) De wagon met builen en blutsen kwam binnen en ging in de rij staan.
- 2) We moesten de verf er voor een groot stuk afbranden met een brander.
- 3) Daarna werd er met een zware voorhamer enkele goede patatten op gegeven om blutsen en builen een ander uiterlijk te geven zodat de 'klant' die eventueel foto's had genomen van de beschadigingen kon zien "dat er aan gewerkt was".
- 4) Daarna een laag verf op smeren voor de 'afwerking', en klaar was kees.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Een normale mens zou hierop kunnen zeggen dat de wagon even erg geblutst en gebuild de 'herstelplaats' had verlaten als hij was binnen gekomen, maar dàt was nu eenmaal de NMBS-versie van 'economie' hé (schone schijn die veel opbrengt).

Qua 'veiligheid'...

Als onder een vrachtwagon moest gewerkt worden om een kraan of lek te herstellen, dan moest deze op een hefbrug omhoog gezet worden natuurlijk.

Als die hefbrug dit om veiligheidsredenen weigerde wegens té zwaar, dan gaf dit voor de lokale bazen geen probleem hoor. De ploegbaas moest dan persoonlijk de 'beveiliging' uitschakelen (overbruggen) zodat de hefbrug dat spel tóch omhoog kreeg. Daarna moest een brave jaknikker er maar onder om het probleem op te lossen, waarna die ploegbaas de 'overbrugging' terug weg nam.

De wagons waarin nog resten giftige en gevaarlijke producten achtergebleven waren, werden ook zonder mondmasker of speciale veiligheidskledij én met borstel en vuilblik uitgekuist door steeds de zélfde broekschijters die tevreden waren met een 'schouderklopje' van de baas.

Grappig is het volgende verhaaltje.

Op een bepaald moment zag ik plots een sukkelaar met wijd opengesperde mond in grote paniek buiten de werkplaats rood aangelopen staan kokhalzen... Hij was aan het stikken vanwege een stuk appel dat vastzat in zijn keel. Ik liep naar hem toe, pakte hem langs achter goed vast en paste de Heimlich-greep toe.

Ik heb toen zijn leven gered, maar die man besepte dat niet.

Zodra dat stuk appel uit zijn mond gevlogen was... keek hij mij verbaasd aan en ging lopen! Hij dacht dat ik hem ging verkrachten!

bediendenwerk' (loonadministratie, verlofregelingen, aankopen, werkverdeling enz.) werd gedaan door zogezegde 'vakbondsmensen' die geen overall moesten dragen maar rondliepen in een mooie lange voorschoot. Deze 'bazen' waren omhoog gepromoveerden via zogenaamde 'examens', maar in veel gevallen ongeschikt voor taken als 'baas'.

Er was er zo eentje die laat ons zeggen al tot een soort 'meestergast functie' was geraakt. Liep daar rond met veel streken, schold iedereen al lachend uit voor 'jeannet' enz., had twee linkerhanden, maar wél een boekje en een pen op zak, waarmee hij de 'lageren in rang' kon intimideren en straffen als ze durfden reageren op zijn machtsmisbruiken en uitlacherij.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dan haalde hij zijn 'boekje' boven en noteerde je naam en je 'misdad' (bijvoorbeeld tegenspreken), waarna hij zijn strafboekje ging voorleggen bij de grote baas van die werkplaats. Deze nodigde je vervolgens uit op zijn bureau voor een 'sigaar' en je kreeg een 'geldboete' die van je loon zou worden ingehouden.

Als je je dan wilde verdedigen tegen dit machtsmisbruik kreeg je van deze grote baas te horen **“Hier heb je géén recht op verdediging. Als ik zeg dat je moet ‘betalen’... DAN ZÁL JE BETALEN !!!”**

Die 'meestergast' kon dan zijn geluk niet op, en ik kon vernemen dat zowat iedereen binnen die werkplaats elk jaar 'minstens' een geldboete van hem kreeg.

Het leek wel of die 'meestergast' op vlak van geldboetes jaarlijks een quota moest behalen! Waar ging dit 'boetegeld' naartoe? Naar een feestkas voor de 'bazen' of de 'spoorbonden'?

En dan te bedenken dat ik vernomen heb dat deze 'meestergast' zolang hij nog geen 'meestergast' was en in de werkplaats moest meewerken, de grootste speelvogel was geweest. Zo schoot hij onder andere (volgens andere collegae) regelmatig stalen nagels door het dak met behulp van perslucht.

Tip:

Na een paar maanden merkte ik dat ik plots 6000 fr. Minder loon kreeg dan de maand ervoor! Men verwacht blijkbaar dat het 'domme' personeel zoiets niet merkt of alleszins bang is om te reageren uit schrik voor jobverlies, maar ik ben 'anders' en ging verhaal halen bij de lokale loonadministratie (vakbondsvertegenwoordiger).

Antwoord:

“Omdat je bruto 2000 fr. méér had dan vorige maand viel je in een hogere belastingschaal waardoor je nu dus 6000 fr. minder overhoudt !?”

Mijn antwoord “DAT KAN NIET!”

De loondienst keek de berekening nog eens na en had de 'FOUT' ontdekt. “verkeerde berekening. Sorry.”. (Kan onbewust en bewust gebeuren natuurlijk).

Een klein bewijsje dat je op dergelijke misbruiken moet 'reageren' via een door de NMBS aanvaard 'officieel' documentje vóór de 'verjaringstermijn'.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

P 103 - B		UC 590.0	Recto.
(B) PERSONEELSBEHEER - MEDEDELING OF VERKLARING (luik dat door de onm. chef wordt bewaard)		770950012	
		Statutaire - Niet-statutaire	
SPANDEL MARC GESP. LASSER T.W. 08.04.1999 ANTWERPEN-DAM Bewaringstermijn: 2 jaar.			
P 103 C - AFSCHRIFT VAN DE MEDEDELING OF VERKLARING. (Wordt door de onm. chef bewaard of mag aan de bediende worden afgegeven).			
<i>Bijlage 4 loonbureaus.</i> Omdat u op het loonbureau van maart 1999 wegens (foute berekening) +6000 fr. te veel voorheffing heeft aangerekend, en de loonbureaus van januari en februari be- wijzen dat snelle correcties mogelijk zijn. Vraag ik u het tekort van maart 1999 terug op mijn rekening te storten. Deshonds, meer intrest. 0810411999 <i>Spandelba</i> Copy van 4 loonbureaus			
Datum en visum van de onmiddellijke chef alleen als het P 103 werd ondertekend door de bediende en als hem luik C als ontvangsbewijs wordt gegeven →		Bij twi... u uw on... chet ras... CORRECTIE	

Het bedrag zou NIET teruggestort worden “wegens onmogelijk voor de NMBS” maar bij de loonberekening van de volgende maand gecorrigeerd worden.

Na een kort gesprek met een aantal collegae gaven deze toe dat geen enkele onder hen ‘controle’ heeft over het hen uitbetaalde loon. Zelf bedienden van de personeelsdienst durfden zeggen dat ze dit probleem òòk hadden met hun loon!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Stel dat er op dat moment 42.000 mensen werkten voor de NMBS, en elke maand 'verdwijnt' op een of andere manier van elk loonbriefje bijv. 100 fr. (2,5 euro), zonder dat de personeelsleden dit kunnen opmerken... dan heeft de 'graaier' (wie dat ook moge wezen) maandelijks 42.000 keer 100 fr. = 4.200.000 (105.000 euro) achterovergeslagen!
De NMBS- maffia?? De CEO en zijn politieke vriendjes?? De zogenaamde spoorbonden??

Ergens in de zogenaamde 'bundels' van de NMBS (reglementen) onder 'gemeenschappelijke bepalingen'(nr.43) was zelf spraken van 'verjaringstermijnen op rechtzettingen en het hiermee gepaard gaande 'verlies' voor het slachtoffer van 'foute' loonberekeningen! Bij het zetten van je handtekening op je arbeidscontract bij de NMBS onderteken je 'onbewust' ook al deze reglementenbundels (akkoord met loondiefstal)!

520

WEDDEN EN LONEN VAN HET NIET-STATUTAIR PERSONEEL.

HOOFDSTUK IV.

GEMEENSCHAPPELIJKE BEPALINGEN.

A. UITBETALING VAN DE WEDDEN EN LONEN. 41.

De wedden en lonen worden maandelijks na vervallen termijn uitbetaald (de dagloners bekomen na het verstrijken van de eerste veertien dagen van de maand een voorschot waarvan het bedrag nagenoeg overeenkomt met het loon dat voor de tijdens die veertien dagen geleverde prestaties verschuldigd is).

42.

Ze zijn vatbaar voor :

- de persoonlijke bijdrage ten bate van de R.M.Z.;
- de bedrijfsvoorheffing;
- afhoudingen wegens beslaglegging, afstanden en/of overdracht.

B. VERBETERING VAN VERGISSINGEN. — VERJARING. 43.

De terugvorderingen en betalingen die voortvloeien uit de rechtzetting van alle vergissingen en verzuimen, van welke oorsprong ook, bij het opmaken of het uitbetalen van wedden en lonen, mogen geen betrekking hebben op een periode die meer dan vijf jaar of meer dan drie jaar teruggaat, naargelang het beambten of werklieden betreft, te rekenen van de dag dat de partij die voornemens is zich erop te beroepen, de andere partij op de vergissing of het verzuim heeft gewezen. Voor beambten wier bezoldiging geen 180 000 fr. per jaar overtreft en voor werklieden worden vergissingen en verzuimen waarvan meer dan een jaar na het vervallen van het contract mocht kennis gegeven worden, evenwel als verjaard beschouwd, zodat ze dan geen recht meer geven op enige rechtzetting.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Er kwam de vraag naar 'vrijwilligers' om te gaan lassen op de werkplaats 'Antwerpen Dam', die gespecialiseerd was in onderhoud en herstelling van locomotieven.

Dààr was meer gespecialiseerd laswerk nodig dan in de CHW en de lassers op Antwerpen Dam klaagden dat ze zoveel werk hadden dat ze het niet meer konden bolwerken.

Ze smeekten bij hun baas voor een 'extra' lasser om het werk nog aan te kunnen.

Ik stelde mij als enige kandidaat vrijwilliger, maar omdat niemand anders kandidaat was en alleen 'statutairen' mochten 'gedetacheerd' worden, werd hier een 'mouwtje' aangepast tégen de NMBS- regels in.

Mijn Baas 'leende me uit' aan Antwerpen Dam voor 2200 fr./uur. Dat was méér dan de bazen op Antwerpen Dam zélf verdienden!

'Officieel' werkte ik in de werkplaats CHW Antwerpen Noord, maar in realiteit werkte ik dus in de werkplaats van TW (Antwerpen Dam).

Na verloop van tijd begon de grote baas bij mij te klagen over die dure detachering en ik stelde hem voor om mij over te nemen van CHW, en mij in plaats van gedetacheerde als contractueel werknemer aan te nemen op Antwerpen Dam. Dit zou een win - win situatie zijn.

- De Baas was van die dure onkost verlost.

- Ik werkte op een werkpost die beter bij mijn vakkennis paste.

Deze 'overplaatsing' werd 'geregeld', tégen de NMBS- reglementen in, maar alle partijen in deze actie waren dus wél tevreden.

Behalve de 'overbelaste' vaste lassers van Antwerpen Dam... moest later blijken natuurlijk.

TW Antwerpen Dam.

Een bediende van CHW vroeg telefonisch om de uurstaten van Antwerpen Dam met de vraag op hoeveel 'kredietdagen' ik op dat moment al recht had. Ik had nog recht op 10 KD, maar de CHW- bediende beweerde dat ik maar recht had op 5 KD! Deze bediende had in zijn boekhouding een volledige week dat ik effectief gewerkt had ingevuld als 5 dagen opgenomen kredietdagen (verlof)!

Dus... het loon van 5 betaalde verlofdagen administratief achterovergeslagen! (voor een feestkaske?).

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

'Ik' moest maar kunnen 'bewijzen' dat hij ongelijk had, en zelf als ik dit kon bewijzen was dit volgens die bediende "TE LAAT WANT DE BOEKHOUDING WAS NIET MEER TE VERANDEREN, EN DAN HAD IK MAAR EEN WEEK GRATIS EN VOOR NIETS GEWERKT. EIGEN FOUT!".

Ik reageerde met de vermelding dat ik er een vakbondsafgevaardigde bij zou halen.

Wat was het antwoord van de bedienden van TW Antwerpen Dam?

"JE MAG DOEN WAT JE WIL... HET ZAL TOCH NIETS OPBRENGEN!"

De bedienden van TW A controleerden daarna nog eens goed hun eigen boekhouding en stelden vast dat ik die week wel degelijk 'gewerkt' had. Hierop brachten ze de bediende van CHW telefonisch op de hoogte van zijn 'FOUT', en die kon nu ineens wél zijn boekhouding aanpassen! Toch bleef hij de 'schuld' op mij steken en waarom?

Ik zou nagelaten hebben om zijn boekhouding regelmatig te gaan controleren op zijn bureau!

Moet ik als 'lasser' de boekhouders hun werk gaan controleren?

Het 'probleem' werd dus eindelijk tóch 'gecorrigeerd'!

Het gevoel met lonen, verlof, werkuren enz. is bij de NMBS dus een grandioos probleem, en zeker als de boekhouding wordt geregeld door laaggeschoolde vakbondsvertegenwoordigers met een laag IQ, die dankzij het feit dat ze 'vakbondsvertegenwoordiger' zijn niet meer hoeven mee te werken op de 'werkvloer'!

Later, tijdens het melden van een werkonbekwaamheid wegens een spierkwetsuur in mijn rug, kreeg ik het vermoeden dat die betreffende bediende van CHW 'iets' tegen mij had, want weeral "WAS HET TÉ LAAT EN WAS IK MIJN RECHTEN KWIJT!" (net zoals vorige keren).

Gelukkig had ik ook TW A op de hoogte gebracht, waarna ik een doktersbezoek kreeg van de NMBS- dokter die bevestigde dat ik een week werk- onbekwaam was, maar de woonst wél mocht verlaten.

Daarna kreeg ik zelf nog een 'bevordering' tot gespecialiseerd lasser, de hoogste graad die kan bereikt worden als lasser!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De verschillende soorten NMBS- criminaliteiten.

- Gesjoemel en oplichterij via loonbriefjes, gewerkte uren en verlof, waarvan hiervoor al enkele voorbeelden te lezen zijn.
- Praktische diefstallen...
- Administratieve criminaliteiten...
- Bewust slechte herstellingen...
- Feestjes en drank...
- Psychopathische onderdrukking...
- Afpersingen van personeel...

Voorbeelden van praktische diefstallen...

Deze werden binnen de NMBS als normaal 'verworven rechten' beschouwd door iedereen op de hiërarchische ladder, van de laagste trede tot de hoogste trede.

Ik spreek hier van 'ervaring' in de las-afdeling.

Vb 1:

Voor reparaties die van levensbelang zijn voor treinpassagiers enz., zoals lekkende remleidingen, werd wel nieuw vervangingsmateriaal besteld hoor, maar... dit werd veelal meegenomen naar huis voor 'bijverdiensten'. Lekken werden dan 'hersteld' door de scheurtjes enz. dicht te braseren, wat de garantie geeft dat er binnen de kortste keren weer 'nieuwe' vervangstukjes moesten besteld worden.

Vb 2:

Een statutair collega vertelde me dat de (dure) zilverbagetten voor het solderen van koper leidingen op waren, en hij vroeg me om een nieuw pak te gaan afhalen in het magazijn. Ik deed dit dus, en moest voor deze afhaling mijn handtekening plaatsen.

De volgende dag was het pak dure zilverbagetten 'verdwenen', maar 'ik' had hiervoor getekend natuurlijk, en niet de dief.

Vb 3:

Ik had voor een herstelling een klein stuk ronde bar nodig, maar nergens was deze maat te vinden en omdat het dringend was moest ik me behelpen met een stukje oud ijzer uit de afvalbak dat ik 'aangepast' heb om het probleem op te lossen.

Omdat dit soort herstelling nogal veel nodig was bestelde ik zo'n 60 meter voor in het materiaalrek, zodat we lang zouden toekomen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Twee dagen nadat het pak rond profiel was geleverd had ik een klein stukje nodig maar... die 60 meter waren 'verdwenen'!

Het viel me op dat er wel staanlampen en barbecues werden geproduceerd voor vrienden op de werkvloer en voor 'bazen'... met dit soort materiaal.

Vb 4:

Goed hijsmateriaal en herstelbare (dure) treinkoppelingen werden zonder reden nogal veel 'afgekeurd'. Daarna werden hiervan allerlei 'verkoopbare producten voor rommelmarkten enz.' van gemaakt. Kanonballen... visloden die voorzien zijn van 'originele' merk-logo's... D-schakels...

Vb 5:

Als werknemer bij de NMBS kreeg je 'gratis' treinvervoer tot aan de deur van je werkplaats en terug naar huis. Waarom reden er dan regelmatig personeelsleden naar hun 'werkplaats' met een camionette of stationwagen? Voor de 'bijverdiensten', kon bijna niet anders!

Zo moesten de gevaarlijke en dure gasflessen (zuurstof, acetyleen, argon, stikstof...) verplicht voor de veiligheid buiten de werkplaats in een speciaal hiervoor ingericht hok geplaatst worden, aan de ene kant de lege flessen en aan de andere kant de volle flessen.

Deze stockeerplaatsen werden afgesloten met een hek dat voorzien was van een sluiting.

Regelmatig was er gebrek aan volle flessen...

Omdat ik het vermoeden had dat er door privé mensen voor hun 'bedrijfje' lege flessen werden omgewisseld voor volle flessen, vroeg ik of ik er een degelijke sluiting aan mocht maken.

Geen probleem hoor, ik mocht deze 'aanpassing' uitvoeren. Maar...

De 'volle' bleven verdwijnen!

Een nieuw slot plaatsen? Geen probleem hoor!

De 'volle' bleven verdwijnen!

Een extra ketting hangen met hangslot?

Geen probleem hoor! De 'volle' bleven verdwijnen!

Drie keer heb ik een 'aanpassing tegen diefstal gedaan', maar de volle flessen bleven 'verdwijnen' en vervangen worden door lege flessen!

Telkens was er een nieuw 'snugger' trucje om dat hek tóch open te krijgen (bijvoorbeeld het uit de hengsels lichten).

Ik ben gestopt met 'proberen' toen ik in de mot had dat deze diefstallen niet mogelijk waren zònder medewerking van 'bazen' of andere 'medewerkers' die de 'sleutels' beheerden.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Vb 6:

Op een bepaald moment was er maar één transpalet beschikbaar voor de hele werkplaats en soms moest er bijna om gevochten worden. Dus... er werden 5 splinternieuwe transpaletten aangekocht!

Mooi zou je zeggen, en iedereen in de werkplaats was tevreden.

Het is wel spijtig dat er na enkele weken al minstens 4 'verdwenen' waren er bij wijze van spreken terug moest gevochten worden voor het overblijvend (oude) exemplaar.

Vb 7:

Een nep- délégué die schichtig rond zich kijkend... een volledige plaat (aluminium of roestvrijstaal) naar buiten smokkelde...

Enz.

Voorbeelden van administratieve criminaliteiten...

Vb 1:

Om klanten te lokken werden documenten opgesteld met valse (niet bestaande) competenties van personeelsleden. Deze documenten moesten ondertekent worden door de betreffende personeelsleden met de belofte dat eventueel vermelde 'fouten' zouden 'gecorrigeerd' worden.

Vb 2:

Aan een vriendenprijsje grote loten afgekeurde (te vernietigen) Las- elektroden aankopen voor de prijs van 1^e kwaliteit, en zowel in de lasscholen als bij serieuze herstellingen de lassers 'verplichten' om deze elektroden te gebruiken.

Ik heb als ervaren lasser 'ontdekt' dat dit al x- jaren aan de gang moet zijn geweest. Aan de buitenkant was er niets van te zien, maar binnenin zaten de lassing VOL gasbelletjes, eender welke lastechniek (voor rutiel of basis-electroden) ik toepaste.

Ik dacht hier aan de oplichters bij Janssen Pharmaceutica die kermisprutsen van pakweg 2 euro aankochten voor de prijs van dure wetenschappelijke meetinstrumenten.

Vb 3:

Zonder medeweten van een officiële 'onafhankelijke' keuringsdienst (AIB Vinçotte), schriftvervalsing op rapporten toe te passen, door de naam van deze keuringsdienst (die dus van niets wist) te 'gebruiken', om 'afgekeurde' proeven goed te keuren.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Vb 4:

Schriftvervalsing waarbij door de grote baas het zélfde document verschillende inhoud wordt gegeven en handtekeningen worden weggewist om verantwoordelijkheden af te schepen en/of in iemand anders zijn nek te schuiven.

Vb 5:

Onder dwang handtekeningen afpersen van het personeel op zo goed als blanco documenten. Wie dit weigert krijgt geldboetes die rechtstreeks van het loon worden ingehouden.

Om de 'dwang' te versterken worden ook andere 'Straffen' gebruikt voor de criminele afpersing en dit zónder enig recht op verdediging.

(waarderingcijfers en er aan gelinkte premies afnemen... degraderen tot poetser... een verbod op het uitvoeren van de stiel waarvoor je contractueel werd aangenomen... je 'verplichten' om op andere werkplaatsen vernederend werk uit te voeren zoals het ledigen van de beerbakken van toiletten van passagierstreinen, poetsen van kastjes, vloeren, badkamers enz... Het verplicht moeten snoeien van onkruid enz. in zones die gevaarlijk zijn omdat ze gebruik worden door druggebruikers als dropzone voor hun naalden, en dit onder toezicht van een bewakingscamera enz....)

Vb 6:

De medische dienst 'verplichten' om verschillende urinestaaltjes te nemen om in NMBS labo's te onderzoeken of ze hierin een 'reden' tot ontslag kunnen vinden.

Er was natuurlijk geen reden te vinden in mijn urinestaaltjes! Ik was geen dronkaard, druggebruiker of roker en had geen besmettelijke ziekte.

Vb 7:

Subsidies opsouperen aan de bouw van een splinternieuwe werkplaats en 'achteraf' (als het dakgebinte 'onverwacht' doorzakt), komt uit dat in het dakgebinte x- tonnen te weinig versterkingsmateriaal is gebruikt! Waar is dit materiaal of het geld er voor, naartoe gegaan?

Vb 8:

Ik had via administratieve pesterij een verbod gekregen om nog te mogen lassen. Ik werd plots afgekeurd (bestempeld als onbekwaam), en moest een andere functie aanvaarden.

Mijn jaloerse collegae die al jaren met pestacties bezig waren hadden de grote baas in het nauw gedreven door te verklaren "Als Spandel verder mag lassen, dan staken wij met lassen!". Wat kan een grote baas dan anders dan toegeven! Als op 4 lassers er 3 (pesters) staken, zolang hun collega niet afgedankt wordt komt de productie in gevaar hé!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Vb 9:

Op een bepaalde dag waren de andere lassers (het pestersclubje) PLOTS tegelijk ziek geworden. Hun afwezigheid wegens 'ziekte' was de dag daarvoor 'administratief geregeld' door de (bevriende) 'regelaars'.

Maar... er kwam onverwacht laswerk achter de deur piepen...

Ik **'MOEST'** van de baas die eerste 'ziektedag' terug lassen ondanks het 'lasverbod' dat door de pesters was bekomen!

Dit opdrachtenblad heb ik dus als 'bewijs' dat ik officieel nog steeds de functie van lasser had ondanks het 'lasverbod'.

Geen probleem voor mij hoor, maar iemand die hun 'ziekteperiode' administratief geregeld had, heeft deze 'overtreding' van het (via pesterij verkregen) 'lasverbod', via de telefoon doorgebeld aan de zogenaamd 'zieke' pesters.

Deze waren in alle staten toen ze merkten dat mijn lasverbod was 'opgeheven' zolang ze 'ziek' waren.

Wonder boven wonder stonden ze de volgende morgen al terug 'volledig genezen' als frisse hoentjes paraat in de werkplaats, enne... onmiddellijk had ik terug het 'lasverbod' aan mijn been natuurlijk!

Zowel de 'regelaars' als de pesters hadden geen rekening gehouden met het 'lasverbod' waar ze zo intens van genoten. Ze hadden door de zogezegde 'ziekte' hun eigen ruiten uitgeschopt.

Mijn 'lasverbod' was het beste medicament gebleken om hen op slag te 'genezen'!

Dit georganiseerd 'feestje' buiten de werkplaats was vlug gedaan...

Het was mij namelijk al meerdere keren opgevallen dat de collegae- lassers elkaar aflostten om tijdens de werkuren volle reistassen boodschappen te gaan doen buiten het bedrijf. Bij de ALDI enz. voor hun 'winkeltje' in de werkplaats. Ze konden zo ook gaan bijverdienen in omliggende bedrijfjes, en soms eens een bezoek brengen in de hoerenbuurten tijdens de werkuren.

Dit was niet mogelijk zonder toestemming van regelaars, délégués enz. en ook omdat er geen prikklok was om aanwezigheden/afwezigheden te controleren.

In de 'nieuwe' werkplaats (heel ver gelegen van Antwerpen stad) was wél een prikklok geplaatst aan de ingang en was je verplicht om in- en uit- te kloppen.

De pesters konden zo niet meer aan hun pleziertjes geraken (10 km. te vér en een prikklok).

Geen probleem voor de 'regelaars' hoor.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

We hadden voor onze werkplaats een 'chauffeur' die zowat dagelijks boodschappen moest gaan doen naar andere NMBS werkplaatsen enz.

De pesters 'regelden' dan maar met de 'regelaars' dat ze afwisselend méé mochten rijden met deze chauffeur, zagezegd om hem te helpen dragen met zware stukken.

's Morgens vertrok de chauffeur dan met een 'helper'. Deze werd tijdens het passeren afgezet in Antwerpen stad waar hij zijn 'zaakjes' kon doen, en in de namiddag tijdens het terugkeren van de chauffeur werd de 'helper' terug 'opgepikt'!

Enz.

Voorbeelden van bewust slechte herstellingen...

Vb 1:

Overall hangen (voor de schone schijn) prachtige affiches ter promotie van veiligheid, kwaliteit, netheid, productie enz.

Je hebt bijvoorbeeld de affiches waar in het groot op vermeld staat "**Geen twee keer de zélfde fout maken...**"

Een reeks van meer dan 70 splinternieuwe dure locomotieven was aangekocht in de Europese fabriek. Vanaf de eerste locomotief werd 'vastgesteld' dat ze niet aan de 'Europese normen' voldeden. Daarom moesten deze 'aanpassingen' van de splinternieuwe locomotieven in onze werkplaats gedaan worden (in plaats van de fabrikant de vraag te stellen om de volgende loco's ineens aan de normen aan te passen).

In onze werkplaats was 'onze eerste aanpassing' niet goed gebleken. Deze 'aanpassing' moest dus opnieuw 'aangepast' worden voor ze (officieel) werd goedgekeurd...

Een week werk per locomotief en een miljoen gerekende 'kosten'.

Dit was de eerste locomotief!

Dan kwamen de tweede, derde, vierde...

Denk je dat er volgens de regel: "**geen twee keer de zélfde fout maken**" gewerkt werd?

NEEN HOOR!

Aan de tweede en volgende locomotieven werd ook een volledige week gewerkt inclusief juist de zélfde fouten!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Deze wederkerende 'zélfde fouten' betekenden voor de NMBS die ene serie locomotieven dus al zo'n 70 miljoen aan extra onkosten die er niet zouden zijn als de derde en volgende locomotieven ineens 'GOED' zouden aangepast worden volgens de lessen die geleerd werden tijdens eerste 'aanpassingen'.

Ik wilde de NMBS (de belastingbetaler) tientallen miljoenen 'onkosten' besparen door bij de lokale verantwoordelijke directeur te verwijzen naar de affiches die hij heeft opgehangen met **"Geen twee keer de zélfde fout maken"**.

Zijn antwoord: "Daar heeft u géén zaken mee! Wij zorgen er op die manier voor dat we 'werk' blijven hebben. Gij denkt te veel! Laat het 'denken' maar aan ons over!"

Ik wist dat er zowat dagelijks een NMBS- controleur vanuit de hoofdzetel te Brussel naar onze werkplaats afzakte om de 'aanpassingen' te controleren.

Op een avond kwam ik die man tegen in een station. En vroeg hem of hij de 'verantwoordelijke' was voor de opvolging van deze werken, wat hij bevestigde.

Ik vertelde hem wat op mijn lever lag en over de verspilling van al die miljoenen. De volgende dag werd ik al op het 'matje' geroepen bij de lokale grote baas.

"Gij hebt de zwijgplicht waarvoor je getekend hebt verbroken! Gij moogt met NIEMAND spreken over wat hier gebeurt... niet binnen de NMBS... Niet tijdens je werkuren... Niet buiten je werkuren... zelf niet thuis! Dit is een reden om je te ontslaan!"

Vb 2:

Tijdens herstellen van scheuren en kapot gesprongen lassing aan het chassis van locomotieven moest ik vaststellen dat deze platen van pakweg 4cm. en méér dikte, niet 'volledig' gelast waren met een X-naad of V-naad, maar volgepropt zaten met stukjes ijzer-afval met daarbovenop een sluitlaag!

Ik ontdekte dit tijdens het gutsen toen die stukjes afval er uit vielen.

Snel gedaan, en duur betaald door de opdrachtgever!

Maar amper twee weken later moesten deze locomotieven dus steeds terug op de zélfde plaats hersteld worden.

Zo bleven deze lassers gegarandeerd veel werk hebben (creëren) natuurlijk!

Als lasser met eergevoel heb ik een aantal van die 'herstellingen' GOED gedaan.

Gevolg: De locomotieven moesten op die plaatsen NIET MEER hersteld worden en telkens opnieuw een week uit roulatie genomen worden!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Dit viel al snel op bij de bazen die (administratief én praktisch) ontdekten, dat GOED stielwerk miljoenen besparingen én opbrengsten opbracht.

Nadeel... de collegae werden mijn vijanden en gingen over tot zware pesterijen, intimidaties en bedreigingen t.o.v. mij en mijn gezin. (Lees mijn gratis boek "De pesters van het spoor".)

Vb 3:

Ik moest voor straf (tijdens het 'lasverbod') vet gaan bijsteken op de wiel- assen van de locomotieven.

Daarvoor moesten zakjes gerecupereerd dik zwart vet gebruikt worden. Volgens de opdrachten moesten per wiel x- zakjes in de betreffende vetbakjes gepropt worden (nogal lastig werk).

Als de opdracht was 5 zakjes vet gebruiken... gebruikten deze collegae er amper 3. Snel gedaan, opdracht vervuld, en klaar was kees. Ik bleef koppig het correct aantal zakjes gebruiken volgens de opdracht... Ambras natuurlijk !!!

Enz.

Feestjes en drank.

Vb 1:

De grote baas bracht ons op de hoogte dat hij een alcoholtester had aangekocht om het personeel bij vermoeden van dronkenschap te kunnen controleren en eventueel te sanctioneren.

Maar...

In realiteit bleven de bijna dagelijkse 'feestjes' in de werkplaats en op de burelen gewoon verder 'gedoogd'.

Een huwelijk, geslaagd NMBS- examen, begrafenis, verjaardag, geboorte, promotie...

Elke mogelijke gelegenheid werd te baat genomen om er een feestje rond te bouwen met 'bevriende' collegae.

Op deze 'feestjes' werd duchtig alcohol gebruikt. Ze werden georganiseerd tijdens de werkuren en veelal op kosten van de NMBS (kok, refter, gebakjes, dranken...).

Vb 2:

Ik herinner me dat personeel uit de werkplaats zo erg onder de indruk was van een bureelfeest waar alle bureelpersoneel, bazen en vakbondsvertegenwoordigers de 'genieters' waren, dat ze mij vroegen om de bedrijfsarts op te bellen met de vraag een alcoholtest uit te voeren op dat bureelfeest.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ze vroegen dit aan mij “omdat ze al gehoord hadden dat ik tóch ontslagen zou worden en zichzelf zo buiten schot zouden blijven en geen goede punten zouden verliezen qua carrièrekansen!”. Ik had in die zin dus niets meer te verliezen volgens hen hé.

Ik belde de bedrijfsarts dus op “in naam van de collegae op de werkvloer.”

Even later arriveerde de ‘testploeg’...

’t Is niet voor ’t een of ’t ander, maar ze waren ALLEMAAL (!) dronken en sommigen ‘stomdrunken’. Vrouwelijke bedienden moesten zelf naar huis gevoerd worden omdat ze bijna niet meer op hun benen konden staan.

Een belangrijk feit was hier, dat de bedrijfsarts ook te weinig blaastestjes ter beschikking had om ze ALLEMAAL te kunnen controleren!

Van alle aanwezigen werden (voor zover mogelijk) de namen enz. genoteerd door de ‘testploeg’.

Een lafaard (délégué) was de volgende dag gaan verraden dat ‘ik’ dit telefoontje had gepleegd, maar er waren geen bewijzen voor. Tijdens de ‘melding’ werd wel een paar keer mijn naam gevraagd , maar ik antwoorde telkens ‘ik doe dit in naam van de collegae’...

Er ontstond een ware jacht naar ‘de dader’ door bedienden, bazen en ‘vrijgestelden’ (vakbondsvertegenwoordigers)...

Zélf midden in een verlofperiode werd ik thuis opgebeld door deze klik (waarschijnlijk met opnameapparatuur) om met een ongelooflijk vriendelijk stemmetje (geflankeerd met de nodige mouwvegerij), te vragen of ik wilde toegeven dat ‘ik’ voor deze alcoholcontrole zou gebeld hebben!

Mijn antwoord “Ik weet wél wie het gedaan heeft, maar ik zal dit niet aan jullie vertellen!” en sloot dit ‘lieve’ gesprek af.

Vb 3:

Op de ‘werkvloer’ werden de feestjes meer in ‘intieme kring’ gehouden. Énkel voor bevriende collegae, bevriende vakbond délégués en bevriende ‘regelaars’.

De délégués en regelaars wisten (via hun mooie bureel job), ‘wie’ wanneer verjaarde enz. en dus ook waar het feestje te doen was op de werkvloer.

De genodigden en niet genodigden gingen dan ‘iets drinken’ op locatie zeg maar.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Op een bepaald moment was er een brave gast zo dronken gevoerd dat hij moest gaan braken in een vuilniscontainer. Daarna moest hij een halve dag in een stuurcabine zijn roes gaan uitslapen (uiteraard met de gordijntjes toe!).

Toch werd hij per ongeluk in die toestand 'betrap't door een nuchtere baas, en die kon niets anders doen dan hem een sanctie geven. (Een 'zware' boete van pakweg 10€ en een 'blaam'). Aangezien de 'onschendbaarheid' van een statutaire, mocht die gast gewoon verder 'werken' en de 'blaam' werd later 'automatisch gewist'!

Vb 4:

Bij de begrafenis van een personeelslid was het de gewoonte dat de NMBS een 'vertegenwoordiging' uitstuurt naar deze begrafenis.

Wel... In onze werkplaats bestond zo'n 'vertegenwoordiging' uit minstens 10 vaste personen... steeds de zélfde 'bevoorrechte' vriendenkring!

De mis was nog niet ten einde, of ze waren allemaal 'verdwenen' uit de kerk... recht naar de omliggende cafés enz. voor de rest van de 'betaalde' dag! Het groepje bestond uit bureelbedienden, vakbondsvertegenwoordigers, 'bazen' en 'regelaars'.

Vb 5:

Als ze de kans zagen om ergens te kunnen gaan 'mee betogen' werd de vriendengroep sterk uitgebreid om als NMBS- vertegenwoordiging te verschijnen op die betoging.

Het werd héél slim gespeeld door de vakbondsvertegenwoordigers om die dag de aanwezigheden te 'bewijzen' zodat het voor iedere' betoger een 'betaalde dag' kon worden.

De betogers spraken af op een bepaald uur op een bepaalde plaats. Er werden dan foto's enz. genomen 'als bewijs' voor wie had mee betoogd.

Tijdens de betoging liepen enkele délégués en co. zo goed mogelijk in beeld van de TV-camera's, zodat er zelf 'TV- bewijs' was dat ze mee betoogden.

In realiteit zat een deel 'betogers' in cafe's en andere 'ontspanningsoorden'. In de namiddag verenigden ze dan terug op een 'afgesproken plaats en uur' om 'SAMEN' als één groep 'betogers' terug naar de NMBS- werkplaats te keren.

Enz.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Voorbeeld van psychopathische onderdrukking...

Op een bepaalde dag begon de grote baas met 'info- vergaderingen, want wij moesten ons 'voorbereiden' op de komst van een 'controleur'. Hij had namelijk 'vernomen' dat er een onaangekondigde audit ging komen in onze werkplaats.

Tijdens dit niet op voorhand aangekondigd bezoek zou een controleur onder andere op de werkvloer willekeurig personeel uitkiezen om vragen te stellen i.v.m. hun 'tevredenheid' over de werking in de werkplaats, de houding van de bazen t.o.v. het personeel, de veiligheid...

Tijdens die 'infovergaderingen' kregen we de volgende uitdrukkelijke 'instructies' betreffende deze 'controleur'.

- Als die controleur je vragen moest stellen, en je weet niet 'wat' je mag antwoorden, dan moet je antwoorden dat hij de vragen moet gaan stellen bij de bazen op de burelen!
- Je mag niets 'negatief' antwoorden omdat dit gevaarlijk is voor de verdere werking van de werkplaats.

- Als je 'iets' negatief durft zeggen, dat zal 'jij' verantwoordelijk gesteld worden voor de gevolgen bij de collegae! Deze mogelijke gevolgen kunnen betrekking hebben op hun carrière, premies, werkzekerheid, overplaatsing enz.! Dus let op je woorden en enkel positieve antwoorden geven of zwijgen!

Dit soort psychopathische onderdrukking en aanverwante aanpak voor het vormen van domme 'knokploegen' in het voordeel van zijn 'wensen' was hem dus ook niet onbekend. Hij wis maar al te goed dat de dreiging met jobverlies... loonverlies... en knokploegen, voldoende is om brave mensen te 'dwingen' tot verbod op vrije meningsuiting en het plegen van criminele feiten op collegae die de 'zwijgplicht' overtreden.

(Dit weet ik al uit 'vorige' ervaringen in die zin!)

Wie niet 'luistert' of 'ongewenst' is, zal het hardhandig voelen! En de opstoker zélf? Die "weet van niets" als er iets ernstigs is gebeurd!

Bij de NMBS hebben de meeste personeelsleden nooit met dergelijke 'ervaringen' te maken gehad, en ze denken dus ook niet dieper na over het feit dat ze 'onbewust' door de baas psychopathisch misbruikt worden!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Enkele dagen later 'verscheen' er plots een 'onbekende' in de werkplaats. Hij werd geflankeerd door de grote baas en zijn 'preventieadviseur'.

Deze 'onbekende' wandelde door de werkplaats en hier en daar sprak hij een collega aan om enkele vragen te stellen.

Intussen stonden de grote baas en zijn 'preventieadviseur' pakweg 10 meter verder, achter de rug van die 'controleur' intimiderend te kijken naar de aangesproken collega, zo van "we hebben u in het oog hoor..."

De baas en de preventieadviseur speelden op die wijze de 'schijn' dat ze door de 'controleur' verplicht werden om op een redelijke afstand te gaan staan zodat ze het 'gesprek' niet te konden horen.

Raar dat die 'controleur' er MIJ niet uitpikte alhoewel ik mijn best deed om dicht in zijn omgeving rond te blijven hangen in de hoop dat ik ook mijn mening zou mogen vertellen. De Baas zocht toch 'bewijzen' om mij te kunnen ontslaan wegens het overtreden van de zwijgplicht?!

Achteraf bleek deze controleur niet 'zélf' bepaalde collegae uit te kiezen, maar énkél door de baas 'aangeduide' collegae!

De zogenaamde 'audit' was gedaan, en de volgende dagen werden verschillende van de 'ondervraagde' collegae door de grote baas op het spreekwoordelijke 'matje' geroepen in zijn bureau.

Ze kregen te horen dat ze 'dingen' hadden gezegd die niet mochten gezegd worden en dat ze mogelijk 'sancties' konden verwachten als dat nog zou gebeuren! Ze hadden 'geluk' dat het geen échte controleur was geweest!!!

Hoe wist de grote baas wat ze 'gezegd' hadden tegen die zogenaamde 'controleur' die een 'biechtgeheim' moest respecteren?

Wel... achteraf bleek, dat de grote baas en zijn preventieadviseur een 'acteur' hadden ingehuurd om de 'rol' te spelen van een audit- controleur die gestuurd was door de overheid. Het was de 'rol' van deze 'acteur' om 'bepaalde' vragen te stellen aan 'bepaalde' collegae om te zien hoe 'loyaal' ze waren ten overstaan van de grote baas en 'zijn' systeem (structuur) van machtsmisbruik.

Het was gewoon een psychopathische zet om los te peuteren wat 'de mensen' in zijn werkplaats in realiteit tussen hun oortjes dachten... meer niet!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Voorbeeld van afpersingen van personeel...

De grote baas organiseerde een systeem van zogenaamde 'veiligheidsconferenties'. Dit waren samenkomsten in kleine lokale groepjes in de werkplaats die 'geleid' werden door een van de 'bazen'.

Deze bijeenkomsten waren wekelijks en soms waren er meer per week. Ze duurden zo'n 10 minuutjes.

Zo'n 'veiligheidsconferentie' bestond uit twee hoofdstukken.

Hoofdstuk 1: **VERPLICHT** ondertekenen van een 'aanwezigheidslijst'.

Hoofdstuk 2: Begon enkel als **IEDEREEN 'persoonlijk'** de betreffende 'aanwezigheidslijst had ondertekend met naam, handtekening, enz. in de hiervoor bedoelde kolommen.

Er werd daarna een onnozel tekstje voorgelezen door de leidende bediende, en of je aandachtig was of niet speelde geen rol.

De ene keer werd bijvoorbeeld gesproken over het feit dat je een hamer moet gebruiken om op iets te kloppen en géén schroevendraaier... De andere keer dat je een steeksleutel moet gebruiken i.p.v. een ringsleutel... de volgende keer dat je een ringsleutel moet gebruiken i.p.v. een steeksleutel enz.

Allemaal 'weetjes' die A1, A2, en A3 gediplomeerde collegae al weten van in de lagere school! Wat is het 'nut' van dergelijke 'vergaderingen', behalve om een persoonlijk ongeval als reden te gebruiken om deze eenvoudige 'wetenschappen' nog eens 'aan te leren' bij de ervaren stielmensen?

Tijdens de eerste paar maanden verliepen deze conferenties 'betrouwbaar'.

Ik bedoel op de aanwezigheidslijsten stond bovenaan de datum van de ondertekening plus het onderwerp (tekstje) dat 'besproken' werd.

EN... WE KREGEN ALLEMAAL EEN KOPIE!

OPVALLEND...

Na de eerste paar maanden ontdekte ik dat er GEEN datum en GEEN onderwerp van de 'veiligheidsconferentie' meer bovenaan de handtekeningen stond!

We kregen ook GEEN KOPIE meer!

De 'leidende' bediende had los van de handtekeningenlijst wél een pakje papier voor zich dat hij normaal gezien volledig moest voorlezen tijdens de 'veiligheidsconferentie', maar na het voorlezen van enkele korte zinnnetjes was de zaak al afgelopen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Ik vroeg in het bijzijn van de collegae waarom de bediende niet meer de volledige inhoud voorlas.

Antwoord: “**De baas heeft ‘in het vet’ aangeduid wat ik wél mag voorlezen.** De rest is van geen belang en moet niet voorgelezen worden!”

Geen kopie meer... geen datum meer... geen onderwerp meer...

De handtekeningenlijsten waren dus gewoon BLANCO documenten geworden, vol ‘verplichte’ handtekeningen van personeel die in het ongewisse werden gelaten over het toekomstig gebruik van hun handtekeningen (waarvoor deze in feite dienden)!

Indien de baas dit nodig achtte kon hij dus bovenaan een willekeurige datum invullen én een willekeurige reden om deze handtekeningen als ‘**bewijsmateriaal**’ te kunnen voorleggen... bijvoorbeeld als hij persoonlijk ‘problemen’ krijgt.

Als je beseft dat elke week 200 personeelsleden ‘verplicht’ zo’n blanco lijst ondertekenen, dan kan je begrijpen dat er ‘BEWUST’ op korte tijd een héél grote stapel van die blanco handtekeningenlijsten verzameld werd door de grote baas als ‘verzekering’ voor het verschonen van eventueel ‘TOEKOMSTIG ADMINISTRATIEF MISBRUIK’.

Ik besepte dit plots en om mijn aanwezigheid op die lijsten te betekenen schreef ik vanaf dan wel nog mijn naam enz. maar niet meer mijn ‘persoonlijke handtekening’, in de plaats zette ik een kruisje ter bevestiging achter mijn naam, dat ik aanwezig was. Normaal gezien is mijn handschrift + de andere persoonlijke info + het kruisje dat bevestigt dat ik aanwezig was voldoende als controleerbaar ‘bewijs’ voor aanwezigheid!

Maar ... een jaloerse bazenneuker of pester had dit na x- maanden in de mot gekregen en ging dit ‘melden’ bij de grote baas.

Deze riep me op het matje en legde me een stapel ‘handtekeningenlijsten’ voor de de neus!
“GIJ GAAT OP DE PLAATS VAN AL DIE KRUISJES UW HANDTEKENING PLAATSEN!”.

Ik vroeg waarom dat nodig was, en de psychopaat verklaarde dat hij met deze handtekeningenlijsten ‘zichzelf’ wou beschermen voor het geval er ‘iets’ zou gebeuren door ‘zijn’ schuld.

Deze handtekeningenlijsten zouden dan kunnen gebruikt worden om zijn ‘onschuld’ te bewijzen! Hij had al zoveel goede punten verzameld in ‘Brussel’ dat hij promotie verwachtte, en dat mocht ook geen gevaar lopen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Als hij op een of andere wijze zichzelf de hemel wilde prijzen als de beste, slimste, veiligste enz. werkplaatsleider (om promotie te bekomen)... kon hij daar X- handtekeningenlijsten van het onbewuste personeel bij hangen om dit te 'bevestigen'!

Wilde hij een mondig personeelslid wegwerken via valse beschuldigingen... dan kon hij er ook handtekeningenlijsten aan hangen 'als bewijs' dat zijn leugens voor waarheid 'bevestigd' werden door de hiervan onwetende ondertekenaars.

Hij deed het verhaal van een collega werkplaatsleider die in zijn werkplaats een dodelijk ongeval had gehad waarbij een personeelslid geëlektrocuteerd werd, en dat de betreffende werkplaatsleider hiervoor werd verantwoordelijk gesteld wegens het niet toepassen van de veiligheidsregels.

Na een klacht van de nabestaanden moest deze werkplaatsleider voor de rechter verschijnen. Hij moest schadevergoeding betalen en hij kreeg zelf gevangenisstraf!

Tja...

Maar wat had die werkplaatsleider eerst geprobeerd?

Administratief 'geregeld' dat dit slachtoffer 'officieel' ziek was en niet aanwezig op zijn werk, de dag van het dodelijk ongeval...

Zo kon hij niet 'verantwoordelijk' worden gesteld dacht hij!

Mijn grote baas wou zich naar eigen zeggen tegen dit soort 'mogelijke straffen' beschermen door misbruik te maken van 'blanco' handtekeningenlijsten waarmee het personeel zou 'bevestigen' dat 'HIJ' niet verantwoordelijk was en dat 'HIJ' alles in het werk had gesteld om ongevallen te voorkomen!

Ik weigerde dus verder om mijn 'persoonlijke' handtekening te plaatsen en ja... als ze in 'Brussel' zo'n kruisjes zouden tegenkomen konden deze zich natuurlijk 'vragen' gaan stellen hé!

De schrik zat er dus goed in bij deze psychopaat. Alhoewel hij beseftte dat hij wegens zijn functie de psychopathische macht op allerlei wijze kon toepassen op zijn 'onderdanen', hield hij er geen rekening mee dat sommige mensen een zesde zintuig hadden dat al getraind was om machtsmisbruik aan te voelen en er zich tegen te verzetten.

Zijn intimidaties werden t.o.v. mijn persoon dus 'harder' om mij tóch maar te doen handtekenen op blanco documenten.

Hij zette zijn directeurs en bedienden in om hem te helpen met zijn criminele afperserijen.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

5 euro inhouding op mijn loonbriefje...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

10 euro inhouding op mijn loonbriefje...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

20 euro inhouding op mijn loonbriefje...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

40 euro inhouding op mijn loonbriefje...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

(zie voorbeeld)

Alle behaalde punten en premies schrappen...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

In een andere (niet geschikte) functie plaatsen...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Een vals competentieblad 'corrigeren'...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Degraderen...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Dreigen met ontslag en het verlies van alle NMBS voordelen in loon, natura en pensioen...

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Voorbeeld van een geldboete omdat ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

NR.32.

ONDERHOUD KORTE TERMIJN
TRACTIEWERKPLAATS
A N T W E R P E N
P E R S O N N E E L
Noorderlaan 630
2030 ANTWERPEN
☎ 921-4057 of 03/204.40.57
Fax 921-4089
✉ wgc60000@svantw1.antw.tw.railb.be
26/
AVG

Antwerpen, 10 september 2003

De heer SPANDEL Marc
(7709-5001.2)
Tijdelijk gespecialiseerd lasser
TW.ANTWERPEN

BERISPING + 40 euro premieafhouding.

Ondergetekende, E/ir. Guy BLANCQUAERT, onmiddellijke chef van TW.Antwerpen, laat u weten dat u wordt berispt om op 09/09/03 geweigerd te hebben om te handtekenen op de aanwezigheidslijst van de kwaliteitsgespreksgroep, zonder opgave van een geldige reden.

Wij herinneren u eraan dat bij een eventuele hervalling, u gevaar loopt om voorgesteld te worden tot afdanking.

Visum van de betrokkene :

*betrokkene weigert
te tekenen*

De Ind-Ingenieur,

[Handwritten signature]
T. ALAERTS

Technisch sectorchef

[Handwritten signature]
A.VAN BOUWEL

De Eerste Ingenieur,

[Handwritten signature]
Ir. G. BLANCQUAERT.

*afgehandeld op
23/09/03.*
[Handwritten signature]

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hier ziet u enkele loonbriefjes als voorbeeld en HARD BEWIJS van administratieve 'pogingen' door de psychopathische werkplaatsleider tot afpersing van mijn handtekeningen via financiële 'sancties' en het degraderen tot 'poetser'.

(B) BEZOLDIGINGSFICHE														BAREMABEDRAG : 15200,39		TOESLAG :	
MND	Jaar	Bar/C	boek staat	Identificat nummer	Naam en voornamen			Adm bet	Bezoldigde prestatie		Terug gevouren	Kruisers					
								Dag	Uren		Fortait dagbedr	Uurloon Suppl					
04	2003	0221	04235	770950012	SPANDEL MARC			00355			0	0,00	0,0000	393-06			
Bruto maandbedrag		Haard standpl. toelage	Forfait bezoldig kruisers	A Totaal der bezoldig	Belastbaar bedrag		Inhoudingen			B Totaal der Inhouding	C Netto Bezoldig v/d maand	D Saldo vorige maand	E				
Wedde of loon					Barema	Forfaitair	Soc zekerh	Voorheffing									
								Barema	Forfaitair								
1638,60		H 77,60	0,00	2000,79	1677,06	0,00	275,63	249,05	0,00	605,37	1395,42	-37,21	1358				
7 COMPLEMENTAIRE ELEMENTEN (Bedrag of uren/code/maand)																	
51,75/3128/02 142,02/3123/02 -20,16/8743/03 90,82/5140/03 -48,10/8197/03 -12,43/8773/04 -27,03/2003 : UITGEOEFENDE FUNCTIE : 0355 UREN : 145 beoordelingscijfer : 1,10																	
005008 - 00065 : OK-TW Antwerpen * Mechanisch Onderhoud HLR																	

(B) BEZOLDIGINGSFICHE														BAREMABEDRAG : 15200,39		TOESLAG :	
MND	Jaar	Bar/C	boek staat	Identificat nummer	Naam en voornamen			Adm bet	Bezoldigde prestatie		Terug gevouren	Kruisers					
								Dag	Uren		Fortait dagbedr	Uurloon Suppl					
05	2003	0221	04235	770950012	SPANDEL MARC			00355			8	0,00	0,0000	393-067			
Bruto maandbedrag		Haard standpl. toelage	Forfait bezoldig kruisers	A Totaal der bezoldig	Belastbaar bedrag		Inhoudingen			B Totaal der Inhouding	C Netto Bezoldig v/d maand	D Saldo vorige maand	E				
Wedde of loon					Barema	Forfaitair	Soc zekerh	Voorheffing									
								Barema	Forfaitair								
1638,60		H 77,60	0,00	2065,29	1660,84	0,00	272,97	243,54	0,00	681,27	1384,02	0,00	1384,				
10 COMPLEMENTAIRE ELEMENTEN (Bedrag of uren/code/maand)																	
5,05/3112/04 33,83/3128/03 236,82/3123/03 -22,40/8743/04 73,39/5140/04 -48,10/8197/04 -79,-3,77/8105/05 -10,88/8773/05 -272,97/8991/05																	
04/2003 : UITGEOEFENDE FUNCTIE : 0355 UREN : 160 beoordelingscijfer : 0,80																	
005008 - 00065 : OK-TW Antwerpen * Mechanisch Onderhoud HLR																	

(B) BEZOLDIGINGSFICHE														BAREMABEDRAG : 15200,39		TOESLAG : 0,00	
MND	Jaar	Bar/C	boek staat	Identificat nummer	Naam en voornamen			Adm bet	Bezoldigde prestatie		Terug gevouren	Kruisers		Rekeningnr bij financiële instelling			
								Dag	Uren		Fortait dagbedr	Uurloon Suppl					
10	2003	0221	04235	770950012	SPANDEL MARC			00355	0	0	0	0,00	0,0000	393-0670071-84			
Bruto maandbedrag		Haard standpl. toelage	Forfait bezoldig kruisers	A Totaal der bezoldig	Belastbaar bedrag		Inhoudingen			B Totaal der Inhouding	C Netto Bezoldig v/d maand	D Saldo vorige maand	E Bedrag betalen op afrekenst. of financ. instelling	F Saldo te verrekenen			
Wedde of loon					Barema	Forfaitair	Soc zekerh	Voorheffing									
								Barema	Forfaitair								
0,00		0,00	0,00	1148,10	44,55	941,49	162,06	0,00	407,57	584,19	563,91	0,00	563,91 EUR *	0,00			
8 COMPLEMENTAIRE ELEMENTEN (Bedrag of uren/code/maand)																	
-53,28/4149/09 10,15/3128/08 40,25/3123/08 1096,23/3401/09 -14,56/8743/09 54,75/5140/09 -154,74/8991/10																	
09/2003 : UITGEOEFENDE FUNCTIE : 00355 UREN : 104 beoordelingscijfer : 0,90																	
005011 - 00683 : OK-TOP Antwerpen * Schoonmaak																	

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Eerste loonbriefje (normaal loonbriefje sinds jaren)

April 2003

- Uitgeoefende functie = gespecialiseerd lasser (functie 0355)
- Beoordelingscijfer = 1.10 (hoogste punten, hoogst mogelijke premies)

Tweede loonbriefje

Mei 2003

- Uitgeoefende functie = gespecialiseerd lasser (functie 0355)
- Beoordelingscijfer = 0.8 geworden (laagste punten, laagst mogelijke premies)

Derde loonbriefje

Oktober 2003

- Uitgeoefende functie = (officieel) gespecialiseerd lasser (functie 0355)
- Maar (zonder medeweten van HR) 'gedegradeerd' tot 'schoonmaker'.

Ik werd letterlijk **GEGIJZELD** door de baas, en zijn 'regelaars'.

Ik moest mijn werkkledij uitdoen en de ganse dag plaatsnemen op een stoel in een leeg vergaderzaaltje, onder toezicht van een 'cipier' (mijn vakbondsafgevaardigde)! Ik mocht niet in de werkplaats komen en met NIEMAND praten.

Om naar het toilet te gaan moest ik toelating vragen.

Tussendoor kwam een directeur regelmatig de vraag stellen of ik uiteindelijk mijn handtekeningen wilde plaatsen op de blanco lijsten die hij bij zich had.

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Ik doodde de tijd een beetje door wat pompen op de vloer, wat huppelen, enz., maar na een halve dag was ik deze GIJZELING zodanig beu, dat ik mijn cipier (vakbondsvertegenwoordiger) het volgende melde:

"Kijk hier op mijn GSM... ik heb het nummer van de federale politie klaarstaan... als dat spelleke hier niet ophoud, dan bel ik naar de politie om te melden dat ik hier GEGIJZELD wordt door de werkgever én met de vraag om dit te komen vaststellen met een proces verbaal!"
Mijn vinger hield ik vlak boven de belknop...

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De vakbondsvertegenwoordiger (cipier) spurte met dit dreigement daarop naar boven... recht naar het bureau van de grote baas!!!

Enkele minuten later kwam hij al hijgend terug met een briefje dat door de grote baas was geschreven en getekend, "dat ik terug mocht gaan werken in de werkplaats, maar dan als 'poetser'" (om de bergkastjes van de collegae te 'poetsen').

Ik mocht echter met niemand 'spreken' en steeds aan de zijkanten van de werkplaats blijven (onder toezicht natuurlijk).

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

De Heer Marc Spandel mag
de werkplaats betreden om te poetsen.

De werkplaatsleider.

Guy Blancquaert.

Antwerpen 12/09/2003.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Volgende psychopathische 'straf'.

Mij overplaatsen naar een andere werkplaats om de strontbakken van passagierstreinen uit te kuisen. Ik weigerde dit te doen, en zeker omdat ik vernam dat ik dan over sporen moest lopen waar volop treinen reden en de vorige 'poetser' op deze wijze verongelukt was.

Ook daar werd mij door de lokale werkplaatsleider een pak te onderteken 'kruisjes' voorgelegd.

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Ik moest dan maar onkruid gaan wieden vlak tegen een achterpoort waar rondom tussen de struiken veel gevaarlijk afval lag (sputjes en ander afval van druggebruikers). Daar heb ik (uit onkunde) de struiken té veel ingekort. Ik werd daar continu gevolgd door een bewakingscamera.

Ik bleef weigeren om de 'kruisjes' te ondertekenen...

Ik kreeg uiteindelijk 'mondeling' ontslag en moest het bedrijf verlaten en niet meer terugkomen. (Zelfde tactiek als vorige werkgevers.)

Als ik het bedrijf zélf zou verlaten zónder schriftelijke toelating was ik al mijn rechten kwijt en was de psychopaat verlost van eventuele sancties!

Dus... ik bleef weigeren om het bedrijf te verlaten vóór de beëindiging van de werkuren én ik bleef de volgende dagen terug het werk aanvangen op de normale werkuren, in afwachting van een 'schriftelijk' door de baas ondertekend ontslag.

Net zoals de lokale 'preventieadviseur' die uit was op 'promotie' en geen 'goede punten' in die zin wilde verliezen, lag de bedrijfsarts ook in de chantagegreep van de psychopaat.

Je zou verwachten dat een arts toch op zijn minst een integer en betrouwbaar persoon is die zich niet laat omkopen om foute diagnoses te stellen en de gezondheid van de patiënt voorop stelt, in plaats van te voldoen aan de 'wensen' van een machtsmisbruiker.

Wel... deze bedrijfsarts en zijn verpleegster waren door de NMBS (officieel) aangesteld als VERTROUWENSPERSONEN in verband met, én voor de behandeling 'pesterijklachten' op het werk (mobbing).

Hun taak was bij pesterijklachten:

- Klachten van het slachtoffer NOTEREN, hierrond een DOSSIER aan te maken en de klacht te behandelen volgens regels van de antipestwet...
- Onmiddellijk de fysieke integriteit van het slachtoffer veilig te stellen door hem/haar te laten scheiden van de pesters via een overplaatsing naar een andere 'veilige' omgeving.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- Er voor te zorgen dat de antipestwet wordt nageleefd die het slachtoffer minstens 1 jaar 'beschermt' tegen ontslag of andere actie vanuit de hoek van de pesters.
- Het slachtoffer regelmatig op de hoogte te stellen en via consultaties te spreken over de stand van zaken in het dossier.

In mijn geval werden mijn klachten door de hiervoor aangestelde vertrouwenspersonen, bedrijfsarts + verpleegster, (**voor zover deze mij lieten vermoeden of wijsmaakten**) vanaf het begin volgens de regels van de antipestwet behandeld.

Ik had mijn klacht duidelijk geargumenteed op papier gezet en vroeg (om te beginnen) telefonisch aan deze vertrouwensarts om hulp, want de pesterijen waren van die aard dat mijn gezondheid er onder leed en ik geen andere uitweg meer zag dan een klacht neer te leggen. Ik werd gepest op 4 manieren... Fysiek, mentaal, financieel en administratief.

De dokter vroeg om via het lokale faxtoestel deze klacht aan hem te bezorgen (wat ik onmiddellijk deed) en even later werd ik uitgenodigd op zijn kabinet voor een gesprek over die pesterijen.

Hij ging direct actie ondernemen, een dossier opstellen en ik moest hem op de hoogte blijven houden van verdere gebeurtenissen in de context van deze pesterij.

Hij ging mijn grote baas en de preventieadviseur op de hoogte brengen van de zaak en hen aanraden de 'gepaste' actie te ondernemen om de pesterijen te doen stoppen.

Vervolgens moest ik terugkeren naar mijn werkplaats .

Alhoewel ik deze aangestelde vertrouwensarts meerdere keren schriftelijk op de hoogte bleef brengen van bijkomende pesterijen, was ik verwonderd dat deze nooit antwoord gaf over de vorderingen in het dossier.

Ik ondervond letterlijk NIETS van positieve vorderingen, integendeel... de pesterijen werden heviger...

Ik moest wachten tot ik mondeling ontslagen was (**TEGEN DE REGELS VAN DE BECHERMENDE ANTIPESTWET IN**), dat ik van hem antwoord kreeg over de 'vorderingen' in mijn pesterijdossier.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

De 'vorderingen' van deze **VERTROUWENSARTS** waren:

- **Hij had in totaal GEEN DOSSIER aangemaakt, laat staan 'behandeld'!**

- Omdat het te gevaarlijk werd voor de grote baas (de psychopaat), had deze er achter de schermen voor gezorgd dat de vertrouwensarts ontheven werd van zijn verantwoordelijkheden en taken in de context van het behandelen van pesterijzaken, en... de dokter verboden om mij hiervan op de hoogte te brengen.

Onbewust van dit feit bleef ik dus maar steeds meer bijkomende pesterij- info bezorgen aan deze 'aangestelde' vertrouwensarts om het 'dossier' aan te vullen, en bleef ik er maar vertrouwen in hebben dat deze arts mijn (niet bestaande) dossier correct bleef behandelen.

Ik heb tijdens een vroegere consultatie eens van deze bedrijfsarts de volgende verklaring gehad:

"Ik ben ook maar een contractuele werknemer. De NMBS is mijn baas en ik wordt net zoals u betaalt door de NMBS. Als ik niet werk volgens de wensen uw baas, dan kan ik mijn job verliezen, en dat wil ik niet!"

Hier heb ik bewijs gehad dat de NMBS psychopathische methoden gebruikt om mensenrechten te kunnen schenden en ander machtsmisbruik te plegen, en dat zélf dokters en andere 'VERTROUWENSPERSONEN' dit psychopathisch 'NMBS- spel' MOETEN meespelen om geen 'sancties' te krijgen!

U kan op mijn website het mondeling ontslag horen dat ik heb opgenomen met een dicteerapparaatje.

Hier is **duidelijk** te horen hoe een psychopathische bedrijfsleider van de NMBS mijn handtekeningen **LETTERLIJK AFPERST**, wat volledig in strijd is met het grondwettelijk recht op vrije meningsuiting.

<https://spandel.be/Filmpjes%20politiek/Origineel%20NMBS%20ontslag.mp4>

Belangrijk in deze is, dat deze finale afpersingspoging '**BEWUST**' gebeurde en niet in een vlaag van ontoerekeningsvatbaarheid.

Bewijs?

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

- De psychopaat had op voorhand een stapel te ondertekenen 'kruisjes' klaargelegd.
- Het bevel "Onderteken al die kruisjes!".
- De rustige 'verklaring'
"Gij gaat niet tekenen en gij krijgt van mij onmiddellijk uw ontslag on-mi-de-lijk!... en denk niet dat het niet mogelijk is... **IK HEB ER OP VOORBEREID!**"

Uiteindelijk kreeg ik mijn C4.

Reden: Ik was zogezegd een gevaar voor mezelf en derden wat resulteert in een 'zwaarwichtig' ontslag waardoor ik al mijn rechten op werkloosheidsvergoeding én verdediging kwijt was!

GEGEVENS BETREFFENDE DE BEEINDIGING VAN DE TEWERKSTELLING	
De opzegging werd ☒ verstuurd bij aangetekende brief op <u>17/09/2003</u> ☐ betekend bij deurwaardersexploot op	en dekt de periode van tot en met
De opzegperiode ☒ werd niet geschorst ☐ werd geschorst en dus verlengd tot en met	wegens
☐ arbeidsongeschiktheid ☐ tijdelijke werkloosheid ☐ vakantie ☐ andere reden :	
☐ Een verbrekingsvergoeding werd betaald en dekt de periode van <u>18/09/03</u> tot en met <u>22/10/03</u> .	
☐ Er werd geen verbrekingsvergoeding betaald en de tewerkstelling is beëindigd op	
☐ De werknemer heeft het werk vrijwillig verlaten op	
Juiste oorzaak van de werkloosheid : <u>gebrek aan beroepsinst, waardoor hij de veiligheid van zichzelf en derden in gevaar brengt.</u>	
De werknemer heeft recht op loon voor dag(en), gelegen na het einde van de arbeidsovereenkomst of na de periode gedekt door de verbrekingsvergoeding, ingevolge (al of niet betaalde) compenserende rust of ingevolge overuren.	
De werknemer ontvangt van mij een aanvullende vergoeding op grond van :	
☐ art. 9 van de C.A.O. nr. 46 van 23/3/1990 betreffende ploegenarbeid met nachtprestaties vanaf :	
☐ een gelijkwaardige C.A.O. van vanaf	
Opmerkingen :	
Ik bevestig op eer dat deze aangifte oprecht en volledig is.	
<u>2003-09-18</u>	<u>De bureaucrat</u>
datum	naam en handtekening van de werkgever of van zijn afgevaardigde
Aantal vakantiedagen en jeugdvakantie door de voltijdse werknemer genomen sedert 1 januari van het lopend jaar : <u>20,0</u>	
☒ 5 daagse	☐ 6 daagse stelsel
Aantal uren betaalde vakantie en jeugdvakantie door de deeltijdse werknemer genomen sedert 1 januari van het lopend jaar :	
Directie Human Resources Bureau HR 121 Frankrijkstraat, 85 1060 BRUSSEL	
Stempel van de werkgever	

Ik werd op de RVA ter verantwoording geroepen en heb daar de 'waarheid' naar boven gebracht. Op de RVA vertelden ze dat ik al mijn rechten op een werkloosheidsvergoeding enz. kwijt was wegens 'zwaarwichtig ontslag' en dat ze het hoofdkantoor van de NMBS om meer informatie gingen vragen over de 'reden' van dit ontslag.

Verschillende keren heeft de RVA aan de NMBS om die info gevraagd, telefonisch, schriftelijk, persoonlijk... NOOIT HEEFT DE NMBS HIEROP WILLEN ANTWOORDEN!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Omdat de NMBS bleef weigeren antwoord te geven op de aanhoudende vragen van de RVA, moest de RVA uiteindelijk (wettelijk) na 3 maanden terug werkloosheidsvergoeding beginnen uitbetalen, én met terugwerkende kracht.

Ik kreeg al mijn rechten terug en de NMBS kon haar plichten niet meer ontlopen en moest dus verder betalen voor de opbouw van mijn pensioenrechten.

Achteraf heeft de NMBS- voor de arbeidsrechtbank wél toegegeven dat de op het organigram getoonde 'preventieadviseur' deze functie in feite niet mocht uitvoeren omdat hij hiervoor niet officieel was aangesteld.

Het was een 'bediende' die deze rol op zich moest nemen om het personeel de 'indruk' te geven dat ze bij 'problemen' konden rekenen op een aangestelde 'VERTROUWENSPERSOON' (preventieadviseur en ombudsman).

In realiteit wisten we als personeel niet dat het gewoon een schijnheilige 'biechtvader voor de duivel' was gebleken. Een 'spion' die 'persoonlijke vragen, problemen, en meningen' onmiddellijk moest gaan klikken bij de grote baas om 'goede punten' te verzamelen voor de hem beloofde 'carrière- mogelijkheden'.

Zo wist de psychopaat altijd wat er gaande was en kon hij via intimidatie en bedreiging een ontevreden personeelslid op andere gedachten brengen.

Leve de NMBS 'zwijgplicht' en leve de de liegende (betaalde) 'woordvoerders' om deze criminele organisatie te beschermen.

Hier volgt een klein stukje bewijs van samenwerking tussen twee overheidsbedrijven (in dit geval NMBS & Arbeidsrechtbank) om dit soort criminaliteiten 'wettelijk' te beschermen.

Ik had dus bij de 'officiëel' aangeduide vertrouwenspersonen voor de behandeling van pesterijklachten een goed geargumenteerde klacht ingediend en pas als mijn ontslag 'geregeld' (voorbereid door de grote baas) was, moest ik tot de vaststelling komen dat geen enkele van de **aangestelde VERTROUWENSPERSONEN** 'iets' had ondernomen uit schrik voor 'sancties'.

De NMBS liet zich 'verdedigen' voor de arbeidsrechtbank door een resem dure advocaten (in vol ornaat (toga enz.) van het advocatenbureau van een bekende politiker.

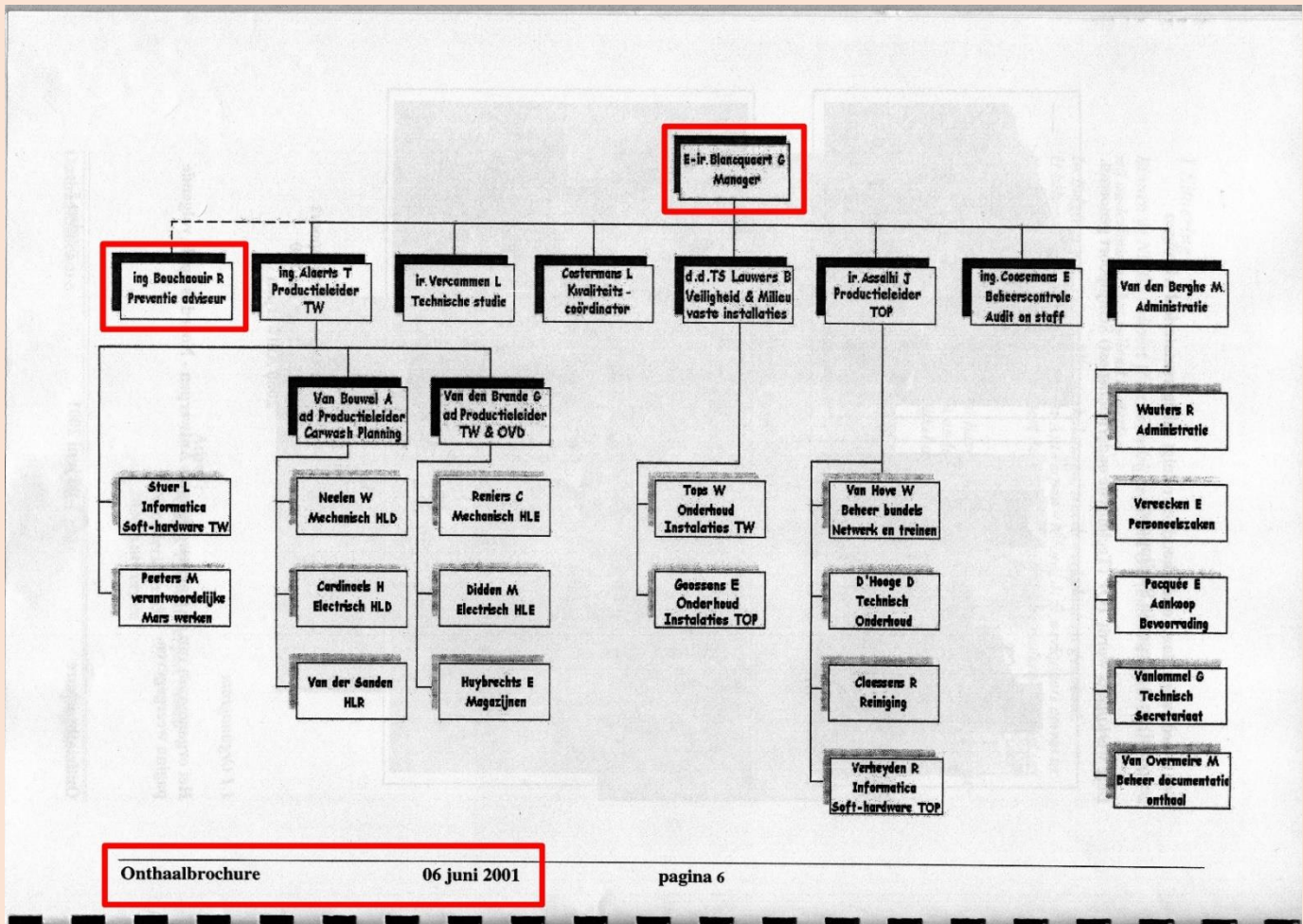
Ik moest het stellen met een onmondige jurist (in burgerkledij) van de vakbond.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

In de volgende documenten heb ik de namen van betrokkenen enkel laten staan om te kunnen 'bewijzen' dat deze documenten ECHT zijn. Als de betrokken personen willen dat hun naam veranderd wordt in een 'alias', dan kunnen zij mij hiervoor schriftelijk de vraag stellen. In dit geval zal ik hun naam overschrijven met een 'alias', maar ook in dit boek vermelden dat de getoonde namen 'aliassen' zijn op schriftelijke aanvraag van de betrokkene.

Stuk 1: Bewijs dat de Grote baas zijn personeel had wijsgemaakt dat we over officieel een 'preventieadviseur' (Vertrouwenspersoon) beschikten... een organigram van 6 juni 2001!
- In het rode kadertje bovenaan staat de psychopathisch besturende grote baas.
- In het linker kadertje op de eerste plaats de 'PREVENTIE ADVISEUR'.
- Onderaan de 'DATUM' van deze onthaalbrochure.
Dus... we hadden een 'PREVENTIEADVISEUR' !!!

Onthaalbrochure 06 juni 2001

pagina 6

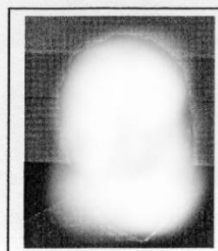

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Stuk 2: Info van De officiële PREVENTIEADVISEUR (foto heb ik hier gewist)

2. Veiligheid

Naam : R. Bouchaouir
Betiteling : Industrieel ingenieur
Functie : preventie-adviseur
Tel. Nr. : 03/204 40.50
GSM : 0478/ 88.68.42
E-mail rachid.bouchaouir@B-Rail.BE

Alhoewel uw werk van een degelijke kwaliteit moet zijn en bovendien op tijd klaar, wordt er van u niet gevraagd om risico's te nemen. Integendeel, er wordt van u verwacht dat u ten alle tijde op een veilige manier werkt. De NMBS spaart kosten noch moeite om de veiligheid bij het werken te verhogen.

Daarom stelt de maatschappij de gepaste persoonlijke beschermingsmiddelen als ook collectieve beschermingsmiddelen ter beschikking van het personeel (beschermingsuitrusting, speciale brillen, veiligheidsschoenen en werkkledij,...). Door de juiste werkmethode en de gepaste beschermingsmiddelen te gebruiken, kunnen we gezamenlijk het aantal werkongevallen beperken.

Indien u zich, ondanks alle voorzorgen toch kwetst, aarzel dan niet en laat uw wonde onmiddellijk verzorgen door een hulpverlener, ook de kleinste wonde. De gekwetste bediende begeeft zich naar de planning, van waaruit een hulpverlener zal worden opgeroepen.

Elke interventie van een hulpverlener wordt genoteerd op een P238 (opgave van de door de hulpverlener toegediende zorgen). Mocht u later nog hinder ondervinden van een kwetsuur ten gevolge van een arbeidsongeval, kan dit alsnog erkend worden als een arbeidsongeval.

Voor ernstige kwetsuren na een arbeidsongeval wordt u voor verzorging doorgestuurd naar het geneeskundig centrum of naar een ziekenhuis (zie organogram pagina 14).

Van een ernstig arbeidsongeval moet binnen de 48 uur een P29 (aangifte van ongeval) opgesteld worden door de toezichtsbediende waar er een relaas van het gebeurde ongeval wordt opgemaakt.

Indien u problemen ondervindt in uw werksituatie, kan u steeds terecht bij de preventie-adviseur, die met u zal helpen zoeken naar een gepaste oplossing.

2.1 organogram van de hulpverlener

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Stuk 3: Besluiten NMBS door de arbeidsrechtbank AANVAARD VOOR WAARHEID!

vastbenoemde. Persoonlijk heb ik het omgekeerde moeten ervaren. Ik had een officiële klacht ingediend wegens pesterijen op het werk. De pesters werden door deze klacht blijkbaar gestimuleerd om een tandje bij te steken. Het pesten en intimideren werd plots heviger en criminel. Het werd een letterlijke afperserij (waar ik niet aan toegegeven heb) en er werd zelfs officieel 75 euro gestolen uit mijn loonzakje. Als kers op de taart werd ik door deze pesters onwettig ontslagen na enkele dagen "strafwerk". Met behulp van mijn vakbond (ACV), zal deze zaak nu voor de arbeidsrechtbank komen, maar toch... Als werknemers in een overheidsbedrijf niet mogen ontslagen worden omdat ze tegen ontslag wettelijk beschermd zijn, waarom wordt de ene dan niet, en de andere dan toch wel ontslagen? Bestaat er dan ook zoiets als "wettelijke discriminatie"?"

§3. De zogenaamde pesterijen

32. Volgens de heer SPANDEL werd hij gepest en is het ontslag daar een gevolg van. In het licht van de door de heer SPANDEL gekwalificeerde pesterijen zijn er diverse gesprekken geweest maar werd er nooit een formele met redenen omklede klacht ingediend.

33. Bij brief van 26 maart 2003 laat de heer SPANDEL de directie weten dat hij niet akkoord gaat met de redenen die opgegeven zijn voor het feit dat hij niet geslaagd was in zijn lasproeven.

Bij brief van 5 april 2003 schrijft hij :

"Met deze wil ik, steunend op de anti-pest wet, een klacht indienen tegen de pesterijen waaronder ik te lijden heb in de NMBS – werkplaats, TW Antwerpen Noord. In een brief van 9 pg's (incl. bijlagen) somt hij de feiten op die hij kwalificeert als pesterijen. Hij besluit zijn brief stellende "Deze aanklacht bestaat uit 9 pagina's (.) en is in vertrouwen bezorgd aan de mij aangewezen vertrouwenspersoon."

34. De heer SPANDEL heeft zich vervolgens inderdaad op 8 april 2003 aangeboden bij de arbeidsgeneesheer, de heer BRACKE en zijn verpleegster, mevrouw PEETERS, beiden aangesteld als vertrouwenspersonen in de zin van het KB van 11 juli 2002 en het Bericht 18 HR.

In het kader van zijn bezoek had hij het over gedrag op het werk dat volgens hem te kwalificeren is als "pesten".

35. Tijdens dit gesprek verschaftte Dr. BRACKE de heer SPANDEL uitvoerig advies en uitleg over de pestprocedure en adviseerde hij de heer SPANDEL om contact op te nemen met de heer BOUCHAQUIR Rachid met het oog op bemiddeling als eerste optie tot het verhelpen van het probleem. De heer

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

BOUCHAOUIR werd bij Bericht 18 HR door het subcomité 53210 aangeduid als ombudsman. Het subcomité was van oordeel dat de heer BOUCHAOUIR geschikt was om te bemiddelen in conflictsituaties om te vermijden dat die tot ergere situaties zouden leiden – omdat hij onafhankelijk stond tav de tractiewerkplaats Antwerpen – Noord. Deze aanstelling als "ombudsman" werd niet genotuleerd maar zijn positie en taak was algemeen gekend in de tractiewerkplaats Antwerpen – Noord.

36. De heer SPANDEL is inderdaad te rade gegaan bij de heer BOUCHAOUIR en informeerde nogmaals naar de wijze waarop de 'Wet op de Bescherming tegen Geweld, Pesterijen en Ongewenst seksueel gedrag op het werk' werd toegepast bij de NMBS.

De heer BOUCHAOUIR gaf uitleg over het bericht 18 HR en overhandigde de heer SPANDEL daarvan een kopie.

In dit bericht wordt het volgende aangegeven inzake de behandeling van eventuele klachten :

"INDIENEN VAN EEN VERKLARING BETREFFENDE GEWELD, PESTERIJEN OF ONGEWENST SEKSUEEL GEDRAG OP HET WERK

De bediende die meent dat hij of zij het slachtoffer is van één van de onder de rubriek 1 gedefinieerde handelingen, heeft de mogelijkheid zich te wenden tot de bevoegde vertrouwenspersoon of preventieadviseur voor psychosociale aangelegenheden van het CPS. Daarbij mag hij zich steeds laten bijstaan door een vertegenwoordiger van een personeelsorganisatie of een lid van het personeel.

Een afspraak kan geregeld worden via de Centrale Meldkamer van de NMBS (911/52525 24 uur op 24 uur) of rechtstreeks bij de preventieadviseurs van CPS en de vertrouwenspersoon, opgenomen in bijlage 1.

De bedoelde informatie kan mondeling of schriftelijk geformuleerd worden en wordt in vertrouwen behandeld. De bevoegde preventieadviseur of de vertrouwenspersoon brengt de betrokken bediende duidelijk op de hoogte van de mogelijkheden en de te volgen procedure.

Indien een informatie aangaande één van de bedoelde handelingen op een andere wijze wordt geformuleerd (bij de onmiddellijke chef of een andere interne overheid), zal de betrokken bediende altijd verzocht worden de hierbij voorziene procedure via de vertrouwenspersoon of de preventieadviseur te volgen. Met deze exclusieve procedure wordt een professionele en oordeelkundige aanpak beoogd, die moet toelaten dat de Maatschappij zich eveneens op een correcte wijze een idee kan vormen van de impact van dergelijke felten op de werksfeer,

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Pag. 10:

- Rood kadertje zegt "... nooit een formele met redenen omklede klacht ingediend"!
- 1^e Groen kadertje. Vlak daaronder geeft de NMBS toe dat ik een officiële klacht van 9 pag. heb ingediend ! Een ferme tegenspraak met de verklaring daar vlak boven.
- 2^e Groen kadertje. Bevestiging dat ik deze klacht heb ingediend bij de hiervoor aangestelde 'vertrouwenspersonen'.

Pag. 11:

- Rood kadertje. Hier wordt de PREVENTIEADVISEUR benoemd als OMBUDSMAN.
- Zijn aanstelling als 'ombudsman' werd niet officieel 'genotuleerd' maar er werd verondersteld dat iedereen op de hoogte was van zijn (schijn)taak en (schijn)positie in de werkplaats

Stuk 4: (volgende pagina) Eerste reactie op mijn vele vragen betreffende de vorderingen in het dossier.

Een brief van de officieel aangestelde VERTROUWENSPERSOON dat hij géén VERTROUWENSPERSOON is!

- Het eerste rode kadertje.

Alhoewel hij (en zijn verpleegster) door de NMBS aangestelde VERTROUWENSPERSONEN waren in verband met het behandelen van pesterijklachten, verklaart deze dokter dat hij GÉÉN VERTROUWENSPERSOON is in deze context!

- Het tweede rode kadertje.

Hier verwijst de aangestelde 'VERTROUWENSPERSOON' die beweert géén vertrouwenspersoon te zijn, naar een andere VERTROUWENSPERSOON die aangesteld was als PREVENTIEADVISEUR, die achteraf gebleken GÉÉN PREVENTIEADVISEUR was.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

CPS 011 A
☎ 921/2808
📠 921/2812
E-mail: kris.bracke.429@b-rail.be

Antwerpen , 02/09/2003

Spandel Marc
Hugo Verrieststraat 80
9100 Sint-niklaas

Betreffende uw “pesterijzaak”

Geachte heer,

Ik zou u er op willen wijzen dat ik NIET de vertrouwenspersoon ben in verband met “pesten op het werk”. Dit is bij wet verboden. Men kan mij steeds de eerste keer contacteren , waarna ik samen met de betrokkene afspraak wie zich verder met het dossier gaat bezighouden.

Voor u zijn er twee mogelijkheden.

U neemt contact op met dhr. Bouchaour Rachid, preventieadviseur TW-Antwerpen Noord, die zich als plaatselijk aanspreekpunt bezig houdt met pesten op het werk.

Dhr; Bouchaour kan zich, met uw toestemming, laten bijstaan door Sioen Peter, psycholoog van CPS-Brussel.

Ook kunt u, indien gewenst, een afspraak maken met Sioen Peter, zodat hij uw dossier verder bekijkt indien blijkt dat het gaat over een geval van pesten op het werk. Indien u dit wenst, dan kunt u mij dit laten weten en vraag ik aan hem om u te contacteren op 0479/34.30.60 of 03/766.02.97. Ik stuur dan de gegevens die u naar mij gestuurd hebt naar dhr. Sioen door.

de arbeidsgeneesheer,

Dr. Bracke Kris

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Voorgaande zijn slechts enkele documenten die **BEWIJZEN** dat de gehele NMBS administratie in samenwerking met justitie en politiek, gestoeld is op valse 'benoemingen', valse boekhoudingen, schriftvervalsingen, leugens, fraude, diefstal enz.

Zowel de Belgische gemeenschap als de werknemers werden (of worden nog) op een manipulatieve en psychopathische wijze en via leugenachtige woordvoerders 'misleid' door deze 8e regering volgens de zélfde methodes als de andere 7 regeringen.

- 1) Via SCHONE SCHIJN naar buiten toe de indruk te geven dat dit een bedrijf is (of was) dat niet geleid wordt (of werd) door bedriegers, oplichters, afpersers en andere criminelen.
- 2) Via administratieve SCHONE SCHIJN (oplichting) véél subsidies uit de grote kas weet te halen voor het onderhoud en in leven houden van de criminele kant van dit overheidsbedrijf. (Dankzij politieke aandeelhouders?).
- 3) Samenwerkt met het Belgische justitieapparaat om de criminaliteiten in de grote overheidsdoofpot te doen verdwijnen.
- 4) Gesjoemel met 'aanstellingen' die het personeel de indruk geven dat ze terecht kunnen bij VERTROUWENSPERSONEN die in feite 'acteurs' zijn, gespecialiseerd in 'misleiding'.
- 5) In deze 'dictatuur' kunnen slachtoffers van NMBS- criminaliteiten geen aanspraak maken op enige vorm van (wettige) verdediging tegen misbruiken allerlei.

Belgische overheidsbedrijven zijn gewoon bedrijven die bestuurd worden door de 'Belgische maffia!'

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 45: Vrijwilligerswerk.

Ik heb dan besloten om mijn carrière te beëindigen in schoonheid door mij tot aan mijn pensioengerechtigde leeft tijd in te zetten als vrijwilliger in een basisschool.

Zo gemiddeld gezien was ik voor dit vrijwilligerswerk parttime aan het werk.

- Computerbegeleiding tijdens computerlessen in het 1e en 2e studiejaar.
- Oplossen van allerlei kleine computer- en hardware problemen.
- Steun geven aan leerkrachten bij gebruiken van digitale schoolborden na installatie .
- Ontwerpen, maken, en up-to-date houden van de schoolwebsite.
- Fotograaf spelen bij allerlei gebeurtenissen (schoolfeesten, uitstappen, kinderfeesten enz.)
Deze fotoseries en infobrieven van de school zodanig bewerken dat ze een jaar lang overzichtelijk op de website te raadplegen en downloaden waren voor de ouders.
- In functie van 'gemachtigd opzichter' een veilige oversteek bieden aan het zebrapad voor de schoolpoort. Zowel voor de kinderen als voor hun ouders.
- Gratis software ontwikkelen, programmeren en installeren voor het leren rekenen... voor training in hoofdrekenen, klokkezen enz.

Deze software kan gratis worden gedownload op de websites:

<https://www.spandel.be/> en <https://www.klascement.net/>

En... vanaf mijn 65ste lekker genieten van van wat "een rustige oude dag" wordt genoemd.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Hoofdstuk 46: Conclusie.

In zowat alle bedrijven wordt door de werkgever 'machtsmisbruik' gepleegd, ondersteund door politiek en justitie:

- 1) Om 'geschikt' personeel aan te werven via drogredenen en corruptie.
- 2) (Kandidaat) personeelsleden hun handtekening los te peuteren zodat deze handtekening(en) later kunnen misbruikt worden bij conflicten en personeelsleden géén rechten van verdediging krijgen tegen 'bewuste' machtsmisbruiken.
- 3) Allerlei leugens mogen gebruiken om ongestraft mensen 'onwettig' te kunnen ontslaan en te dwingen tot 'zwijgplichten' over criminele feiten binnen het bedrijf. Zélf om mensen te 'verplichten' via intimidatie en/of chantage om mee te spelen met de criminele kant.
- 4) De wettelijke mogelijkheid krijgen om op psychopathische wijze knokploegen samen te stellen tegen een 'rebels' personeelslid bij wie 'klassieke' intimidatie niet pakt.
- 5) Bij woord tegen woord, wordt door overheid én justitie enkel geluisterd naar het woord van de werkgever, en wordt de werknemer steeds als 'rechteloos' beschouwd!
- 6) De werkgever aanziet zijn werknemers als persoonlijke eigendom waarmee hij kan doen en laten wat 'hij' wil. Hij beseft dat een beetje 'intimidatie, in de tang nemen, bedreiging enz.' voldoende is om personeel mensen 'bang' te maken voor jobverlies en andere (financiële) sancties... als ze "niet willen dansen volgens zijn wensen."
- 7) De werkgever is er op uit om het personeel zo ver te krijgen dat ze financiële schulden opbouwen door hen in 'de tang' te krijgen door aanbieden van zwarte bijverdiensten. Het personeel rekent er op dat de 'bijverdiensten' groot genoeg blijven om 'schulden' te kunnen afbetalen. Eens in 'de tang' kan hij via chantage het personeel 'dwingen' om zaken te doen die ze liever niet willen doen. Weigeren staat gelijk met financiële straffen vb. x-weeken geen zwarte uurtjes meer mogen maken!
- 8) Eens je door 'externen' op een bepaald 'trapje' werd gezet... blijf je op dit 'trapje' staan! Een 'arbeider' blijft dus een 'arbeider'... Een dienaar blijft een 'dienaar'!

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)

Goede raad van een 'ERVAREN' nonkel Marc:

- a) NEEM NOOIT ZÈLF ONTSLAG ALS JE NIET GEGARANDEED ONMIDDELLIJK ANDER WERK HEBT!
- b) VERLAAT NOOIT HET BEDRIJF TIJDENS DE WERKUREN ZÒNDER SCHRIFTELIJKE TOELATING. ZELF NIET ALS HET MEDISCH VERANTWOORD IS!
- c) ONDERTEKEN NOOIT EEN ONTSLAG (C4) ALS JE NIET AKKOORD GAAT MET DE REDEN!

Waarom deze a) b) en c)?

JE VERLIEST TELKENS ALLE RECHTEN OP VERDEDIGING, WERKLOOSHEIDSVERGOEDING enz. EN TEGELIJKERTIJD WORDT DE MACHTSMISBRUIKER AUTOMATISCH VRIJ GESPROKEN VAN SCHULD EN MOGELIJKE SCHADEVERGOEDINGEN!

Dit 'stukje' memoires is geen fictie maar WAARHEID, en om te BEWIJZEN dat het geen leuges zijn 'heb ik er dus hier en daar een 'document' tussen geplakt.

Als kind in de lagere school heb ik een paar jaar voor een beetje pré op woensdagnamiddag, zaterdagnamiddag en zondagvoormiddag een lokale bakker geholpen met het huis aan huis leveren van brood, koeken, en pistolets.

Die bakker was een heel plezante mens, en hij heeft me toen een zinnetje geleerd dat ik heel mijn leven heb onthouden.

“Likt mit maris, gibts mit die wochel in bladibastor”!

Ik besef nu dat dit zinnetje toen al de algemene houding van de werkgevers t.o.v. van werknemers beschreef, want toen ik hem eens om de Nederlandse vertaling vroeg zei hij dat dit 'BARGOENS' was voor... 'lekt mijn schone bruine boutpijp uit'.

Auteur: Marc Spandel.

Memoires' van Marc Spandel (Deel 1: de werkvloer)